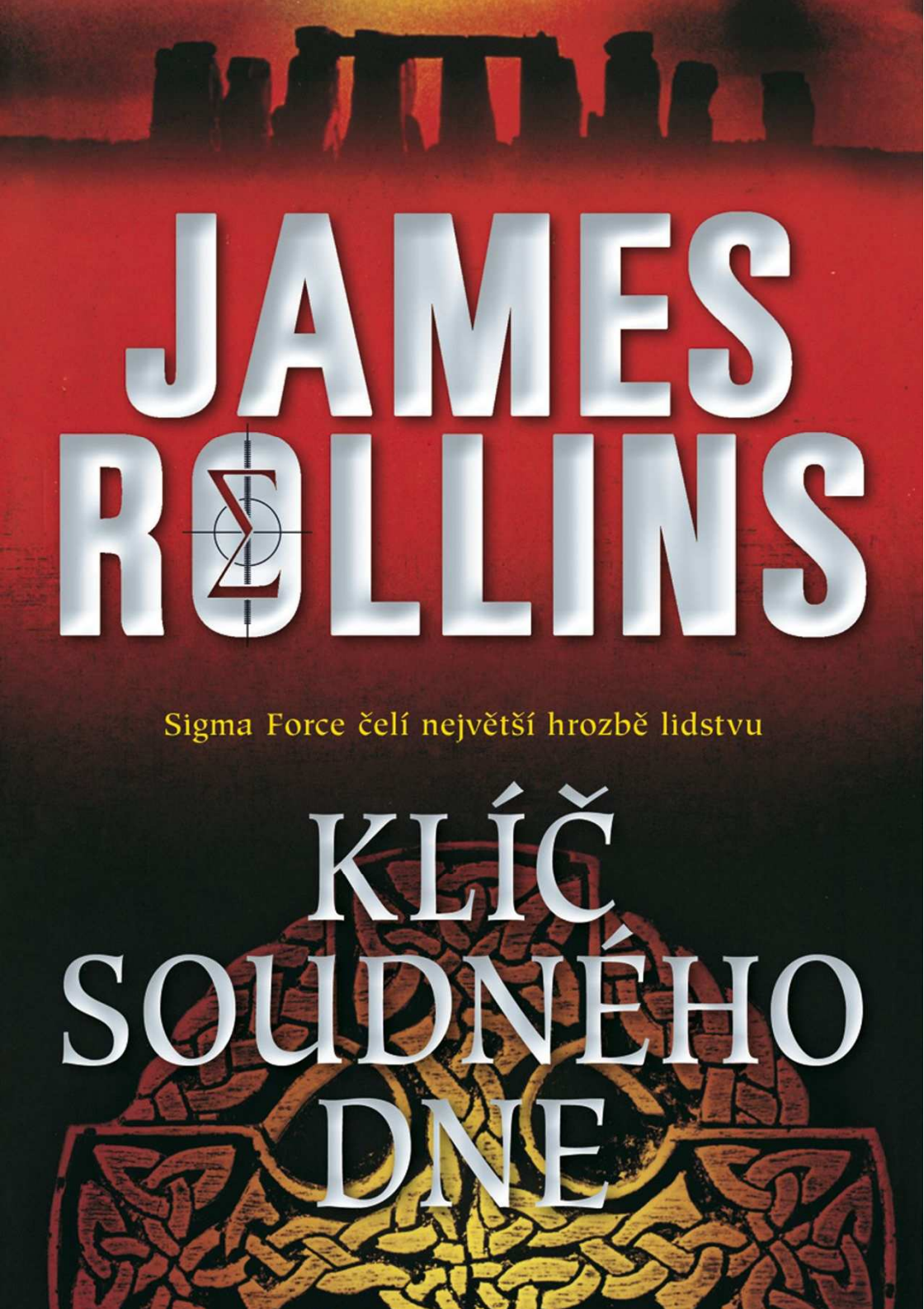

JAMES
ROLLINS
Sigma Force čelí největší hrozbě lidstvu
KLÍČ
SOUDNÉHO
DNE

JAMES ROLLINS

KLÍČ SOUDNÉHO DNE

Přeložil Zdík Dušek

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o.
ve spolupráci s nakladatelstvím Jiří Buchal – BB/art v roce 2010
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2009 by James Czajkowski
All rights reserved.

Z anglického originálu *The Doomsday Key*
(Published by HarperCollins Publisher, New York)
přeložil © 2010 Zdík Dušek
Redakce textu: Tomáš Toula
Jazyková korektura: Mirka Pelnářová

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7381-692-6

Mamince,
s veškerou láskou

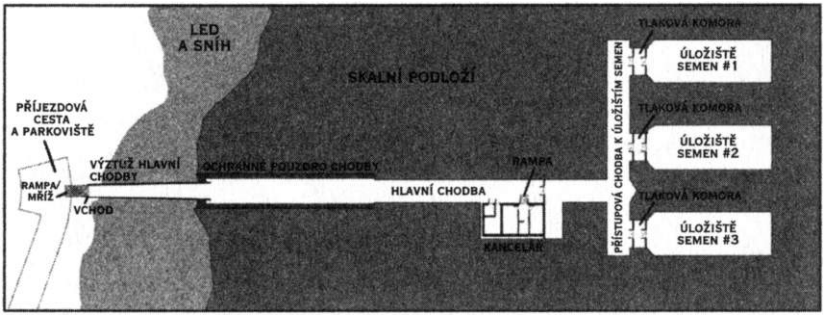
PODĚKOVÁNÍ

Všichni spisovatelé mají okruh lidí, kteří je neochvějně podporují. Bez nich by neexistovaly základy, na nichž by se dalo stavět. Nejsem v tomto ohledu výjimkou, a proto bych zde chtěl poděkovat lidem, kteří mi v uplynulých letech pomáhali. Nejprve děkuji skupince recenzentů a kritiků, jež hlídá mou poctivost a produktivitu: Penny Hillové, Judy Preyové, Daveu Murrayovi, Caroline Williamsové, Chrisi Croweovi, Lee Garrettovi, Jane O'Rivaové, Sally Barnesové, Dennymu Graysonovi, Leonardu Littleovi, Kathy L'Ecluseové a Scottu Smithovi. Velký dík patří Steveu Preyovi za neocenitelnou pomoc s úvodními mapkami a schématy. Mimo tuto skupinu mě za všech okolností udržovali v pohybu Carolyn McCrayová a David Sylvian. Za mnohaletou pomoc s příběhy, články a výbušnými věcmi jsem vděčný Cherei McCarterovi. A protože musím (nutí mě, abych to napsal), chci poděkovat Steveu Berryovi za klíčové rady ohledně zápletky. Sám od sebe ovšem uznávám, že je to skvělý spisovatel a ještě lepší přítel. Nakonec bych rád poděkoval čtveřici, která mi byla nápomocná ve všech fázích vzniku knihy: editorce Lysse Keuschové a její kolegyni Wendy Leeové, i mým agentům Russu Galenovi a Dannymu Barorovi. Jsou skutečným pilířem, o nějž se autor může opřít. Jako vždy musím zdůraznit, že všechny faktografické chyby nebo omyly v detailech, jež se snad v románu mohou objevit, padají plně na má bedra.

SEVERNÍ EVROPA A POLÁRNÍ OBLAST

KRYPTA SOUDNÉHO DNE

POZNÁMKY Z HISTORICKÝCH ZÁZNAMŮ

Během jedenáctého století nařídil anglický král Vilém provést podrobný průzkum svého království. Výsledky byly zaznamenány do velké pozemkové knihy. Jde o jeden z nejpodrobnějších zdrojů informací o středověkém životě této doby. Většina historiků se domnívá, že kniha byla sestavena jako nástroj k vybírání patřičných daní od obyvatelstva, ačkoliv to není zcela jisté. Její vznik dosud zahalují mnohá tajemství, jako například proč bylo její sepsání nařízeno tak rychle a proč jsou některá města nevysvětlitelně označena jediným latinským slovem, které znamená „pustina“. Zvláštnost tohoto sčítání lidu a jeho podrobných detailů navíc vynesla dílu mezi současníky znepokojivou přezdívku. Dílo vešlo ve známost jako „Kniha soudného dne“.

Ve dvanáctém století měl irský katolický kněz jménem Mael Maedoc, který posléze vešel ve známost jako svatý Malachiáš, cestou do Říma zjevení. V extatickém vytržení mu byla svěřena znalost všech papežů, kteří usednou na Petrův trůn až do konce světa. Tento velkolepý seznam, zahrnující kryptický popis sto dvanácti papežů, byl zaznamenán a uložen do vatikánského archivu, ale kniha zmizela, jen aby se opět vynořila během šestnáctého století. Někteří historikové mají za to, že tato objevená kniha je patrně padělkem. V každém případě se během následujících staletí ukázalo, že popisy papežů v proroctví jsou podivně přesná – včetně současné hlavy katolické církve, papeže Benedikta XVI. V proroctví svatého Malachiáše je současný papež označen jako *De Gloria Olivae,* Sláva oliv. A řád benediktinů, podle něhož si papež zvolil jméno, skutečně má v symbolu olivovníkovou snítku. Nejvíce znepokojivá je však jiná skutečnost: papež Benedikt XVI. je stým jedenáctým papežem. A podle proroctví nastane už za příštího papeže konec světa.

POZNÁMKA Z VĚDECKÝCH ZÁZNAMŮ

Mezi lety 2006 až 2008 třetina všech včel ve Spojených státech (a mnohé v Evropě a Kanadě) zmizela. Dosud prosperující úly byly náhle nalezeny prázdné, jako kdyby včely jednoduše odletěly a už se nevrátily. Tento jev byl pojmenován syndrom zhroucení včelstev. Masivní a záhadné mizení vedlo k otištění senzačních novinových titulků a vyvolalo značné obavy. Co se tedy doopravdy stalo?

Na stránkách této knihy najdete odpověď… A nejstrašidelnější je skutečnost, že je pravdivá.

V konečném pronásledování Svaté církve římskokatolické bude vládnout Petr Římský, který povede svůj lid v době velkého soužení; poté bude město sedmi pahorků zničeno a lid bude soudit obávaný Soudce.

– PROROCTVÍ SVATÉHO MALACHIÁŠE, 1139

Síla populace je nekonečně větší než schopnost země produkovat obyvatelstvu obživu.

– THOMAS MALTHUS, *ESEJ O PRINCIPECH RŮSTU POPULACE*, 1798

Když ulicemi teče krev, je čas nakupovat.

– BARON NATHAN ROTHSCHILD, NEJBOHATŠÍ ČLOVEK 19. STOLETÍ

JARO 1086
ANGLIE

Prvním znamením byli krkavci.

Kůň táhl vůz po vyježdění souvrati mezi širokými lány ječmene, když tu se před ním do vzduchu vzneslo hejno krkavců. Stoupali do modrého ranního nebe a v panice nabírali výšku, ale nešlo o obyčejný polekaný útěk před vetřelcem. Krkavci zběsile kroužili, podnikali střemhlavé nálety, řítili se k zemi a bezmocně pleskali křídly. Nad cestou se sráželi jeden s druhým a padali z nebes. Cestu zasypávala drobná těla s polámanými křídly a zobáky a s chvěním dokonávala.

Nejhorší ale bylo naprosté ticho.

Žádný křik, žádné zakrákání.

Jen horečný tlukot křídel a vzápětí měkký dopad opeřených těl na udusanou půdu a rozpukané kameny cesty.

Vozka zpomalil a pokřižoval se. Očima zpod těžkých víček pozoroval oblohu. Kůň pohodil hlavou a vyfoukl do chladného ranního vzduchu obláček páry.

„Jeď dál," řekl pasažér v zadní části vozu. Martin Borr byl nejmladší z královských ohledavačů mrtvol, který sem přicestoval na základě tajného výnosu samotného krále Viléma.

Zachumlal se do těžkého pláště a vybavil si zprávu uzavřenou voskem s otištěnou velkou královskou pečetí. Krále Viléma stálo mnoho peněz vedení války, a proto vyslal desítky královských úředníků, aby provedli celkový soupis pozemků a majetku v království. Záznamy se sbíraly do obrovské pozemkové knihy, již sepisoval jediný učenec šifrovanou formou latiny. Soupis byl prováděn jako prostředek k vyměření patřičné daně královské pokladně.

Nebo se to alespoň říkalo.

Někteří měli podezření, že za tak obrovskou inventurou veškerých pozemků se skrývá ještě jiný důvod, a srovnávali knihu s biblickým popisem Posledního soudu, podle něhož si Bůh vede záznamy o všech lidských skutcích v Knize života. Šeptem šířené pověry začaly tudíž nazývat výsledek tohoto velkého soupisu *Knihou posledního soudu.*

To bylo blíže pravdě, než kdokoliv tušil.

Martin četl zapečetěný dopis. Viděl onoho osamělého písaře, který

pracně zaznamenával údaje královských úředníků do velké knihy, a přihlížel, jak písař zapisuje červeným inkoustem jediné latinské slovo.

Vastare.

Pustina.

Takto bylo označeno mnoho oblastí, které postihla válka nebo rabování. Pouze dva záznamy však byly pořízeny šarlatovým inkoustem. Jeden popisoval opuštěný ostrov mezi Irskem a anglickým pobřežím. Martin se právě blížil k druhému místu, jež měl na příkaz krále prozkoumat. Složil přísahu mlčenlivosti a dostal tři pomocníky, kteří nyní následovali vůz na svých koních.

Vozka před Martinem trhl opratěmi a pobídl nápadně velkého hnědáka k rychlejšímu pohybu. Kola vozu pod sebou drtila chvějící se těla krkavců. Praskaly kosti a kolem ptáků se šířily kaluže krve.

Vůz konečně přejel hřeben a před ním se rozprostřelo široké zelené údolí. Přímo pod nimi ležela malá vesnice, na jedné straně ohraničená kamenným panským sídlem a na druhé kostelíkem s věžičkou. Zbytek osady tvořilo několik desítek chalup s doškovými střechami a velká společná obydlí spolu se salašemi a malými holubníky.

„Tohle je prokleté místo, mylorde," poznamenal vozka. „Pamatujte na má slova. To nemají na svědomí žádné neštovice."

„Právě to jsme sem přijeli zjistit."

Zhruba půldruhého kilometru za nimi uzavíralo příkře stoupající cestu královo vojsko. Nikdo nesměl projít dovnitř ani ven, ale to nijak nezastavilo pověsti a fámy o zvláštních úmrtích, které se šeptem předávaly mezi sousedními vesnicemi a statky.

„Prokleté místo," zamumlal vozka znovu a pobídl koně k vesnici. „Slyšel jsem, že tyhle pozemky dřív patřily pohanským Keltům. Prý byly posvátné pro to jejich pohanské náboženství. Tamhle nahoře v lesích se pořád dají najít jejich kameny."

Vyhublou paží ukázal k vysokým zalesněným kopcům, které se opodál tyčily k nebi. Nad lesy se převalovala mlha, jež dodávala zeleni kalné odstíny šedé a černé barvy.

„Prokleli tohle místo, to vám říkám na rovinu. Seslali zkázu na ty, kteří nesou kříž."

Martin Borr takové pověry odmítal. Ve věku dvaatřiceti let už měl za sebou studia mezi předními učenci v Římě i Británii. Přijel sem s odborníky, aby odhalil pravdu.

Otočil se a mávl na ostatní. Trojice jeho společníků na koních se klusem vydala k osadě. Všichni znali své úkoly. Martin je následoval o něco pomaleji a bedlivě si všímal všeho, co cestou míjeli. Vesnice, izolovaná v tomto malém náhorním údolí od okolního světa, se jmenovala Highglen a v okolí byla známá svou keramikou vyráběnou z bahna a hlíny získávaných z horkých pramenů, které přispívaly k mlžnému oparu nad nedalekými lesy. Říkalo se, že metoda hrnčířské výroby i složení hlíny představují přísně střežená tajemství známá výhradně zdejšímu cechu.

A teď jsou navždy ztracená.

Vůz se valil dolů po cestě kolem dalších polí s žitem, ovsem, fazolemi a řádky zeleniny. Na některých polích byly vidět stopy po nedávné sklizni, zatímco jiné někdo podpálil.

Uhodli snad vesničané pravdu?

Vůz sjížděl do údolí a kolem se vynořily ohrady pro ovce, lemované vysokými živými ploty, které zpola maskovaly hrůzný pohled uvnitř. Přerostlé louky pokrývaly stovky nafouknutých ovčích těl. Blíže u vesnice se objevila i prasata a kozy, natažené na zemi a se zapadlýma očima. Všechna zvířata zahynula na místě. Na sousedním poli se zhroutilo statné dobytče, dosud zapřažené v pluhu.

Vůz se přiblížil k návsi, ale všude panoval mrtvý klid. Návštěvníky nevítal štěkot psů, kokrhání kohoutů ani hýkání oslů. Nezněl kostelní zvon a na cizince vstupující do vesnice nikdo nezavolal.

Celé místo se dusilo pod těžkým příkrovem ticha.

Většina mrtvých stále ležela ve svých domovech. Na konci už byli příliš slabí, než aby vyšli ven. Jedno tělo ale leželo obličejem dolů na trávě nedaleko od kamenných schodů k panskému sídlu. Muž vypadal, jako kdyby upadl – jako kdyby zakopl na schodech, zřítil se z nich a zlomil si vaz. I z výšky vozu si ale Martin povšiml mužovy vyzáblosti, jeho vysedlých kostí a vychrtlých končetin.

Stejná choroba jako v případě zvířat na poli. Jako kdyby celou vesnici někdo obléhal a nechal obyvatelstvo vyhladovět.

Přiblížilo se k nim klapání kopyt. Vedle vozu zastavil Reginald. „Sýpky jsou plné," oznámil a oprášil si dlaně o kalhoty. Tento vysoký, zjizvený voják dříve dohlížel na vojenská tažení krále Viléma na severu Francie. „V koších jsem taky našel krysy a myši."

Martin se na něj podíval.

„Mrtvé jako všechno ostatní. Přesně jako na tom prokletém ostrově."

„Teď ale zhouba dosáhla našich břehů," zamumlal Martin. „Vstoupila na naši půdu."

Proto sem byli vysláni, proto armáda střežila přístupovou cestu k vesnici a proto museli všichni složit přísahu mlčení.

„Girard našel vhodné tělo," pokračoval Reginald. „Čerstvější než většina ostatních. Je to chlapec. Připravil ho v kovárně." Těžkou paží ukázal k dřevěné stodole s kamenným komínem.

Martin přikývl a sestoupil z vozu. Musel mít jistotu, a tu mohl získat jediným způsobem. Jako královský ohledavač mrtvol měl jasný úkol: zjistit z mrtvých těl pravdu. Tu nejkrvavější práci ovšem přenechá francouzskému řezníkovi.

Došel k otevřeným dveřím kovárny. Uvnitř stál Girard a skláněl se před vychladlou pecí. Francouz pracoval ve vojsku krále Viléma, kde amputoval končetiny a snažil se udržet zraněné vojáky naživu.

Očistil stůl uprostřed místnosti a už k němu stihl přivázat chlapcovo tělo. Martin zíral na bledou, vychrtlou postavičku. Měl syna zhruba ve stejném věku, ale zdejší chlapec vypadal ve smrti o dost starší než na skutečných osm nebo devět let.

Zatímco si Girard chystal nože, Martin si prohlédl chlapce podrobněji. Štípl ho do kůže a zaznamenal absenci podkožního tuku. Podíval se na jeho rozpraskané rty, místa s vypadanými vlasy, nateklé kotníky i chodidla – hlavně ale přejel dlaněmi po vystouplých kostech, jako kdyby se pokoušel prsty číst mapu: žebra, čelist, oční důlek, pánev.

Co se tu stalo?

Věděl, že skutečné odpovědi leží mnohem hlouběji.

Girard přešel ke stolu s dlouhým stříbrným ostřím. „Dáme se do práce, *monsieur?*"

Martin přikývl.

O čtvrt hodiny později leželo chlapcovo tělo na stolní desce jako rozčtvrcené sele. Kůže byla rozříznuta od rozkroku k hrdlu a přichycena po stranách ke stolu. V krvavé dutině ležela nateklá, růžová střeva. Zpod žeber vyčnívala nahnědle žlutá játra, příliš velká na tak malého človíčka, z něhož navíc zůstaly jen kosti a kůže.

Girard zabořil ruku do chlapcových mazlavých útrob.

Martin se na protější straně stolu dotkl čela a naznačil rty tichou modlitbu o odpuštění za toto znesvěcení mrtvého. Na rozhřešení od chlapce však bylo příliš pozdě. Jeho tělo mohlo jen potvrdit jejich nejhorší obavy.

Girard vytáhl chlapcův žaludek, gumovitý a bílý, z něhož visela oteklá červená slezina. Několika řezy ho oddělil od střev a položil ho na stůl. Další máchnutí nožem a žaludek se otevřel. Na desku se vyřinula nestrávená směs chleba a zrní, jako z jakéhosi ďábelského rohu hojnosti.

Místností se rozšířil silný a ohavný zápach. Martin si zakryl ústa i nos – ne aby se chránil před zápachem, ale aby se ochránil před hroznou jistotou.

„Je jasné, že vyhladověl k smrti," poznamenal Girard. „Jenže s plným žaludkem."

Martin o krok ustoupil. Po zádech mu přejel mráz. Zde byl jeho důkaz. Budou muset prohlédnout ostatní, aby si byli jistí, ale všechny mrtvoly vypadaly stejně jako na tom ostrově, na místě, které nyní v Knize soudného dne označovala poznámka „pustina" zapsaná červeným inkoustem.

Zíral na rozpitvaného chlapce. Tohle byl tajný důvod pro soupis celé země. Pátrat po této pohromě a zarazit ji, než se rozšíří po království. Zdejší lidé zemřeli úplně stejně jako ti na onom opuštěném ostrově. Zdálo se, že nebožtíci jedli a jedli, ale přesto vyhladověli k smrti: místo živin z potravy na ně čekalo jen neodvratné chřadnutí.

Martin potřeboval na vzduch. Odvrátil se od stolu a vykročil ze stínů na slunce. Podíval se k okolním zeleným a úrodným kopcům. Závan větru rozkýval stébla ječmene, ovsa, pšenice a žita. Představil si muže plavícího se po oceánu a umírajícího žízní přes veškerou vodu, kterou má na dosah, ale jíž se nemůže napít.

Podobně jako tady.

Martin se v mdlém slunečním světle zachvěl. Chtěl být od tohoto údolí co nejdál, ale jeho pozornost přilákal výkřik napravo od něj, na opačné straně návsi. Před otevřenými dveřmi budovy stála postava oděná celá v černém. Martin se na chvíli bál, že se tu zjevila sama Smrt, ale pak postava zamávala a iluze se rozplynula. Byl to opat Orren, poslední člen jejich skupiny a představený Kellského opatství v Irsku. Stál u vchodu do vesnického kostela.

„Pojďte se na to podívat!" zavolal.

Martin se k němu klopýtavě vydal. Byl to spíš reflex než vědomé úsilí. Za nic na světě se nechtěl vrátit do kovárny. Nechá tělo toho chlapce v péči francouzského řezníka. Přešel náves, vystoupal po schodech a připojil se ke katolickému mnichovi.

„Co se děje, opate?"

Kněz se otočil a zamířil do kostela. „Rouhání!" vyhrkl. „Takhle

znesvětit kostel. Není divu, že všichni zaplatili životem.“

Martin pospíchal za opatem, který ve svém nadměrně velikém cestovním plášti vypadal vychrtle jako duch. Jako jediný z nich navštívil i postižený ostrov u irského pobřeží a viděl tamější zkázu.

„Našel jste, co jste hledal?“ zeptal se Martin.

Opat neodpověděl a vkročil do kostela. Martinovi nezbylo než ho následovat. Kostel byl pochmurné místo s hliněnou podlahou pokrytou sítinami. Uvnitř panovalo šero, chyběly tu lavice a nízký strop byl podepřen těžkými trámy. Jediný zdroj světla představovala dvě vysoká úzká okna nad oltářem, sestávajícím z jediné kamenné desky. Původně kámen jistě pokrývala látka, ale ta byla stržena a ležela odhozená na zemi – patrně ji tam nechal opat při svém pátrání.

Opat Orren přistoupil k oltáři a ukázal rozechvělou rukou na holý kámen. Ramena se mu třásla hněvem. „Rouhání,“ zopakoval. „Rýt takové pohanské symboly do domu našeho Pána.“

Martin se sklonil ke kamenné desce, do níž bylo vyryto slunce s paprsky a dále spirály, kruhy a zvláštní spletité tvary, všechny zjevně pohanské.

„Proč tito zbožní lidé spáchali takový hřích?“

„Myslím, že to neudělali obyvatelé Highglenu,“ řekl Martin.

Přejel po oltáři dlaní. Pod špičkami prstů cítil stáří rytin a jejich časem ohlazené okraje. Očividně byly letité. Martin si vzpomněl na vozkovo tvrzení, že tahle vesnice je prokletá a že tu bývalo posvátné místo dávných Keltů, jejichž obří kameny lze stále najít v mlžných lesích okolní vysočiny.

Narovnal se. Jeden z těch kamenů určitě dovlekli do vesnice a použili ho jako oltář zdejšího kostela.

„Pokud to neudělali místní lidé, jak tedy vysvětlíte toto?“ zeptal se opat. Přešel ke stěně za oltářem a máchl rukou k velkému znaku. Tento symbol byl namalován nedávno a podle nahnědle červené barvy přímo krví. Tvořil ho kruh proťatý křížem.

Takové znaky už Martin viděl na pohřebních kamenech a starých rozvalinách. Šlo o posvátný symbol keltských kněží.

„Pohanský kříž,“ řekl Martin.

„Stejný jsme našli na ostrově, nakreslený na všech dveřích.“

„Ale co z toho plyne?“

Opat sevřel v prstech stříbrný křížek, který měl pověšený kolem krku. „Je to, jak se král obával. Hadi, kteří zaplavovali Irsko a které vyhnal z našeho ostrova svatý Patrik, dorazili k těmto břehům.“

Martin věděl, že opat nemluví o skutečných hadech, ale o pohanských kněžích, kteří nosili hole stočené jako hadi: o druidských vůdcích dávných keltských obyvatel. Svatý Patrik obrátil pohany na křesťanskou víru, nebo je vyhnal z Irska.

To se však odehrálo už před šesti stoletími.

Martin se otočil a vyhlédl z kostela k mrtvé vesnici. V hlavě mu zněla Girardova slova. *Ten chlapec vyhladověl* s plným žaludkem.

Nic tu nedávalo smysl.

Opat za ním zamumlal: „Všechno musíme spálit a půdu zasolit.“

Martin přikývl, ale rostla v něm neurčitá obava. Dokáže sebežhavější plamen opravdu zničit zdejší zhoubu? Nevěděl to jistě, ale o jedné věci nepochyboval.

Ještě není po všem.

SOUČASNOST
8. ŘÍJNA, 23.55
VATIKÁN

Otec Marco Giovanni se ukrýval v temném kamenném lese.

Masivní mramorové sloupy podpíraly strop baziliky svatého Petra a rozdělovaly ji do jednotlivých kaplí, oddílů a výklenků. Posvátný prostor

vyplňovala díla mistrů: Michelangelova *Pieta,* Berniniho baldachýn a bronzová socha svatého Petra na trůně.

Marco věděl, že není sám. Je tu s ním dravec, který číhá na svou kořist, s největší pravděpodobností nedaleko od zadní stěny kostela.

Před třemi hodinami dostal vzkaz kolegy archeologa, který rovněž sloužil církvi, svého bývalého učitele na Řehořově univerzitě v Římě. Měl se tu s ním setkat přesně o půlnoci.

Jak se však ukázalo, byla to léčka.

Opíral se zády o pilíř a pravou ruku si tiskl pod levou paží ke krvácejícímu boku. Utrpěl ránu zasahující až k žebrům. Přes prsty mu prýštila horká tekutina. V levé ruce pevně třímal důkaz, který potřeboval, dávný kožený váček, ne větší než měšec na mince.

Když se pohnul, aby vyhlédl do chrámové lodi, mezi prsty mu opět vytekla krev a skápla na podlahu. Už nemohl čekat ani chvíli, jinak ztratí příliš mnoho sil. Tiše se pomodlil, odrazil se od sloupu a vyběhl temným chrámem k papežskému oltáři. Každý krok mu působil prudkou bolest v boku. Nebyl to nůž, co mu způsobilo zranění, ale šíp, který se zabodl do vedlejší dřevěné lavice. Krátký, silný a černý. Ocelový šíp z kuše. Marco si ho ze svého úkrytu dobře prohlédl. U základny šípu blikala malá červená dioda jako oko líté šelmy.

Nenapadalo ho, co jiného by mohl udělat, a tak se jednoduše přikrčil a utíkal. Věděl, že s největší pravděpodobností zemře, ale tajemství, které držel, bylo důležitější než jeho život. Musí se živý dostat k druhému východu, najít hlídku Švýcarské gardy a nechat informovat Svatý stolec.

Nedbal na svou hrůzu ani bolest a pokračoval v běhu.

Papežský oltář stál přímo před ním. Bronzový baldachýn navržený Berninim spočíval na kroucených sloupech. Marco zatočil doleva a zamířil do transeptu. Už viděl mohutný Památník Alexandra VII. a dveře schované pod ním.

Tudy se dostane přímo na Piazza Santa Marta.

Kéž by tak…

Zásah do břicha ukončil veškeré naděje. Marco se zapotácel a sklopil oči. Nebyl zasažen pěstí. Z košile mu trčel ocelový šíp s plastovými pírky. Bolest se dostavila o zlomek vteřiny později a rozšířila se jako požár do celého těla. I z tohoto šípu blikalo ohnivé oko. Dioda byla umístěna na hranaté krabičce u základny šípu.

Marco klopýtl. Pohyb stínu u dveří odhalil postavu oblečenou do pestré

uniformy Švýcarské gardy, bezpochyby jako převlek. Vrah sklonil kuši a vykročil od krytého východu, kde dosud ležel.

Marco ustoupil k oltáři a připravoval se na úprk zpátky chrámovou lodí. Všiml si však dalšího muže v uniformě Švýcarské gardy. Právě se skláněl nad lavicí a vytrhoval z ní zabodnutý šíp.

Hrůza na chvíli překonala i palčivou bolest v břiše. Marco se otočil k pravému transeptu, ale i tady mu únikovou cestu odřízla postava s kuší v ruce, která právě vystoupila ze zpovědnice.

Byl v pasti.

Půdorys baziliky připomínal kříž, jehož tři ramena teď blokovali útočníci. Zbývala poslední možnost, prchnout k apsidě, k vrcholu kříže. Ten však končil slepě.

Přesto k němu Marco vyběhl.

Před ním se zvedal oltář, masivní pozlacený monument se svatými a anděly, v němž se nacházelo dřevěné Petrovo křeslo. Oválné alabastrové okno nad ním znázorňovalo Ducha svatého v podobě holubice.

Okno však bylo temné a nenabízelo žádnou naději.

Marco se k němu otočil zády a rozhlédl se kolem. Po jeho levici byla hrobka Urbana VIII. Z papežovy mramorové hrobky vystupovala socha kostlivé smrtky symbolizující konečný osud všech lidí… a nejspíš i Markův.

Zašeptal latinsky: „*Lilium et Rosa.“*

Lilie a růže.

Ve dvanáctém století po sobě zanechal irský světec jménem Malachiáš proroctví o všech papežích od své současnosti do konce světa. Podle jeho vidění bude celkem sto dvanáct papežů. Každého popsal krátkou hádankovitou narážkou. Urbana VIII., který se narodil pět století po Malachiášově smrti, pojmenoval „lilie a růže“. A jako všechna jeho proroctví, i tohle se ukázalo být správné. Papež Urban VIII. se narodil ve Florencii, v jejímž erbu je červená lilie.

Nejvíce zneklidňující však byla skutečnost, že současný papež byl předposlední položkou na Malachiášově seznamu. Podle proroctví následující hlava církve uvidí konec světa.

Marco v takové pohádky nikdy dříve nevěřil, ale když teď svíral v prstech drobný kožený váček, uvažoval, jak blízko je k opravdovému armageddonu.

Zaslechl kroky. Jeden z útočníků se blížil. Už mohl udělat jen jediné.

Jednal rychle. Přitlačil ruku na ránu, aby nenechával krvavou stopu, a vyběhl ke straně, aby ukryl to, co muselo být zachováno. Potom se vrátil do středu apsidy. Neměl jinou možnost, a tak si jen klekl, aby vyčkal na smrt. Kroky se blížily k oltáři. Do zorného pole vstoupila postava. Muž se zastavil a rozhlédl se.

Nebyl to žádný ze zabijáků.

A dokonce ani nikdo cizí.

Marco zasténal, což přilákalo pozornost příchozího. Muž ztuhl překvapením a přispěchal k němu.

„Marco?“

Marco byl příliš slabý, než aby se postavil na nohy, takže dokázal pouze zírat, momentálně uvězněný mezi nadějí a podezřením. Muž k němu ale běžel s jasně vepsanou starostlivostí ve tváři. Byl to Markův bývalý učitel, který domluvil toto půlnoční setkání.

„Monsignor Verona…,“ zašeptal Marco a zapomněl na všechna podezření, protože mu jeho srdce říkalo, že tento muž by ho nikdy nezradil. Zvedl paži a otevřel prázdnou dlaň. Druhou svíral konec šípu z kuše, který měl stále zabodnutý v břiše.

Bliknutí světla přitáhlo Markovu pozornost. Spatřil, že červená dioda na luku náhle zablikala zeleně.

Ne…

Exploze jím mrštila přes mramorovou podlahu. Nechával za sebou kouřovou a krvavou stopu a šmouhu od vnitřností. Z břicha mu zbyla vykuchaná troska. Dopadl na bok u úpatí oltáře. Pohnul očima a zakotvil pohledem na vysokém pozlaceném monumentu nad sebou.

Z mlhy jeho mysli se vynořilo jméno.

Petrus Romanus.

Petr Římský.

Tak znělo poslední jméno na Malachiášově seznamu – muž, který nastoupí na Petrův trůn po současném Svatém otci a stane se posledním papežem na zemi.

A protože Marco dnes v noci selhal, osud světa bude zpečetěn.

Zatmělo se mu před očima. Už nic neslyšel, ani neměl sílu promluvit. Ležel na boku a očima slepě hleděl přes apsidu k hrobce papeže Urbana a k bronzovému kostlivci vylézajícímu z jeho hrobky. Z kostnatého prstu se houpal váček, který Marco tak dlouho chránil. Vybavil si dávný znak vypálený do povrchu kůže.

Váček obsahoval jedinou naději pro celý svět.
S posledním výdechem se pomodlil, aby tahle naděje stačila.

1. ČÁST

SPIRÁLA A KŘÍŽ

ÚTERÝ, 9. KVĚTNA – K OKAMŽITÉMU VYDÁNÍ

VIATUS SE ZAMĚŘUJE NA ZAJIŠTĚNÍ CELOSVĚTOVÉHO DOSTATKU POTRAVIN

OSLO, NORSKO (BUSINESS WIRE) – Viatus International, vůdčí petrochemická společnost, dnes oznámila otevření nového Oddělení biogenetického výzkumu a vývoje plodin.

„Posláním nového oddělení je vyvinout technologie, které zvýší zemědělskou produktivitu, aby pokryla rostoucí celosvětovou poptávku po potravinách, krmivu a palivu," prohlásil Ivar Karlsen, výkonný ředitel Viatus International.

„Zřízením nového oddělení plodinové biogenetiky," uvedl Karlsen, „se hodláme s touto výzvou utkat veškerými dostupnými zdroji a zřídit zemědělskou obdobu projektu Manhattan. Neúspěch nepřichází v úvahu – ani pro naši společnost, ani pro svět."

V posledních letech patenty této společnosti v oblasti hybridizačních a transgenových technologií zvýšily výnosy obilí, kukuřice a rýže o 35 %. Viatus podle Karlsena doufá, že během dalších pěti let produktivitu ještě zdvojnásobí.

Karlsen vysvětlil nezbytnost nového oddělení během hlavní přednášky na Světovém potravinovém summitu v Buenos Aires. Citoval Světovou zdravotnickou organizaci a upozornil, že třetina celosvětové populace hladoví. „Ocitli jsme se v globální potravinové krizi," řekl. „Většina trpících žije ve třetím světě. Nepokoje a bouře se šíří po celé zeměkouli a dále destabilizují nebezpečné oblasti."

Potravinová bezpečnost představuje podle Karlsena závažnější výzvu

pro nové tisíciletí než problémy s ropou a vodou. „Z humanitárního pohledu i z hlediska globální bezpečnosti je zásadně důležité, abychom inovacemi a novými biotechnologiemi urychlili produkci potravin.“

Předvoj na poli zemědělských novinek: Viatus International je jednou ze sta nejlepších společností podle časopisu *Fortune.* Sídlí v norském Oslu, byla založena roku 1802, dodává výrobky do 180 zemí světa a zasazuje se o zkvalitnění života prostřednictvím výzkumu a inovací. Na NYSE se s jejími akciemi veřejně obchoduje pod symbolem VL Název Viatus je odvozen z latinských slov *via,* cesta, a *vita,* život.

1. kapitola

9. ŘÍJNA, 4.55
MALI, ZÁPADNÍ AFRIKA

Z hlubokého spánku vytrhla Jasona Gormana střelba. Trvalo mu další vteřinu, než si uvědomil, kde je. Zdálo se mu o tom, že plave v jezeře u otcova prázdninového domu v severní části státu New York. Moskytiéra, která obalovala jeho lůžko, a časně ranní chlad pouště ho však rychle vrátily do reality.

Spolu s výkřiky.

S bušícím srdcem odkopl tenkou přikrývku a odhrnul síť. Ve stanu Červeného kříže panovala naprostá tma, ale i přes celtovou stěnu viděl rudou záři ohně někde na východě uprchlického tábora. Vzápětí se objevily další plameny a tančily po všech čtyřech stěnách stanu.

Ach bože…

Přes veškerou paniku Jason věděl, co se děje. Na tohle ho upozorňovali ještě před odletem do Afriky. V minulém roce zaútočili tuaréžští vzbouřenci i na jiné uprchlické tábory a vyrabovali je, aby získali jídlo. Ceny rýže a kukuřice se po celé republice Mali ztrojnásobily a hlavní město zachvátily nepokoje. Potraviny se staly v severních oblastech země novým zlatem. Tři miliony lidí čelily bezprostřední hrozbě smrti hladem.

Proto sem přijel.

Jeho otec sponzoroval experimentální farmu, která zaujímala dva a půl hektaru půdy na severní straně tábora. Financovala ji společnost Viatus a dohlíželi na ni biologové a genetici z Cornellovy univerzity. Měli tu zkušební pole s geneticky modifikovaným obilím pěstovaným na vyprahlé půdě oblasti. První úrodu sklidili zrovna minulý týden – vyrostla jen s třetinovým množstvím vody ve srovnání s obvyklým obilím. Nejspíš se ta zpráva donesla i tam, kam neměla.

Jason vyběhl bosý ze stanu. Měl na sobě pořád krátké khaki kalhoty a volnou košili, v nichž padl večer na lůžko. Ve tmě před rozbřeskem byl

požár jediným zdrojem světla.

Zřejmě vyřadili z provozu generátory.

Tmou zněla palba z automatických zbraní a výkřiky. Všude kolem se míhaly stíny postav uprchlíků. Nebyl to však organizovaný úprk, ale divoké přelévání z jednoho směru do druhého. Výstřely k nim doléhaly ze všech stran a nikdo netušil, kam by měl prchat.

Jason ano.

Krista je stále ve výzkumném zařízení. Před třemi měsíci se s ní setkal ještě ve Státech během instruktáže. Jeho lůžko se sítí proti moskytům začala sdílet teprve minulý měsíc. Včera večer k němu ale nepřišla. Plánovala, že stráví celou noc dokončováním nějakých testů DNA v čerstvě sklizených obilovinách.

Musí se k ní dostat.

Postupoval proti davu k severní straně tábora. Jak se obával, střelba i plameny zuřily s největší intenzitou právě tam. Vzbouřenci měli v úmyslu uloupit úrodu. Pokud se nesetkají s odporem, nikdo nemusí zahynout. Ať si to obilí vezmou. Pak zmizí do noci tak rychle, jako se vynořili. Stejně by obilí museli zničit. Nebylo dokonce ani zamýšleno ke konzumaci, dokud neproběhnou další studie.

Zabočil za roh a zakopl o první tělo patřící mladému chlapci. Ležel v uličce mezi chatrčemi, které tu sloužily jako domovy. Chlapce zastřelili a poté pošlapali. Jason se odtáhl od těla a vyhrabal se na nohy. Dal se na útěk.

Po dalších sto metrech dospěl k severnímu okraji tábora. Všude se válela těla, jedno na druhém, muži, ženy i děti. Jako na jatkách. Některá doslova roztržená vejpůl střelbou z kulometů. Za scénou masakru stály plechové ubikace výzkumného zařízení jako tmavé lodě uprostřed západoafrické savany. Nesvítila v nich žádná světla, jen plameny.

Krista…

Jason navzdory úmyslu běžet dál ztuhl na místě. Proklínal svou zbabělost, nedokázal se však pohnout. Oči mu zalily slzy vlastní bezmoci.

Pak se za ním ozvalo dunivé tepání. Otočil se přesně v okamžiku, kdy se nad táborem objevily dva vrtulníky. Určitě šlo o vládní síly z nedaleké základny. Viatus rozdával pytle dolarů na patřičných místech, aby si zajistil mimořádnou ochranu.

Jason rozechvěle vydechl. Vrtulníky vzbouřence jistě zaženou. Jeho sebedůvěra vzrostla. Přikrčil se a rozběhl se přes planinu. Mířil k nejbližší ubikaci necelých sto metrů od něj. Tam se skryje v hlubších stínech a

Kristina laboratoř je hned v další budově. Modlil se, aby v ní zůstala schovaná.

Když dospěl k zadní plechové stěně, tmu za ním proťalo oslnivé světlo reflektoru z první helikoptéry, které přejelo po uprchlickém táboře. Jason znovu vydechl.

Tohle by rebely mělo vylekat.

Vtom se z obou stran vrtulníku rozezněly dávky kulometné palby. Jason znehybněl. To nebyl žádný chirurgicky přesný útok proti útočícím vzbouřeneckým silám. Šlo o kompletní masakr.

Druhý vrtulník se stočil ke straně a začal kroužit po obvodu tábora. Ze zadního poklopu se k zemi řítily soudkovité předměty, které po dopadu vybuchovaly a vysílaly k obloze záplavu plamenů. Výkřiky zazněly ještě hlasitěji. Jason si všiml jednoho muže prchajícího do pouště. Byl nahý, ale hořela mu kůže. Ohnivé bomby se blížily k Jasonovu stanovišti.

Otočil se a rozběhl se kolem ubikace.

Před sebou měl pole a sýpky, ale viděl, že tam bezpečí nenajde. Na protější straně lánů s obilím se pohybovaly temné postavy. Věděl, že bude muset riskovat běh přes otevřené prostranství, aby se dostal ke Kristině laboratoři. Její okna zůstávala tmavá a jediný vchod byl obrácený k otevřeným polím.

Na okamžik se zastavil, aby nabral síly. Za chvíli může být uvnitř budovy. Než se ale stačil pohnout, na vzdálenější straně pole vyšlehly další plameny. Řada mužů s plamenomety začala likvidovat dosud nesklizenou úrodu.

Co se tu sakra děje?

Napravo od něj vybuchla věž sýpky a k nebi se vznesl divoký ohnivý vír. Jason využil chvilkového rozptýlení pozornosti, vyřítil se k otevřeným dveřím ubikace a proběhl jimi.

Ve světle ohňů vypadala místnost neporušeně a téměř spořádaně. Zadní polovinu stavení vyplňovaly všechny možné vědecké přístroje potřebné ke genetickému a biologickému výzkumu: mikroskopy, centrifugy, inkubátory, termocyklery a vany na gelovou elektroforézu. Napravo se nacházely kóje s bezdrátovými laptopy, satelitní komunikační přístroje a dokonce i záložní baterie.

Baterie dosud dodávaly energii jedinému laptopu, na jehož monitoru právě běžel spořič obrazovky. Laptop ležel v Kristině kóji, ale po Jasonově přítelkyni nebylo nikde ani stopy.

Jason přiběhl k počítači a přejel palcem po touchpadu. Spořič zmizel a objevila se otevřená e-mailová schránka. I ta patřila Kristě.

Jason se rozhlédl po místnosti.

Určitě utekla, jenže kam?

Rychle se připojil k vlastní e-mailové schránce a naťukal adresu otcovy kanceláře na Capitol Hillu. Tajil dech a rychle několika stručnými větami popsal útok. Kdyby se mu nepodařilo utéct, chtěl po sobě zanechat nějaký záznam. Těsně před odesláním vzkazu si všiml, že na obrazovce jsou otevřené Kristiny soubory. Přiložil je ke své zprávě. Krista by nechtěla, aby o ně přišla.

E-mail se nepodařilo okamžitě odeslat. Přiložený soubor byl velký a bude vyžadovat minutu, než se jeho data přesunou do ústředního počítače. Jason nemohl čekat. Doufal, že baterie vydrží dost dlouho na to, aby zpráva stihla odejít.

Otočil se ke dveřím. Neměl tušení, kam zmizela Krista. Doufal, že utekla do okolní pouště. Měl v úmyslu udělat totéž. Kolem tábora je hotové bludiště zpola vyschlých koryt a stružek. Tam se může v případě nutnosti ukrývat celé dny.

Vyběhl k východu, ale vtom mu cestu zablokovala jakási postava. Jason zalapal po dechu a uskočil. Postava vstoupila do ubikace a překvapeně zašeptala.

„Jasone?“

Tělem mu projela úleva.

„Kristo…“

Vyběhl k ní s rozevřenou náručí, aby ji objal. Ještě pořád mohou utéct.

„Ach, Jasone, díkybohu!“

Zdálo se, že sdílí jeho úlevu – dokud nezvedla pistoli a nestřelila ho třikrát do hrudi. Ucítil tři údery, které ho odhodily dozadu na podlahu. Následovala palčivá bolest, po níž noc potemněla ještě víc. Jako z velké dálky k němu doléhala palba, exploze a další výkřiky.

Krista se k němu sklonila. „Tvůj stan byl prázdný. Už jsme mysleli, že jsi utekl.“

Rozkašlal se. Nedokázal odpovědět, protože se mu ústa zalila krví.

Zdálo se, že ji jeho mlčení uspokojilo, protože se otočila na podpatku a vyrazila zpátky do noci plné ohně a smrti. Na okamžik se ještě zastavila ve dveřích, s postavou vyrýsovanou na plamenném pozadí, a poté zmizela ve tmě.

Jason se pokoušel pochopit, co se právě stalo.

Proč?

Pohlcovala ho temnota a odpověď na tuto otázku mu zůstala odepřena. Ještě něco však zaslechl. Laptop v sousední kóji zapípal. Jeho vzkaz byl odeslán.

2. kapitola

10. ŘÍJNA, 7.04
LES PRINCE WILLIAMA
VIRGINIE

Potřeboval větší rychlost.

Velitel Grayson Pierce se sklonil nad úzkými řídítky motocyklu a smykem projel ostrým zákrutem. Naklonil svou sto osmdesát centimetrů vysokou postavu do zatáčky, až si málem odřel koleno o zem.

Se zaburácením motoru přidal plyn a narovnal se. Jeho cíl ujížděl padesát metrů před ním na menší hondě. Gray ho pronásledoval na starším modelu Yamaha V-Max. Oba motocykly poháněly motory V-4, ale Grayův stroj byl větší a těžší. K dopadení kořisti bude potřebovat všechny síly.

A taky možná trochu štěstí.

Ocitli se na krátkém rovném úseku parku v Lese prince Williama. Dvouproudovou silnici lemovaly vysoké buky a osiky a tvořily nádhernou kulisu, zvlášť teď v říjnu, kdy listy zářily všemi barvami. Minulou noc bohužel většinu listí odvála bouřka a pokryla asfalt kluzkou vrstvou.

Gray ještě přidal plyn a cítil, jak zrychluje. Motorka vystřelila po rovném úseku jen s nepatrným kolísáním a prostřední přerušovaná čára se slila do rozmazané šmouhy.

I druhý muž ale vytěžil z rovného úseku maximum. Silnice až dosud připomínala spíš horskou dráhu plnou ostrých zatáček, smrtících serpentin a prudkých svahů. Hodinová honička byla nemilosrdná a vyčerpávající, ale Gray nemohl dovolit, aby mu cíl unikl.

Pronásledovaný zpomalil před další zatáčkou a vzdálenost mezi nimi se zmenšila. Gray odmítal ubrat plyn. Možná si počínal nerozumně, ale znal možnosti svého stroje. Po jeho získání si ho nechal vybavit několika doplňky od jednoho z inženýrů DARPY – Oddělení výzkumu a vývoje při ministerstvu obrany.

Dlužili mu laskavost.

Grayova vlastní jednotka, nazvaná Sigma, byla prodlouženou paží tohoto oddělení. Patřili k ní bývalí vojáci ze Speciálních sil, kteří prošli školením v řadě vědeckých oborů, aby fungovali jako tajní agenti v terénu.

Mezi doplňky motocyklu patřil i displej vestavěný do Grayovy helmy. Přes vnitřní stranu krytu mu po levé straně blikaly údaje o rychlosti, otáčkách motoru, rychlostním stupni a teplotě oleje. Napravo se posunovala navigační mapa s daty o nejlepších možných poměrech rychlostního stupně a rychlosti pro daný terén.

Gray koutkem oka sledoval, jak se ručička tachometru přesouvá do červené zóny. Navigační mapa varovně zablikala. Blížil se k zatáčce příliš rychle.

Nedbal na čísla a nezpomaloval.

Vzdálenost mezi oběma motorkami se ještě snížila.

Při vjezdu do zatáčky je dělilo třicet metrů.

Jezdec před ním naklonil stroj ke straně a s burácejícím motorem se prohnal zákrutem. O pár vteřin později k němu dorazil Gray. Snažil se získat k dobru další metr tím, že si najel přes střední pruh do protisměru. Takhle časně naštěstí na zdejších silnicích nebyl žádný provoz.

To se bohužel nedalo říct o divokých zvířatech.

Za rohem se na krajnici cesty krčila černá medvědice s mládětem. Oba medvědi měli zabořené čenichy v papírovém pytlíku od McDonalda. První motorka je bleskurychle minula. Náhlý hluk medvědici polekal, takže se zvedla na zadní tlapy. Mládě však zareagovalo na základě čirého instinktu a dalo se na útěk – přímo na silnici.

Gray nemohl projet včas. Neměl na vybranou a musel strhnout motocykl do smyku. Z pneumatik se zakouřilo. Doklouzal k jílovité hlíně na protější krajnici, pustil motorku a odrazil se od ní. Setrvačností přejel po zádech přes vlhké listí ještě o dvacet metrů dál. Motorka za ním narazila s hlasitou ránou do kmene dubu.

Gray se zastavil v mokré strouze a ohlédl se. Viděl, jak medvědice i s mládětem mizí v lese. Pro dnešek zjevně měli hamburgerů dost.

Ozval se jiný hluk.

Řev rychle se blížící motorky.

Gray se narovnal. Jeho cíl se o kus dál na silnici otočil a řítil se zpátky k němu.

No skvělé…

Rozepnul si přezku pod bradou a strhl si z hlavy helmu.

Druhý stroj dojel až k němu a prudce zabrzdil těsně před ním. Jezdec přitom zvedl přední kolo do vzduchu. Byl to poměrně malý muž, ale svalnatý jako pitbul. Jen co motorka zastavila, sundal si helmu i on. Objevila se dohola ostříhaná hlava, která zamračeně shlížela na Graye.

„Jsi celý?“

Byl to Monk Kokkalis, Grayův kolega ze Sigmy a jeho nejlepší přítel. Ve tváři měl vepsanou starost a obavy.

„Nic mi není. Nečekal jsem na silnici medvědy.“

„Kdo by čekal?“ Monk se široce usmál a zvedl motorku na stojánek. „Nemysli si ale, že se vyzuješ z naší sázky. O přírodních překážkách jsi nic neříkal. Po konferenci platíš večeři. Pořádné steaky a to nejčernější pivo, jaké mají v té restauraci u jezera.“

„Dobře. Ale chci odvetu. Měl jsi nespravedlivou výhodu.“

„Výhodu? Já?“ Monk si strhl jednu rukavici, aby obnažil protézu. „Chybí mi ruka. A taky pořádný kus dlouhodobé paměti. A navíc jsem byl rok na neschopence. To je tedy výhoda za všechny prachy!“

Pořád se však usmíval a podal Grayovi nejmodernější protézu ruky, pocházející přímo z dílny DARPY. Gray nabízenou ruku přijal a cítil, jak se mu chladný plast pevně svírá kolem dlaně. Tyhle prsty dokázaly drtit vlašské ořechy.

Monk ho vytáhl na nohy.

Gray si smetl mokré listy z kevlarového obleku, když tu mu v náprsní kapse zazvonil telefon. Vytáhl ho a podíval se, kdo volá. Stiskl rty.

„Ústředí,“ řekl Monkovi a zvedl telefon k uchu. „Tady velitel Pierce.“

„Pierci? To je dost, že jste se ozval. Během poslední hodiny jsem vám volal už čtyřikrát. A smím se zeptat, co děláte uprostřed lesa ve Virginii?“ ozval se Grayův nadřízený, Painter Crowe, ředitel Sigmy.

Gray se pokoušel vymyslet nějakou přijatelnou odpověď a ohlédl se po motorce. Nepochybně ho prozradilo její GPS. Chtěl Painterovi vysvětlit svoje důvody, ale neměl adekvátní výmluvu. Poslali je s Monkem z Washingtonu do Quantika na konferenci o bioterorismu. Dnes probíhal druhý den programu a Gray s Monkem se rozhodili vynechat dopolední přednášky.

„Nechte mě hádat,“ pokračoval Painter. „Jste na zábavní projížďce?“

„Pane…“

Ředitelův přísný tón se o něco zjemnil. „Pomohlo to Monkovi?“

Painter si jako obvykle domyslel pravdu. Ředitel měl vskutku zázračnou

schopnost správně zhodnotit každou situaci. Dokonce i tuhle.

Gray se ohlédl na svého přítele. Monk stál opodál s rukama založenýma na prsou a s ustaraným výrazem. Měl za sebou těžký rok. V nepřátelském výzkumném zařízení ho zmrzačili tím, že mu odstranili část mozku a zničili paměť. Ačkoliv se do značné míry zotavil, stále mu ve vzpomínkách zůstávala bílá místa a Gray věděl, že to jeho přítele trápí.

Během posledních dvou měsíců se pomalu vracel k plnění svých povinností v Sigmě, byť jen omezených. Pracoval hlavně v kanceláři a dostával přiděleny menší úkoly zde ve Státech. Jeho povinnosti byly omezeny na získávání informací a zpracování dat, často po boku manželky, kapitánky Kat Bryantové, která rovněž pracovala na ústředí Sigmy a původně působila ve zpravodajské službě námořnictva.

Gray věděl, že se Monk snaží dělat něco víc a získat zpátky život, který mu ukradli. Všichni se k němu chovali jako ke křehké porcelánové váze a Monk se ježil při sebemenším soucitném pohledu nebo šeptem pronesených povzbudivých slovech.

Proto Gray navrhl tenhle závod parkem na hranicích Quantické základny námořních sil. Jednalo se o příležitost, jak vypustit trochu páry, připomenout si akci a zariskovat si.

Gray zakryl mluvítko dlaní a spíš naznačil, než řekl: „Painter je naštvaný.“

Monk se široce usmál.

Gray si znovu přiložil mobil k uchu.

„Slyšel jsem vás,“ řekl jeho nadřízený. „A jestli jste se už dostatečně vyblbli, potřebuju, abyste se ještě dnes odpoledne vrátili na velitelství. Oba.“

„Ano, pane. Mohu se zeptat, o co se jedná?“

Následovala dlouhá odmlka, během níž ředitel zvažoval odpověď. Když konečně promluvil, bylo jasné, že pečlivě volí slova. „Jedná se o původního majitele vaší motorky.“

Gray střelil pohledem k havarovanému stroji. *Původní majitel?* Vybavil si noc před dvěma lety, kdy se po klidné předměstské ulici rozeznělo burácení motocyklu, který se řítil se zhasnutými reflektory a nesl smrtící vražedkyni s nejistým posláním.

Gray musel polknout, aby našel ztracený hlas. „Co je s ní?“

„Řeknu vám to, jakmile se sem vrátíte.“

13.00
WASHINGTON

O několik hodin později už byl Gray osprchovaný, převlečený do džín a trička a seděl v místnosti se satelitním sledováním velitelství Sigmy. Byli tu s ním Painter i Monk. Na obrazovce zářila digitální mapa s pokřivenou červenou linkou vedoucí z Thajska do Itálie.

Trasa vražedkyně končila v Benátkách.

Sigma ji sledovala déle než rok. Její polohu označoval malý červený trojúhelník na počítačovém monitoru. Zářil uprostřed satelitní mapy Benátek. Budovy, křivolaké uličky a mořské kanály byly zobrazeny v přesných detailech až po drobné gondoly zamrzlé v daném časovém okamžiku na místě. V rohu monitoru svítil čas spolu s přibližnou zeměpisnou šířkou a délkou:

10.52.45 GMT, 9. ŘÍJNA
41°52’56,97“ S.Š.
12°29’5,19“V.D.

„Jak dlouho už je v Benátkách?“ zeptal se Gray.

„Přes měsíc.“

Painter si unaveně projel rukou vlasy a podezřívavě přimhouřil oči. Vypadal vyčerpaně. I ředitel měl za sebou náročný rok. Příliš mnoho hodin strávených v kancelářích a na různých schůzích se podepsalo na jeho bledosti, takže jeho indiánské předky prozrazovaly jen ostře řezané rysy tváře a pruh bílých vlasů v jinak černé kštici, který připomínal zastrčené ptačí pero.

Gray si prohlížel mapu. „Víme, kde bydlí?“

Painter zavrtěl hlavou. „Někde v oblasti Santa Croce. Je to jedna z nejstarších čtvrtí Benátek, ne příliš turistická. Bludiště mostů, uliček a kanálů. Místo jako stvořené pro úkryt.“

Monk seděl kousek stranou a upravoval si spoje své protézy. „Proč si Seichan vybrala ze všech míst na světě právě tohle město?“

Gray se podíval do rohu monitoru, kde byla fotografie sledovaného objektu, ženy před třicítkou. Rysy tváře prozrazovaly vietnamské a evropské, patrně francouzské, předky. Bronzová pleť, štíhlá postava, plné rty. Když se s ní Gray před třemi lety setkal poprvé, málem ho zabila:

střelila ho z bezprostřední blízkosti do hrudi. I teď si ji představil v tom samém přiléhavém obleku s límcem ke krku, který obepínal její mrštné tělo a naznačoval tvrdé svaly i měkké křivky, jež se skrývaly pod ním.

Také si vzpomněl na jejich poslední setkání. Zajala a uvěznila ji americká armáda, když se zotavovala po těžké ztrátě krve a náročné operaci břicha. Tehdy jí Gray pomohl uprchnout, aby jí splatil dluh, protože mu předtím zachránila život – její svoboda však nebyla zadarmo.

Během chirurgického zákroku jí Grayův nadřízený nechal do břicha tajně umístit polymerový čip. Jednalo se o podmínku, pod níž mohla být vůbec puštěna na svobodu, a pojistku, že budou schopni sledovat její pohyb. Byla příliš důležitá, než aby ji nechali jednoduše odejít, příliš spjatá s tajemnou teroristickou sítí známou jako Bratrstvo. Nikdo nic netušil o skutečných vůdcích této organizace, jenom že je mimořádně nebezpečná a má buňky po celém světě.

Seichan tvrdila, že je dvojitá agentka s úkolem proniknout do Bratrstva a zjistit, kdo ve skutečnosti řídí jeho operace. Nenabídla však žádný důkaz kromě svého slova. Gray předstíral, že ji nechává utéct, a neřekl jí nic o implantovaném čipu, který poskytoval americké zpravodajské službě šanci dozvědět se o Bratrstvu víc.

Gray měl nicméně podezření, že Seichanino rozhodnutí přesunout se do Benátek nemá s Bratrstvem nic společného. Cítil na sobě pohled Paintera Crowea, jako kdyby ředitel čekal, až Gray přijde s nějakou odpovědí. Painterova tvář zůstávala nehybná a bezvýrazná, ale třpyt v jeho ledově modrých očích naznačoval, že jde o zkoušku.

„Vrací se na místo činu," řekl Gray a narovnal se.

„Cože?" zeptal se Monk.

Gray kývl k mapě. „V Santa Croce jsou i budovy nejstarších částí Benátské univerzity. Před dvěma lety zavraždila kurátora muzea spojeného právě s touto univerzitou. Chladnokrevně ho zabila, i když pak tvrdila, že to bylo nezbytné, aby ochránila jeho rodinu. Manželku a dceru."

Painter Grayova slova potvrdil. „V té oblasti opravdu žije kurátorova dcera s matkou. Máme tam svoje lidi, kteří se pokoušejí zjistit přesnou Seichaninu polohu. Ten čip je ale pasivní. Nemůžeme ji lokalizovat blíž než na tři čtvereční kilometry. Pro případ, že by se ukázala, sledujeme rodinu zavražděného. Vzhledem k tomu, kdo všechno ji hledá, se Seichan jistě drží při zemi a patrně používá převlek."

Gray si vzpomněl na napětí v Seichanině hlase, když se snažila

ospravedlnit chladnokrevnou vraždu správce muzea. Možná ji do Benátek přilákala spíš provinilost než Bratrstvo. Jenže co má za lubem? A co když se Gray mýlí? Co když je to od ní celé jen vynikající lest? Seichan byla mimořádně inteligentní a skvělý stratég.

Díval se na obrazovku.

Něco mu tady nesedělo.

„Proč mi to ukazujete?“ zeptal se. Sigma sledovala Seichan déle než rok, tak proč tak náhlé a naléhavé povolání na ústřední velitelství?

„Od NSA se k nám přes nového ředitele DARPY doneslo, že vzhledem k nedostatku skutečných zpravodajsky cenných údajů získaných ze Seichanina propuštění na svobodu ztratili ti nahoře trpělivost a vydali pokyn k jejímu opětovnému zatčení. Má být dopravena do výslechového střediska černých operací v Bosně.“

„To je šílené. Ona nikdy nepromluví. Nejlepší naděje zjistit něco konkrétního o Bratrstvu je právě tahle operace.“

„Souhlasím. Bohužel jsme jediní, kdo si to myslí. Kdyby DARPU stále řídil Sean…“

Painter se s bolestí v hlase odmlčel. Doktor Sean McKnight založil Sigmu a vedl DARPU v době, kdy byl čip implantován. Vloni však přišel o život při útoku na velitelství Sigmy. Nynější ředitel DARPY, generál Gregory Metcalf, byl na svém postu nový a dosud se vypořádával s politickými důsledky onoho útoku. Každou chvíli se střetal s Painterem a Gray tušil, že Paintera před vyhazovem chrání jen prezidentova podpora. I ta ale měla své hranice.

„Metcalf se odmítá pouštět do křížku s ostatními zpravodajskými úřady a v téhle záležitosti stojí na straně NSA.“

„Takže ji zadrží.“

Painter pokrčil rameny. „Pokud se jim to podaří. Netuší, s kým mají tu čest.“

„Nemám zrovna přidělený žádný úkol. Můžu se tam vydat a nabídnout pomoc.“

„Pomoc s čím? S jejím nalezením, nebo útěkem?“

Gray zůstal zticha. Svářily se v něm smíšené pocity. „Udělám, cokoliv se po mně bude žádat,“ řekl nakonec přesvědčivě a významně se na Paintera podíval.

Ředitel zavrtěl hlavou. „Jestli vás Seichan uvidí v Benátkách, nebo třeba jen získá podezření, že tam jste, pochopí, že ji sledujeme, a ztratíme

veškerou výhodu.“

Gray se zamračil. Věděl, že ředitel má pravdu.

Zazvonil telefon a Painter zvedl sluchátko. Gray byl za momentální vyrušení vděčný, protože si potřeboval utřídit myšlenky.

„Co se děje, Brante?“ zeptal se Painter. Poslouchal odpověď svého asistenta a rýha na jeho čele se prohloubila. „Přepojte ten hovor sem.“

Po chvilce Painter podal sluchátko Grayovi. „Volá poručík Rachel Veronová z Říma.“

Když Gray přebíral telefon a přikládal si ho k uchu, nedokázal potlačit překvapení. Mírně se odvrátil.

„Rachel?“

Okamžitě slyšel, že pláče. Nevzlykala, ale její angličtinu, za normálních okolností plynnou, rozdělovaly zajíkavě pomlky. „Grayi… potřebuji tvou pomoc.“

„Jistě. O co se jedná?“

Nemluvil s ní už několik měsíců. Déle než rok udržoval s touto černovlasou poručicí romantický vztah a dokonce spolu mluvili i o manželství, ale nakonec se rozešli. Rachel zaměstnávala práce u italských karabiniérů a Gray měl zase profesní i osobní kořeny ve Státech. Ukázalo se, že je dělí příliš velká vzdálenost.

„Jde o strýčka Vigora,“ řekla. Další slova vychrlila, jako kdyby spěchala, než je dožene příval slz. „Minulou noc došlo ve svatém Petru k výbuchu. Je v kómatu.“

„Můj bože, co se stalo?“

Rachel drmolila dál. „Zabili dalšího kněze, jednoho ze strýčkových bývalých studentů. Policie podezřívá teroristy, ale já nemůžu… nenechají mě… Nevěděla jsem, komu jinému zavolat.“

„To je v pořádku. Můžu se tam vypravit hned příštím letadlem.“ Gray se podíval na Paintera. Jeho nadřízený přikývl, aniž by potřeboval vysvětlení.

Monsignor Vigor Verona pomáhal Sigmě při dvou minulých operacích. Jeho znalosti archeologie a starověkých dějin byly v kombinací s jeho konexemi uvnitř katolické církve pro úspěch obou misí zásadně důležité. Byli jeho velkými dlužníky.

„Děkuju, Grayi.“ Mluvila už o něco klidněji. „Přepošlu ti vyšetřovací spis. Pár detailů se ale v hlášení neuvádí. Sdělím ti je, jakmile sem dorazíš.“

Gray za řeči zakotvil pohledem na monitoru počítače, kde v centru Benátek stále blikala červená značka. Z rohu obrazovky mu pohled oplácela

fotografie Seichan s chladným a nasupeným výrazem. I Seichan už se v minulosti setkala s Rachel a jejím strýcem.

A teď je zpátky v Itálii.

Projela jím zlá předtucha.

Na celé situaci mu něco nehrálo. Cítil, že se v Itálii schyluje k bouři, ale netušil, odkud se přižene. Byl si jistý jedinou věcí.

„Přijedu, jak to půjde nejrychleji," slíbil Rachel.

3. kapitola

10. ŘÍJNA, 19.28
ŘÍM, ITÁLIE

Poručík Rachel Veronová vyšla z nemocnice do večerního šera římského centra, zhluboka se nadechla chladného podzimního vzduchu a trochu se uvolnila. Vůně dezinfekce sotva překrývala pach chřadnoucích těl na lůžkách. Nemocnice byly vždy cítit strachem.

Poprvé za mnoho let dostala chuť na cigaretu, kterou by ze sebe vypudila obavy, jež v ní vzrůstaly s každou hodinou strýcova kómatu. Vigor měl zavedené nitrožilní infuze a přiložené elektrody snímaly jeho životní funkce. Jeho hrudí pohyboval dýchací přístroj. Vypadal o deset let starší, měl modřiny kolem očí a obvázanou hlavu, kterou mu navíc museli oholit. Lékaři jí vysvětlili, že strýc utrpěl subdurální hemoragii spolu s menší frakturou lebky. Proto pečlivě sledovali jeho nitrolebeční tlak. Magnetická rezonance neodhalila žádné poškození mozku, ale pacient zůstával v bezvědomí, což lékařům dělalo starosti. Podle lékařské a policejní zprávy Vigora přijali do nemocnice v polovičním deliriu. Než upadl do kómatu, s horečnou naléhavostí opakoval jediné slovo.

Morte.

Smrt.

Co to ale znamenalo? Věděl Vigor, co se stalo s tím druhým knězem? Nebo jen blouznil?

Nikdo se ho nemohl zeptat. Zůstával v bezvědomí.

Stejně jí to dělalo starosti. Po většinu dne ho držela za ruku, občas ji tiskla a modlila se, aby se objevily nějaké známky, že se její strýc zotavuje. Jeho prsty však zůstávaly ochablé a kůže studená, jako kdyby z jeho těla odešlo cosi životně důležitého a nechalo za sebou jen prázdnou schránku.

Rachel nejvíc ze všeho trápila skutečnost, že strýci nedokáže nijak pomoci. Vigor ji v podstatě vychoval a byl jediný blízký příbuzný, který jí zůstal. Proto u něj seděla celý den a odešla od něj jen na chvilku, aby si

zavolala do Spojených států.

Gray přiletí zítra ráno.

To byla jediná dobrá zpráva za uplynulých čtyřiadvacet hodin. Ačkoliv nemohla Vigorovi pomoci po lékařské stránce, mohla využít dostupné zdroje, aby odhalila pravdu skrytou za tímto útokem.

Vyšetřování exploze ve svatém Petru se momentálně změnilo v chaotickou přetlačovanou mnoha úřadů, do něhož se zapojil každý od italské zpravodajské služby až po Interpol a Europol. Zdálo se, že se všichni shodují na jediném závěru: šlo o teroristický útok. Toto hodnocení bylo založeno především na posmrtném ohledání těla mrtvého kněze. Do čela mu totiž kdosi vypálil podivný symbol.

Někdo po sobě rozhodně nechal nějaký vzkaz. Jenže jaký a kdo? Zatím se k odpovědnosti za výbuch nepřihlásila žádná skupina.

Rachel věděla, že pravdu zjistí nejrychleji, pokud zahájí vlastní vyšetřování s užším a přesnějším zacílením, než jaké vykazoval momentální zmatek vyvolaný různými úřady.

Proto zavolala Grayovi. Ačkoliv byla taková žádost o pomoc z osobního hlediska zvláštní, Rachel bylo jasné, že k nalezení pravdy bude potřebovat celosvětové zdroje Sigmy, a také věděla, že sama uspět nemůže. Potřebovala někoho, komu může plně důvěřovat. Potřebovala Graye.

Byl ale ten telefonát skutečně jen profesionální?

Poslední myšlenku odsunula stranou a zamířila na parkoviště, kde stál její malý modrý mini cooper. Nastoupila a vydala se přes Řím. Nechala si staženou střechu, aby jí čerstvý vzduch trochu pročistil hlavu, ale pak se před ni zařadil těžkopádný vyhlídkový autobus a vyfoukl na ni oblak zplodin.

Rachel sjela z hlavní silnice a proplétala se menšími uličkami lemovanými obchůdky, kavárnami a restauracemi. Měla v úmyslu jet k sobě domů, aby si odpočinula a utřídila si myšlenky před zítřkem, ale nakonec mimoděk zahnula k Tibeře a za chvíli se před ní na opačném břehu vynořil lesklý dóm Svatopetrské baziliky.

Nechala se hustým provozem unášet k cíli. Od výbuchu byl celý Vatikán uzavřen veřejnosti. I papeže přesunuli z bezpečnostních důvodů na jeho letní sídlo v Castel Gandolfo. Nic z toho ale nezastavilo proud turistů a přihlížejících. Zvědavost jen přilákala další davy lidí.

Kvůli dopravní zácpě Rachel trvalo půl hodiny, než našla místo k zaparkování. Než se dostala k policejnímu zátarasu kolem slavného

náměstí, padla noc. Náměstí svatého Petra bylo obvykle plné zbožných lidí i turistů, ale nyní zůstávalo téměř liduprázdné. Mezi sloupy i na otevřeném prostranství patrolovalo jen pár policistů. Jeden z nich stál na stráži u egyptského obelisku, tyčícího se uprostřed náměstí. Všichni měli na ramenou pušky.

Rachel u zátarasu ukázala průkaz.

Policista se zachmuřil. Byl to muž ve středním věku, s nahrbenými rameny a výrazným břichem. Městská policie a vojenští karabiniéři spolu nevycházeli vždy nejlépe.

„Proč tu jste?“ zeptal se stroze. „Jak se tenhle útok týká oddělení pro kulturní dědictví?“

To byla dobrá otázka. Rachelin úřad vyšetřoval krádeže uměleckých děl a obchodování s nimi na černém trhu. Neměl nic společného s terorismem. Neměla tu co pohledávat. Vlastně byla dokonce kvůli spřízněností s jednou z obětí varována, aby se držela dál od místa činu.

Musela se ale podívat na vlastní oči.

Odkašlala si a ukázala před sebe. „Jsem tu, abych zkatalogizovala a zdokumentovala místo exploze a potvrdila, že po bombovém útoku nedošlo ke krádeži žádného uměleckého díla.“

„Takže úředničina.“ Jeho hlas překypoval opovržením. Tiše, sám pro sebe dodal: „Není divu, že poslali ženskou.“

Rachel se nenechala vyprovokovat a vzala si zpátky svůj průkaz. „Jestli to je všechno, je docela pozdě a já mám hodně práce.“

Pokrčil rameny a ustoupil stranou, i když jen trochu. Musela se o něj otřít. Naklonil se nad ni a pokusil se ji zastrašit svou velikostí. Rachel tuhle hru dobře znala. V organizaci, která připomínala mužské bratrstvo, s ní často jednali buď jako s nevítaným vetřelcem, nebo jako s objektem dobyvačných snah.

Vzkypěla v ní zlost, která na okamžik zastínila úzkost a obavy. Protáhla se kolem policisty, ale ještě předtím si dala záležet, aby zabořila podpatek do mužova nártu.

Překvapeně vyjekl a uskočil.

„Scusi,“ omluvila se chladně a šla dál, aniž se ohlédla.

„Zoccola!“ ulevil si policista.

Ignorovala ho a přešla prázdné prostranství. Po obou stranách ji obklopovaly Berniniho kolonády. Přistihla se, jak cestou kolem obelisku a fontán přidává do kroku. Mířila přímo k hlavnímu vchodu do baziliky. Nad

hlavou jí do noci jasně zářil mohutný Michelangelův dóm.

Prošla mezi obřími sochami svatého Petra a svatého Pavla, které střežily vchod do baziliky, a podívala se na nápis pod apoštolem Pavlem držícím meč. Nápis v hebrejštině hlásal: „Vše mohu udělat s Ním, který mi dává sílu.“ Neuměla hebrejsky, ale jako malou holčičku ji ta slova naučil strýc Vigor. Nápis i vzpomínka na strýce ji trochu posílily.

S novým odhodláním došla po schodech ke vchodu do baziliky. Dveře nebyly zamčené. Prošla krytým sloupořadím a vstoupila do obří chrámové lodi, která se táhla do délky téměř dvou set metrů. Obklopilo ji přítmí, jímž problikávaly jen plamínky votivních svící a přenosné zářivky osvětlující papežský oltář na opačném konci místnosti. I ze svého místa Rachel rozeznávala překřížené policejní pásky.

K výbuchu došlo v apsidě, v oblasti za hlavním oltářem. Vydala se prostřední uličkou, aniž by si všímala okolního umění, architektury a váhy dějin, jež ji obklopovaly. Soustředila se výhradně na svůj cíl.

Došla k oltáři a přistoupila k místu činu. Touto dobou tu nikdo nebyl. Během uplynulých dvou dnů prohledali okolí vyšetřovatelé a různí policejní experti se svými štětečky, igelitovými sáčky na důkazy, tampony, zkumavkami a chemikáliemi. Už se vědělo, že trhavinou byla hustá forma heptanitrokubanu z nové třídy silných výbušnin.

Rachel se při pohledu na ožehlý mramor zachvěla. Jiná stopa výbuchu tu nezůstala. I krev už očistili. Podlaha však byla stále označena páskami znázorňujícími odhadované siločáry exploze. Na vzdálenější straně apsidy označoval křídový obrys polohu těla otce Marka Giovanniho. Byl zraněn u úpatí oltáře svatého Petra, pod alabastrovým oknem zachycujícím holubici Ducha svatého.

Rachel si přečetla zprávu o mladém knězi. Byl to strýcův žák a také vatikánský archeolog. Podle policejní složky strávil poslední desetiletí v Irsku, kde zkoumal kořeny keltského křesťanství a studoval rané prolínání pohanských rituálů s katolickou vírou. Soustředil se konkrétně na postavu Černé madony, často chápané jako kombinaci pohanské Matky Země a Panny Marie.

Proč by se takový archeolog měl stát terčem útoku? Nebo šlo o náhodnou oběť? Ocitl se její strýc se svým studentem jen ve špatnou dobu na špatném místě?

Nic z toho nedávalo smysl.

Naprázdno polkla a otočila se. Strýce našli zhrouceného u papežského

oltáře, sotva při vědomí, kam ho odhodila síla exploze.

Nechtěla poškodit místo činu, a tak ohrazenou oblast obešla. Její pozornost upoutaly nízké schody nalevo, které vedly k malé místnosti. Přesunula se kolem pomníku papeže Pavla III. se sochami Spravedlnosti a Rozvážnosti, vytvořenými podle podob sestry a matky mrtvého papeže.

Zpomalila.

Co tu dělám?

Náhle na ni dolehlo drtivé ticho baziliky, připomínající klid hrobky, i tíha věku a smrti, řady hrobek kolem ní a pod ní. Nijak nepomáhalo, že na protější straně místa činu stála hrobka papeže Urbana VIII. Na monumentu se nacházela bronzová socha papeže s rukou pozvednutou v gestu požehnání. Pod nohama však měl hrobku, z níž stoupala bronzová kostra, jejíž ruka právě psala jméno zesnulého papeže na rozvinutý svitek.

Rachel se při tom pohledu znovu zachvěla.

Obvykle nebyla tak pověrčivá, ale když byl strýc Vigor sám blízko smrti… Co když ho ztratí?

Chtěla se odvrátit, ale nedokázala odtrhnout pohled od strašidelného symbolu smrti. Vtom si vzpomněla. Po zádech jí přeběhl mráz a na pažích jí naskákala husí kůže.

Smrt.

Zašeptala jediné slovo, které Vigor opakoval ve svém deliriu. „*Morte.*“

Prohlížela si bronzovou sochu na hrobce. Co když se jim Vigor snažil něco sdělit?

Spěšně obešla ohrazené místo zločinu a zamířila k opačné straně apsidy. Stoupla si na špičky, aby se podívala na sochu více zblízka, ale i když si ji prohlížela opravdu pozorně, přesto jí to málem uniklo, protože kožený provázek měl stejnou barvu jako starý bronz.

Navlékla si latexové rukavice a postavila se na okraj hrobky, aby se natáhla po provázku. Chytila jej a uvolnila drobný váček zpola skrytý za kostnatou dlaní Smrtky. Další krok, a už zase stála na pevné zemi. Má její objev nějaký význam? Nebo jde jen o ozdobu, kterou tu nechal nějaký věřící či turista?

Všimla si symbolu vypáleného do kůže. Nic jí neříkal. Jednalo se o hrubou spirálu jako na nějakém kouzelném talismanu.

Zklamaně váček otočila, ale vzápětí zatajila dech, když uviděla znamení, vypálené do kůže z téhle strany. Kruh rozetnutý křížem.

Tenhle znak už viděla.

V pitevní zprávě, týkající se těla otce Marka Giovanniho.

Tentýž symbol kdosi vypálil do čela mrtvého kněze. Určitě byl ten kříž nějak významný, ale co znamenal?

Znala místo, kde by se měla podívat po odpovědi. Otevřela váček a vysypala si do dlaně jeho obsah. Zamračila se na jediný předmět, který vypadal jako malá zčernalá větévka. Přiblížila si ji k očím a okamžitě si uvědomila svůj omyl.

Ta větvička měla nehet.

Málem ji s hrůzou upustila.

To nebyla větvička.

Jednalo se o lidský prst.

14.55
WASHINGTON

Painter seděl u svého stolu v kanceláři bez oken a mezi prsty si pohrával s lahvičkou aspirinů. Za očima mu začínala tupá bolest, která předcházela plně rozvinuté migréně. Zatřásl lahvičkou a přál si, aby měl něco silnějšího, pokud možno doplněného o pořádnou sklenku skotské.

I to by ale v tu chvíli vyměnil za masáž krku od své přítelkyně. Lisa však bohužel byla zrovna na západním pobřeží, kam odjela navštívit svého bratra – horolezce v Yosemitském národním parku. Nevrátí se dřív než za týden. Painter se v její nepřítomnosti bude muset spokojit s útěchou v podobě extra účinných aspirinů.

Uplynulou hodinu analyzoval data a údaje, z nichž většina dosud zářila na obřích nástěnných LCD monitorech kolem jeho stolu. Přejel je pohledem a potisící zatoužil, aby jeho kancelář měla skutečné okno. Možná za to mohly jeho indiánské kořeny, že potřeboval kontakt s modrým nebem, stromy a prostým rytmem obyčejného života.

Na to si ale musel nechat zajít chuť.

Jeho kancelář byla spolu se zbytkem velitelství Sigmy pohřbena pod Smithsonovým hradem na National Mallu. Tajné zařízení zabíralo staré podzemní kryty z druhé světové války. Umístění nebylo náhodné. Nacházelo se v blízkosti jak nejvyšších míst v zemi, tak výzkumné kapacity institucí Smithsonova ústavu.

To vše by ale momentálně Painter obětoval za jediné okno. Během několika posledních let se však jednalo o jeho domov, a tak k němu přistupoval trochu otcovsky. Sigma se dosud plně nevzpamatovala po loňském útoku. Poškození sahalo hlouběji než k ožehnutým stěnám a zničenému vybavení. Washingtonská politika představovala spletitou síť moci, ambicí a hořkých nepřátelství. Silní tu trhali slabé na kusy. A ať už to bylo spravedlivé nebo ne, Sigma v porovnání s ostatními zpravodajskými agenturami značně utrpěla.

Ještě horší bylo, že podle Painterova odhadu skutečné mozky stojící za útokem zůstávaly dosud na svobodě. Muž, který přepadení bezprostředně velel, šéf Obranné zpravodajské agentury, byl označen za osamělého hráče, ale Painter si tím nebyl tak jistý. Při organizování útoku ho někdo musel podporovat, někdo zapojený ještě hlouběji do sítě washingtonské politiky.

Jenže kdo?

Painter zavrtěl hlavou a podíval se na hodinky. Takové otázky budou muset počkat. Za pár minut vyrazí do dalšího střetu. Neměl chuť na zápolení, ale nemohl si vybírat. Už před dvěma hodinami proběhla vzrušená debata s Grayem Piercem. Gray chtěl s sebou do Itálie vzít Monka Kokkalise, ale Painter si nebyl jistý, že je Monk připraven na operaci se vším všudy. Lékaři a psychologové měli o jeho zdravotním stavu stále pochybnosti.

Z Říma navíc zatím docházely jen útržkovité informace, takže Painter nevěděl s jistotou, který agent bude na tuto misi nejvhodnější – jaká vědecká disciplína by nejlépe doplnila Grayovu odbornost na poli biofyziky. Monk Kokkalis byl odborník na soudní lékařství a zatím se nezdálo, že právě tohoto oboru bude zapotřebí. Gray to nakonec uznal a ustoupil, ale Painter ho neposlal samotného. Dokud nevyplují na povrch další podrobnosti, dostane Gray novou posilu.

Tak se taky stalo.

Zatímco Painter zvažoval, že spolkne další aspirin, na stole mu zabzučel interkom. Vzápětí se ozval Brantův hlas: „Řediteli, volá vás generál Metcalf."

Painter tento telekonferenční hovor čekal, poté co si přečetl tajný e-mail od ředitele DARPY. Odevzdaně zapnul spojení a otočil se i s křeslem čelem k nástěnnému monitoru za sebou.

Temná obrazovka se rozzářila. Generál seděl za svým stolem. Gregory Metcalf byl Afroameričan, absolvent West Pointu a i v pětapadesáti letech zůstával statný a svalnatý jako za časů, kdy hrál předsunutého obránce ve školním fotbalovém týmu. Jeho věk prozrazovaly jen prošedivělé vlasy a brýle na čtení, které držel v levé ruce. Po jeho dosazení na místo ředitele DARPY se Painter rychle naučil nepodceňovat jeho inteligenci.

Přesto k sobě oba muži přistupovali se značnou obezřetností.

Generál se předklonil a bez jakéhokoliv úvodu se zeptal: „Četl jste hlášení o konfliktu v Africe, které jsem vám poslal?"

K čemu zbytečné zdvořilosti?

Painter pokynul k jednomu z nástěnných monitorů. „Ano. Navíc jsem si stáhl zprávu NATO o útoku na tábor Červeného kříže. Taky jsem si zjistil pár informací o společnosti, která vede tamější zkušební farmu."

„Výborně. Takže vás nebudu muset seznamovat s detaily."

Painter se nad tou blahosklonnou poznámkou naštětil. „Pořád ale nechápu, co to má společného se Sigmou."

„Protože jsem vám to ještě neřekl, řediteli."

Bolest za Painterovým okem se zhoršila.

Generál ťukl do klávesnice před sebou. Obraz se rozpůlil a vedle generála se objevila fotografie zachycující mladého bělocha svlečeného do dlouhých trenýrek a zavěšeného na dřevěném kříži uprostřed zuhelnatělého, dýmajícího pole. Výjev spíše než ukřižování připomínal nějakého děsivého strašáka. V pozadí si Painter všiml suché africké savany.

„Ten mladík se jmenuje Jason Gorman," řekl Metcalf stroze.

Painter se zamračil. „Gorman. Příbuzný senátora Gormana?"

Painter na senátorovo jméno narazil už při procházení kontaktů společnosti Viatus. Sebastian Gorman byl předsedou senátního výboru pro zemědělství, výživu a lesnictví a představoval mocného zastánce geneticky modifikovaných potravin jakožto prostředku, jak nakrmit hladovějící svět a dodávat nové zdroje biopaliv.

Generál si odkašlal, a přilákal tak Painterovu pozornost zpátky k sobě. „Tohle je třiadvacetiletý syn senátora Gormana. Má diplom z molekulární biologie rostlin a pracoval na doktorátu, ale do Mali odjel hlavně proto, aby otci dodával informace o tamějším projektu."

Painter začínal chápat, proč tato věc dostala ve Washingtonu takovou prioritu. Celý Capitol Hill je jistě vzhůru nohama pod tlakem mocného senátora, který si přeje vědět, proč jeho syn přišel o život. Painter však stále nechápal úlohu Sigmy. Podle hlášení NATO útok podnikli vzbouřenci Tuaregové, jejichž kruté vojenské síly stále sužovaly tuto západoafrickou republiku.

Metcalf pokračoval: „Senátor Gorman obdržel od svého syna v to ráno, kdy došlo k útoku, e-mailovou zprávu. Ve vzkazu je několika stručnými větami popsán útok. Podle slov o vrtulnících a napalmových bombách šlo o vojenskou operaci značného rozsahu a síly."

Painter se narovnal.

„K e-mailu bylo připojeno i několik souborů s výzkumnými daty. Senátor nechápal, proč mu je syn posílal, ani nedokázal porozumět jejich vědeckému obsahu. Nevěděl, co by s nimi měl dělat jiného, a proto je předal synovu školiteli na Princetonské univerzitě, doktoru Henrymu Malloyovi."

„Rád bych se na ty soubory podíval," řekl Painter, kterému už svítalo, proč byla k celé věci povolána Sigma. Podivný útok i tajemný výzkum spadaly do odbornosti Sigmy. Painter již v duchu začínal probírat logistiku a plán akce. „Do Mali můžu někoho dopravit během čtyřiadvaceti hodin."

„Ne. Do téhle záležitosti nebudete plně zapojeni." Metcalf ztišil hlas, aby dodal svým slovům na důrazu. „Celý případ rychle získává politicky ožehavé pozadí. Senátor Gorman se vydal na lov čarodějnic a hledá, koho by obvinil."

„Generále…," začal Painter.

„A Sigma má nejistou půdu pod nohama. Stačí jediný chybný krok a

nikdo ji už nedá dohromady.“

I přes generálovu nedůvěru ve schopnosti jeho jednotky Painter zachoval chladnou hlavu. Bylo na něm, aby poznal, kdy si může dovolit oponovat, a tohle nebyl ten případ.

„Jakou úlohu by tedy podle vás Sigma měla hrát?“

„Analyzovat informace z těch souborů a rozhodnout, jestli vyžadují další vyšetřování. Začněte u doktora Malloye. Chci, abyste ho vyslechli a prohlédli si ty složky.“

„Odpoledne u něj může být moje skupina.“

„Velmi dobře. Ale je tu ještě jedna věc, a byl bych rád, kdybyste se jí ujal osobně.“

„O co jde?“

„Jedna informace se zatím drží pod pokličkou. Chci znát váš názor.“ Generál ťukl do klávesnice a snímek Jasona Gormana se zvětšil. „Ten, kdo toho mladíka zabil, navíc zohavil jeho tělo.“

Painter si stoupl a přešel k nástěnnému monitoru. Jason měl v čele vypálený symbol, jako kdyby na něj někdo použil cejchovací železo. Kruh rozdělený křížem.

„Chci vědět, proč to udělali,“ dodal Metcalf. „A co to znamená.“

Painter pomalu přikývl.

To on taky.

21.35
ŘÍM, ITÁLIE

Rachel zaparkovala svůj mini cooper před domem, kde bydlela. Ještě za volantem se na okamžik zamyslela nad tím, co udělala. V igelitovém pytlíku vedle ní ležel starý kožený měšec se svým strašidelným obsahem.

Opustila baziliku svatého Petra, aniž by komukoliv sdělila, co objevila.

Je pozdě, omlouvala se v duchu. *Vyšetřovatelům ho můžu předat ráno. Spolu s podrobným hlášením.*

Za její loupeží se ale skrývalo ještě něco jiného. K měšci ji navedla strýcova slova, a proto se ke svému nálezu chovala s jistou majetnickou žárlivostí. Kdyby ho odevzdala úřadům, nejenže by ji nadřízení pokárali za to, že se pletla do případu, který nespadá pod její působnost, ale úplně by ji odřízli od dalšího vyšetřování. Možná by se nikdy nedozvěděla, co ten měšec vlastně znamená. Kromě toho v sobě nedokázala potlačit určitou

hrdost. Nikdo jiný ten měšec nenašel. Důvěřovala daleko víc vlastním instinktům než chaosu mezinárodního vyšetřování s účastí mnoha různých agentur.

Instinkt jí v první řadě napovídal, že na tenhle případ ani zdaleka nestačí sama. Potřebovala pomoc. Počká, dokud ráno nedorazí Gray, poslechne si jeho názor na celou věc a podle toho se zařídí.

Jakmile se usnesla na plánu akce, zvedla sáček a strčila si ho do bundy. Vystoupila z vozu a vydala se ke schodům. Její byt se nacházel na třetím poschodí. Byl sice malý, ale z balkonu měla příjemný výhled na Koloseum.

Vystoupala do třetího patra a vydala se napříč chodbou. Okamžitě zaznamenala dvě věci. Paní Rosselliová to opět přeháněla s česnekem, a zpod dveří jejího vlastního bytu zářilo světlo.

Rachel se zastavila. Před odchodem vždycky zhasínala. Dnes ráno ale byla rozrušená a mohla na to zapomenout.

Nechtěla nic riskovat, a tak se zvedla na špičky a potichu se plížila chodbou. Tohle město je zamořené zloději a vloupání do bytů nebyla v této čtvrti žádnou výjimkou. Nespouštěla oči z obdélníku světla pod dveřmi. Zatímco se blížila, září se mihl nějaký stín.

Rachel ztuhla.

Někdo je v jejím bytě.

Tiše zaklela a ustoupila. Neměla žádnou zbraň. Přemýšlela, jestli by neměla zaklepat na dveře paní Rosselliové a zmizet z chodby, ale česnek ji už tak štípal do nosu. Ve stísněném bytečku té staré dámy by nejspíš ještě oslepla. Místo toho sáhla do kapsy a vytáhla mobil.

S očima upřenýma na dveře bytu couvla do chodby. Jakmile vykročila na plošinu nad schody, k zátylku se jí přitisklo něco chladného.

Rachel okamžitě poznala hlaveň pistole.

Hrozbu vzápětí potvrdil pevný hlas. „Ani hnout.“

4. kapitola

10. ŘÍJNA, 15.28
ROCKVILLE, MARYLAND

Monk houpal svou dcerku na koleni. Penelope výskala a křenila se oním legračním způsobem, který zjevně zdědila po otci. Vše ostatní – kaštanově hnědé, zvlněné vlasy a jemné rysy – naštěstí měla po matce.

„Monku, jestli se kvůli tobě poblinká…!“

Kat vyšla z kuchyně a otírala si mokré ruce do ručníku. Pořád na sobě měla modré pracovní šaty. Před hodinou se vrátila z Capitol Hillu, kde volala některým kontaktům ze zpravodajských služeb, aby pomohla Painteru Croweovi a Sigmě zjistit, co se děje. Doma si jen rozpustila vlasy a nechala je volně splývat po ramenou.

Monk zůstával v teplákách a tričku. Jen co vysadil Graye na letišti, vrátil se přímo do jejich nového domova na marylandském předměstí. Co jiného mohl dělat? Věděl, že se za něj Gray bil a snažil se ho získat pro vyšetřování v Itálii. Jenže neuspěl.

Přesunul si dítě do klína.

„Už jsem jí ohřála lahev,“ řekla Kat a vykročila k němu s pažemi nataženými k Penelopě. Najednou klopýtla a na poslední chvíli našla ztracenou rovnováhu. Podívala se na podlahu. „Monku, kolikrát jsem ti říkala, abys nenechával tu ruku jen tak povalovat na zemi?“

Monk si promnul pahýl zápěstí. „Ta nová protéza mě pořád tlačí.“

Kat si těžce povzdychla a vzala si Penelopu. „Víš, kolik taková umělá ruka stojí?“

Monk pokrčil rameny. Protéza navržená DARPOU představovala zázrak techniky a bioinženýrství. Obsahovala nejmodernější mechaniku i pohonná zařízení a umožňovala smyslovou zpětnou vazbu a chirurgicky přesné pohyby. Pahýl Monkova zápěstí navíc spočíval v polysyntetické manžetě, připojené k nervovým zakončením a svalovým úponům.

Monk stiskl na zápěstní manžetě několik kontaktů. Odložená ruka na

podlaze se zvedla na špičky prstů. Energii odebírala bezdrátově z ovládacích prvků v zápěstí. Samotná ruka byla jen vykonavatelka pokynů, jejím mozkem byla manžeta. Monk navedl ruku k pohovce, zvedl ji a připojil si ji k paži. Zkusmo sevřel prsty.

„Stejně mě tlačí," zahučel.

Kat už se otáčela zpátky ke kuchyni, ale Monk poklepal na místo vedle sebe. Kat si znovu povzdychla a přisedla k němu. Monk si ji přitáhl blíž a přivoněl si k jejím vlasům i jejímu jasmínovému parfému. Naklonila se k němu a jen tak beze slov seděli vedle sebe. Penelope usnula s pěstičkou u rtů. Bylo příjemné držet celou rodinu v jediném objetí.

„To s tou Itálií mě mrzí," pronesla Kat tiše a vlídně.

Monk obrátil oči v sloup. Neřekl jí o tom ani slovo. Jednalo se o příliš ožehavé téma. Mohlo ho ale napadnout, že na to Kat přijde. Vzhledem k jejím stykům ve zpravodajských službách bylo těžké před ní udržet nějaké tajemství.

Otočila se k němu. Viděl jí ve tváři smíšené pocity. Věděla, jak moc se Monk chce vrátit do první linie, ale z jejího ustaraného pohledu i sevřených rtů se dala jasně vyčíst obava o něj. Podíval se na umělou ruku. Katiny obavy nebyly nepodložené.

Během uplynulého roku, když se zotavoval ze svých zranění – duševních i fyzických – si to uvědomil lépe než kdykoliv předtím. Zbožňoval svou rodinu a uznával svoji odpovědnost vůči nim, ale také chápal, jak zásadně důležité je, aby Sigma udržovala svět v bezpečí. Nesnášel pomyšlení, že je odstavený na vedlejší kolej.

„Slyšela jsem, že jsi dneska dostal jiný úkol," pokračovala Kat.

„Jenom další papírování," zareptal. „Jedu do New Jersey, abych vyslechl jednoho intoše z Princetonu kvůli nějakému výzkumu. Do půlnoci se vrátím."

Kat se podívala na hodinky. „Neměl by ses chystat?"

„Mám čas. Ředitel Crowe se mnou posílá dalšího agenta, který vystudoval genetiku. Nováčka."

„Johna Creeda."

Monk se jí zahleděl do tváře. „Je něco, co nevíš?"

Usmála se, naklonila se k němu a políbila ho. „Vím, že Penelopě chladne lahev."

Monk jí položil umělou ruku na rameno, aby se nemohla zvednout. „Já zase vím, že lahev je možné znovu ohřát. A pořád mám ještě půlhodinu

času,“ dodal o něco tišším hlasem.

„Celou půlhodinu?“ Povytáhla obočí. „Máš nějak vysoké ambice.“

Monk se zazubil. „Nedělej si ze mě srandu, ženská.“

Znovu ho políbila, tentokrát déle, a uprostřed polibku zašeptala. „To by mě nikdy ani nenapadlo.“

16.44
PRINCETON, NEW JERSEY

Doktor Henry Malloy ve své podzemní laboratoři už potřetí spustil počítačovou simulaci. Čekal a vrtěl hlavou. Nedávalo to smysl. Opřel se a protáhl si záda. Třídil data, která mu poslali z kanceláře senátora Gormana, už celých dvacet čtyři hodin. Vzhledem k jejich objemu potřeboval zdejší nejvýkonnější počítač, aby provedl analýzu všech výsledků a testů DNA obsažených v souborech.

Vyrušilo ho zaklepání na dveře. Laboratoř zůstávala neprodyšně uzavřená a zamčená, aby si uchovávala prostředí bez ozonu. Do zařízení se dalo vstoupit pouze s elektronickou kartou.

Do konce simulace zbývalo stále několik minut, a tak přešel ke dveřím a otevřel je. Ozvalo se vydechnutí natlakovaného vzduchu. Za dveřmi stála jedna z jeho doktorandek, Andrea Solderitchová. Henry si ji vybral za svou asistentku. Byla atraktivní, měla pěknou postavu a kaštanové vlasy, ale nešlo o žádnou čerstvou absolventku. Byla to zralá padesátnice, původně zdravotní sestra se specializací na dialýzu, která se rozhodla změnit povolání. Když už měl s někým trávit tolik času, chtěl, aby to byl někdo generačně blízký. Dokonce se jim líbila i stejná hudba a Henry svou asistentku často přistihl, jak si něco tiše brouká.

Momentálně se ale tvářila poněkud ustaraně.

„Co se děje, Andreo?“ zeptal se.

Zvedla několik samolepicích papírků se vzkazy. „Už třikrát volali z kanceláře senátora Gormana, aby se zeptali na vaše pokroky.“

Henry převzal lístky. Nelíbilo se mu, že mu někdo takhle dýchá za krk, ale chápal senátorovo rozrušení. Jason Gorman byl sice pro Henryho jen jedním z mnoha studentů, ale přesto cítil zármutek nad mladíkovou smrtí, zejména vzhledem k její brutalitě.

„Taky jsem vám přišla připomenout, že za hodinu máte schůzku s doktorem Kokkalisem z Washingtonu. Chcete, abych vám ještě předtím

donesla něco z kavárny?“

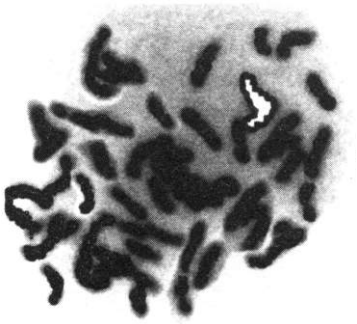
„Není třeba, ale když už jste tady, hodil by se mi druhý názor na tyhle údaje. Zvlášť než budu mluvit s Washingtonem. Podívejte se na ně a povězte mi, co tomu říkáte.“

Vykulila oči a sotva dokázala zamaskovat radost.

„Taky oceňuji, že jste přišla, ačkoliv máte volný den,“ dodal, zatímco ji odváděl k počítačové stanici. „Tohle všechno bych nezvládl bez vaší pomoci.“

„To je maličkost, pane doktore.“

Počítačová simulace dokončila třetí kolo. Monitor zobrazoval chromozomovou mapu vzorku obiloviny z pokusného pole v Africe. Všechny chromozomy byly černé s výjimkou jediného, označeného bíle.

Henry poklepal na obrazovku. „Tady vidíte radioaktivně značenou cizorodou DNA vpravenou do geneticky modifikované plodiny.“

Andrea se sklonila k monitoru a zvědavě nakrčila obočí. „Co je zdrojem DNA? Bakterie?“

„Pravděpodobně. Nevím to ale jistě.“

Andrein odhad nicméně mířil na cíl. Většina genetických úprav se provádí pomocí bakteriální rekombinace a stříhání genů, při kterém se využijí prospěšné vlohy jisté bakterie a přidají se do genomu rostliny. Jedním z prvních úspěchů bylo vložení genů z bakterie *Bacillus thuringiensis* do rostlin tabáku, které se tak staly odolnějšími proti hmyzu bez nadměrného použití insekticidů. Podobnou metodu právě zkoušeli na kukuřici. Tyto biotechnologie se za posledních deset let rozšířily natolik, že plná třetina pěstované kukuřice ve Spojených státech je geneticky modifikovaná.

„Jestli to není bakteriální DNA," řekla Andrea, „co jiného by to bylo?"

„Nevím. Jde o tajný patent Viatu. Ve složce je uváděn jen pod označením Dt222. *Dt* je zkratka pro *drought tolerant*, odolný proti suchu. O tohle mi ale nešlo." Henry ukázal na obrazovku. „Tenhle obrázek mi Jason Gorman poslal před dvěma měsíci."

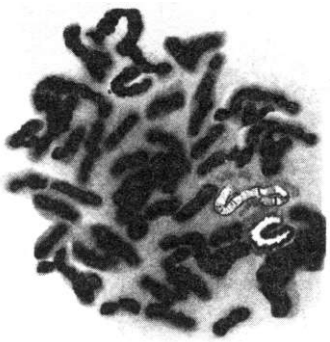
„Před dvěma měsíci?"

„Já vím. Měl obrovskou radost, že se stal součástí afrického polního pokusu. Tyhle věci neměl prozrazovat. Porušil dohodu o důvěrných informacích. Varoval jsem ho, aby byl diskrétnější a nechával si to pro sebe. Umím si představit jeho zoufalství to poslední ráno. Přesto byl dostatečně prozíravý, aby uchoval veškerá data, která mohl."

Andrea přikývla. „Tak co to vlastně poslal?"

Henry ťukl do klávesnice a vyvolal poslední údaje. „Hned vám to ukážu. Právě sklidili první generaci rostlin z té sadby. Poslal kompletní rozbor sklizně včetně analýzy celé DNA. Tady jsou výsledky."

Na obrazovce se objevila druhá sada chromozomů. Většina z nich byla opět označena černě jako původní DNA. Místo jediného bílého chromozomu se tu však objevil druhý, černobíle pruhovaný.

„To nechápu," řekla Andrea.

„Podívejte se pozorněji."

Henry zvětšil obraz změněného chromozomu. Na zvětšeném snímku byly jasně vidět proužky jednotlivých genů, vytvářející černobílý vzor.

„Cizorodá DNA se začleňuje do dalšího chromozomu," vysvětlil. „Zaplavuje svého hostitele."

„Množí se?"

Opřel se a podíval se na Andreu. „Nemůžu to říct s jistotou, ale zpracoval jsem ta data třikrát," neubránil se vzrušení. „Možná ten první vzorek, který Jason poslal, byl z jiného hybridu. Třeba tam testovali víc než jeden typ obiloviny. Pokud ale ne, naznačovalo by to, že je tato genetická úprava nestabilní. Mění se z jedné generace na druhou. Vzorek obsahuje víc cizorodé DNA než u rodičovské rostliny."

„Co to znamená?"

Henry pokrčil rameny. „Nemám tušení. Někdo by o tom ale měl vědět. Už jsem poslal dotaz na oddělení biogenetiky plodin Viatu. Tyhle údaje je určitě budou zajímat. Možná se mi z nich podaří vyrazit i nový grant."

Andrea se zvedla ze židle. „Tak to bych mohla dostat přidáno, jak naznačujete." Rty jí zvlnil náznak úsměvu.

„Uvidíme."

Podívala se na hodinky. „Jestli mě nepotřebujete, měla bych jít domů. Psi jsou celý den zavření. Teď už jsou určitě celí nedočkaví, až se dostanou ven."

Henry ji doprovodil ke dveřím. „Ještě jednou díky, že jste si udělala čas i dneska."

Andrea se zastavila u dveří. „Víte jistě, že vám nemám ještě přinést něco k jídlu?"

„Není třeba, jenom dokončím simulaci a přesunu data na server. Nemělo by to trvat dlouho."

Zamávala mu na rozloučenou a vyšla ze dveří, které se za ní s tichým zasupěním zavřely.

Henry se vrátil k počítači. Oficiální zprávu bude mít hotovou za necelou hodinu. Soubory, které Jason poslal z Afriky, sice nevrhaly příliš světla na mladíkovu smrt, ale svědčily o jeho statečnosti. Jeho otec na něj mohl být hrdý.

„Odvedl jsi dobrou práci, Jasone," zamumlal Henry a ještě jednou

prošel všechny složky.

Další čtvrthodinu ťukal do počítače svoje poznámky. Chtěl na Viatus udělat co nejlepší dojem. Jejich oddělení biogenetiky plodin spolupracovalo s laboratořemi po celém světě, momentálně z ekonomických důvodů většinou v Indii a východní Evropě. Princetonská laboratoř nicméně patřila k nejlepším na světě. Jestli se mu podaří Viatus přesvědčit, aby mu svěřili pár dalších zakázek…

Neubránil se úsměvu.

Z práce ho opět vytrhlo zaklepání na dveře. Usmál se ještě víc. Jak znal Andreu, neposlechla ho. Určitě skočila do té kavárny, aby mu přinesla něco na zub.

„Už jdu!“ zavolal. Vykročil ke dveřím a přejel elektronickou kartou před čtecím zařízením.

17.30

Monk nastoupil do taxíku před vlakovým nádražím. Jeho společník už seděl uvnitř a diktoval řidiči adresu.

„Laboratoř Carla Icahna na kampusu Princetonské univerzity. Je to na Washington Road.“

Monk se uvelebil na sedadle vedle něj, upravil si sako a opřel se. Do klína si položil kufřík. Hleděl na zavazadlo vyrobené na zakázku firmou Tanner Krolle a přejel dlaní po anglické kůži. Jednalo se o dárek od Kat, který dostal před dvěma měsíci, když se formálně vrátil do služby, bez ohledu na to, jak omezené. Monkovi bylo jasné, co mu tím drahým darem chtěla říct. Kat byla naprosto spokojená, že se její manžel věnuje papírování a rutinním výslechům. Aspoň nemůže přijít k úrazu.

Povzdychl si. Jeho nový společník po něm střelil pohledem.

John Creed se ve svém sedadle trochu hrbil. Byl šlachovitý jako teriér, ale měřil přinejmenším dva metry. Patřil k nejnovějším rekrutům Sigmy, byl hladce oholen, měl delší zrzavé vlasy a obličej posetý pihami. Přes chlapecké vzezření se nepřestával tvářit zarputile a nevlídně.

Monk se zamračil a položil mu otázku, která mu vrtala hlavou od chvíle, kdy se potkali. „Takže, chlapče, kolik ti je? Čtrnáct? Patnáct?“

„Dvacet pět.“

Monk se pokusil zamaskovat pochyby. To mu připadalo nemožné. *Copak je dělí jenom sedm let?* Zacvičil prsty umělé ruky, palčivě si vědom

toho, kolik věcí se může odehrát během sedmi let. Poprvé si prohlédl svého partnera pozorněji a snažil se ho odhadnout.

Cestou vlakem z Washingtonu si pročetl podrobnosti o doktora Henrym Malloyovi, ale o svém společníkovi znal jen ty nejzákladnější údaje. Creed pocházel z Ohia, po prvním ročníku odešel z lékařské fakulty a sloužil při dvou vojenských misích v Kábulu. Po zásahu šrapnelem trvale kulhal. Chtěl se přihlásit i na třetí misi, ale skončil mimo službu, ačkoliv podrobnosti vyřazení už byly méně jasné. Díky výsledkům testů byl přijat do Sigmy a vystudoval genetiku na Cornellu.

Přesto vypadal jako středoškolák.

„Jak dlouho jsi ve službě, chlapče?“ pokračoval Monk.

Creed se na něj bezvýrazně díval. Zjevně byl zvyklý na to, že si ho ostatní dobírají kvůli mladistvému vzhledu. „Před třemi měsíci jsem dokončil Cornell,“ odpověděl prkenně. „Ve Washingtonu jsem dva měsíce. Zatím jsem se tu hlavně snažil zabydlet.“

„Takže tohle je tvůj první přidělený úkol?“

„Když tomu říkáte úkol…,“ zamumlal mladík a zahleděl se z okénka.

Monk měl sice stejné pocity, ale přesto se naježil. „Na práci v terénu není nikdy nic triviálního. Záleží na každém detailu. Správná informace může rozlousknout celý případ. To by sis měl urychleně zapamatovat, chlapče.“

Creed se na něj podíval. Mrzutý výraz nahradilo cosi podobného rozpakům. „Dobře. Rozumím.“

Monk si založil ruce na prsou. Příliš ho to neuspokojilo.

Ty děti. Myslí si, že vědí všechno nejlíp.

Zavrtěl hlavou a obrátil svou pozornost k okolí. Právě vjeli do princetonského kampusu, který vypadal, jako kdyby doprostřed New Jersey někdo zasadil zelený kus Anglie. Trávníky pokrývalo spadané podzimní listí a po kamenných zdech majestátních gotických budov se pnul břečťan. I studentské koleje připomínaly výjev z Curriera a Ivese.

Ještě chvíli projížděli tím venkovským světem. Poté vůz zastavil u obrubníku a vystoupili.

Laboratoř Carla Icahna zabírala roh širokého zeleného prostranství. Řada princetonských staveb se sice datuje do osmnáctého a devatenáctého století, ale tahle byla stará jen pár let a představovala úžasnou ukázku moderní architektury. Kolmo k sobě stály dvě obdélníkové budovy s hlavními laboratořemi. K nim se pojilo dvoupatrové kruhové atrium s

výhledem do parku.

Tam se měli setkat s doktorem Henrym Malloyem.

„Připravený?“ zeptal se Monk a podíval se na hodinky. Měli pět minut zpoždění.

„Na co?“

„Na rozhovor.“

„Myslel jsem, že ho povedete vy.“

„Ne. Je to celé na tobě, chlapče.“

Creed si odfrkl. „Dobře.“

Vstoupili do budovy a přešli atrium. Od parkového trávníku je oddělovala dvoupatrová skleněná stěna s patnáctimetrovými žaluziemi, které byly naprogramované tak, aby se pohybovaly spolu se sluncem, a vrhaly pruhované stíny na křesla a stoly. Posedávalo tu několik studentů, kteří se spolu bavili u šálků kávy.

Monk se rozhlédl a všiml si místa, kde se měli setkat s doktorem Malloyem. Dalo se těžko přehlédnout. „Tudy,“ řekl a vyrazil se svým společníkem přes atrium.

Stranou u schodiště stála vysoká socha, která připomínala zpola roztavenou mušli. I kdyby si o ní Monk nic nepřečetl, poznal by v tomto architektonickém prvku dílo Franka Gehryho. Uvnitř mušle se ukrýval malý kout určený pro různé schůzky. U čtvercového konferenčního stolu už sedělo několik lidí.

Monk se k nim vydal, ale uvědomil si, že všichni jsou příliš mladí. V kufříku měl fotografii doktora Malloye. Malloy tu rozhodně nebyl.

Možná přišel a zase odešel.

Vytáhl z kapsy mobil a vyťukal číslo do Malloyovy pracovny. Telefon vyzváněl a nakonec se ozval záznamník.

Jestli už zmizel a já se sem hnal zbytečně…

Vytočil druhé číslo, tentokrát na doktorova asistenta.

Ozval se ženský hlas. Monk rychle vysvětlil, že doktor Malloy není na místě plánované schůzky.

„On tam není?“ podivila se asistentka.

„Ne. Je tu jen pár dětí, které vypadají jako ze střední.“

„Já vím,“ zasmála se žena. „Taky vám studenti připadají čím dál mladší, viďte? A omlouvám se, ale doktor Malloy je určitě ještě ve své laboratoři. Tam jsem ho aspoň viděla naposled a mobil nikdy neslyší. Někdy se tak soustředí na svou práci, že zapomene i na pravidelnou přednášku. Toho

jsem se bála i dneska, a proto jsem tu zůstala. Jeho objev ho nadchl.“

Monk zbystřil pozornost. Přišel snad profesor na něco, co by mohlo pomoci s případem?

„Poslyšte,“ pokračovala žena, „jsem v pracovně hned přes ulici a dodělávám s kolegyní nějakou práci. Naše budovy jsou propojeny podzemní chodbou. Zeptejte se některého studenta. Půjčím si elektronickou kartu od správce a setkám se s vámi dole. Laboratoř doktora Malloye je v suterénu. Předpokládám, že vám bude chtít výsledky testů DNA ukázat sám.“

„Dobře. Sejdeme se tam.“ Monk si uklidil mobil do kapsy a mávl kufříkem ke Creedovi. „Jdeme. Promluvíme si s ním přímo v laboratoři.“

Vyptali se na cestu studentky ve velice přiléhavém svetru a Monk vyrazil jako první do podzemí. Chodba se dala lehce nalézt.

Z druhé strany na ně mávala žena ve středním věku. Monk na ni zamával také a žena k nim bez dechu přiběhla. Podala jim ruku.

„Andrea Solderitchová,“ představila se.

Po krátkých úvodních formalitách je odvedla k sousední chodbě. Ani na chvíli nezavřela pusu a bylo jasné, že je nervózní.

„Tady dole je jenom pár laboratoří, takže můžete snadno zabloudit. Jinak tu jsou skoro samá skladiště, strojovny… a taky místní zvěřinec, kde se chovají laboratorní zvířata. V laboratoři doktora Malloye se udržuje prostředí bez ozonu. Je přímo tamhle.“

S elektronickou kartou v ruce přistoupila k zavřeným dveřím.

„Správce se sem pokusil zavolat,“ vysvětlila, „ale nikdo se neozval. Jenom se mrknu dovnitř. Vím jistě, že by jen tak neodešel z kampusu.“

Přiložila kartu ke čtecímu zařízení a vzala za kliku. Dveře se s vydechnutím otevřely a Monk okamžitě ucítil kouř – podle nepatrné příměsi tu doutnalo elektrické vedení. Doplňoval ho ještě slabší pach připomínající spálené chlupy. Hmátl po Andree, ale byl příliš pomalý. Už vkročila dovnitř. Zůstala překvapeně stát a pak se její tvář stáhla hrůzou. Zakryla si dlaní ústa.

Monk ji odtáhl ke straně a předal ji Creedovi. „Držte ji tu.“

Odložil kufřík a sáhl do ramenního pouzdra pod sakem, kde měl služební zbraň. Žena vytřeštila oči. Odvrátila se a zabořila tvář do Creedova ramene.

„Máš zbraň?“ zeptal se ho Monk.

„Ne… Já myslel, že to bude jenom rozhovor.“

Monk zavrtěl hlavou. „Nech mě hádat, chlapče. Nikdy jsi nechodil ke skautům.“

Aniž by čekal na odpověď, vstoupil do laboratoře a rozhlédl se po všech koutech. Byl si jistý, že ten, kdo tu byl, už odešel, ale nehodlal nic riskovat. Doktor Henry Malloy byl připoután k židli uprostřed místnosti. Hlavu měl svěšenou na prsa a pod židlí se šířila krvavá kaluž.

Z počítače za ním zbyly zuhelnatělé trosky.

Monk se znovu rozhlédl. Útočníci zneškodnili požární detektor.

Přešel k Malloyovi a zkontroloval mu tep. Nic. Tělo ale bylo dosud teplé. Vrazi odešli před chvílí. Monk si všiml doktorových zlámaných prstů. Mučili ho. S největší pravděpodobností kvůli informacím.

Smrtící ránu zasadili nožem do hrudi – šlo o jedinou, odborně vedenou ránu. Smrt byla rychlá. Malloy musel promluvit.

Pach spáleniny byl zblízka ještě silnější. Monk jedním prstem jemně zvedl muži bradu. Hlava se zvrátila dozadu a odhalila zdroj pachu. Uprostřed Malloyova čela byla ošklivá popálenina sahající až ke kosti.

Kruh a kříž.

Vyrušil ho vyzvánějící mobilní telefon. Monk nechtěl znesvětit místo zločinu, a proto se vrátil do chodby.

Andrea si přiložila telefon k uchu. Měla vlhké oči a otírala si nos. Vtom ztuhla. „Cože?“ vyhrkla ohromeně. „Ne! Proč?“

Opřela se o zeď a svezla se k zemi. Telefon jí vypadl z prstů. Monk si klekl na koleno vedle ní.

„Co se stalo?“

Nevěřícně zavrtěla hlavou. „Někdo…“ Ukázala na telefon. „To byla moje sousedka. Slyšela štěkat psy a viděla, jak někdo odchází z mého domu. Zašla se tam podívat. Dveře byly dokořán. Oni… zabili mi psy.“ Zakryla si tvář dlaněmi. „Proč jsem nešla rovnou domů?“

Monk střelil pohledem po Creedovi. Mladík vraštil obočí a očividně nechápal, co se děje.

Monk ano. Zvedl ženu na nohy. „Kdy viděla vaše sousedka toho vetřelce?“

Andrea vrtěla hlavou a namáhavě formulovala slova. „Já… já nevím. To neříkala. Volala policii.“

Monk se ohlédl k tělu doktora Malloye. Oběť opravdu promluvila. Prozradila jména. S největší pravděpodobností včetně jména své asistentky. Doktor Malloy se domníval, že Andrea šla domů. Určitě nadiktoval svým

mučitelům její adresu a oni se ji vydali umlčet.

Jenže ji tam nenašli…

Stačilo by jen pár dotazů a telefonátů.

„Musíme odtud zmizet. Hned!“

Ukázal směrem, odkud přišli. Rozběhli se k podzemní chodbě, která probíhala pod ulicí k sousední univerzitní budově, kde Andrea pracovala.

„Říkala jste, že jste na něčem dělala ještě s někým,“ řekl Monk cestou. „Ví váš kolega, kam jste šla?“

Odpovědi se dočkal u ústí chodby. Proti nim rázoval vysoký muž v tmavém plášti do deště – ačkoliv nepršelo už řadu dní.

Jejich oči se střetly.

Monk v nich rozeznal krutý lesk. Strhl Andreu za sebe a zvedl pistoli. Muž zároveň předpažil, rozhrnul cípy pláště a odhalil samopal s upilovanou hlavní. Chodbu zasypala salva střel. Podivná zbraň nedělala větší hluk než mixér, ale kulky se zakusovaly do rohu, za nímž se schovali. Do vzduchu se vznesla sprška omítky.

„Schody!“ přikázal Monk a ukázal zpátky k atriu.

Když ale dorazili k jejich úpatí, shora k nim dolehly kroky.

Monk zvedl ruku. Vzhlédl a uviděl muže v týchž botách a tmavém plášti do deště, jaké měl na sobě první útočník. Druhý zabiják. Stáhli se do bludiště chodeb.

Musejí najít jiný východ.

Při útěku spoře osvětlenými chodbami slyšeli, jak někde na opačné straně sklepení hlasitě bouchly těžké kovové dveře.

Monk se otočil k Andree.

„To byl asi nouzový východ,“ zašeptala s hrůzou.

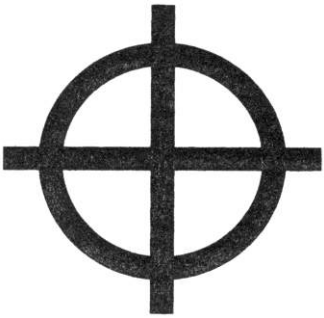
Monk dokázal odhadnout, co to znamená.

Třetí zabiják.

5. kapitola

10. ŘÍJNA, 18.32
WASHINGTON

„Ten symbol není v databázi. Nepojí se s žádnou známou teroristickou skupinou,“ řekl Painter. Stál před konferenčním stolem, s nástěnným monitorem za zády. Na obrazovce svítil zvětšený znak kruhu a kříže.

Opřel se o stůl. Konferenční místnost představovala novinku velitelství Sigmy, postavenou po útoku a požáru. Byla vybavena kruhovým stolem s počítači u každého křesla. Vešel se sem až tucet lidí, ale momentálně tu byli jen tři.

Po Painterově pravici seděla Kat jako odbornice na mezinárodní sítě zpravodajských služeb. Napravo od ní seděl Adam Proust, kryptolog, a naproti nim Georgina Roweová, nová členka Sigmy, jejímž oborem byly bioinženýrské technologie.

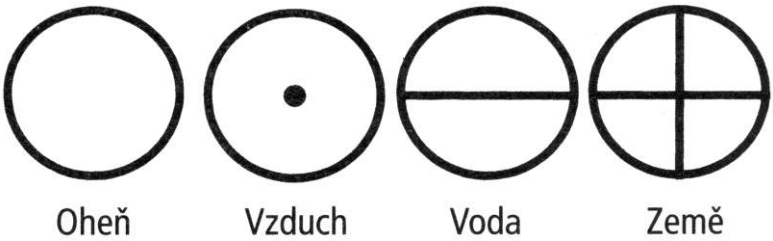
„Takže začínáme od nuly,“ dodal Painter a začal obcházet stůl. Navrhl tu místnost právě za tímto účelem, aby se mohl pohybovat a sledovat všechny, kteří seděli kolem. „Co ten symbol znamená? Jak souvisí s přepadením tábora Červeného kříže a zohavením senátorova syna?“

Adam si odkašlal a zvedl ruku k obrazovce. Bylo mu zhruba

pětačtyřicet, měl na sobě džíny, silný černý svetr a tvídové sportovní sako. „Tenhle znak má dlouhou historii, která sahá až k počátkům lidské civilizace. Někdy se označuje jako kruhový kříž. Jeho význam je u všech kultur víceméně stejný. Kruh představuje zemi. Kříž zemi dělí na čtyři části. U indiánů tyto čtyři části reprezentují…“

„Čtyři větry,“ přikývl Painter. Jeho otec mu říkal něco podobného.

„Přesně tak. A v ostatních kulturách představují čtyři základní prvky – zemi, vodu, vzduch a oheň. Někdy se znázorňují také takto.“ Vyťukal něco do klávesnice u svého počítače a obraz na monitoru se změnil.

„Jak vidíte, kruhový kříž se stává znakem celé země, který v sobě zahrnuje všechny čtyři prvky. Tento symbol můžete nalézt všude na světě. Jeho historická etymologie je docela fascinující a sahá až do pohanských dob. V řadě severských zemí ho nacházíme vyrytý do kamenných desek a stojících kamenů. Často ho doprovází další petroglyf: pohanská spirála. Tyto dva znaky spolu úzce souvisejí.“

„Souvisejí?“ zeptal se Painter. „Jak to?“

Další ťuknutí do klávesnice umístilo spirálu na kruh s křížem.

Adam pozvedl ruku, požádal o chviličku strpení a chvíli něco ťukal do počítače. Na obrazovce se objevil nový znak. „Tady máte zjednodušenou pohanskou spirálu. Její variace najdete po celé severní Evropě.“

„Vidíte, že spirála začíná uprostřed kříže a rozšiřuje se, dokud nevyplní celý kruh. Kruh s křížem představuje zemi a spirála má symbolizovat život, konkrétně cestu duše, která putuje od života ke smrti a poté k znovuzrození.“

Kat si povzdychla. „To je všechno moc hezké, ale nechápu, jak to souvisí s těmi zvěrstvy v Africe. Neodbočujeme od tématu?“

„Možná ne,“ namítla Georgina Roweová a napřímila se. Byla to mohutná žena, s mužským sestřihem na ježka. „Dívala jsem se do zprávy NATO, a ačkoliv jsou všechny podrobnosti teprve předběžné, nemůžu si pomoct: dělá to na mě dojem, jako kdyby útok měl za cíl spíš zničit tamější farmy společnosti Viatus, než že by se jednalo o projev rivality mezi vzbouřenci a malijskou vládou.“

„S tím souhlasím,“ přikývla Kat. „Rebelující Tuaregové ještě nikdy nenasadili takovou techniku. Ti většinou rychle udeří a zmizí. Nemasakrují všechno živé.“

„A to, jak pověsili tělo toho ubohého chlapce na kříž uprostřed hořícího pole a označili ho tím symbolem…,“ Georgina smutně zavrtěla hlavou. „Muselo jít o varování před tím, co tam ta společnost dělá, před jejím výzkumem geneticky modifikovaných plodin. Vzhledem ke svému oboru vím dost o kontroverzi kolem potravin z geneticky upravených organismů. Ve světě roste odpor proti takovým manipulacím s přírodou. A ačkoliv většinou pramení ze strachu a špatných informací, ledabylý vládní dohled nad touto prudce se rozvíjející oblastí přilévá olej do ohně. Mohla bych to probrat podrobněji…“

Painter se zastavil naproti ní. „Prozatím se soustřeďme na to, jak tahle skutečnost může souviset s naším případem.“

„To je snadné. Hnutí proti genetickým úpravám je obzvlášť silné v Africe. Zambie a Zimbabwe nedávno zakázaly veškeré potraviny obsahující takové produkty, i když v obou zemích čelí miliony lidí hladomoru. Jde o

mimořádně pošetilou politiku, podle které je lepší být mrtvý než najedený. A takové bláznovství se šíří. Myslím, že zničení tábora Červeného kříže bylo zamýšleno jako útok na Viatus.“ Georgina Roweová ukázala ke znaku na stěně. „A taky myslím, že Adamův výklad toho symbolu můj názor jen potvrzuje.“

Painterovi začalo svítat. „Symbol, který představuje zemi.“

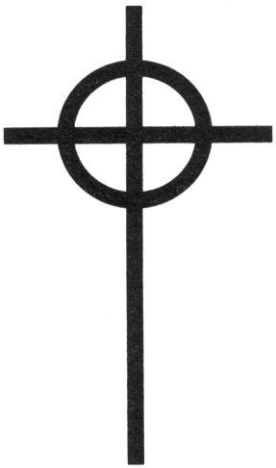
Georgina pokračovala pevným hlasem, který odpovídal jejímu přesvědčení. „Ať to udělal kdokoliv, věří, že tím chrání zemi. Mám dojem, že máme co do činění s novou militantní ekoteroristickou skupinou.“

Kat se zamračila. „Jistý smysl to dává. Požádám své kontakty, ať se na celou věc podívají z tohoto úhlu. Uvidíme, jestli nezjistíme, kdo jsou ti teroristé a kde mají základnu.“

Painter se otočil znovu k Adamu Proustovi, jehož výklad jim poskytl výchozí bod. „Přerušili jsme vás. Chtěl byste ještě něco dodat?“

„Jenom jednu věc o tom kruhu s křížem a o spirále. Tyhle dva symboly byly velice důležité a významné pro pohany v severní Evropě. Zejména pro druidy. Když se severské oblasti dostaly pod vliv křesťanství, tyto znaky se dokonce staly součástí nové víry. Druidský kříž se změnil v symbol používaný dodnes.“

Adam prodloužil svislou linku pohanského znaku do podoby křesťanského kříže.

„A spirála,“ dodal, „začala symbolizovat Krista a jeho cestu od života k

smrti a konečně ke znovuzrození.“

„A co tedy tohle všechno znamená?“ zeptala se Kat. Zjevně byla netrpělivá a chystala se co nejdříve vydat po těch několika možných stopách, které vyplynuly z Georgininých slov.

Painter ale pochopil, kam tím Adam míří, a oslovil kryptologa: „Takže si nemyslíte, že ta ekoteroristická skupina sídlí v Africe?“

Adam zavrtěl hlavou. „Kruhový kříž se sice vyskytuje i v některých afrických kulturách, ale většinou reprezentuje slunce, nikoliv zemi. Myslím, že bychom měli vyšetřování směřovat k severní Evropě. Zejména vzhledem k tomu, že i hlavní ústředí společnosti Viatus sídlí v norském Oslu.“

Georgina se usmála. „Takže jinými slovy hledáme bandu naštvaných druidů.“

Adam zůstával vážný a jen pokrčil rameny. „Po celé Evropě dochází k renesanci novopohanství. A mnohé z těchto skupin jsou vlastně docela staré. Druidský kruh vesmírného svazku. Odvěký řád druidů. Obě organizace mají kořeny v osmnáctém století a jiné skupiny o sobě tvrdí, že jsou ještě starší. V každém případě v poslední době zaznamenává toto hnutí stálý nárůst počtu členů i obliby. Některé sekty jsou rozhodně ve svých názorech dost militantní a vystupují proti velkým korporacím. Zkrátka si myslím, že by se vyšetřování mělo opravdu soustředit především na severní Evropu.“

Kat přikývla, i když poněkud toporně, a v duchu už plánovala další postup.

Painter se vrátil do čela konferenčního stolu. „To nám podle mého názoru dává dobrou výchozí pozici. Pokud jste všichni…“

V kapse mu zadrnčel mobil. Painter se odmlčel, zvedl ruku na znamení, aby ostatní chvilku počkali, vytáhl telefon a podíval se, kdo volá. Šlo o jeho asistenta. Paintera se zmocnila neblahá předtucha. Žádal, aby ho nikdo nerušil, pokud nenastane nouzová situace.

„Co se děje, Brante?“

„Pane, právě jsme se dozvěděli, že z Princetonu došlo k řadě telefonátů na nouzovou linku 911. Zdá se, že v laboratoři Carla Icahna vypukl požár.“

Painter nehnul ani brvou. Řeč byla o laboratoři, kam vyjeli Monk Kokkalis s Johnem Creedem. Oba měli do Princetonu dorazit zhruba před hodinou. Schválně se nedíval na Kat.

„Spojte mě s místními úřady a zařiďte satelitní obraz,“ řekl Painter a představoval, že je spíš podrážděný než polekaný. „Hned budu nahoře.“

Spustil ruku s telefonem a rozhlédl se po místnosti. „Dobrá, všichni znáte své úkoly. Dejme se do práce.“

Otočil se na podpatku a vykročil.

V *zádech* cítil Katin upřený pohled. Měla neurčité podezření, ale dokud se Painter nedozví o celé situaci víc, nemá smysl ji lekat. Zejména když je opět v jiném stavu.

18.45

Monk vedl ostatní sklepením a pistoli držel namířenou před sebe. Měl jen deset nábojů… a stojí proti nim nejméně tři zabijáci. To není dobrý poměr, zvlášť když jejich protivníci jsou vyzbrojeni samopaly. Nesmí vyplýtvat jedinou ránu. Druhý zásobník měl v kufříku, jenže ten nechal před Malloyovou laboratoří.

„Je tu ještě nějaký východ?“ zeptal se Andrey.

„Ne… ale…“ Rozhlédla se po chodbě. John Creed ji držel za loket, aby se nezastavovala.

„Ale co?“ naléhal Monk.

„Celá budova byla postavena tak, aby se mohlo snadno měnit rozvržení místností,“ vyhrkla spěšně a ukázala nad sebe. „Mezi podlažími je široké technické patro s můstky pro dělníky.“

Monk pohlédl ke stropu. To by mohlo pomoct. „Kde je nejbližší přístup?“

Zavrtěla hlavou. Ještě se nevzpamatovala ze šoku. „Nevím.“

Monk se zastavil a popadl ji umělou rukou za rameno. „Andreo, nadechněte se a uklidněte…“

Ozvala se dávka ze samopalu. Zpoza vzdáleného rohu chodby se vynořila postava a z hlavně její zbraně šlehal oheň. Monk strčil do Andrey ramenem a slepě vypálil proti útočníkovi, ačkoliv tím mrhal drahocennou municí. Ozbrojenec se na okamžik schoval. Monk prostrčil Andreu nejbližšími dveřmi a Creed vběhl za nimi.

Dveře vedly do malé místnůstky. Přímo před nimi se nacházely jiné dvojité dveře.

„Rychle!“ vykřikl Monk.

Vřítili se do další místnosti. Automaticky se rozsvítila světla a odhalila obrovský prostor rozdělený řadami klecí z nerezové oceli. Monka okamžitě udeřil do nosu pach zvířecí moči a pižma těl. Vzpomněl si na Andreina

slova o rozvržení tohoto podlaží. Tohle je určitě zvěřinec, kde chovají laboratorní zvířata. Někde vzadu zaštěkal pes. O něco blíž zaznamenal pohyb několika menších zvířat – ale i pár větších.

Ve spodní řadě klecí chrochtala bachratá prasata. Některá kvičela a točila se v kruzích. Všechna byla mladá a dosahovala zhruba velikosti ragbyového míče.

Monk postrčil ostatní do uličky mezi klecemi. Neměli čím zatarasit dveře, a střelec tu jistě bude každou vteřinou.

„Je odsud jiný východ?“ zeptal se Andrey.

Přikývla a ukázala na opačný konec místnosti.

„Honem.“

Za sebou slyšel řinčení. Otočil se a uviděl Creeda, jak cestou za nimi otvírá spodní klece. Z klecí vybíhala malá, růžovočerná zvířata, poskakovala kolem, kvičela a kníkala. K chaosu se přidávala další a další prasata.

„Co to…?“ spustil Monk.

„Překážka,“ řekl Creed a otevřel dalších několik klecí.

Monk přikývl. Pochopil, o co se jeho společník snaží. Nic není lepšího než roztrousit za sebou desítky kvičících míčů. To by mělo toho ozbrojence trochu zpomalit.

Doběhli už skoro ke konci zvěřince, když Monk zaslechl, jak se za nimi prudce rozlétají dvojité dveře. Následovala krátká dávka ze samopalu, ale tu rychle ukončilo polekané vyjeknutí a neklamný zvuk padajícího těla.

Selata zafungovala skvěle.

Monk postrčil Andreu ke konci uličky a skrz další dvojité dveře. O vteřinu později se znovu ocitli v podzemní chodbě.

„Ta přístupová místa k technickým můstkům,“ naléhal Monk. „Je nějaké někde poblíž?“

„Jediné, o kterém vím s jistotou, je v laboratoři doktora Malloye.“

Monk se rozhlédl po bludišti křižujících se chodeb a labyrintu místností. Netušil, kde jsou. „Dokážete nás tam dovést?“

„Ano. Tudy.“

Andrea vyrazila kupředu. Zdálo se, že se už dostala z nejhoršího šoku. Monk pospíchal vedle ní a Creed jejich průvod uzavíral. Monk si povšiml, že si mladík svírá horní část stehna. Měl vlhkou nohavici.

Creed zachytil jeho pohled a mávl na něj. „Zasáhla mě odražená kulka. Je to jenom škrábnutí. Jděte dál.“

Neměli na vybranou. Za dalším rohem se před Monkem objevila povědomá chodba. Vraceli se k Malloyově laboratoři. Když spatřil vedle otevřených dveří svůj odložený kufřík, neměl už pochyby.

Rozběhli se přímo ke dveřím.

Na opačném konci chodby se vynořil další ozbrojenec v rozevlátém plášti do deště. Otevřené dveře do laboratoře byly ještě deset metrů daleko.

Monk namířil pistoli a vypálil. „Běžte dál!“ křikl na Andreu a Creeda. „Do laboratoře!“

Možná bylo šílenství utíkat přímo proti muži se samopalem, ale postranní místnost nabízela jedinou naději na únik.

Monk vypálil další dvě rány. Už mu docházely náboje, ale aspoň znemožňoval ozbrojenci, aby na ně zamířil. Krátké přestřelky si bohužel všimli další. Střelba se ozvala i za nimi. Další útočník. Snažili se je dostat do křížové palby.

Mezitím už ale doběhli k laboratoři.

Andrea s Creedem se vrhli dovnitř. Monk se přikrčil a těsně nad temenem mu hvízdla kulka. Popadl odložený kufřík a překulil se přes bok do místnosti.

Creed za ním ihned zabouchl dveře.

„Automaticky se zamknou,“ řekla Andrea. Pažemi si objímala hruď a držela se co nejdál od křesla, k němuž bylo dosud přivázáno tělo doktora Malloye.

Monk se zvedl s pistolí v jedné a se značkovým kufříkem v druhé ruce. „Kudy se jde k těm můstkům?“

Andrea se otočila a ukázala ke stropu nad laboratorním stolem, kde byl čtvercový panel označený varovným symbolem.

Monk se obrátil na Creeda. „Dostaň ji nahoru a pokračujte dál.“

„Co vy?“

„O mě si nedělej starosti, já půjdu za vámi. Tak honem!“

Creed pomohl Andree na stůl a Monk si zatím klekl na jedno koleno. Potřeboval poskytnout oběma co nejvíc času na únik. Bylo životně důležité dopravit Andreu do bezpečí. Doktor Malloy jí musel sdělit něco, kvůli čemu ji útočníkům stojí za to zabít. Ať už se jednalo o cokoliv, Monk chtěl znát odpovědi.

Creed otevřel poklop a prostrkoval oběma pažemi Andreu dovnitř.

Monk se kryl za mrtvým tělem v křesle a otevřel kufřík. Po celou dobu nespouštěl oči ze dveří. Ačkoliv byly zamčené, věděl, že nepředstavují o

nic bytelnější ochranu než list papíru. Zvlášť vzhledem k palebné síle těch parchantů.

A zbývaly mu poslední dva náboje v pistoli. Potřeboval náhradní zásobník z kufříku.

Zrovna se pro něj natahoval, když u dveří došlo k explozi. Klika proletěla místností spolu s pořádným kusem dveřního sloupku. Dveře se otevřely.

Monk letmo zahlédl černý plášť do deště a vypálil po něm. Dvakrát. Na pistoli se uvolnila pojistka prázdného zásobníku. Došla munice.

Ozbrojenec zmizel.

Monk popadl nový zásobník a vyhodil starý. Koutkem oka zahlédl za dveřmi něčí paži a do místnosti vletěl černý kovový předmět o velikosti baseballového míčku.

A sakra…

Granát.

Monk pustil pistoli i náhradní zásobník. Stále napůl vkleče zvedl otevřený kufřík, chytil do něj granát a prudce zavazadlo zaklapl. Stoupl si, rozmáchl se a spodním obloukem vyslal kufřík zpátky k otevřeným dveřím.

Ještě než proletěl přes práh, Monk už byl v pohybu. Otočil se, vyskočil na stůl a odrazil se přímo ke stropnímu poklopu. Právě před ním zmizely Creedovy boty.

„Utíkejte!“

Příliš pozdě.

Ozvala se ohlušující exploze. Tlaková vlna mrštila Monka do nízkého průlezu mezi patry. Hlavou narazil do nějakých kabelů a zhroutil se na Creeda. Chvíli se zmítali, aby se jim podařilo rozplést. Monk přitom inkasoval úder loktem do oka.

Omámeně a s kletbami mávl na ostatní, ať pokračují dál. Pochyboval, že je ozbrojenci budou pronásledovat, ale dokud neutečou někam do bezpečí a neseženou si spoustu zbraní, nehodlal polevovat v ostražitosti.

Klopýtali kupředu.

Jak Andrea říkala, technické podlaží bylo vybaveno můstky a lávkami pro dělníky, takže netrvalo dlouho a vylezli z útrob budovy do chaosu, který panoval nahoře. Už se sem sjížděla policie včetně vozidel jednotky rychlého nasazení a nechyběly ani přenosové dodávky televizních stanic.

Jen co se vypotáceli ven, okamžitě je obklíčila policie. Ještě než Monk mohl začít něco vysvětlovat, popadla ho něčí ruka, odtáhla ho stranou a

ukázala mu odznak.

„Národní bezpečnost,“ oznámil jakýsi hromotluk. „Doktore Kokkalisi, máme příkazy z Washingtonu, abychom vás dopravili do bezpečí.“

Monk se nebránil. Takové příkazy se mu zamlouvaly. Když je ale odváděli, ještě se zoufale ohlédl k budově.

Kat ho zabije.

Ten kufřík stál celý majlant.

6. kapitola

11. ŘÍJNA, 6.28 FIUMICINO, ITÁLIE

Kde je?

Gray vyšel z terminálu hlavního římského letiště a zamířil k čekajícím taxíkům. Kolem troubily klaksony aut a burácely autobusy. I takhle časně ráno panoval před budovou čilý dopravní ruch.

Gray si tiskl k uchu telefon a prodíral se lidmi. Cestu mu usnadňoval obr, který se valil před ním jako hroch rozrážející rozvodněnou řeku. Gray se držel těsně za svým osobním strážcem. Joe Kowalski nebyl z tohoto způsobu cestování nadšený. Jako bývalý příslušník vojenského námořnictva zjevně dával přednost bouřlivému moři před komerční leteckou linkou. Cestou k taxíkům nepřestával reptat.

„Nemohly ty sedadla bejt ještě těsnější?“ bručel se zachmuřeným a zatrpklým výrazem. „Kolena jsem měl až u uší. Jako kdyby mi ty zatracený aerolinky chtěly vyšetřit prostatu. Taky bych měl radši jako letušku nějakou ženskou.“ Kowalski se ohlédl na Graye. „Ta holka s knírem se nepočítá.“

„Nemusel jste se dobrovolně nabízet, že pojedete se mnou,“ odpověděl Gray, zatímco poslouchal oznamovací tón telefonu.

„Dobrovolně?“ Kowalski se zašklebil. „Za příplatek? To bylo skoro jako na mě namířit zbraň. Musím živit přítelkyni.“

Gray stále nedokázal pochopit vztah mezi bývalým mariňákem a univerzitní profesorkou, ale přítelkyně aspoň nutila Kowalského, aby se častěji sprchoval. I černé strniště na Kowalského hlavě bylo přistřižené do úhlednějších linek.

Gray ho posunkem pobídl k další chůzi. Stále se pokoušel dovolat do kanceláře oddělení karabiniérů pro kulturní dědictví, kde Rachel pracovala. Než odletěl z Washingtonu, domluvili se, že se setkají před mezinárodním terminálem, ale nikde v davu cestujících ji neviděl. Snažil se jí zavolat na pevnou linku do jejího bytu i na mobil, ale neozývala se. Pomyslel si, že nejspíš uvízla v dopravní zácpě, a čekal na terminálu ještě hodinu.

Během tohoto zdržení zavolal do Sigmy. Doma bylo krátce po půlnoci. Ředitel ho seznámil s podrobnostmi operace v New Jersey, která se nečekaně zvrtla. Monk se zapletl do přestřelky, která patrně souvisela s nějakou ekoteroristickou skupinou, ale detaily zůstávaly nejasné.

Gray pocítil nutkání skočit do letadla a okamžitě se vrátit domů, ale Painter ho ubezpečoval, že momentálně mají všechno pod kontrolou. Klíčová svědkyně je v bezpečí a právě ji vyslýchají. Gray měl zůstat na místě.

Konečně se Grayovi u ucha ozval přísný ženský hlas, který spustil rychlou italštinou. Během ročního vztahu s Rachel se Gray naučil tento jazyk docela plynně.

„Poručík Veronová tu dnes není. Podle rozpisu má volno. Třeba by vám pomohl jiný policista…“

„Ne, děkuji. *Grazie.*“

Gray zavěsil a uklidil mobil do kapsy. Věděl, že si Rachel plánovala vzít volno, ale doufal, že je přece jen z nějakého důvodu na stanici. Začínal si dělat starosti. Kde může být?

Kowalski mávl na taxi a oba nastoupili.

Jeho společník se na něj podíval. „Co ta nemocnice?“ zeptal se. „Ta, kde leží její strýc?“

„Správně,“ přikývl Gray. Mělo ho to napadnout. Možná se Vigorův stav zhoršil. Takový stav nouze by Rachel rozhodně odvolal z letiště a ona mohla klidně zapomenout na čas.

Vyťukal číslo informací a spojil se s ústřednou v nemocnici. Do Vigorova pokoje se nedovolal, ale do sesterny na daném oddělení ano.

„Monsignor Verona zůstává na jednotce intenzivní péče,“ informovala ho sestra. „Veškeré další dotazy musíte směřovat na rodinu nebo policii.“

„Jenom jsem chtěl vědět, jestli tam třeba není zrovna na návštěvě jeho neteř, poručík Rachel Veronová.“

Sestra promluvila o něco přátelštěji. „Á, jeho *nipote* Rachel. *Bellissima ragazza.* Byla tu celé dlouhé hodiny. Ale včera večer odešla a ráno se nevrátila.“

„Kdyby se ukázala, mohla byste jí vyřídit, že jsem volal?“ Gray sestře nadiktoval svoje číslo.

Uložil telefon a sklesle se opřel. Díval se na okolní scenerii, zatímco taxík uháněl po hlavní silnici k centru Říma. Rachel mu zamluvila pokoj v malém italském penzionu, kde Gray bydlíval i v minulosti, když spolu ještě

chodili.

Pokoušel se vymyslet nějaký jiný důvod, proč by se Rachel neukázala na letišti. Kde mohla být? Starosti se postupně měnily v paniku. Přál si, aby taxi jelo rychleji.

V hotelu si ověří, jestli nemá nějaké vzkazy, a vyrazí přímo do jejího bytu. Ten byl jenom pár bloků od hotelu.

Přesto zabere nějaký čas, než se tam dostane.

Až moc času.

S každým kilometrem mu srdce bušilo rychleji. Levou ruku křečovitě svíral na koleni. Když konečně projeli jednou ze starobylých městských bran a zamířili do centra, postup se zpomalil na pouhé plížení. Uličky se zužovaly. Po chodnících proudily davy chodců a mezi auty se proplétala kola.

Jen co taxi zatočilo do postranní uličky a zastavilo před penzionem, Gray vyskočil, popadl zavazadlo a nechal Kowalského, aby zaplatil taxikáři.

Hotýlek vypadal z ulice naprosto nevýrazně. Na malé mosazné destičce, ne větší než Grayova dlaň, byl nenápadný nápis Casa di Catrina. Penzion vznikl spojením tří sousedních domů z osmnáctého století. K malé hale se scházelo po několika schodech dolů.

Gray okamžitě zamířil k recepci. Jeho příchod oznámilo zacinkání nad dveřmi. Všechny čtyři stěny haly byly pokryty starými mapami a kartografickými nákresy. Majitelé hotelu pocházeli z dlouhé řady světoběžníků a námořních cestovatelů a jejich rodinná historie sahala až k časům před Kryštofem Kolumbem.

Za malým dřevěným recepčním pultem seděl seschlý stařec ve vestě s knoflíčky zapnutými až ke krku. Usmál se na Graye. „Už je to hodně dlouho, signore Pierci," řekl přátelsky v angličtině.

„To ano, Franco."

Gray si s majitelem hotelu vyměnil pár zdvořilostí. Mezitím se k němu přidal Kowalski. Obr přejel pohledem stěny a jako bývalý námořník souhlasně pokývl hlavou.

„Franco, chtěl jsem se jenom zeptat, jestli se vám neozvala Rachel," řekl Gray a snažil se nedávat najevo svůj neklid. „Doufal jsem, že tu nechala vzkaz."

Stařec se zmateně zamračil. „Vzkaz?"

Gray už propadal beznaději. Zjevně žádný vzkaz nenechala. Možná je u

sebe doma…

„Proč by signorina Veronová nechávala vzkaz? Je ve vašem pokoji a čeká na vás.“

Úleva svlažila Graye jako chladivá sprcha. „Nahoře?“

Franco sáhl do poličky za pultem a podal Grayovi klíč. „Čtvrté patro. Dal jsem vám pěkný pokoj s balkonem a s krásným výhledem na Koloseum.“

Gray přikývl a vzal si klíč. „*Grazie.*“

„Mám zařídit, aby vám někdo odnesl zavazadla?“

Kowalski zvedl Grayovu tašku ze země. „Já je vezmu.“ Šťouchl taškou Graye do zad, aby ho popohnal.

Gray ještě jednou Frankovi poděkoval a vydal se ke schodišti. Schody byly úzké a z větší části dřevěné. Museli jít za sebou a Kowalski se na ně podezřívavě kabonil.

„Kde je výtah?“

„Žádný není.“ Gray vykročil vzhůru.

Kowalski ho následoval. „To si ze mě sakra děláte srandu.“ Plahočil se i se dvěma zavazadly za Grayem. Po dvou patrech zbrunátněl ve tváři a příležitostné kletby se změnily v nepřetržitý proud nadávek.

Na čtvrtém poschodí se Gray vydal podle nástěnných ukazatelů ke svému pokoji. Hotel byl matoucím bludištěm chodeb a nečekaných slepých uliček.

Konečně dospěl ke správným dveřím. Jednalo se sice o jeho pokoj, ale před odemknutím přesto zaklepal. Otevřel dveře a těšil se, až uvidí Rachel. Hloubka touhy ho překvapila. Už je to tak dávno… Možná příliš dávno.

„Rachel? To jsem já, Gray.“

Seděla na posteli a její silueta se v ranním slunečním světle rýsovala proti oknu. Vstala, jakmile vešel.

„Proč jsi nezavolala?“ zeptal se Gray.

Než stačila promluvit, ozval se jiný ženský hlas. „Protože jsem to tak chtěla.“

Teprve teď si Gray všiml želízek, která poutala Rachelinu ruku k pelesti postele. Otočil se.

Z koupelny vykročila štíhlá postava v županu. Mokré černé vlasy jí sahaly těsně pod ramena. Pohled mu oplácely mandlové oči barvy chladného nefritu. Žena ležérně zkřížila nohy, do poloviny stehen nahé, a opřela se o dveřní rám.

V jedné ruce držela pistoli.

„Seichan…“

1.15
WASHINGTON

„Nic víc z ní nedostaneme,“ řekl Monk Painterovi a klesl do křesla naproti ředitelovu stolu. „Je vyčerpaná a pořád v šoku.“

Painter si Monka pozorně prohlédl. Monk nevypadal o nic čileji. „Dokončil Creed zpracování genetických dat?“

„Před pár hodinami. Ještě je chce nechat zpracovat statistikem, ale prozatím potvrzují, co říká Andrea Solderitchová. Aspoň do té míry, nakolik si to můžeme ověřit.“

Painter se nechával průběžně informovat o dosažených pokrocích. Asistentka doktora Malloye popsala rozhovor s profesorem hodinu před jeho zavražděním. Malloy sestavoval výsledky genetických testů, jež představovaly hlavní součást souboru, který Jason Gorman poslal e-mailem svému otci. Zachycovaly genetickou mapu experimentální obiloviny sklizené na poli v Africe. Radioaktivní značení odhalovalo, které geny jsou v genomu plodiny cizí.

Dva chromozomy.

„A co původní soubor?“ zeptal se Painter. „Ten, který Jason poslal profesorovi před dvěma měsíci. Ten s daty z původní sadby.“

Monk si přejel dlaní po vyholené hlavě. „Technici se v Princetonu pořád snaží data zachránit. Zkontrolovali všechny servery. Malloy si zřejmě soubory nechával jenom ve svém počítači, který útočníci zničili. Všechny důkazy jsou pryč.“

Painter si povzdychl. Naráželi na samé slepé uličky. I zabijáci se vypařili. Nenašli žádná těla. Zřejmě unikli před výbuchem a nějak proklouzli kordonem kolem laboratoře.

„Nemáme sice konkrétní důkaz, ale věřím Andree,“ pokračoval Monk. „Podle ní Malloy v původních semenech našel jen jeden cizorodý chromozom a domníval se, že porovnání obou souborů jasně dokládá nestabilitu genetické modifikace.“

„Jenže bez prvního souboru to nemůžeme dokázat,“ řekl Painter.

„Přesto to byl určitě důvod, proč Malloye mučili a zavraždili. Útočníci dostali rozkazy, aby zničili všechny stopy po prvních datech… a zabili

všechny, kdo o nich věděli. Málem uspěli.“

Painter se zamračil. „Máme jenom slovo slečny Solderitchové. A podle ní si ani profesor nebyl tou nestabilitou úplně jistý. Ty dva vzorky mohly pocházet ze dvou různých genetických hybridů. Třeba spolu vůbec nesouvisely.“

„Co tedy navrhujete?“

„Myslím, že je načase, abychom se vydali přímo ke zdroji.“

Monk hleděl na logo ve tvaru semene, vytištěné na deskách složky ležící před Painterem. „Do Viatu.“

„Zdá se, že všechny nitky vedou k téhle norské společnosti. Četl jste hlášení zpravodajských služeb ohledně toho symbolu vypáleného na čele toho chlapce i princetonského profesora.“

Monk se znechuceně zašklebil. „Kruh s křížem. Nějaký pohanský symbol.“

„Podle předběžné domněnky může jít o znak ekoteroristické skupiny. Možná to tak je. Možná si nějací šílenci vybrali Viatus za cíl své osobní vendety. A první soubor obsahoval nějaká vodítka k tomu všemu.“ Painter si povzdychl a protáhl se. „V každém případě si musíme co nejdřív promluvit s Ivarem Karlsenem, výkonným ředitelem Viatu.“

„Co když nebude mluvit?“

„Máme na krku dvě vraždy na dvou kontinentech – určitě zazpívá. Špatná publicita dokáže potopit ceny akcií rychleji než všechny zprávy o špatném hospodaření.“

„Co chcete, abychom…“

Monka přerušilo spěšné zaklepání na dveře. Oba se otočili ke dveřím, které se prudce otevřely. Do místnosti vtrhla Kat a zamířila rovnou ke stolu. Monk zvedl paži a vztáhl k ní ruku, ale Kat si ho nevšímala.

Painter se narovnal. To nevěstilo nic dobrého…

Monkova manželka měla přimhouřené oči a zardělé tváře, jako kdyby běžela. „Máme potíže.“

„Jaké?“ zeptal se Painter.

„Mělo mi to dojít dřív.“ V hlase jí znělo jasné podráždění. „Naše vyšetřování a vyšetřování Interpolu se zřejmě nad Atlantikem minuly a nějak se pomotaly. Ani jedna strana si neuvědomila, že hovoříme o dvou různých případech. Hloupá chyba. Jako když pes honí vlastní ocas.“

„Cože?“ zamračil se Painter.

Monk vzal manželku za ruku. „Zpomal, zlato. Nadechni se.“

Jeho slova ji jen ještě víc rozzlobila, ale chytila se jeho dlaně. „Další vražda. Další tělo označené kruhem a křížem.“

„Kde?“

„V Římě,“ odpověděla Kat. „Ve Vatikánu.“ Víc vysvětlovat nemusela.

7.30
ŘÍM, ITÁLIE

„Všichni zůstaneme v klidu,“ řekla Seichan. Rukou pevnou jako skála držela pistoli a mířila s ní na Graye.

Kowalski za Grayem pustil na zem obě zavazadla a zvedl ruce nad hlavu. Zatrpkle prohodil: „Nesnáším cestování s vámi, Grayi. A to tak, že velmi.“

Gray ho neposlouchal a stál čelem k bývalé agentce Bratrstva… pokud to tedy stále platilo. „Co to děláš, Seichan?“

Ta otázka měla hned několik významů. *Co dělá* v *Římě? Proč drží Rachel jako rukojmí? Proč na něj míří pistolí? Jak to, že je vůbec tady?*

Podle satelitních údajů se měla vyskytovat v Benátkách. Kdyby se přesunula, Painter by Grayovi okamžitě zavolal.

Ignorovala jeho otázku a položila vlastní. „Jste ozbrojení?“ Kývla i na Kowalského.

„Ne.“

Seichan zkoumavě hleděla na Graye, jako kdyby zvažovala, jestli mluví pravdu. Mluvil. Cestovali komerční linkou a neměli čas získat zbraně.

Nakonec pokrčila rameny, schovala pistoli do kapsy a vešla do pokoje. Pohybovala se s kočičí ladností, která naznačovala skrytou sílu. Gray nepochyboval, že by dokázala pistoli znovu vytáhnout, než stačí mrknout.

„Takže si všichni můžeme popovídat jako přátelé,“ řekla výsměšně a hodila Grayovi klíček, který zjevně patřil k Racheliným poutům.

Chytil ho, přistoupil k posteli a sklonil se, aby odemkl želízka.

„Jsi v pořádku?“ zašeptal Rachel do ucha s tváří těsně vedle její. Její známá vůně mu přivolala staré pocity a rozdmýchala uhlíky, které Gray dávno považoval za vychladlé. Když se narovnala, všiml si, že si nechala narůst delší vlasy, jež jí splývaly pod ramena. Také zhubla, takže její lícní kosti vystupovaly ještě víc a podtrhovaly její podobu s mladou Audrey Hepburnovou.

Jakmile ji osvobodil, promnula si zápěstí. Hlas měla zastřený zlostí a

zahanbením. „Nic mi není. Asi by sis měl poslechnout, co ti chce říct.“ Ztišila hlas. „Ale buď opatrný. Je napnutá jako tětiva.“

Gray se otočil zpátky k Seichan, která přešla k oknu a vyhlížela na okolní římské střechy. Na obzoru se tyčil oblouk Kolosea.

„Kde chceš začít, Pierci?“ Ani se neobtěžovala na něj podívat. „Nečekals mě v Římě?“

Spustila dlaň k levému boku. Nešlo o nahodilé gesto, ale o vědomou výčitku a obvinění. Čip jí minulý rok během chirurgického zákroku implantovali právě na toto místo.

Vzápětí potvrdila Grayovy obavy. „Bylo mi podezřelé, že jsem tak snadno unikla z Bangkoku. Když mě nikdo nepronásledoval, věděla jsem, že něco není v pořádku.“ Obrátila se ke Grayovi s tázavě zdviženým obočím. „Agentka Bratrstva uteče z vazby a ani vám nestojí za trochu námahy s pátráním?“

„Našla jsi ten čip.“

„Bylo to těžké, to se musí nechat. Ani kompletní magnetická rezonance v Petrohradě ho neodhalila. Před pěti měsíci jsem si nechala udělat chirurgické vyšetření. Začali jsme v místě, kde jste mě předtím operovali vy.“

V tom tkvěla slabina Painterova plánu. Podcenili ji. Byla ještě paranoidnější, než předpokládali.

„Zákrok trval tři hodiny,“ pokračovala s rostoucím vztekem. „Sledovala jsem ho v zrcadle. Našli čip v zahojeném zranění – ve zranění, které jsem utrpěla, když jsem ti zachraňovala krk, Pierci.“

Zlostí jí ztuhly rysy, ale Grayovi neušel ani raněný pohled, který doprovázel její slova.

„Takže jsi ten čip vyndala.“ Gray si vybavil trasu na monitoru. „Ale nechávala sis ho u sebe.“

„Připadalo mi to užitečné. Mohla jsem se schovat všem na očích. Čip jsem vždycky někde na čas odložila a šla si po svých.“

„Jako třeba v Benátkách.“

Pokrčila rameny.

„Ve městě, kde bydlel kurátor, kterého jsi zavraždila. Kde pořád žije jeho rodina.“

Gray nechal to obvinění viset ve vzduchu. Seichan nepatrně potřásla hlavou a odvrátila zrak. Gray měl tentokrát potíže s rozšifrováním emocí, které jí přeletěly po tváři.

„Ta dívka měla kočku," řekla tišeji. „Zrzavého mourka s obojkem ozdobeným cvočky."

Gray věděl, že tou dívkou myslí kurátorovu dceru. Seichan se tedy opravdu byla podívat na jeho rodinu a ubytovala se dostatečně blízko, aby pozorovala jejich každodenní život, život rodiny postižené smrtí manžela a otce. Čip jistě umístila do obojku té kočce. To byl chytrý tah. Kočičí toulání po sousedních ulicích a střechách vyvolávalo dojem, že je čip stále aktivní. Nebylo divu, že ji agenti nedokázali nikde v Benátkách najít. Psi sledovali falešnou stopu a skutečná kočka unikla.

Gray od ní chtěl slyšet více odpovědí. Jedna otázka ale zatlačovala do pozadí všechny ostatní. Tenhle rozhovor nikdy nedokončili. „Co tvoje tvrzení, že jsi dvojitá…"

Seichan po něm vrhla příkrý pohled. Její výraz se nezměnil, ale oči jí ztvrdly a jasně ho varovala, aby nezacházel dál. Chtěl se jí vyptat na to, co řekla: že byla dvojitou agentkou, nasazenou na Bratrstvo západními silami, ale zjevně se o tom nehodlala bavit veřejně. Nebo její výraz špatně pochopil. Možná se jen vysmívala jeho důvěřivosti. Vzpomněl si na její poslední slova v Bangkoku.

Důvěřuj mi, Grayi. Aspoň trochu.

Podíval se na ni a změnil téma.

Prozatím.

„Proč jsi tedy v Římě? Muselo naše setkání proběhnout zrovna takhle?" Gray kývl směrem k Rachel.

„Protože potřebuju trumf."

„Trumf? Proti mně?" Gray střelil pohledem po Rachel.

„Ne. Něco, co bych mohla nabídnout Bratrstvu. Po událostech v Kambodži jsem upadla do značného podezření. Pokud to dokážu posoudit, Bratrstvo čenichá kolem nedávného bombového útoku ve svatém Petru. Něco je na něm zaujalo. Pak jsem slyšela, že do toho incidentu byl zapojen monsignor Verona…"

„Incidentu?" vyhrkla Rachel. „Je v kómatu."

Seichan ji neposlouchala. „Proto jsem přijela sem. Doufala jsem, že té situace nějak dokážu využít. Kdybych získala zásadní informace o tom výbuchu, mohla bych si jimi znovu koupit důvěru vedení Bratrstva."

Gray si ji zkoumavě prohlížel. Navzdory bezohlednosti jejích slov tento plán odpovídal tomu, co mu řekla před dvěma lety. Údajně byla nasazena do Bratrstva, aby odhalila jeho nejvyšší kruhy. Jediným způsobem, jak

postupovat v hierarchii Bratrstva – k vyšším stupňům krvavého potravního řetězce – bylo vykazovat výsledky.

„Chtěla jsem vyslechnout Rachel," vysvětlila. „Ale když jsem sem přijela, zjistila jsem, že někdo prohledává její byt."

Gray se otočil k Rachel, která přikývla. Oči se jí však nadále blýskaly zlostí.

„Bratrstvo zjistilo, že ti zabijáci zoufale jdou po něčem, co měl u sebe zavražděný kněz. Nejspíš prohledali jeho tělo, ale po výbuchu už toho víc nestihli. Jako například prohledat monsignora."

„Takže dospěli k závěru, že to měl u sebe Vigor," uvědomil si Gray a znovu se otočil k Rachel. „A že to možná v nemocnici získala jeho neteř."

Seichan přikývla. „Vydali se to hledat."

Grayovi se sevřely útroby. Kdyby chytili Rachel, jistě by ji mučili a pak by ji zabili. A když neuspěli v jejím bytě, určitě ji právě hledají a sledují pravděpodobná místa: byt, pracoviště, dokonce i nemocnici.

Existoval jediný způsob, jak ji ochránit.

„Musíme přijít na to, co hledají," prohlásil Gray.

Rachel si vyměnila pohled se Seichan.

„Mám to u sebe," řekla Rachel.

Gray nedokázal skrýt ohromení.

„Ale netušíme, proč je to tak významné," dodala Seichan. „Ukažte mu to."

Rachel sáhla do kapsy saka a vytáhla malý kožený váček. Stručně popsala, jak ho našla viset z prstu bronzového kostlivce v bazilice svatého Petra.

„Navedl mě k němu strýček Vigor," uzavřela a podala Grayovi váček. „Ale nedokázaly jsme se Seichan zjistit nic dalšího. Hlavně o jeho obsahu."

Nedokázaly jsme se Seichan zjistit nic dalšího?

Znělo to, skoro jako kdyby byly společnice, nikoliv únosce a oběť. Gray se podíval ke koupelně. Během Rachelina vyprávění Seichan zašla za roh a nechala ručník ležet na podlaze. Slyšel z koupelny nějaké šustění a byl si jistý, že ona zase poslouchá je. Kdyby se pokusili utéct, okamžitě by je zarazila.

„Jsi opravdu v pořádku?" zašeptal Gray a podíval se jí do očí.

Přikývla. „Připoutala mě, jenom když se šla osprchovat. Není zrovna důvěřivý typ."

V tuto chvíli si Gray cenil Seichaniny opatrnosti. Rachel byla svéhlavá

jako on. Jakmile by se jí naskytla vhodná příležitost, uprchla by, což mohlo skončit špatně. Kdyby ji chytili ti druzí, nezacházeli by s ní tak jemně.

Když teď byla Seichan z dohledu, Kowalski k nim přistoupil blíž a ukázal na váček. „Co je uvnitř?“

Gray už uvolnil kožené provázky a vysypal si obsah váčku do dlaně. Cítil na sobě tíhu Rachelina pohledu. Očividně čekala na jeho hodnocení.

„Je to…?“ Kowalski se nakláněl Grayovi přes rameno, ale teď se znechuceně odtáhl. „Fuj, to je ale ohavnost.“

Gray se nehádal a sám se zachmuřil. „Lidský prst.“

„Mumifikovaný prst,“ upřesnila Rachel.

Kowalski se trpce zašklebil. „A jak vás tak znám, určitě je prokletý.“

„Odkud pochází?“ zeptal se Gray.

„Nevím, ale otec Giovanni pracoval v severoanglických horách na nějakých vykopávkách. Víc podrobností v policejní zprávě nebylo.“

Gray uložil vysušený prst zpátky do váčku. Přitom si povšiml hrubé spirály vypálené do kůže měšce. Zvědavě váček otočil a všiml si dalšího symbolu. *Kruh s křížem.* Okamžitě ho poznal z Painterova popisu. Na dvou různých kontinentech došlo k dvěma dalším vraždám, jejichž oběti na sobě měly stejné znamení.

Obrátil se k Rachel. „Pokud jde o ten symbol, říkalas, že jsi věděla, že ten váček musí mít nějakou spojitost s výbuchem. Proč sis byla tak jistá?“

Dostal odpověď, jakou očekával.

„Útočníci označili otce Giovanniho,“ dotkla se prstem čela, „stejným znamením. Tenhle detail se neobjevil v tisku. Interpol vyšetřuje, co to znamená.“

Gray hleděl na měšec ve své dlani.

Takže už tři vraždy na třech kontinentech.

Jak spolu ale ta úmrtí souvisí?

Rachel si všimla jeho výrazu. „O co jde, Grayi?“

Než stačil odpovědět, zadrnčel hotelový telefon na nočním stolku. Všichni na okamžik znehybněli. Seichan se vrátila do pokoje, oblečená v černých kalhotách a karmínově červené blůze, přes kterou si oblékla odřenou koženou bundu černé barvy.

„Vezme to někdo?“ zeptal se Kowalski, když telefon znovu zazvonil.

Gray přistoupil ke stolku a zvedl sluchátko. „Ano?“

Volal Franco, majitel hotelu. „Signore Pierci, jen jsem vám chtěl říct, že do vašeho pokoje míří tři návštěvníci.“

Gray se chvilku pokoušel pochopit, co mu Franco sděluje. V Evropě se jednalo o běžný zvyk, upozorňovat na návštěvy, pro případ, že by hosté byli zrovna v nedbalkách. Franco věděl, že Gray a Rachel bývali milenci. Nechtěl, aby je někdo přistihl in flagranti, aby se tak řeklo.

Gray ale nikoho nečekal. Věděl, co to znamená. Spěšně poděkoval a obrátil se k ostatním. „Máme společnost.“

„Společnost?“ zopakoval Kowalski.

Seichan okamžitě pochopila. „Sledoval vás někdo?“

Gray se nad tím zamyslel. Dělal si takové starosti s Rachelinou nepřítomností, že si příliš nevšímal okolní dopravy. A taky si vzpomněl na to, jak před chvílí uvažoval, že útočníci jistě sledují všechna místa a všechny osoby nějak spojené s Rachel. Gray volal na její pracoviště i do nemocnice.

Jeho obavy se zjevně donesly k nesprávným uším.

Seichan si v jeho tváři přečetla rostoucí jistotu a vyrazila ke dveřím. Zpoza opasku vytrhla pistoli.

„Čas na předčasné odhlášení, chlapci.“

7. kapitola

11. ŘÍJNA, 8.04
OSLO, NORSKO

Ivar Karlsen sledoval, jak se na druhé straně fjordu schyluje k bouřce. Měl rád bouřlivé počasí a vítal prudký příchod zimy. Za chladnějších nocí už k zemi padal ledový déšť se sněhem. Ráno většinou mrzlo. I teď cítil na lících chlad, zatímco se opíral klouby prstů o letité kameny a vyhlížel z klenutého okna.

Držel hlídku na vrcholu Munkovy věže. Jednalo se o nejvyšší bod pevnosti Akershus, jedné z pamětihodností Osla. Impozantní kamennou stavbu nechal na východní straně přístavu na obranu města ve třináctém století vybudovat král Haakon V. Časem ji doplnily další vodní příkopy, hradby a opevnění. Věž, na níž momentálně stál, vznikla v polovině šestnáctého století, když k obraně pevnosti a hradu přibyla děla.

Ivar se napřímil a položil ruku na jeden ze starých kanonů. Studené železo mu připomnělo jeho úkol a odpovědnost za obranu nejen své země, ale celého světa. Proto vybral tuto starobylou pevnost, aby hostila letošní Světový potravinový summit UNESCO. Jednalo se o případnou baštu proti obtížným dobám, jež je všechny čekaly. Miliarda lidí na celém světě čelila nedostatku potravin a Ivar věděl, že to je teprve začátek. Summit byl kriticky důležitý pro svět i pro jeho společnost Viatus.

Nemínil dovolit, aby mu cokoliv zhatilo plány – to, co se stalo v Africe, ani to, co se odehrávalo ve Washingtonu. Jeho úkol měl zásadní význam pro světovou bezpečnost, a navíc i pro rodinný odkaz.

V roce 1802, kdy se Oslo dosud nazývalo Christiania, bratři Knut a Artur Karlsenovi zkombinovali dřevařskou firmu s továrnou na střelný prach, a vytvořili tak základy budoucího impéria. Jejich legendární bohatství je povýšilo na skutečné průmyslové barony. Už tehdy ale svoje úspěchy doplňovali o dobré skutky. Zakládali školy, stavěli nemocnice, vylepšovali národní infrastrukturu a, což bylo nejvýznamnější ze všeho,

sponzorovali různé inovace rychle rostoucí země. Proto nazvali svoji společnost Viatus, podle latinských slov *via,* „cesta“, a *vita,* „život“. Pro bratry Karlseny byl Viatus *Cestou života.* Ztělesňoval jejich víru, že nejvyšším cílem průmyslu je zlepšit svět a že bohatství s sebou nese odpovědnost.

Ivar měl v úmyslu tento odkaz, který sahal až k samotnému založení Norska, zachovat. Kolovaly zvěsti, že kořeny rodiny Karlsenů vedou až k prvním vikingským osadníkům a že se splétají dokonce s kořeny Yggdrasilu, stromu světa ze severské mytologie. Ivar věděl, že taková líčení jsou jen barvitými historkami, které vyprávějí jeho *bestefar* a *bestemor,* historkami předávanými z generace na generaci.

V každém případě byl však hrdý na dějiny své rodiny i na vikingské tradice Norska. Srovnání s Vikingy vítal. Vikingové byli skutečnými tvůrci severského světa, když cestovali na svých dlouhých lodích s dračí přídí po celé Evropě i Rusku a dopluli dokonce až do Ameriky.

Proč by tedy Ivar Karlsen neměl být hrdý?

Ze své vyhlídky na vrcholu věže sledoval, jak se na obzoru stahují mračna. Dopoledne bude lít jako z konve, odpoledne se déšť změní v ledovou břečku a večer možná zažijí první opravdovou chumelenici. Letos přišel sníh časně – další známka klimatických změn, kterými příroda hněvivě reagovala na poškozování ze strany lidí, na dusivé jedy a zvyšující se množství oxidu uhličitého. Ať si o úloze člověka v globálním oteplování pochybují jiní. Ivar žil v zemi ledovců. Znal pravdu. Sněhová pokrývka i permafrost roztávaly rekordní rychlostí. V roce 2006 norské ledovce ustoupily víc než kdykoliv v historických záznamech.

Svět se měnil a tál před očima. Někdo musí zachránit lidstvo.

I kdyby to měl být krvavý Viking, pomyslel si s ponurým úsměvem.

Zavrtěl hlavou nad takovou pošetilostí. Zejména v jeho věku. Jak člověk stárne, doléhá na něj stále více tíha historie. Rychle se blížily Ivarovy pětašedesáté narozeniny, a ačkoliv mu rusé vlasy dávno zbělaly, nechával si je růst až k ramenům. Také se udržoval v kondici náročným cvičením, chodil do sauny a otužoval se venku v mrazivých teplotách, jako dnes ráno při dlouhém výstupu na tuto vyhlídku. Během let mu tento zvyk zocelil tělo a ošlehal tvář.

Podíval se na hodinky. Summit UNESCO by měl sice oficiálně začít až zítra, ještě předtím ale na Ivara čekala řada organizačních schůzek.

Zatímco se přes fjord blížila bouře, Ivar se pustil dolů z věže. Na

nádvoří probíhaly přípravy. Přes hrozbu deště tam rozestavovali stánky a stoly. Většina rozhovorů a přednášek se naštěstí bude konat ve velkých místnostech a banketových síních hradu Akershus. Kostel této středověké pevnosti bude hostit sérii večerních koncertů, jichž se zúčastní vokální soubory z celého světa. Na příval návštěvníků se navíc chystala vojenská muzea spojená s pevností – Muzeum norského odporu a Muzeum ozbrojených sil, stejně jako nižší patra samotného hradu, kde průvodci ukážou návštěvníkům starobylé žaláře i temné chodby a seznámí je s pověstmi o duchách a čarodějnicích, jež odjakživa v této ponuré pevnosti strašili.

Skutečné dějiny Akershusu byly právě tak hrůzné. Během druhé světové války ji obsadili Němci a mučili i zavraždili tu mnoho norských občanů. Po válce tu probíhala soudní přelíčení a popravy. Jedním z popravených byl i známý zrádce a nacistický kolaborant Vidkun Quisling.

Ivar dospěl k úpatí věže a vyšel na nádvoří. Stále napůl ponořen v minulosti, nevšiml si břichatého muže, který mu blokoval cestu, dokud do něj téměř nevrazil. Ivar okamžitě poznal Antonia Gravela. Současný generální tajemník Římského klubu vypadal krajně nespokojeně.

A Ivar věděl proč. Doufal, že se mu ještě několik hodin bude moci vyhýbat, ale setkání zjevně nemohlo počkat. Ti dva se spolu střetávali od chvíle, kdy Ivar vstoupil do jejich organizace.

Římský klub byl mezinárodním mozkovým trustem složeným z průmyslníků, vědců, světových vůdců a dokonce i členů královských rodin. Od svého založení v roce 1968 vyrostl v organizaci zahrnující představitele třiceti zemí na pěti světadílech. Hlavním cílem bylo upozorňovat na závažné globální krize, které ohrožovaly budoucnost světa. Ivarův otec patřil mezi zakládající členy.

Po otcově smrti Ivar zaujal jeho pozici a zjistil, že Římský klub vyhovuje jeho osobnosti i potřebám. S ubíhajícími lety stoupal v hierarchii klubu k vedoucím místům. V důsledku toho se Antonio Gravel cítil ohrožen a minulé měsíce trávil tím, že Ivarovi ještě víc znepříjemňoval život.

Přesto Ivar nasadil přátelský výraz. „Á, Antonio, nemám moc času. Co kdybys šel se mnou?“

Antonio ho následoval přes nádvoří. „Musíš si najít čas, Ivare. Dovolil jsem, aby se letošní konference uskutečnila tady v Oslu. To nejmenší, co můžeš udělat, je věnovat pozornost mým obavám.“

Ivar udržoval nehybnou tvář. Gravel nic *nedovolil* a naopak Ivarovi na

každém kroku házel klacky pod nohy. Chtěl, aby summit proběhl v Curychu, v místě nového mezinárodního sekretariátu klubu. Ivar ale generálního tajemníka vyšachoval a dosáhl přeložení summitu do Osla, hlavně kvůli zvláštní exkurzi, kterou připravil na poslední den konference, výletu omezenému na nejvyšší příčky organizace summitu.

„Jako generální tajemník Římského klubu si myslím," naléhal Antonio, „že je jedině správné, abych doprovodil VIP hosty na Špicberky."

„Chápu, ale obávám se, že to není možné, Antonio. Rozumíš přece citlivosti místa, kam máme namířeno. Kdyby záleželo jen na mně, pochopitelně bych tvoji účast přivítal, ale počet návštěvníků limitovala norská vláda."

„Jenže…" Antonio se pokoušel vymyslet nějaký příhodný argument a z tváře mu čišela touha.

Ivar ho nechal, ať se dusí ve vlastní šťávě. Viatus stálo hromadu peněz, aby zorganizoval výpravu několika tryskovými letadly na odlehlé norské souostroví Špicberky v Severním ledovém oceánu. Cílem cesty byla soukromá prohlídka Špicberského globálního úložiště semen. Rozlehlý podzemní bunkr byl zřízen k uchování semen rostlin z celého světa, zejména obilovin. Byla uložena ve věčně promrzlé a nehostinné půdě pro případ globální katastrofy – přirozené či jiné. Kdyby k něčemu takovému někdy došlo, zmrazená a pohřbená semena by byla zachráněna pro budoucí svět.

Proto si úložiště vysloužilo přezdívku Krypta soudného dne.

„Jenže… na takovém výletě," pokračoval Antonio, „by podle mě vedení Římského klubu mělo demonstrovat, že táhne za jeden provaz. Potravinová bezpečnost je dnes životně důležitá."

Ivar měl co dělat, aby neobrátil oči v sloup. Věděl, že touha Antonia Gravela nemá nic společného s potravinovou bezpečností, ale pouze s jeho ambicí potřást si rukama s příští generací světových vůdců.

„S tou potravinovou bezpečností máš pravdu," souhlasil Ivar. „Právě tohle téma bude ostatně námětem mé hlavní přednášky."

Ivar měl v úmyslu využít svého proslovu k tomu, aby napřel úsilí Římského klubu novým směrem. Nastal čas na skutečnou akci. Neušel mu však Antoniův zakaboněný výraz. Škemrání nahradila zlost.

„Když už mluvíme o tvé přednášce," řekl Antonio hořce, „sehnal jsem předběžný koncept a přečetl jsem si ho."

Ivar se zastavil a otočil se k němu. „Ty jsi četl mou řeč?" Nikdo neměl

znát její obsah. „Kde jsi ji získal?“

Antonio nad jeho otázkou jen mávl rukou. „Na tom nezáleží. Podstatné je, že nemůžeš přednést takovou řeč a zároveň očekávat, že budeš nadále reprezentovat Římský klub. Probíral jsem to se spoluprezidentem Bouthou a jsme v tom zajedno. Teď není vhodná doba, varovat před bezprostředním kolapsem světa. Je to… nezodpovědné.“

Ivarovi se do tváře nahrnula krev. „A kdy je tedy vhodná doba?“ zeptal se úsečně. „Až svět pohltí chaos a devadesát procent obyvatelstva bude po smrti?“

Antonio zavrtěl hlavou. „Právě o tom mluvím. Kvůli tobě bude klub vypadat jako parta šílenců a proroků katastrof. To nemůžeme tolerovat.“

„Tolerovat? Základem mé přednášky je přece vlastní publikovaná zpráva Římského klubu.“

„Ano, já vím. *Hranice růstu.* Cituješ ji dost často. Ta byla sepsána už v roce 1972.“

„A dnes platí ještě víc. Zpráva podrobně nastiňuje kolaps, k němuž se svět v současné době plnou parou řítí.“

Ivar pečlivě prostudoval *Hranice růstu,* všechny tabulky i data. Zpráva modelovala budoucnost světa, v němž populace nadále poroste exponenciálně, zatímco potravinové zdroje porostou pouze lineárně. Jestli to tak půjde dál, vzroste počet obyvatel natolik, že nebudou mít co jíst. Následně vypukne chaos, hladomory a války, až se nakonec lidstvo samo zničí. I nejkonzervativnější modely ukazovaly, že zahyne devět desetin lidské populace. Studie byly zopakovány i jinde, se stejně ponurými výsledky.

Antonio pokrčil rameny. Ivar sevřel ruku v pěst a měl co dělat, aby svému společníkovi nerozbil nos.

„Ta řeč se musí změnit,“ řekl Antonio, aniž by si uvědomoval hrozící nebezpečí. „Horuješ v ní za radikální kontrolu populace. To nikdy neprojde.“

„Musí,“ namítl Ivar. „Neexistuje jiný způsob, jak se vyhnout tomu, co nadchází. Světová populace se za pouhá dvě desetiletí zvětšila ze čtyř miliard na šest. A nezdá se, že by růst zpomaloval. Za dalších dvacet let budeme na devíti miliardách. A už teď světu dochází orná půda, globální oteplování působí další spoušť a oceány umírají. Kritický bod překročíme dřív, než kdokoliv očekává.“

Popadl Antonia za paži a dal průchod svému zápalu pro věc. „Včasným

plánováním ale můžeme zmírnit dopady. Je jediný způsob, jak se vyvarovat naprostého celosvětového zhroucení – pomalu a ustavičně snižovat lidskou biomasu na téhle planetě dřív, než překročíme kritický bod. Záleží na nás budoucnost lidstva.“

„Však to zvládneme,“ řekl Antonio. „Nebo snad nevěříš vlastnímu výzkumu? Nejsou geneticky modifikované plodiny, které si patentuje tvoje společnost, řešením pro produkci větší úrody?“

„I ty nám poskytnou jen o trochu víc času.“

Antonio se podíval na hodinky. „Když už se zmiňuješ o času, musím jít. Vyřídil jsem ti Bouthův vzkaz. Pokud chceš pronést hlavní přednášku, musíš ji patřičně upravit.“

Ivar sledoval, jak Antonio odchází k padacímu mostu před jedním z vchodů.

Zůstal stát na nádvoří, i když se z nebe spustil déšť jako první předzvěst větší záplavy. Cítil, jak mu ledové kapky ochlazují bušící srdce. O tomhle si se spoluprezidentem klubu promluví později. Možná by měl opravdu trochu zmírnit své formulace. Třeba by to chtělo na kormidle řídícím osud světa používat jemnější ruku.

Už zase klidný zamířil rázně přes nádvoří k akershuskému kostelu s obrovským rosetovým oknem. Beztak měl zpoždění. Ivar shromáždil v rámci Římského klubu muže a ženy podobného smýšlení, kteří byli ochotni činit nepopulární rozhodnutí a stáli si za svým přesvědčením. Antonio a dva spoluprezidenti sice možná papírově klub vedli, ale Ivar Karlsen a jeho vnitřní klika představovali tajný pakt, klub uvnitř klubu, železné srdce tlukoucí nadějí pro planetu.

Když vešel do kostela, viděl, že ostatní už jsou shromážděni v malé chrámové lodi s cihlovými stěnami. Židle byly přestěhovány k jedné straně a vlevo od oltáře stál sborový stupínek. Klenutá okna vpouštěla dovnitř šeré světlo, k němuž se pokoušel přidat trochu jasu zlatý lustr.

Tváře přítomných se otočily k Ivarovi.

Celkem dvanáct.

Tihle lidé zosobňovali skutečný motor v pozadí klubu: byli to vůdčí průmyslníci, vědci, kteří měli na svém kontě Nobelovu cenu, vládní představitelé velkých národů a dokonce i hollywoodská celebrita, jejíž veřejná podpora přitahovala k záměrům skupiny pozornost i peníze.

Každý sloužil konkrétnímu cíli.

I muž, který právě přistoupil k Ivarovi. Měl na sobě černý oblek a v

očích výraz, v němž se zračila bolest a vyčerpání.

„Dobré ráno, Ivare," pozdravil a podal Ivarovi ruku.

„Přijměte, prosím, mou hlubokou soustrast, senátore Gormane. Ty události v Mali… Měl jsem dát víc peněz na zabezpečení tábora."

„Neobviňujte se." Senátor stiskl Ivarovi rameno. „Jason znal rizika. A byl hrdý, že je součástí tak důležitého projektu."

Přes klidná slova se senátor očividně nechtěl u tohoto tématu zdržovat. Rána v podobě synovy smrti byla dosud příliš čerstvá. Na dálku se oba muži mohli téměř vydávat za bratry. Sebastian Gorman byl stejně vysoký a ramenatý jako Ivar, ale bílé vlasy měl přistřižené nakrátko a puky na kalhotách nažehlené do žiletkového ostří.

Ivara senátorova přítomnost překvapila, i když asi nepodloženě. Gorman už dříve prokázal svoji odhodlanost. Stal se hlavním advokátem rozšiřování výzkumu a rozvoje biopaliv po západním světě. Zdejší summit byl pro jeho téma velice významný. A vzhledem k nadcházejícím volbám senátor najde čas k oplakávání svého syna později.

Ivar přesto chápal Gormanovu bolest. Sám přišel o ženu a syna při komplikovaném porodu, když mu bylo jen něco přes třicet. Tehdy ho ta tragédie málem zničila. Už nikdy se znovu neoženil.

„Můžeme začít?" zeptal se senátor a ustoupil stranou.

„Ano. Začneme. Je toho třeba hodně probrat."

„Dobře."

Ivar se díval, jak senátor odvádí ostatní účastníky schůzky k připraveným židlím. Necítil žádnou vinu. Viatus znamenal *cestu života.* A tato cesta byla někdy tvrdá a vyžadovala oběti.

Jako například smrt Jasona Gormana.

Mladíka zavraždili na Ivarův rozkaz.

Tragická ztráta, ale Ivar si nemohl dovolit lítost.

8. kapitola

11. ŘÍJNA, 8.14
ŘÍM, ITÁLIE

Zbývala jim necelá minuta. Nečekaní návštěvníci, na něž je hoteliér upozornil, mířili nahoru a Gray nehodlal čekat v pokoji, až sem dorazí.

Spěšně odvedl všechny chodbou k požárnímu úniku, který byl hned za rohem. Otevřel okno a udělal místo Rachel.

„Slez dolů," pokynul jí. „Dávej pozor, ať tě nikdo nevidí."

Rachel vylezla oknem na železný žebřík.

Gray ukázal na Kowalského a dloubl ho do hrudi. „Držte se u ní."

„To mi nemusíte říkat dvakrát," zabručel obr a následoval Rachel.

Seichan stála s rozkročenýma nohama dva kroky za nimi a v rukou svírala černou pistoli Sig Sauer. Mířila do chodby.

„Máš ještě nějakou zbraň?" zeptal se Gray.

„Zvládnu to tady sama. Pohni se."

Z chodby k nim dolehly tlumené hlasy a vrzání prkenné podlahy. Návštěva dorazila na jejich patro a mířila k pokoji. Spletité bludiště chodeb jim patrně zachránilo život, protože jim poskytlo dostatek času, aby se vyhnuli přímému střetnutí.

O moc víc ale ne.

Gray ustoupil k oknu a protáhl se jím. Seichan ho následovala. Aniž by se ohlédla, ladně vycouvala z otevřeného okna na žebřík a při tom nepřestávala kontrolovat chodbu.

Rachel s Kowalským už slézali dolů. Byli o patro níž, když na ně někdo začal pálit zdola. Gray neslyšel výstřely, ale poznal cinkání odrážejících se kulek doprovázených obláčky omítky, které se zvedaly ze zdí.

Kowalski zaklel, strhl Rachel za sebe a rychle se začal vracet po požárním žebříku nahoru.

Gray si všiml střelce, zpola ukrytého za popelnicí. Ti parchanti hlídali dům z ulice. Seichan po něm vystřelila. Ozbrojenec se schoval. Seichanina

pistole neměla tlumič. Z výstřelu Grayovi zazvonilo v uších, a byl jistě dost hlasitý na to, aby ho slyšeli zabijáci uvnitř.

„Rychle na střechu!“ přikázal.

Střelec na ulici po nich pálil dál, zatímco stoupali ke střeše, ale Seichan mu znemožňovala pořádně mířit a trochu je chránila i železná klec požárního žebříku. Naštěstí nemuseli šplhat vysoko. Hotel měl jen pět pater.

Gray odvedl ostatní od okraje střechy. Rozhlédl se po skvrnách holubího trusu, ventilačním potrubí a klimatizačních jednotkách pomalovaných graffiti. Potřebovali najít jinou cestu dolů. Už teď slyšel dusot bot na železné konstrukci požárního žebříku. Pronásledují je.

Ukázal k opačné straně střechy, kde dům hraničil se sousední budovou. Tahle byla o patro nižší. Museli se schovat, nebo přinejmenším zmizet z přímé palebné linie.

Sprintem přeběhli k nízké zídce, která oddělovala obě budovy. Gray k ní dospěl jako první a naklonil se přes ni. K boku hotelu byl připevněn bílý kovový žebřík, který vedl na nižší střechu.

„Honem!“

Rachel se překulila přes zídku a hbitě slézala dolů. Kowalski se neobtěžoval čekat, až na něj přijde řada. Přehoupl se přes zděný parapet, chvíli visel za prsty a pak se jednoduše pustil. Po dopadu se převalil na záda.

Grayovu pozornost přilákal výstřel.

Na opačném konci střechy právě mizela maskovaná hlava pod okrajem konstrukce požárního žebříku.

„Teď, nebo nikdy, Pierci!“ vyhrkla Seichan.

Ještě dvakrát vypálila, aby vzala chuť každému, kdo by chtěl vystrkovat hlavu nad úroveň střechy. Gray využil příležitosti, přehoupl se přes zídku a popadl žebřík. Nevšímal si příček a sjel dolů jako požárník po tyči.

Shora k němu dolehly další výstřely.

Jakmile dopadl na dehtovou lepenku nižší střechy, zvedl hlavu. Seichan přeskočila zídku a jednou rukou hmátla po žebříku. V druhé dosud svírala kouřící pistoli. Ve spěchu minula vrchní příčku a začala se řítit k zemi. Pokusila se chytit za druhou příčku a pustila zbraň. Na kratičký okamžik se dotkla špičkami prstů žebříku, ale neudržela se. Pistole zazvonila Grayovi u nohou.

Seichan padala k zemi.

Gray se vrhl pod ni a Seichan mu těžce dopadla do náručí. Klesl pod její váhou na koleno, ale nepouštěl ji. Chraptivě vydechla a sevřela Grayovo zápěstí. Pád ji na okamžik omámil.

Kowalski zvedl pistoli a pomohl jim vstát.

Seichan se hrubě vysmekla z Grayova náručí, nejistě zavrávorala, ale ihned našla ztracenou rovnováhu. Otočila se a vytrhla Kowalskému zbraň, než stačil jakkoliv zareagovat.

„Hele…“ Kowalski zíral na prázdnou ruku, jako kdyby nechápal, co se právě stalo.

„Tady je další požární žebřík,“ zavolala na ně Rachel. Přejela zkoumavým pohledem z Graye na Seichan.

Rozběhli se k ní. Vršek požárního žebříku se skrýval za rozměrnou ventilační jednotkou. Rychle se vydali dolů a seskakovali z jedné plošiny na druhou. Žebřík ústil do jiné ulice a dával šanci, že si budou moci trochu vydechnout, ovšem Gray věděl, že ozbrojenci obklíčili nejen hotel, ale i širší okolí. Musejí uniknout, než se síť kolem nich uzavře.

Na konci uličky se otvírala širší třída. Zamířili k ní. Neměli jak identifikovat útočníky, takže byli stále ve vážném ohrožení. Mohli klidně vrazit přímo do jednoho z nich a nevědět o tom. Potřebovali zmizet co nejdál a okamžitě odjet z města.

Gray se tázavě podíval na Rachel a Seichan. „Máte někdo auto?“

„Já ano,“ odpověděla Rachel, „ale parkuje za rohem hotelu.“

Gray zavrtěl hlavou. Vracet se bylo příliš nebezpečné. A vzhledem k tomu, že se ulice díky ranní dopravní zácpě proměnily v jedno velké parkoviště, vůz by jim patrně stejně příliš nepomohl.

Před blížící se hrozbou ho varovalo zaburácení zleva. Uskočil těsně před tím, než se kolem prohnal motocyklista, jedoucí prakticky po chodníku. Kowalski byl o vteřinu pomalejší. Motorkář ho téměř srazil, což obra dožralo.

„Tos přehnal, blbečku!“

Vyrazil proti motorkáři oběma pažemi v okamžiku, kdy ho stroj míjel.

Řidič vyletěl ze sedla, motorka narazila do zaparkovaného auta a převrátila se na bok. Druhý motocyklista si střetu nevšiml a pokračoval ve stopách prvního. Neměl šanci včas zabrzdit. Položil motorku na bok a ještě několik metrů klouzal podél chodníku.

Seichan pohlédla na Graye a vyklenula obočí.

To stačí, odpověděl jí beze slov.

Seichan zamířila k první motorce, Gray k druhé.

Potřebovali nějaký dopravní prostředek.

Seichanina pistole přiměla prvního řidiče, aby si rychle rozmyslel případné protesty. Rachel následovala Graye. Vytrhla policejní průkaz, zvedla ho do vzduchu a rozkazovačně něco italsky vykřikla na druhého motorkáře, který rychle ustoupil od padlého stroje.

Gray motorku zvedl a přehodil přes ni nohu, Rachel nasedla za něj a objala ho paží kolem pasu.

Seichan už mezitím seděla na druhém motocyklu. Kowalski postával na chodníku a zjevně váhal. Seichan poklepala na kožené sedadlo za sebou.

„To si děláte srandu," ohradil se. „Já se za nikým nepovezu."

Seichan pořád držela v ruce revolver. Obrátila ho hlavní k sobě a podala ho Kowalskému. Nemohla řídit a zároveň střílet.

Jako kdyby nabídla psovi kost.

Kowalski nedokázal odolat. Vzal si zbraň a nasedl za ni. „To už je lepší."

Vyrazili, právě když se k nim z dálky donesl zvuk policejních sirén. Gray jel v čele. Kličkoval dopravou, objížděl pomalu jedoucí auta a vyhýbal se cyklistům. Rachel mu do ucha křičela pokyny a naváděla ho k širším dopravním tepnám, kde zácpa nebyla tak silná. Postupně získávali rychlost.

Daleko se ale nedostali.

Grayovu pozornost upoutalo zaskřípání brzd, které se ozvalo za nimi.

Z postranní uličky se s kouřícími pneumatikami vyřítilo černé lamborghini a namířilo přímo na Seichan s Kowalským. Z okénka spolujezdce se vykláněla postava v černé bundě, která si právě přikládala k rameni zbraň se širokou hlavní. Útočník zamířil na zadní motocykl.

Gray poznal granátomet M32.

Seichan rovněž.

Přikrčila se a přidala plyn, ale v dopravní zácpě neměla kam uniknout.

Ozbrojenec vypálil na bezmocný cíl.

2.22
WASHINGTON

Monk čekal s Kat v její kanceláři na velitelství Sigmy. Leželi na kožené pohovce, tulili se k sobě a Monk si vychutnával teplo i měkkost jejího těla.

Na velitelství Sigmy sice měli několik místností s postelemi, ale ani jeden z nich by neusnul, dokud se nedozvědí něco nového o Grayovi.

„Měl bych být s ním," zamumlal Monk.

„Má s sebou Kowalského."

Monk po ní nevěřícně loupl očima.

„No dobře," povzdychla si. „To je možná horší než nemít nikoho. Ale ani nevíme jistě, že se něco děje."

„Nezvedá telefon."

Kat se k němu přitiskla. „Měl se přece setkat s Rachel," řekla a povysunula obočí. Nechala narážku viset ve vzduchu.

Monk takovému vysvětlení nevěřil.

Rozhostilo se dlouhé ticho, během něhož se oba věnovali vlastním myšlenkám. Painter tahal v zákulisí za nitky, aby zjistil, co se odehrává v Římě, a Kat shromažďovala další informace o tom výbuchu bomby ve Vatikánu. Čekala na souhrnnou zprávu Interpolu. Okamžik klidu byl jen okem bouře, Monk si nicméně nestěžoval.

Položil Kat dlaň na břicho. Kat přesunula svoji ruku na jeho. Jejich prsty se propletly.

„Je něco špatného na tom, když si přeju, aby to byl kluk?" zeptal se.

Druhou rukou ho škádlivě pleskla přes nohu. „Jo…"

Monk ji objal pevněji a škádlivě pokračoval: „Jenže syn… s ním si můžu házet míčem nebo kroužky, rybařit…"

Kat se zavrtěla, vzdychla si a opřela se o něj. „To můžeš dělat i s dcerou, ty sexistický mizero."

„Nazvala jsi mě právě sexy mizerou?"

„*Sexistický*… ále, zapomeň na to."

Sklonil se k ní a políbil ji na ústa. „*Sexy* se mi líbí víc."

Něco tiše zamumlala. Monk nedokázal rozeznat její slova, ale po chvilce se opět rozhostilo ticho. Vyrušilo je zaklepání na dveře. Posadili se. Kat vstala a šla ke dveřím. Dlaní si přitom uhladila oblečení. Vyčítavě se ohlédla na Monka, jako kdyby to byla jeho chyba.

Otevřela dveře a zjistila, že za nimi stojí Painter.

„Řediteli…"

Painter ji nenechal domluvit a ukázal do chodby. „Jsem právě na cestě k satelitní místnosti. V Římě nastaly potíže."

Monk vyskočil na nohy. „Jde o Graye?"

„O koho jiného?" Painter se otočil a už si to rázoval chodbou.

8.21
ŘÍM, ITÁLIE

Lamborghini mířilo přímo k zadní motorce. Gray nemohl nic dělat.

Ve chvíli, kdy útočník stiskl spoušť, vypálil proti černému vozu takřka bez míření i Kowalski. Přední okénko rozbrázdila pavučina prasklin. Vůz mírně zakolísal – dost na to, aby znejistil ozbrojencovu mušku.

Z granátometu vyletěla spirálovitá dýmová stopa, těsně minula Kowalského hlavu a odsvištěla ulicí. Chvíli nato střela zasáhla roh budovy na další křižovatce.

Vyšlehly plameny a z epicentra výbuchu se rozletěly cihly.

Chodci se v panice rozprchli všemi směry. Na křižovatce se srazilo několik aut. Gray dojel k místu havárie jako první. Proplétal se chaosem a kouřem a zoufale hledal skulinku, kudy by mohli uniknout.

Seichan s Kowalským se k nim rychle blížili.

Vozu pronásledovatelů odřízla cestu ostatní auta. Lamborghini zatočilo na chodník a bez ohledu na chodce vyrazilo rychle za nimi.

Za křižovatkou se silnice trochu vyčistila. Gray přidal plyn a Seichan se mu držela po pravém boku.

„Grayi!“ vykřikla mu Rachel do ucha. Jednou rukou se ho pustila a ukázala dopředu.

Na konci ulice vyrazilo smykem zpoza rohu druhé lamborghini a plnou rychlostí se vyřítilo proti nim. První vůz se blížil zezadu.

Rachel trhla rukou doleva. „Schody!“

Gray spatřil mezi dvěma budovami cestu pro chodce, zakrytou klenbou. Prudce zatočil, zabrzdil a plný metr projel smykem na obou kolech, než motorku opět vyrovnal. Přidal plyn a vystřelil ke kamennému schodišti. Seichan ho následovala širším obloukem, ale nezaostávala o nic pozadu.

Gray slyšel proud kleteb, který se řinul Kowalskému z úst, doprovázený práskáním výstřelů z pistole namířené proti oběma sportovním vozům.

U schodů Gray podřadil a ještě přidal plyn. Zvedl přední kolo do vzduchu a využil setrvačnost, rovnováhu i nižší rychlostní stupeň k tomu, aby vyrazil vzhůru po jednotlivých stupních. Naštěstí tu bylo jediné krátké schodiště, po němž se chodník vyrovnal. I tak se ale jednalo o úzkou a křivolakou uličku.

Řítil se po ní a nezpomaloval. Doufal, že hluboké dunění obou motorek vyčistí cestu od všech chodců. Riskoval ohlédnutí přes rameno. Na hlavní ulici nedohlédl, ale byl si jistý, že z aut vystoupili přinejmenším jeden nebo

dva ozbrojenci a dále je pronásledují. Auta patrně objížděla blok domů, aby jim odřízla cestu na druhé straně.

Kam tahle ulička vede?

Odpověď se před ním objevila vzápětí, když se vynořili na širokém náměstí, po jehož obvodu vedla silnice. Gray přejel očima mohutnou starobylou budovu, která vyplňovala centrum otevřeného prostranství a tyčila se vysoko do nebe.

Koloseum.

Neměl ale čas na prohlížení památek.

„Máme společnost!“ vykřikl Kowalski a ukázal doprava.

Gray se otočil. Oba sportovní vozy právě vjely na okružní silnici.

„Grayi!“ zvolala Rachel a obrátila jeho pozornost na druhou stranu.

V jeho zorném poli se objevilo třetí lamborghini, stejně štíhlé a černé jako zbývající dvě. Někdo tu měl zjevně peněz na rozhazování.

Neměl jinou možnost než přejet přes všechny pruhy silnice na prostranství pro pěší, které obklopovalo Koloseum. Jednalo se o park s betonovými chodníky, zelenými trávníky a asfaltovými plochami. Jestli se chtějí zachránit, musejí být pohotoví a rychlí.

Bohužel právě tyto vlastnosti jsou typické pro sportovní vozy.

Všechna tři lamborghini sjela ze silnice do parku a hnala se k nim z obou stran.

Grayovi zbývala jediná možnost.

Když chtějí závod…

2.23
WASHINGTON

Painter seděl před řadou monitorů a zíral na satelitní záběry družice Národního průzkumného úřadu. Zachycovaly otevřené náměstí v centru Říma se starobylým amfiteátrem uprostřed. Při pohledu shora Koloseum připomínalo obří kamenné oko, které mu oplácelo pohled.

„Přibližte obraz,“ pokynul Painter technikovi.

„Víte jistě, že je to Gray?“ zeptal se Monk. Seděl spolu s Kat po ředitelově boku.

„K výbuchu došlo jeden blok od jeho hotelu. Policejní zprávy popisují probíhající honičku u Kolosea.“

Obraz na monitoru se zvětšil. Detaily se mírně rozostřily, ale bylo jasně

vidět dvě černá auta řítící se kolem kamenného amfiteátru. Před nimi po chodnících a travnatých plochách ujížděly dvě motorky. Jeden z motocyklů vyletěl nad vrchol krátkého schodiště, dopadl na zadní kolo a rychle pokračoval v jízdě.

„Jo," přikývl Monk uznale. „To je určitě Gray."

Oba vozy se rychle přibližovaly.

„Tamhle!" vyhrkla Kat a ukázala na monitor.

Z opačného směru se vynořil třetí vůz, který mířil přímo proti motorkám. Vedle jednoho z motocyklů došlo k menší explozi, která vyhodila do vzduchu koš na odpadky a část cihlové zídky.

„Granát," zamumlal Painter.

Co se tam děje?

Motorky byly obklíčeny ze tří stran a obrátily se jediným směrem, který jim zůstával otevřený.

Kat nevěřícně vydechla: „Přece nepojedou… Ale to snad…"

Monk se předklonil. „Jo, to je *rozhodně* Gray."

9. kapitola

11. ŘÍJNA, 8.23
ŘÍM, ITÁLIE

Gray se hrbil nad řídítky a Rachel se ho držela pevně jako klíště. Zamířil přímo k mohutné kamenné stavbě, která v nejvyšším bodě dosahovala výšky patnáctiposchoďového domu a skládala se z řady pater velkých oblouků a obřích sloupů. V přízemí byly jednotlivé oblouky uzavřeny vysokými ocelovými branami, ale přímo proti nim se nacházel hlavní vchod, kudy za normálních okolností dovnitř vstupovali turisté.

Gray vyrazil přímo k němu.

Koloseum nebylo ještě takhle časně přístupné veřejnosti, ale brána byla otevřená a turisté se již začínali shromažďovat před ní. Přestřelka a výbuchy většinu z nich přiměly k útěku. Hloučky lidí se schovávaly všude, kde se dalo. Dva muži v kostýmu gladiátorů dokonce vyšplhali na jeden ze stromů rostoucích na náměstí.

Přítomnost turistů a kolemjdoucích také bránila ozbrojeným policistům střežícím vchod, aby začali jen tak střílet. Místo toho ustoupili od brány.

Gray toho využil a okamžitě se vyřítil k hlavnímu vchodu.

Postavil se mu jediný hlídač, připravený bránit národní památku. Namířil zbraň a varovně vykřikl. Rachel na něj zaječela něco na oplátku a zamávala rukou, v níž držela odznak karabiniérů.

Muž zaváhal a po tváři se mu rozlil zmatený výraz.

To stačilo.

Gray prosvištěl kolem něj a hlídač uskočil stranou. Seichan následovala hned vzápětí. Ocitli se ve vnějším průchodu, který obkružoval ústřední arénu. Rozlehlý prostor lemovaly oblouky a podpíraly ho pilíře. Od stěn se ozvěnou odrážel řev motorů, stoupající do ohlušujících výšek.

Grayovu pozornost přilákal zvuk střelby zleva. Jeden ze sportovních vozů je sledoval po vnějším obvodu na sluncem zalitém náměstí. Z okénka pro spolujezdce pálil jeden z ozbrojenců. Částečně je však kryly kamenné

stěny a ocelová brána. Od oceli odletovaly jiskry.

Za nimi se ozvala hlasitá rána.

Gray se ohlédl přes rameno. Druhé lamborghini se probořilo bránou a pustilo se za nimi. Průchod byl bohužel dost široký, aby se sem malé sportovní auto vešlo.

Ohnivý výbuch ho opět přiměl podívat se před sebe. Do průchodu před nimi v oblaku kouře vletěla zprohýbaná ocelová mříž. Vzápětí dovnitř vjelo třetí lamborghini, zastavilo a zablokovalo jim cestu.

Z okénka se vyklonila tmavá postava a namířila přímo na ně zbraň, z jejíž hlavně stoupal dým.

„Doprava!“ vykřikla Rachel a ukázala ke kamenné rampě.

Gray poslechl, ostře zatočil a vyklonil koleno. Motorka dostala smyk a vratce, až příliš vratce se naklonila. Začala padat a Gray si bolestivě spálil koleno o kamennou podlahu. Se skřípajícími zuby se pokoušel silou vůle stroj zase narovnat.

Hluboký náklon mu ale nakonec zachránil život. Ozvalo se ohlušující zadunění a nad motorkou prosvištěla kouřová stopa granátu, která minula Graye o pouhé centimetry. Cítil žár střely na tváři.

Granát proletěl kolem a zasáhl přední sklo druhého vozu. Vyšlehly plameny a výbuch převrátil lamborghini na bok.

Zavalila je vlna palčivého horka a Gray vyrazil k rampě. Seichan s Kowalským už zahnuli kolem jednoho z masivních podpůrných sloupů a mířili k nim. Oba stroje dosáhly rampy společně, sjely po krátké zastíněné chodbě a vrátily se na sluneční světlo.

Na konci nakloněné plošiny se před nimi otevřel amfiteátr v celé své mohutnosti. Měl tři patra a zaujímal plochu zhruba dvou hektarů. Ačkoliv jej během staletí poničili nájezdníci, požáry, zemětřesení a válka, neustále z něj sálala nadčasová velkolepost a dech dějin. Přímo před nimi se táhla vlastní aréna, kde kdysi probíhaly kruté zápasy a boje na život a na smrt. Původní dřevěná podlaha už dávno shnila a odkryla podzemní labyrint kamenných chodeb a kobek, které dříve hostily zvířata, otroky a gladiátory.

Otevřenou jámu nyní přemosťoval moderní dřevěný chodník, který končil plochým pódiem na vzdálenější straně. Gray ho bez váhání využil. Aniž by zpomalil, vyrazil přímo prostředkem úzkého chodníku. Nad arénou se ozvěnou převalovalo burácení dvou motorek a vyvolávalo duchy dávných diváků, jež tleskali a volali po krvi.

Dnes rozhodně nebudou zklamáni.

Za nimi se ozvala nová dávka střel. Gray si ve zpětném zrcátku všiml dvou ozbrojenců, kteří právě zaujímali pozice na konci chodníku. K ramenům měli přiložené útočné pušky. Po první smršti kulek musela Seichan seskočit z motocyklu, jehož zadní kolo zasáhly střely. Motorka ujela ještě několik metrů po boku, zatímco Seichan s Kowalským se kutáleli v jednom propletenci po prknech.

Kowalski se pokusil zvednout na kolena, ale Seichan ho strhla dřív, než ho mohla zasáhnout kulka do hlavy. Společně se překulili přes okraj chodníku a zmizeli v jámě pod ním.

To byla jediná možnost.

Naopak naděje, že se Gray s Rachel stačí dostat na druhou stranu, byla mizivá. Jen co si útočníci srovnají mušky, budou mít na otevřeném prostranství svoji kořist jako na dlani. Gray prudce zabrzdil. Věděl, že nemají ani vteřinu nazbyt. Otočil se, popadl Rachel kolem pasu a seskočili z motorky na chodník pod sebou.

Do prken se zakusovaly kulky a razily si cestu skrz.

Gray stále držel Rachel a kutálel se s ní po chodníku. Potom se překulili přes okraj a zřítili se do tmavé jámy.

2.35
WASHINGTON

Painter se naklonil k monitoru. „Můžete to ještě přiblížit?“

Technik zavrtěl hlavou a opřel se. „Tohle je nejlepší rozlišení, jaké ze satelitu dostanu. Můžu prohnat stávající data speciálním filtrem vysokého rozlišení, ale to potrvá celé hodiny.“

Painter se obrátil ke Kat, která měla k uchu přitisknutý telefon. Podívali se na sebe.

„Italská armáda už reaguje,“ řekla Kat. „Za deset minut budou na místě. Místní policie celou oblast uzavřela.“

Painter hleděl na monitor. Ztratili je z očí, když se obě motorky vřítily do Kolosea. O chvilku později se však znovu objevily přímo v centru arény. Nebylo pořádně vidět podrobnosti, jen hrubé obrysy. Sledovali, jak se jeden motocykl náhle roztočil a po několika metrech klouzavého pohybu se zastavil. O vteřinu později zastavil i druhý. Kolem obou strojů se chvilku cosi dělo, ale pak vše znehybnělo.

Kvůli nedostatečnému rozlišení nedokázali rozeznat, jestli tam leží

nějaká těla.

Monk se nakláněl technikovi přes rameno. „Pane…“ Ukázal a přilákal Painterovu pozornost zpátky k obrazu. „Myslím, že zase něco vidím. Na tom můstku.“

Technik přikývl. „Vypadá to jako dvě postavy. Možná tři.“

Sledoval prstem nepatrné poblikávání čtverečků na monitoru, které se blížily k nehybným motorkám. I při špatném rozlišení Painter jasně rozeznal plíživý pohyb lovců.

„Zmiz tam odtud, Grayi…,“ zamumlal směrem k obrazovce: napůl prosba, napůl zbožné přání.

8.36
ŘÍM, ITÁLIE

Rachel se opírala Grayovi o rameno. Pravou nohou jí při každém kroku projela ostrá bolest. Při pádu do podzemních prostor Kolosea si poranila koleno. Kulhala vedle Graye a rozhlížela se kolem sebe.

Slunce bylo dosud nízko nad obzorem a chodby plnily hluboké stíny. Od strýce Vigora věděla, že se těmto podlažím říkalo *hypogeum*, což znamená „podzemí“. Tady byla chována nejrůznější zvířata – lvi, sloni, tygři, žirafy – spolu s otroky a gladiátory. Primitivní výtahy odtud zvedaly klece a kulisy do arény.

Teď z celé podívané zbývaly jen rozpadající se trosky stěn, slepě končící kobky a drobné výklenky. Hornímu patru podzemí chyběla střecha, takže bylo vystaveno slunci i dešti. Na podlaze rostla tráva a plevel a stěny pokrývala silná vrstva lišejníků. Vzhledem ke křehkosti starých staveb a nebezpečí náhlých sesuvů sem nesměli turisté, ale tento zákaz se nevztahoval na archeology. Strýc Vigor sem jednou propašoval Rachel, když ještě chodila do školy.

Kdybych se dokázala zorientovat…

Gray se náhle zastavil. Za nimi se ozýval kradmý pohyb: zašramocení kamínku, těžké oddychování. Schovali se do jedné z kobek. Vynořily se dvě postavy.

Rachel cítila, jak Gray vydechl úlevou. „Seichan…“

Seichan na něj zasykla a s prstem na ústech naznačila, aby byl zticha. Za ní se objevil Kowalski. Polovinu tváře měl zalitou krví, která prýštila z ošklivé rány nad okem, a také on zvedl varovně ruku.

Teď už to slyšela i Rachel.

Dusání bot na chodníku nad nimi.

Ozbrojenci neutekli, jak Rachel doufala. Pořád je pronásledovali.

Seichan ukázala vzhůru a pak ke straně. Její pantomima byla jasná. Pokud zůstanou přímo pod můstkem, budou mít větší šanci, že si jich útočníci nevšimnou. Znamenalo to však postupovat co nejtišeji.

Gray přikývl a vydal se k opačné straně hypogea, Rachel mu ale stiskla rameno a zastavila ho. Tázavě se po ní ohlédl. Znala uspořádání zdejších chodeb. Pokud půjdou podle horního chodníku, narazí jen na pevnou zeď. Z hypogea vedlo pouze několik východů.

Ukázala dopředu, zatřepala rukou a zavrtěla hlavou. Znamení pro slepou uličku. Otočila se a naznačila směr k východu, o němž vědělo jen málo lidí. Strýc jí ho před léty ukázal. Jestli se k němu ale mají dostat, budou muset opustit úkryt dřevěného chodníku a vyrazit do otevřeného bludiště.

Gray na ni zkoumavě a napjatě hleděl svýma ledově modrýma očima.

Víš to jistě?

Rachel přikývla. Na znamení díků jí konejšivě stiskl rameno. Na zlomek vteřiny chtěla, aby ji znovu objal. Pak ji však pustil a skrčil se ke Kowalskému. O něčem se domlouvali, ale příliš tiše, než aby mohla něco slyšet.

Přistoupila k ní Seichan. I ona sledovala oba Američany. Rachel nepochybovala, že jim Seichan dokáže odezírat ze rtů. Věnovala jí kradmý pohled. Na Seichanině tváři se pomalu vybarvovala modřina. Rachel rovněž zaznamenala, jak Seichan od posledního setkání před lety zhubla. Měla vyzáblejší tvář a utrápenější výraz kolem očí. Připomínala trochu kamennou sochu, tvrdou a nepoddajnou. V jejích tmavě zelených očích však nadále plál chladný oheň.

Gray se k nim vrátil a naznačil, aby se přikrčily. Vzhlédl a poslouchal, jak jeden z pronásledovatelů přechází přímo nad nimi. Ozbrojenci sledovali obě poloviny hypogea. Stačí náznak pohybu a oba se na ně vrhnou. Ze svého vyvýšeného místa je budou mít jako na dlani.

Jakmile útočník přešel, Gray zašeptal: „Potřebujeme nějak rozptýlit jejich pozornost. Kowalskému zbývá poslední náboj. Není to moc, ale…“

Opatrné kroky náhle změnily rytmus. Pomalá chůze se změnila v těžké dusání. Muži běželi směrem k jejich úkrytu.

Zřejmě zaslechli Grayovo šeptání.

Kowalski zvedl pistoli, připravený vystřelit, ale Seichan mu položila

ruku na rameno.

Dusání je minulo a pokračovalo k opačné straně chodníku. Útočníci prchali. Něco je vyplašilo.

„Policie…," odhadl Gray nahlas.

„Bylo načase," zabručel Kowalski.

Seichan jejich úlevu nesdílela. Protáhla obličej. Byla na seznamu hledaných teroristů mnoha agentur včetně Interpolu.

Než ale mohli dospět k nějakému rozhodnutí, ozval se nový hluk, zcela náhle. Tepání listů vrtule. Gray vystoupil zpod chodníku a vzhlédl k nebi. Rachel se k němu připojila.

Nad obvodem Kolosea se vynořil černý vrtulník se štíhlým trupem.

„To není policie," poznamenala Rachel.

Helikoptéra postrádala označení.

Zamířila nad arénu a její postranní dveře se otevřely.

Gray popadl Rachel za rameno. „Utíkejte!"

Už bylo jasné, před čím ozbrojenci uprchli. Ne před policií, ale před novou metodou útoku. Proč by je měli střílet, když na ně mohou shodit bombu?

„Tudy!" vykřikla Rachel.

Nedbala na protestující koleno a vyběhla. Adrenalin přebíjel veškerou bolest. Sprintovala podél obloukovité stěny lemované kamennými kobkami. Ostatní ji následovali.

„Co se děje?" zvolal Kowalski.

Rachel zahnula první chodbou doprava a vzápětí doleva. Cesta končila ve slepé uličce. „Zpátky!"

Nemotorně se otočili. Rachel se držela Graye za rameno a kulhala. Věděla sice, kde leží východ, ale neznala tenhle labyrint zpaměti. Vrátila se a tentokrát našla správnou odbočku. Rovná chodba před nimi končila úzkou klenbou. To bylo ono! Klenba ústila na schodiště směřující dolů, k nižšímu patru hypogea.

Vydala se k ní, když tu ji Gray zezadu popadl a strhl ji do jedné z postranních kobek. Ostatní už se v ní mačkali také. Gray ji chránil vlastním tělem. Stěnami i kamennou podlahou otřáslo hluboké zadunění. O chvilku později se jim nad hlavami přehnal poryv plamenů, chuchvalce kouře a závan jedovatých chemikálií.

Gray ji vystrčil z úkrytu. Klopýtla. Výbuch ji ohlušil a oči se jí zalily slzami. Helikoptéra se stále vznášela nad nimi a rozháněla tepáním vrtule

kouř i oheň. U okraje otevřeného poklopu se objevil černý ocelový válec.

To ne…

Věděla, co přijde, a v panice vyrazila chodbou. Přeskakovala kusy uvolněných kamenů a rozvalených zdí, přestože u toho sykala bolestí. Klenba schodiště se otvírala deset metrů před ní. Soustředila se na ni a došlápla na kámen porostlý lišejníkem. Uklouzla a podjela jí noha. Zapotácela se – ale nedopadla na zem.

Gray ji popadl v pase a několik posledních kroků ji odnesl. Společně se vrhli do podzemí. Zezadu do nich vrazila další dvě těla. Všichni se skulili po schodech dolů.

Dopadli na jednu hromadu pod schodištěm a v příštím okamžiku svět nad nimi pohltila exploze.

K výbuchu došlo nedaleko od vstupu do podzemí a tlaková vlna je okamžitě ohlušila. Rachel měla pocit, jako kdyby jí praskla lebka. K zemi se řítily kameny. Od klenby nad schodištěm vyšlehly plamenné jazyky, které olízly strop nad nimi. Pálila ji kůže. Marně se snažila nadechnout.

Vtom tlak prudce poklesl. Plameny zmizely, protože je odsál zpětný proud vzduchu na otevřené prostranství. Přehnal se přes ně studený závan ze spodních pater.

Odplazili se od schodů do tmavých podzemních chodeb. Po několika metrech se pomalu zvedli na nohy. Rachel se přitom opírala o stěnu. Lapala po dechu, zvedal se jí žaludek a bojovala s nevolností. Zhluboka vdechovala chladný vzduch.

„Musíme dál," pobízel ostatní Gray.

Rachel se stále opírala o zeď a vrávoravě vyrazila kupředu. Nesmějí se zastavovat. Požár a statika poškozená výbuchem by jim zanedlouho shodily horní patro na hlavu. Musejí odtud zmizet.

„Dokážeš najít ten východ?"

Zakašlala. „Myslím… Možná…"

Gray ji chytil za loket. „Rachel."

Přikývla a našla ztracenou rovnováhu, tělesnou i duševní. „Ano. Tudy." Vytáhla mobil a otevřela ho. Chabá záře nevrhala příliš světla, ale bylo to lepší než nic.

Držela se Graye za rameno a vykročila. Východ nebyl daleko, ale cesta k němu vedla změtí kobek, chodeb a závalů.

Vzpomínala na to, jak ji sem vzal strýc Vigor a vyprávěl jí historky o hrdinech a nestvůrách, o zvláštních zvířatech a velkých slavnostech.

Pověděl jí i o jedné z nejvelkolepějších podívaných, o vzácné události, ke které v Koloseu nedocházelo často. O představení zvaném *naumachie*.

Vedla ostatní a nahlas jim vysvětlovala: „Ještě před výstavbou podzemních pater, v časech rané Římské říše, arénu zaplavovali vodou, a uprostřed Kolosea tak vzniklo velké jezero. Tady se pak znovu přehrávaly slavné námořní bitvy, dokonce i s koňmi a býky.“

Kowalski se vlekl za nimi – zaprášený, zkrvavený a popálený. „Momentálně bych si taky docela rád zaplaval.“

„Co dělali s tou vodou po představení?“ zeptal se Gray.

„Uvidíš,“ řekla Rachel.

Po dalších dvou odbočkách se před nimi objevila stěna. Železná brána uzavírala úzkou, nízkou chodbu. I v chabém světle viděli, že v ostrém úhlu míří dolů.

„Vyčistili ji teprve vloni, a potvrdili tak, co už strýc Vigor věděl předtím.“ Rachel odstranila závoru a otevřela bránu.

Než mohla pokračovat, podzemím se rozlehlo hlasité dunění. Zahalil je oblak zvířeného prachu.

„Po explozi těch pum dochází k závalům,“ poznamenala Rachel.

Kousek od nich se ze stropu uvolnil mramorový blok a těžce dopadl na podlahu. Následovalo další praskání a sténání kamenů. Celé podlaží se začalo hroutit jako kostky domina. Přímo na ně.

„Tudy,“ řekla Rachel. „Honem.“

Shrbila se a vešla do příkré chodby, následovaná ostatními. Neurazili ani deset kroků, když se celé podlaží zachvělo a ozvalo se hrozivé burácení. Vzduch se znovu zaplnil zvířeným prachem, který je dusil a oslepoval.

Rachel pospíchala dál a zakrývala si ústa. Druhou rukou nahmatávala cestu. Po chvíli chodba začala klesat ještě příkřeji. Rachel se jednou rukou opírala o stěnu a v druhé držela svítící mobil.

„Jak je to ještě daleko?“ zasípal Gray.

Neodpověděla. Neměla tušení.

Po dlouhé minutě mlčení k ní dolehla ozvěna vodních kapek. Přidala do kroku. Ve spěchu uklouzla a plácla sebou na zadek. Přitom upustila mobil, který vzápětí zmizel někde vpředu ve tmě.

Rachel nedokázala zastavit a klouzala za ním. Na jeden tříznivý okamžik ztratila půdu pod nohama. Řítila se volným pádem dolů. Z hrdla se jí vydral tichý výkřik, ale v příští vteřině dopadla do mělkého koryta se studenou vodou, sotva metr pod sebou.

„Pozor!“ zvolal Gray.

Rachel se odkulila z cesty a ostatní doklouzali za ní. Na okraji koryta ležel její mobil. Ještě svítil. Zvedla ho nad hlavu.

Ocitli se v dlouhé kamenné chodbě s válcovitým průsvitem, zjevně umělé a vyrobené z nahrubo opracovaných bloků. Po dně tekl jakýsi mělký potok.

„Kde jsme?“ zeptal se Gray.

„Ve staré městské stoce,“ odpověděla Rachel a vydala se po proudu. „Takhle staří Římané odvodňovali zatopenou arénu.“

Ostatní se brodili za ní.

Kowalski si těžce povzdychl. „To mě mělo hned napadnout. Jízda po Římě s Piercem nemohla skončit jinde než v zatracených kanálech.“

10. kapitola

11. ŘÍJNA, 15.12
WASHINGTON

Painter se chystal na nadcházející bitvu. Seděl za svým stolem a byl připravený, jak jen mohl být. Po dlouhé noci si krátce zdříml, osprchoval se a převlékl se do čistých šatů.

Před několika hodinami se dozvěděl, že Gray s Kowalským jsou v pořádku a mají namířeno pryč z Říma. Velitel Pierce ho stručně obeznámil s událostmi v Itálii, ale měl naspěch. Podrobnější zpráva bude následovat, až budou v bezpečí mimo město.

Zabzučel interkom a Brant oznámil: „Pane, přišel za vámi generál Metcalf.“

Painter už byl varován, že na velitelství Sigmy dorazil ředitel DARPY. Jednalo se o vzácnou návštěvu, která obvykle nevěstila nic dobrého.

Stiskl tlačítko interkomu. „Pošlete generála rovnou sem, Brante.“

O pár vteřin později se otevřely dveře. Painter vstal a do místnosti rázně vešel generál Metcalf. Čepici měl pod paží a čelo mu brázdily hluboké vrásky.

Painter obešel stůl, aby si s ním potřásl rukou, ale Metcalf zamířil přímo ke křeslu, hodil čepici na stůl a pokynul Painterovi, ať se vrátí na své místo.

„Máte tušení, k jaké politické bouři se schyluje v Itálii?“ zeptal se Metcalf místo úvodu.

Painter došel zpátky, a jakmile generál klesl do křesla, posadil se také. „Vím o vzniklé situaci, generále. Monitorujeme všechny kanály zpravodajských služeb.“

„Nejdřív přestřelka v hotelu, pak pouliční honička se spoustou škod a nakonec zápalná bomba shozená na jeden ze sedmi divů světa. A vy mě informujete, že jeden z našich… *vašich* pracovníků byl v přímo centru toho všeho?“

Painter vydechl nosem. Špičky prstů nechával položené na kraji stolu.

„Ano, pane. Jeden z našich nejlepších terénních agentů.“

„Nejlepších?“ zopakoval Metcalf sarkasticky. „Tak to nechci vidět vašeho nejhoršího.“

Painter promluvil o něco ostřeji. „Přepadli ho. Dělal, co bylo nezbytné, aby ochránil sebe i všechny ostatní.“

„Za jakou cenu? Jestli to chápu správně, pletl se do vnitřní italské záležitosti. Jejich vlastní zpravodajská služba spolu s Interpolem měly všechno pod kontrolou. Pokud zapojení vašeho agenta odkrylo nebo poškodilo…“

Painter ho přerušil. „Generále, tento případ sahá daleko za hranice Itálie. Proto jsem vás požádal o osobní schůzku. Zatím nikdo netuší, že je v celé věci zapojená Sigma, a přál bych si, aby to tak zůstalo.“

Metcalf na něj zkoumavě hleděl a čekal na podrobnosti. Painter ho nechával, ať se dusí ve vlastní šťávě. Dokázal si představit, že se slabší muži pod tím ocelovým pohledem zlomili. Sám však ani nemrkl.

Metcalf konečně vyčerpaně vydechl a opřel se. „Tak mi povězte, co se stalo.“

Painter uvolněně svěsil ramena. Natáhl se nad stůl, otevřel složku a přistrčil generálovi jednu fotografii. „Tady je policejní snímek oběti zabité ve Vatikánu.“

Metcalf si fotografii vzal a prohlédl si ji. Svraštil obočí, což u něj představovalo šokovaný výraz. „To je stejné znamení,“ řekl. „Vypálené do čela, jako u syna senátora Gormana.“

„A u toho princetonského profesora,“ doplnil Painter. Věděl, že Metcalf už četl hlášení o dramatických událostech na univerzitě.

„Co má ale ten kněz společného s Afrikou? Jasonovu souvislost s tím profesorem chápu, ale tohle?“ Vrátil snímek Painterovi. „Nedává to smysl.“

„Náš terénní agent – velitel Gray Pierce – v Itálii zajistil a ochránil zásadně důležitý kousek skládanky. Kousek, který někdo touží získat tak moc, že je kvůli němu ochoten zničit římské Koloseum.“

„A my ho máme.“

Painter přikývl.

„Co je to?“

„Na to se stále snažíme přijít. Jde o starý artefakt s možnými vazbami na jisté archeologické naleziště v Anglii. Detaily bych si raději zatím nechal pro sebe a omezil se jen na nezbytné údaje.“

„A nemyslíte, že je potřebuju vědět i já?“

Painter na něj hleděl. „Opravdu chcete?“

Metcalf nejdřív zlostně přimhouřil oči, ale pak se v nich objevil pobavený výraz. „Dobře řečeno. Po tom, co se stalo v Římě, asi ne. Momentálně bude nejlepší, když budu schopen všechno důvěryhodně popřít.“

„To oceňuju,“ řekl Painter a myslel to vážně. Tolik manévrovacího prostoru od svého nového nadřízeného ještě nikdy nedostal.

Potřeboval ale víc.

„Ať už se odehrává cokoliv, přesahuje to hranice Itálie,“ pokračoval Painter. „Abychom to vyřešili, bude nejlepší, když udržíme naši účast pod pokličkou.“

Metcalf souhlasně přikývl.

„Ještě než došlo k těm událostem v Itálii, dospěl jsem k závěru, že potřebujeme získat víc informací o genetickém projektu, který probíhal u toho tábora Červeného kříže.“

„Na farmě vedené společností Viatus.“

„Úmrtí obou Američanů – Jasona i toho profesora – s projektem souvisejí. Nevíme jak a proč, a proto musíme rozšířit záběr vyšetřování. Je třeba odhalit další podrobnosti. Informace, které najdeme na jediném místě.“

„Mluvíte přímo o Viatu.“

„Zítra začíná v Oslu konference. Světový potravinový summit. Výkonný ředitel Viatu Ivar Karlsen tam má přednášku. Někdo ho musí zmáčknout, přimět ho mluvit a dostat z něj skutečnou povahu výzkumu, který probíhal v Africe.“

„Slyšel jsem, jakou má Karlsen reputaci. Není to žádný slaboch. Silový nátlak nikam nepovede.“

„Rozumím.“

„Taky má mocné přátele – i tady v USA.“

„Toho jsem si vědom.“

Painter měl k dispozici kompletní zprávu o Karlsenovi i jeho společnosti. Viatus pronikal na několika frontách i do Spojených států: financoval konsorcium zabývající se biopalivy na Středozápadě, stal se partnerem velké petrochemické společnosti produkující hnojiva a herbicidy a samozřejmě se také dělil o řadu lukrativních patentů na geneticky modifikovaná semena s Monsantem.

Metcalf pokračoval: „O tom summitu v Oslu už vím. Účastní se ho

společný přítel. Někdo, kdo požaduje po DARPĚ informace o zavraždění svého syna.“

„Senátor Gorman?“ Paintera to překvapilo.

„Už je v Oslu. Přes okolnosti kolem synovy smrti zůstává blízkým spolupracovníkem Ivara Karlsena. Rozhodně byste neměl ani jednoho z nich rozzlobit. Jakýkoliv Karlsenův výslech bude třeba provést s maximální diskrétností.“

„Chápu. To tedy ještě podtrhuje druhý důvod, proč jsem vás požádal o osobní setkání.“

„Jaký?“

„Vzhledem k delikátní povaze celé záležitosti a hrozbě mezinárodních důsledků bych Karlsenův výslech rád vedl sám.“

To Metcalf nečekal. Chvíli trvalo, než Painterovu žádost strávil. „Chcete se vydat do terénu? Do Osla?“

„Ano, pane.“

„Kdo dohlédne na Sigmu, až budete pryč?“

„Kathryn Bryantová. Funguje jako moje zástupkyně. Dříve sloužila u zpravodajské služby námořnictva a má dobré styky s mezinárodními agenturami. Je dokonale způsobilá vést Sigmu a koordinovat operace v terénu.“

Metcalf se opřel a zvažoval Painterův plán.

Painter věděl, že generál má silně vyvinutý smysl pro osobní odpovědnost. Proto tak rychle vystoupal v hierarchii ozbrojených sil. Painter hrál právě na tuto strunu.

„Už jste mi vysvětloval, po jak tenkém ledě se Sigma pohybuje,“ dodal naléhavě. „Dejte nám šanci, ať prokážeme svoji hodnotu. Pokud selžeme, dovolte, aby to bylo mojí vlastní rukou. Převezmu za všechno plnou odpovědnost.“

Metcalf mlčel. Znovu se svým ocelovým pohledem zadíval na Paintera. Ten mu ho neochvějně oplácel.

Generál nepatrně přikývl a stoupl si. Tentokrát podal Painterovi ruku a Painter si s ním potřásl přes desku stolu.

Metcalf mu stiskl dlaň o něco silněji. „Našlapujte opatrně, řediteli. A mluvte tiše.“

„Nebojte se. Moji předkové byli známi tím, jak nehlučně uměli našlapovat.“

Tato poznámka si vysloužila Metcalfův úsměv. Generál vyrazil ke

dveřím. „Možná. Já měl ale na mysli spíš Teddyho Roosevelta.“

Painter po generálově odchodu zůstal stát. Musel uznat, že Metcalf vybral Teddyho motto velice případně – hodilo se každému agentovi odcházejícímu do terénu.

Mluv tiše – ale v ruce měj velký klacek.

16.10

„Přesně takhle to ředitel Crowe řekl?“ zeptala se Kat.

Monk stál před ní, zatímco ona seděla na pohovce ve své kanceláři. „Doslovně. Potřebuje prý velký klacek.“

„Ale musíš tím velkým klackem být ty?“

Monk k ní došel a klekl si na koleno, aby se jí podíval do očí. Věděl, že se to jeho manželce nebude líbit. S Painterem mluvil před třiceti minutami. Ředitel mu nabídl účast na akci v terénu, po jeho boku v norském Oslu. Trvalo půl hodiny, než sebral kuráž, aby o tom informoval Kat.

„Vlastně jde jen o obyčejný výslech, když necháme stranou ty metafory,“ ujišťoval ji Monk. „Stejný, jaké jsem minulé měsíce dělal tady ve Státech. Jen o kousek dál.“

Nepodívala se mu do očí. Dívala se na svoje ruce, které měla sevřené v klíně. Promluvila velice tiše. „Ano, a podívej se, jak skvěle nakonec dopadl tvůj poslední úkol.“

Monk se k ní přisunul blíž a vtiskl se jí mezi kolena. „Všichni jsme vyvázli v pořádku.“

Právě mluvil s Andreou Solderitchovou. Už ji přesouvali na tajné místo střežené policií – konkrétně agentem Scotem Harvathem, kterému Monk plně důvěřoval.

„O to nejde,“ namítla Kat.

Monk to věděl. Vklouzl jí rukama pod blůzu a pohladil ji po horkém nahém břichu. Při jeho dotyku se zachvěla.

„Já vím, o co jde,“ řekl Monk chraptivě. „Sice mám paměť děravou jako ementál, ale na to, co je opravdu důležité, nezapomínám. Ani na vteřinu. Proto si dám pozor, aby se nic nestalo.“

„Všechno ovlivnit nemůžeš.“

Monk k ní vzhlédl. „Ty taky ne, Kat.“

V očích jí zůstával raněný pohled. Monk věděl, jak obětavě na něj dohlížela, zatímco se zotavoval, a jak nesnáší pomyšlení, že se od sebe

odloučí. I teď. Její potřeba chránit pramenila z čirého strachu. Měsíce věřila, že je Monk mrtvý. Dokázal si sotva představit, čím musela projít. A i když věděl, že to ani jednomu z nich neprospívá, nikdy se k tomu nevracel.

Ani teď na ni nenaléhal.

Jestli nechce, aby jel, nepojede.

„Nelíbí se mi, že budeš v terénu," řekla Kat. Vytáhla jeho ruce zpod blůzy a sevřela je v dlaních. „Ale kdybych ti zakázala jet, cítila bych se ještě hůř."

„Nemusíš mi to zakazovat," odpověděl tiše a v tu chvíli si připadal jako sobec. „To přece víš. Chápu to. Budou jiné mise. Až budeme oba připravení."

Kat ho propalovala pohledem. Poklesla jí ramena, obrátila oči v sloup a popadla ho za zátylek. Přitáhla ho k sobě a její rty se přiblížily k jeho. „Vždycky si musíš hrát na mučedníka, viď, Kokkalisi!"

„Cože…?"

Sklonila se k němu a jejich rty se spojily. Pak se odtáhla, zatímco Monk lapal po dechu a říkal si o pokračování.

„Jenom se tentokrát vrať celý, bez dalšího chybějícího kusu těla," řekla a dloubla ho prstem do protézy.

Monk, který byl z nich dvou vždy pomalejší, se horečně pokoušel dohonit její myšlenky. „Chceš tím říct…?"

„Ach, drahý bože, Monku. Ano, můžeš jet."

Projela jím vlna radosti doprovázená úlevou. Zazubil se od ucha k uchu, ale jeho výraz vzápětí přešel v něco mnohem chlípnějšího.

Kat uhodla jeho myšlenky a položila mu prst na rty. „Ne, nechci slyšet ani jeden žert o velkém klacku."

„Ale no tak, zlato… copak bych udělal něco takového?"

Spustila prst, sklonila se k němu a znovu ho políbila. Monk sklouzl dlaněmi k jejímu pozadí a přitáhl si ji do klína.

Zašeptal: „Proč bych to říkal, když ti to můžu předvést?"

22.15
TERNI, ITÁLIE

Gray postával u okna a vyhlížel do noční zahrady za starou venkovskou farmou. Viděl i na parkoviště a nedalekou cestu Via Tiberina. Místo, kam dorazili, se nacházelo sto třicet kilometrů od Říma v oblasti Umbrie a bylo

známé starořímskými rozvalinami a lázněmi.

To místo navrhla Rachel. Dvoupatrový hotel, kde se ubytovali, byl kdysi obyčejným venkovským stavením a dodnes si uchoval značnou část původního kouzla trámových stropů, zděných chodeb a železných lustrů. Navíc byl poměrně odlehlý a stál stranou ušlapané cesty.

Gray přesto odmítal polevit v ostražitosti. Po událostech v Římě nehodlal nic riskovat. A nebyl sám.

Dole v zahradě si všiml řeřavého světélka. Nevěděl, že Seichan kouří, ale na druhou stranu o ní nevěděl takřka nic. Představovala neznámou veličinu a zbytečné riziko. Znal platné rozkazy Washingtonu: zajmout ji za jakoukoliv cenu.

Dnes jim ale kryla záda a v minulosti mu zachránila život.

Sledoval, jak obchází po pozemcích hotelu, a slyšel, jak v sousední koupelně po hlasitém kovovém klapnutí potrubí přestala téct voda. Rachel se právě dosprchovala. Po hodině strávené ve stoce se všichni potřebovali pořádně umýt.

Také se museli dohodnout na dalším postupu. O chvíli později se Rachel vynořila v oblaku páry z koupelny. Na sobě měla jen ručník, byla bosá a z vlasů jí odkapávala voda.

„Sprcha je volná," oznámila a rozhlédla se po místnosti. „Kde je tvůj kolega?"

„Kowalski šel dolů do kuchyně pro večeři."

„Aha." Zůstala stát ve dveřích se založenýma rukama a náhle se cítila rozpačitě. Nedokázala se mu podívat do očí. Od chvíle, kdy se znovu setkali, spolu ještě nebyli ani chvíli sami. Gray věděl, že by se měl odvrátit a dopřát jí okamžik soukromí, ale nemohl.

Pomalu přikročila k posteli. Stále přitom šetřila levou nohu. Tylenol a dlaha jejímu poraněnému kolenu pomohly, ale potřebovala přinejmenším den odpočinku. Na posteli ležela hromádka nového oblečení, dosud zabaleného z obchodu: měla tu džíny, tmavě modrou blůzu a dlouhý plášť.

Za chůze si přidržovala ručník jako štít, ačkoliv to nebylo třeba. Gray dobře věděl, jak vypadá pod ním. Co neprozkoumal rukama, přejížděl v minulosti mnohokrát rty. Nyní ale nevzpomínal jen na křivky jejího těla, ale rovněž na její teplo, na něžná slova uprostřed noci, na přísliby, které se nikdy nenaplnily.

Nakonec se přece jen otočil – nikoliv kvůli ostychu, ani ze zdvořilosti, ale čistě kvůli dusivé lítosti nad ztrátou toho, co mohlo být.

Slyšel, jak se probírá oblečením, do koupelny se ale nevrátila. Odložila ručník a převlékala se za ním. V její nahotě necítil žádný pokus o svádění, spíše výzvu a vzdor. Věděla, že ho tím uvede do rozpaků a že mu způsobí bolest.

Možná si to ale všechno jenom namlouval.

Když se oblékla, přistoupila k oknu a zastavila se vedle něj. „Vidím, že pořád hlídkuje," řekla mírně.

Neodpověděl.

Chvíli u něj tiše stála. Vzplanutí sirky dole v zahradě doprovázející zapalování další cigarety odhalilo Seichaninu siluetu. Gray vnímal, jak Rachel vedle něj ztuhla. Střelila po něm pohledem, rychle se odvrátila a vrátila se k posteli.

Než kdokoliv stačil promluvit, ozvalo se zaklepání na dveře. Vstoupil Kowalski obtěžkaný širokým dřevěným tácem a se dvěma lahvemi vína pod paží.

„Pokojová služba," ohlásil.

Všiml si ručníku odhozeného na podlaze uprostřed místnosti, přejel očima z Graye na Rachel a mírně zavrtěl hlavou. Donesl náklad ke stolu a tiše si přitom pohvizdoval.

Odložil tác, ale obě lahve vína si nechal v ruce. „Kdybyste mě potřebovali, jdu si dát dlouhou, horkou koupel. A myslím tím opravdu dlouhou. Možná tam budu i půl hodiny."

Vrhl na Graye významný pohled, který u něj představoval nenápadnou narážku.

Rachel zrudla rozpaky.

Před dalším zahanbením Graye zachránilo zvonění mobilu na nočním stolku. Podíval se na hodinky. To bude určitě Painter. Zvedl telefon a vrátil se k oknu.

„Tady Pierce," ohlásil se, jakmile bylo navázáno bezpečné spojení.

„Už jste se někde usadili?" zeptal se ředitel.

„Prozatím."

Gray byl rád, že se může soustředit na bezprostřední problémy. Kowalski se vydal do koupelny i se svými dvěma lahvemi a Rachel vsedě na posteli poslouchala jednu stranu rozhovoru. Během příští čtvrthodiny si Gray s Painterem vyměňovali informace: o třech vraždách na třech kontinentech, o násilí, jímž se pachatelé pokusili zakrýt svoje činy, a významu pohanského symbolu, který zřejmě představoval pojítko mezi

všemi událostmi.

Painter také seznámil Graye se svým úmyslem jet do Norska kvůli výslechu výkonného ředitele Viatu.

„Monk jede s vámi?“ zeptal se Gray překvapeně. Měl za svého přítele radost.

„Spolu s Johnem Creedem, naším novým genetikem. To on rozluštil data z e-mailu Jasona Gormana.“ Painter zvážněl. „Což nás přivádí k objevu poručíka Veronové, který zjevně někdo chce zničit.“

„K tomu mumifikovanému prstu.“

Gray pohlédl na Rachel. Během jízdy vlakem z Říma o něm dlouze debatovali. Otec Marco Giovanni pracoval na archeologickém nalezišti v severní Anglii, někde v hornaté a odlehlé oblasti na hranici se Skotskem. Stále nevěděli o jeho práci nic konkrétního, jen to, že se bývalý Vigorův student zabýval kořeny keltského křesťanství, v němž se pohanství mísilo s katolickou věroukou.

Gray už seznámil Paintera s některými detaily. Nepopisoval ale to, co jim prozradila Rachel ve vlaku.

„Tohle byste si patrně měl poslechnout přímo od poručíka Veronové. Nejsem si jistý, jaký to má význam, ale asi by bylo dobré věnovat tomu pozornost, když už máme být důslední.“

„Dobře. Dejte mi ji.“

Gray došel k posteli a předal mobil Rachel. „Myslím, že bys měla říct Painterovi, co ses dozvěděla.“

Přikývla. Gray zůstal stát u pelesti. Po několika úvodních zdvořilostech Rachel přešla ke knězově zvláštní posedlosti.

„Než se všechno v Římě tak zvrtlo,“ vysvětlovala, „získala jsem seznam vydaných článků a pojednání otce Giovanniho. Některé sepsal ještě během studií. Je jasné, že se soustředil na jednu speciální část mytologie katolické věrouky, na vtělení Panny Marie známé jako Černá Madona.“

Gray poslouchal jen na půl ucha. Toto téma pro něj nebylo nové. Před vstupem do Sigmy studoval srovnávací religionistiku a znal dějiny i tajemství obklopující kult Černé Madony. Během staletí od počátku křesťanství se objevovaly sochy a obrazy zpodobňující Kristovu matku s tmavou či černou pletí, z nichž se stávaly předměty obdivu a uctívání. V Evropě dosud existovaly více než čtyři stovky zobrazení a některé pocházely až z jedenáctého století. Mnohé z nich lidé stále uctívali: Černou madonu Czenstochowskou v Polsku, Madonu poustevníků ve Švýcarsku,

Pannu guadelupskou v Mexiku a seznam pokračoval dál.

Navzdory přetrvávajícímu uctívání se o tyto madony nadále vedou spory. Někteří jim připisují zázračné schopnosti, ale jiní tvrdí, že za jejich tmavou pleť nemůže nic jiného než nános sazí ze svíček nebo přirozené zčernání dřevěných soch či starého mramoru. Katolická církev se těmto zpodobněním zdráhá přiznat jakýkoliv význam nebo duchovní moc.

Rachel pokračovala: „Marco byl přesvědčen, že keltské křesťanství je postaveno na Černé Madoně, která symbolizovala splynutí staré pohanské Matky Země s novým uctíváním Panny Marie. Celou profesionální dráhu zasvětil hledání této souvislosti a skutečného pramene téhle mytologie."

Rachel se odmlčela, zjevně proto, aby si vyslechla Painterovu otázku, a pak odpověděla: „Nevím, jestli ten pramen našel, ale rozhodně našel něco, kvůli čemu mu stálo za to zemřít."

Znovu se zaposlouchala a po chvilce řekla: „Ano, souhlasím. Dám vám zase velitele Pierce."

Gray přijal mobil, zvedl si ho k uchu a vrátil se k oknu. „Pane?"

„Vzhledem k tomu, co mi řekla Rachel, se zdá být jasné, kam byste se měli vydat teď."

Gray vůbec nepochyboval o správné odpovědi. „Prozkoumat to naleziště v Anglii."

„Přesně tak. Nevím, jak vraždy v Africe a Princetonu souvisejí s bádáním otce Giovanniho, ale nějaká spojitost tu být musí. Já se vydám po genetické stopě do Osla, vy zjistěte, na co ukazuje ten mumifikovaný prst."

„Ano, pane."

„Potřebujete na tu misi nějaký další personál? Nebo si vystačíte s Josephem Kowalským a poručíkem Veronovou?"

„Myslím, že bude lepší cestovat nalehko."

Přes veškerou snahu se mu do hlasu vkradlo napětí. Zůstával tu jeden detail, který Painteru Croweovi nesvěřil. Vyhlédl do zahrady k rudé záři cigarety. Gray nesnášel pomyšlení, že lže řediteli, i když se jednalo jen o zatajení jisté skutečnosti, ale kdyby řekl velitelství Sigmy o jejich nové spojenkyni, Painter by neměl jinou možnost než sem vyslat tým agentů, aby ji zajistili a odvezli do výslechového tábora.

To Gray nemohl dopustit.

Přesto váhal.

Rozhodl se správně? Nebo zbytečně ohrožuje celou misi?

Odvrátil se od okna a přistihl Rachel, jak na něj upřeně hledí. Z jejích

očí si přečetl, že toto rozhodnutí neohrožuje jen jeho život. Přesto si dobře pamatoval bolestnou a nadějeplnou prosbu z doby před dvěma lety.

Důvěřuj mi, Grayi. Aspoň trochu.

Studoval svůj odraz v okenní tabulce. Pak se zhluboka nadechl a dodal do telefonu: „Vystačíme si.“

11. kapitola

11. ŘÍJNA, 23.22
OSLO, NORSKO

Ivar Karlsen zatáhl za těžké dubové dveře s železným kováním. Bezměsíčnou nocí vířil sníh a náhlé poryvy větru jej zanášely do úzkého klenutého vchodu. Do holých tváří Ivara štípal chlad a železná klika byla tak studená, že si o ni popálil prsty. Bouřka se skutečně večer změnila v první opravdovou chumelenici.

Drsné počasí se Ivarovi líbilo: bušilo mu z něj srdce a zhluboka dýchal příjemným vzrušením. Možná mu opravdu v žilách koluje vikingská krev, jak tvrdila jeho stará *bestemor*.

Sehnul se ve dveřích a oklepal si sníh z bot. Před ním začínalo tmavé schodiště, které vedlo dolů do hlubin pod hradem Akershus. Ivar si sundal kapuci vlněného kabátu a vytáhl z kapsy baterku. Rozsvítil ji a pustil se po schodech.

Kamenné schody byly položeny se základy středověké pevnosti. Ivarovy kroky se odrážely od nízkých stěn. Musel sklánět hlavu, aby se neudeřil o strop. Schody končily u staré strážnice na spodním poschodí, s dosud netknutými železnými háky a držadly na pochodně na stěnách. Strop podpíraly těžké trámy.

Na opačné straně strážnice se otvírala klenutá cihlová chodba, z níž odstupovaly nevelké kobky, kde byli za bídných podmínek věznění svržení šlechtici a různí významní zločinci. Právě zde nacisté mučili Ivarovy krajany, kteří se bránili proti německé okupaci. Ivar tu dokonce přišel o prastrýce. Na uctění jeho památky Viatus nadále daroval značné finanční sumy určené na údržbu a potřebné rekonstrukce Akershusu.

Ivar přejel kuželem světla po ponuré chodbě. Sem obvyklí návštěvníci hradu nechodili. Jen pár lidí vědělo o existenci tohoto vězení… nebo o jeho temné historii. Tady byli drženi ti, kteří se dopustili velezrady proti koruně a zemi. Poslední dny před popravou tu strávil i nacistický kolaborant

Vidkun Quisling a mnoho dalších.

Ivar sevřel v prstech starou minci, kterou měl v kapse. Nosil ji neustále při sobě. Byla to čtyřmarka Frederika IV. z roku 1725 zhotovená Henrikem Christoferem Meyerem. Meyer tu také zahynul, zkrvavený od bičování, za to, že nahrazoval v královských mincích stříbro mědí a přebytek si nechal pro sebe.

Král Frederik IV. – na svou dobu mírný a shovívavý vladař – se přece jen držel přísného kódu cti. Uvádělo se, že i on měl vikingské předky a podle vikingských zákonů se zrada jakéhokoliv druhu trestala s nemilosrdnou tvrdostí.

Meyer nebyl na královský rozkaz jen zbičován a odsouzen k doživotnímu žaláři, ale také byl navždy označen jako zrádce koruny žhavým železným cejchem doprostřed čela. Král k označení použil jednu falšovanou mincmistrovu minci.

Mince v Ivarově kapse byla stejného původu. Jeho rodina ji vlastnila po celá staletí a příběh se předával z jedné generace na druhou. Nakonec mince začala symbolizovat rodinné krédo Karlsenových: je třeba být milosrdný a velkorysý, ale člověk nikdy nesmí tolerovat zradu v jakékoliv podobě.

Uslyšel, jak se nahoře otevřely dveře a zase se přibouchly. Ze schodů k němu dolehly spěšné kroky.

Do místnosti vstoupila štíhlá žena s dlouhýma nohama, která s sebou nesla něco ze zimního chladu. Ohnivě rudé vlasy měla posypané popraškem sněhu a její oči se zlatě leskly ve světle Ivarovy baterky. Přes tmavé šaty jí splýval dlouhý šedý plášť.

„Omlouvám se za zpoždění, Ivare," řekla. Pohodila vlasy a setřásla z nich sníh jako nějaká starobylá bohyně zimy.

Přestože Kristě Magnussenové nebylo ještě ani třicet let, už se stihla stát vrchní genetičkou biogenetického oddělení Ivarovy společnosti. Vystoupala na vrchol velice rychle, především díky své bystrosti a zdánlivě nadpřirozeným vědomostem. Teprve vloni se Ivar dozvěděl o skutečné podstatě jejího úspěchu. K odhalení došlo v okamžiku, kdy se jejich pečlivě připravené plány začínaly hroutit jako domeček z karet a bylo je třeba nějak podepřít.

Krista opět prokázala svou cenu; Ivara šokovalo, když zjistil, že není tím, kým se na první pohled jeví. Průmyslová špionáž ve velkých korporacích nebyla ničím vzácným, ale Ivar by nikdy nepodezříval tak mladou, inteligentní ženu. A nikdy by také nevěřil rozsahu jejích styků.

Pracovala pro tajnou organizaci známou pod mnoha jmény, která nabízela služby svých žoldnéřů výměnou za podíl na budoucích ziscích. Během loňského roku se ukázala být neocenitelným spojencem, když výrazně napomohla jeho plánům, a dokonce je i urychlila.

A byla to osobně Krista, kdo si vzal na starost delikátní a nešťastnou záležitost se senátorovým synem.

Přistoupila k Ivarovi, vřele ho objala a letmo ho políbila na tvář. Rty měla dosud studené ze zuřící bouře.

„Taky se omlouvám," dodala, „že jsem tě musela vytáhnout takhle pozdě."

„Jestli je to důležité…"

„Je." Krista si oklepala dlouhý plášť od sněhu a tajících kapek. „Právě jsem se doslechla, že římské cíle přežily."

„Jak to? Říkala jsi přece, že jsou po smrti."

„Podcenili jsme je," pokrčila Krista rameny. Nijak se nesnažila ospravedlňovat, mlžit nebo vyhýbat odpovědnosti. Ivar jako vždy oceňoval její upřímnost.

„Pořád mají ten artefakt?"

„Ano."

„Jak to všechno víš?" zeptal se zamračeně.

Krista se chladně usmála. „Zdá se, že si našeho předchozího útoku všiml někdo další, kdo nám chce dokázat svou věrnost. Po událostech v Římě nás ta osoba kontaktovala a nabídla nám obchod. Teď máme mezi nimi svého člověka."

„Dá se mu věřit?"

„Takové věci neponechávám na prosté důvěře, Ivare. Naše organizace jim zůstane nablízku a postará se o to, aby neměli ani chvilku klidu."

„Nerozumím. Když u nich někoho máte, proč ho nenecháte jednoduše ten artefakt ukrást nebo zničit?"

„To by možná nebylo nejmoudřejší." Její oči zajiskřily s oslnivým jasem ve tmě.

„Jak to myslíš?"

„Otec Giovanni tě zradil. Vzal si tvoje peníze a nechal tě financovat jeho výzkum. Když ale objevil artefakt, ukradl ho a utekl s ním."

Ivar znovu sevřel v prstech minci. *Ten kněz už za svůj zločin zaplatil.* Krátce poté, co se dozvěděl o Kristiných kontaktech, jí vyprávěl krvavý příběh Henrika Meyera, jako lekci a varování. Krista si vzala jeho slova k

srdci. Byl to její nápad, vypalovat mrtvým cejch, a zamaskovat tak skutečný motiv vraždy. Zpravodajské agentury se měly domnívat, že jde o čin nějakých ekoteroristů. Ivar v takovém trestu spatřoval i jistou satisfakci, návrat ke starší podobě spravedlnosti, v rámci níž zrádci světa byli jasně označeni, aby všichni viděli jejich provinění.

Krista pokračovala: „Když máme artefakt opět na dosah ruky, můžeme se pokusit získat i zbytek. Objevit, co hledal otec Giovanni."

Ivar se na ni opět plně soustředil. Nedokázal v hlase potlačit touhu. „Klíč soudného dne…"

Takový objev by nejen pojistil jeho plán, ale mohl by změnit celé dějiny. Klíč by dokázal vyřešit záhadu, která sahala tisíce let do minulosti.

Krista rozvedla svoji myšlenku: „Ti, co mají ten artefakt, už v minulosti prokázali svou vynalézavost. Se správnou motivací můžou uspět tam, kde otec Giovanni selhal."

Ivar se vytrhl z toužebného zasnění a vrátil se k praktickým otázkám. „Víš jistě, že to dokážeš?"

„Nejen já." Krista se znovu usmála, tentokrát přátelsky a sebejistě. „Jak jsem slíbila hned na začátku, budeš mít plnou podporu Bratrstva."

Přistoupila k němu. „Nezklameme tě. Ani já tě nezklamu."

Přivinula se k němu a znovu ho políbila. Tentokrát přímo na rty. Její studené, vlhké vlasy se mu otřely o krk, až mu tělem projelo mrazení, ale její rty, ústa a jazyk pálily jako tekutý oheň.

Ivar zapomněl na minci a objal Kristu v pase. Přitáhl si ji blíž k sobě. Poznal, že ho vědomě svádí, a předpokládal, že Krista ví, že ho neobelstila. Ani jeden se ale neodtáhl.

Oba věděli, co je v sázce a co lze získat.

Šlo o budoucnost lidstva.

A o kontrolu nad jeho osudem.

2. ČÁST

OHEŇ A LED

12. kapitola

12. ŘÍJNA, 10.12
HAWKSHEAD, ANGLIE

Zdálo se být nemožné, aby stopy vraždy vedly do tak idylického kouta světa.

Gray ujížděl po klikaté silnici mezi kopci. S každým dalším kilometrem se cesta zužovala, až se na ni pronajatý land rover sotva vešel. Kolem silnice se táhly lesy a stromy nad ní vytvářely tunel ze spletených větví. Za lesem se opět otevřel výhled na oblé vrcholy pahorků, které Angličané nazývají horami. Skály už pokrývala vrstva sněhu jako bílá přikrývka. V noci se tudy přehnala první sněhová bouře.

O něco blíž se rozkládaly zelené louky a hnědá pole ohraničená živými ploty. Mezi jezery a menšími horskými plesy se zrcadlově klidnou hladinou se třpytily potoky a potůčky, po jejichž krajích se leskl led. Celou krajinu pokrýval poprašek sněhu.

Z krásné přírodní scenerie všichni oněměli.

Nebo skoro všichni.

„Zabloudil jste, že jo?“ obvinil Graye Kowalski sedící vzadu.

„Nezabloudil,“ lhal Gray.

Rachel zašustila mapou a pochybovačně se na něj podívala.

No dobře, možná jsme si trošku zajeli…

Před dvěma hodinami vyrazili z Liverpoolu a bez problémů dosáhli oblasti jezer severní Anglie. Dálnice byly dobře značené, ale jakmile Gray sjel z hlavní silnice, ocitli se v bludišti klikatých cest, neznačených stezek a matoucí krajiny kopců, lesů a jezer.

Ani navigace GPS jim nepomohla. Žádná ze silnic neodpovídala softwaru. Jako kdyby cestovali neznámou krajinou.

Jejich cílem bylo městečko Hawkshead, jedna z mnoha výletních obcí uhnízděných v přírodní říši divů anglické jezerní oblasti. Měli se setkat s kolegou otce Giovanniho, historikem z Edinburské univerzity. Doktor

Wallace Boyle zorganizoval vykopávky v odlehlé části centrálních hor a naleziště měl stále pod dohledem. Souhlasil, že se s nimi setká v hospodě v Hawksheadu.

Jenže nejdřív Gray to místo musel najít.

Rachel studovala mapu a pátrala za oknem po nějakém výrazném krajinném rysu. Za ní vedle Kowalského seděla Seichan a rozmrzele zírala na okolní kopce a údolí. Od odjezdu z Itálie sotva promluvila a držela se v opatrné vzdálenosti od ostatních.

„Jestli se někam nedostaneme hodně rychle," pokračoval Kowalski, „budete muset zastavit u příštího stromu nebo křoví. Potřebuju si odlehčit."

Gray rychle vyjel na další kopec. „Kdybyste nevyžahnul v Liverpoolu čtyři piva…"

„To není moje chyba. To ty jejich pitomý jména. Bukanýr. Kainovo černé. Boddingtonský hořčák. Tetleyův sud. Člověk nepozná, co jsou zač, dokud je neochutná. Chvíli trvalo, než jsem narazil na dobrý."

„Vždyť jste všechny vypil."

„Jistě. Bylo by nezdvořilý, kdybych nechával zbytky."

Rachel se vzdala a složila mapu. „O moc dál to být nemůže," poznamenala nepřesvědčivě. „Možná bychom se měli někde zeptat na cestu."

O chvíli později už to ale nepotřebovali. Land rover překonal další hřeben a přímo před nimi se objevila vesnička roztažená po celém údolí.

Gray se ohlédl na Rachel. Úleva v její tváři beze slov odpovídala na jeho nevyřčenou otázku. Musel to být Hawkshead. Mezi oplocenými zahradami a nízkými trámovými domky se křížily dlážděné ulice. Břidlicové střechy byly pokryty vrstvou sněhu a z komínů stoupaly tenké proužky kouře. Na protějším kopci stál starý kamenný kostel a shlížel na obec jako pochmurný šedivý jáhen.

Cestou k osadě po obou stranách silnice vyrostly zdi z vyskládaných kamenů. Land rover nejistě přejel klenutý žulový most a ocitli se na okraji vesnice. Domy, jak se na anglický venkov sluší a patří, byly postaveny z proutěného pletiva vymazaného hlínou, s odkrytými trámy. Drobné předzahrádky a truhlíky za okny naznačovaly, jak krásné tu musí být jaro a léto, ale po noční vánici ležel všude sníh, který dodával scenerii zimní, vánoční nádech.

Na namrzlých kočičích hlavách Gray raději zpomalil. Zamířil k hlavní návsi, kde se nacházelo místo schůzky, hotel Kings Arms, a zastavil na

nevelkém parkovišti. Měli dvacet minut zpoždění.

Sotva vystoupili, zakousl se do nich chlad. Po deštivém Liverpoolu a dlouhé cestě v prohřátém autě je zima anglické vysočiny zaskočila. Každý nádech měl příchuť hořícího dříví. Zachumlali se do teplých kabátů a vyrazili.

Hotel Kings Arms stál na opačném konci návsi. Zavalitá budova s břidlicovou střechou hostila pocestné už pět set let, od alžbětinské éry. Nízká kamenná zídka ohraničovala pivní zahrádku před restaurací, i když stoly i židle byly momentálně zasněžené, ale ohnivá záře ze spodních okének hotelu slibovala teplo a horké nápoje uvnitř. Spěšně se vydali k ní.

Kowalski si dával na čas. „Hele, podívejte na ty medvědy…," řekl s procítěnou dychtivostí, která se k němu hodila asi jako operní árie k rozvrzanému kanapi.

Gray se ohlédl. Kowalski upřeně zíral do výlohy obchodu. Jantarová záře za namrzlým sklem odhalovala plyšové medvídky všech možných velikostí a tvarů. Nápis nad vchodem hlásal *Medvědi za šestipenci.*

„Tamhle je jeden oblečený jako boxer!" Kowalski si to namířil k výloze.

Gray ho vzal za loket a vrátil ho na původní kurz. „Už tak máme zpoždění."

Kowalskému poklesla ramena. S posledním pohledem k obchodu se šoural za ostatními.

Rachel na obra zmateně zírala.

„Co je?" zabručel Kowalski mrzutě. „Měl být pro Liz, mou holku. Ona… ona sbírá plyšové medvědy."

Rachel na něj ještě chvíli civěla a v očích se jí zračily jasné pochyby.

Kowalski něco zahuhlal a vlekl se k hotelu.

Seichan přikročila ke Grayovi a dotkla se jeho paže. „Jděte dovnitř a promluvte si s tím historikem. Já budu hlídat tady."

Gray se na ni podíval. Na tom se nedomluvili. Její tvář sice zůstávala klidná, ale očima neustále těkala po návsi a s největší pravděpodobností v duchu vyhodnocovala vhodná stanoviště pro odstřelovače, únikové cesty a nejlepší úkryty. Nebo se mu jen nechtěla dívat do očí. Opravdu je chce hlídat, nebo si jenom udržuje chladný odstup?

„Děje se něco?" zeptal se a zpomalil.

„Ne." Střelila po něm téměř zlostným pohledem. „A budu ráda, když to tak zůstane."

Grayovi se s ní nechtělo hádat. Po všem, co se odehrálo v Itálii, bude

možná opravdu nejlepší, když jim bude někdo venku krýt záda. Přidal do kroku, aby dohonil Kowalského a Rachel, zatímco Seichan zůstala vzadu.

Prošli zamrzlou zahrádkou k vchodu do hotelu. U dveří si všiml cedule s nápisem: „Hodní psi a děti vítáni“. To se patrně nevztahovalo na Kowalského. Gray zvažoval, jestli by neměl svému společníkovi přikázat, aby zůstal venku se Seichan, ale tím by ji ještě víc rozvzteklil.

Otevřel dveře. Ovanula ho vlna tepla spolu s vůní sladu a chmele. Hostinec se nacházel hned vedle hotelové haly. Doléhalo k nim několik hlasů a dunivý smích. Gray následoval Kowalského dovnitř. Jeho společník zamířil spěšně na toalety.

Gray zůstal u vchodu a rozhlédl se. Hostinec byl malý, s několika dřevěnými stoly rozmístěnými kolem kamenného krbu, v němž plápolal oheň. Vedle krbu stála dřevěná socha korunovaného krále v životní velikosti, patrně na dokreslení názvu hotelu.

Další burácivý výbuch smíchu přilákal Grayovu pozornost k rohovému stolu vedle krbu. U něj seděl jediný host a před ním stáli dva místní obyvatelé v loveckých kabátech a botách ke kolenům.

„Takže jsi zahučel rovnou do močálu, Wallaci!“ smál se jeden z lovců. Jednou rukou si utíral slzu z oka a v druhé držel vysokou sklenici černého piva.

„Zapích jsem se tam až po zadek,“ souhlasil muž u stolu se silným skotským přízvukem.

„To bysem si přál vidět.“

„Jenže ten smrad potom… To byste nechtěli bejt nikde poblíž, ani náhodou.“ Následoval další výbuch srdečného smíchu.

Gray poznal doktora Wallace Boylea podle fotografií na internetové stránce Edinburské univerzity. Na té fotografii byl nicméně hladce oholený a oblečený do formálního saka. Teď měl šedivý rozježený plnovous a na sobě podobný úbor jako druzí dva lovci: rozedraný kabát se vzorkem rybí kosti a prošívanou vestu. Na stole ležela mechově zelená tvídová čepice, rukavice bez prstů a silná šála. Vedle něj se o sedátko lavice opíralo pouzdro s brokovnicí.

Doktor Boyle si všiml, že se k němu blíží Gray. „Tavishi, Duffe, vypadá to, že dorazili ti novináři, se kterými jsem se měl setkat.“

Tak zněla jejich krycí historka: byli dva mezinárodní novináři zabývající se bombovým útokem ve Vatikánu a smrtí otce Giovanniho. Kowalski hrál jejich fotografa.

Oba lovci se podívali Grayovým směrem. Pohledy jim ztvrdly obvyklou podezřívavostí místních lidí vůči cizincům, ale opatrně kývli na pozdrav. Naposledy si lokli ze sklenic a vzdálili se od stolu.

„Zatím, Wallaci," řekl jeden na odchodu. „Stejně bysme měli jít. Už teď je venku zima jako v psírně."

„A bude ještě větší," přitakal Wallace a mávl na Graye i Rachel, ať si k němu přisednou.

Kowalski se vrátil z toalet, ale nepodařilo se mu plynule projít kolem baru. Uvízl pohledem na tabuli nad krbem, kde byly vyjmenovány místní nápoje. „Zlatá jablka měděného draka? To je pivo nebo něco ovocnýho? Nechci nic s žádným ovocem. Pokud nepovažujete olivu za ovoce…"

Gray ho přestal poslouchat a vydal se k Wallaceovu stolu. Profesor se vztyčil v celé své výšce přesahující sto osmdesát centimetrů. Bylo mu sice kolem pětašedesáti, ale nadále měl mohutnou postavu se širokým hrudníkem, jako mladší verze Seana Conneryho. Potřásl si s příchozími rukou a jeho pohled se zdržel o něco déle na Rachel. Na okamžik svraštil obočí, ale vzápětí je zase uvolnil a nijak nekomentoval, co ho překvapilo.

Rachel už si chtěla sednout na lavici, ale náhle zkameněla. Sedadlo už bylo obsazené. Vynořila se velká chundelatá hlava a položila si bradu na dřevěný stůl, nedaleko od talíře s napůl snědenou porcí párků a bramborové kaše.

„Rufusi, běž dolů," zamračil se Wallace, ale bylo vidět, že to nemyslí příliš vážně. „Udělej místo našim hostům."

Černohnědý teriér podrážděně odfrkl čenichem, schoval hlavu a vzápětí vyšel zpod stolu. Přesunul se o něco blíž k ohni, dvakrát se otočil a zhroutil se na zem s hlasitým povzdechem.

„Můj lovecký pes," vysvětlil profesor. „Je trošku rozmazlený. Ale ve svém věku si to zaslouží. Nejlepší stopař lišek na ostrovech. A aby taky ne, když je tady doma."

V jeho hlase zněla hrdost. Tohle nebyl profesor, který má namířeno k časnému odchodu na odpočinek, ani vědec hovící si na získaných vavřínech, byť jich podle jeho životopisu nebylo málo. Doktor Wallace Boyle byl považován za předního odborníka na dějiny Britských ostrovů se specializací na neolitické období a římskou nadvládu.

Usadili se ke stolu. Gray na něj položil malý digitální diktafon, aby nevypadl z role údajného žurnalisty. Po několika nezávazných poznámkách o počasí a cestě sem Wallace rychle přešel k jádru věci.

„Takže jste vážili takovou cestu, abyste se podívali na to, co jsme našli v horách,“ řekl. Už nemluvil tak silným nářečím, ale přešel na spisovnou mluvu, vhodnou pro jeho momentální publikum. „Od smrti otce Giovanniho odpovídám neustále na nějaké otázky, ale nikdo nepovažoval za nutné se sem vydat osobně. Je ovšem pravda, že ani otec Giovanni tu nebyl už několik měsíců.“

„Jak to myslíte?“ zeptala se Rachel.

„Odjel na konci léta. Měl namířeno k pobřeží a naposledy se mi ozval z Irska.“ Wallace smutně zavrtěl hlavou a poklepal nehtem na sklenici piva v jakési neformální poctě mrtvému. „Marco byl vynikající chlapík. Je to skutečně velká ztráta. Jeho výzkum a terénní práce na poli keltského křesťanství mohly změnit náš pohled na dějiny.“

„Proč sem vůbec přijel?“ zeptal se Gray. „Proč zrovna do jezerní oblasti?“

„Předpokládám, že by tu nakonec stejně skončil, i kdybych ho sem po svém objevu ve zdejších horách nezavolal.“

„Jak to?“

„Markova vášeň – nebo spíše posedlost – ho nutila, aby zkoumal všechny regiony, kde se prolínalo pohanství s křesťanstvím.“ Wallaceova zdvižená paže opsala oblouk, zahrnující zmíněnou oblast. „A dějiny téhle oblasti jsou právě dějinami konfliktu těchto dvou věrouk, zapsanými v kamenech a rozvalinách. Nejdřív sem přišli staří Skandinávci – přeplavili se v devátém století z Irska, aby tu hospodařili, a přivezli s sebou své zvyky. Vesnici Hawkshead založil Seveřan jménem Haukr, jehož příjmení se v okolí pořád vyskytuje. Z toho si můžete udělat představu o dlouhé historii regionu.“

Wallace kývl z okna ke kostelu, který byl dominantou celého městečka. „Jenže časy se mění. Během dvanáctého století celá oblast připadla do správy mnichům z opatství Furness, jehož rozvaliny se nacházejí nedaleko odtud. Mnichové kontrolovali celý region, obchodovali s vlnou a ovcemi a vládli pověrčivým vesničanům železnou pěstí. Po staletí tu vznikalo napětí mezi starými pohanskými zvyky a novým náboženstvím. Nadále se tajně provozovaly odvěké rituály, často na prehistorických místech, které najdete roztroušené po celém kraji.“

„Co myslíte těmi prehistorickými místy?“ ozvala se Rachel.

„Místa, jejichž původ se datuje do neolitického období před pěti tisíci lety.“ Wallace je odpočítával na prstech. „Staré kamenné kruhy, mohyly,

dolmeny, náhorní opevnění. Stonehenge je sice nejslavnější, ale na Britských ostrovech je jen jedním místem z několika set podobných.“

„Co otce Giovanniho konkrétně zaujalo na vašich vykopávkách?“ zeptal se Gray, aby nasměroval hovor k jádru vyšetřování. Wallace povytáhl obočí. „Inu, na to se budete muset podívat sami. Ale můžu vám prozradit, co sem přivedlo mě.“

„A co to bylo?“

„Jediný zápis ve staré knize. Ve spisu z jedenáctého století nazývaném Kniha soudného dne.“

Ke stolu přistoupil Kowalski. V každé ruce si nesl vysokou sklenici piva a střídavě upíjel z obou. Když zaslechl Wallaceova poslední slova, zarazil se uprostřed loku. „Soudný den?“ zopakoval. „Skvělé. Jako bychom už tak neměli dost problémů.“

11.05

Seichan prošla celou náves. V duchu si sestavovala mapu okolí. Každý detail, cihlu po cihle, každou ulici, uličku, budovu i zaparkované auto. Všechno si ukládala do paměti.

Všimla si dvou mužů v loveckém oblečení, kteří vyšli z hospody. Sledovala je, když kráčeli k dodávce na parkovišti, a ujistila se, že opravdu odjeli.

Potom si našla výhodné místo u dveří zavřeného dárkového obchodu, odkud měla dobrý výhled na hotel Kings Arms. Výklenek ji chránil před občasnými poryvy větru a nebyl přímo na očích. Výloha obchodu napravo od ní byla malebnou přehlídkou keramických zvířátek oblečených v malých šatečkách, hrajících všemi barvami – prasátek, kraviček, kachniček, a hlavně králíčků. Jezerní oblast byla domovem Beatrix Potterové a její postavy králíka Petra.

Seichan na chvíli přestala sledovat hotel a prohlížela si výlohu. Ze svého dětství si vybavovala velice málo, a to, co si pamatovala, by si raději přála zapomenout. Nikdy nepoznala své rodiče a byla vychována v sirotčinci u Soulu v Jižní Koreji. Jednalo se o špinavé místo, které nabízelo pramalou útěchu. Měli tam ale několik knížek, včetně těch od Beatrix Potterové, které tam před léty přivezl katolický misionář. Tyto a další knihy představovaly její skutečné dětství, místo, kam mohla utíkat před hladem, zneužíváním a zanedbáváním. Jako malá si dokonce vyrobila vlastního králíčka z kousku

pytloviny vycpané suchou rýží. Aby jí ho nikdo neukradl, schovávala ho za volným dřevěným panelem ve zdi, ale nakonec ho objevila krysa a vyžrala jeho výplň. Seichan plakala celý den, dokud ji jedna z vychovatelek nezbila, aby jí připomněla, že i žal je přepych, který si nemůže dovolit.

Otočila se k výloze zády a zapudila podobné vzpomínky. Nebyla to ale jen minulost, co v ní probouzelo bolest. Přes okno hospody sledovala, jak Gray rozmlouvá se starším mužem v tvídovém úboru. To byl určitě doktor Wallace Boyle. Prohlížela si Graye. Černé vlasy měl o něco delší a nad čelem mu nepatrně prořídly. Taky mu ztvrdla tvář a vystoupily lícní kosti. I kolem ledově modrých očí se mu vytvořilo pár nových vrásek – nikoliv od smíchu, ale jako důsledek posledních náročných let.

Seichan stála v zimě, pokrytá popraškem sněhu, a vzpomínala na jeho rty. V ojedinělém okamžiku slabosti ho políbila. Nebyla za tím žádná něha, jen zoufalství a potřeba. Přesto nezapomněla na jeho teplo, na jeho strniště i jeho pevné paže. Nakonec to ale pro oba nemělo žádný význam.

Rukou v kapse kabátu se dotkla jizvy na břiše.

Jenom tančili svůj tanec plný zrady.

Jako teď.

Vibrace mobilu ji upozornily na přicházející hovor.

Konečně.

To byl ten pravý důvod, proč zůstala venku. Vytáhla mobil a otevřela ho.

„Mluvte," řekla.

„Pořád mají ten balíček?" Hlas na druhém konci byl klidný a sebejistý a mluvil s břitkou ostrostí, doprovázenou americkým přízvukem. Byl to jediný Seichanin kontakt: žena jménem Krista Magnussenová.

Seichan se nezamlouvalo, že musí poslouchat něčí rozkazy, ale neměla na výběr. Musela prokázat svou loajalitu. „Ano. Artefakt je v bezpečí. Právě probíhá plánovaná schůzka."

„Velmi dobře. Akci zahájíme, jakmile budou na místě vykopávek v horách. Minulou noc tam náš tým rozmístil nálože. Čerstvý sníh by měl zakrýt stopy."

„Jaký je plán?"

„Pořád stejný. Pořádně jim zatopit, a to doslova. To naleziště je teď spíš přítěží než přínosem. Jeho zničení ale musí vypadat přirozeně."

„A o to se postaráte vy."

„Ano. Což vám umožňuje, abyste se soustředila na svůj úkol."

Ta slova v sobě skrývala hrozbu, kterou nešlo přeslechnout. Pokud chce přežít, nesmí selhat.

Poslouchala podrobnosti operace a nepřestávala sledovat hotelové okno. Teď už se nesoustředila na Graye, ale na Italku vedle něj. Rachel se zrovna usmála nad nějakým profesorovým výrokem a její oči se přátelsky zaleskly dokonce i na tak velkou vzdálenost.

Seichan proti Rachel Veronové nic neměla – ale to jí nezabrání v tom, aby ji otrávila.

11.11

Rachel poslouchala odvíjející se rozhovor. Profesorův historický výklad byl sice zajímavý, ale cítila, že se tu odehrává cosi hlubšího – kolem otce Giovanniho a něčeho dalšího, dosud nevysloveného. Profesor po ní bez ustání pokukoval, ne snad smilně, ale spíše jako kdyby ji v duchu hodnotil. Měla co dělat, aby mu vydržela oplácet pohled.

Co se tu děje?

„Pořád tomu nerozumím," řekl vedle ní Gray. „Co má ta Kniha posledního soudu společného s vaším objevem v místních horách?"

Wallace zvedl ruku, aby požádal posluchače o trpělivost. „Zaprvé, ten spis se ve skutečnosti nejmenuje Kniha soudného dne, tedy Doomsday Book, ale *Domesday Book*, podle staroanglického slovního základu *dom*, který označoval počty nebo účtování. Pozemkovou knihu si objednal král Vilém, aby určil cenu nově dobytých území a mohl vybírat řádné daně. Zmapovala celou Anglii, všechna města, vesnice i sídla, a zpracovala soupis místních zdrojů, od zvířat a pluhů až po ryby v jezerech a potocích, a dodnes je tím nejlepším svědectvím o tehdejším životě."

„To je všechno hezké," řekl Gray. Zjevně se snažil profesora popohnat směrem ke kýženému tématu. „Ale zmínil jste se o tom, že vás k současným vykopávkám přilákal jeden konkrétní zápis. Co jste tím myslel?"

„To je právě ono. Kniha byla sepsána v šifrované formě latiny sestavené jediným písařem. Pořád není jasné, k čemu bylo třeba takového stupně utajení. Někteří historikové uvažovali o tom, že za vznikem dokumentu stál nějaký druhý důvod, potřeba jakéhosi tajného soupisu. Zejména když několik míst v knize je zlověstně označeno jediným latinským výrazem pro pustinu. Většina z těchto míst je soustředěna na severozápadě Anglie, kde

se neustále měnily hranice.“

„Tím severozápadem,“ ozvala se Rachel, „myslíte zdejší jezerní oblast?“

„Přesně tak. V oblasti Cumbrie docházelo k neustálým pohraničním válkám. A mnohá z míst označených jako *pustina* byla města či vesnice, které zničila královská armáda. Byly pečlivě zaznamenány, protože nemůžete danit to, co už neexistuje.“

„Vážně?“ zabručel Kowalski a mračil se na své dvě sklenice piva. „Vy jste nikdy neslyšel o dědické dani?“

Wallace přenesl pohled z Kowalského na Graye.

„Prostě ho ignorujte,“ poradil mu Gray.

Wallace si odkašlal. „Podrobnější prozkoumání Knihy soudného dne odhalilo menší záhadu. Všechny *pustiny* nebyly výsledkem dobývání. Několik odkazů nemá žádné vysvětlení. Ty jsou označeny červeným inkoustem, jako kdyby v nich někdo viděl cosi významného. Hledal jsem vysvětlení a strávil jsem nad jedním z těch zápisů skoro deset let – odkazoval k malé vesnici v horách, která už dnes neexistuje. Pátral jsem po záznamech z tohoto místa, ale zdálo se, že je někdo zcela vymazal. Už jsem to málem vzdal, když jsem narazil na podivnou zmínku v deníku královského koronera Martina Borra. Ten deník jsem našel ve svatém Michalovi.“

Mávl ke kostelu na kopci u okraje vesnice. „Objevili ho tam během renovace v zazděném sklepě. Borra pohřbili na hřbitově u svatého Michala a jeho majetek připadl církvi. Deník sice neuvádí, co přesně se v té vesnici stalo, ale autor naznačuje, že šlo o něco hrozného a že *soudný den* je možná nakonec vhodnější název pro pozemkový soupis, než by se mohlo zdát. Dokonce označil svůj deník pohanským symbolem, což mě k němu vlastně vůbec přivedlo.“

„Pohanským symbolem?“ Rachel mimoděk sáhla ke kapse kabátu, kde měla onen kožený měšec i s jeho podivným obsahem.

Gray ji vzal za ruku a jemně ji stiskl. Bylo jasné, co tím chce říct. Dokud toho muže nepoznají lépe, neměli by mu svůj nález ukazovat. Rachel polkla a až příliš palčivě si uvědomovala teplo Grayovy dlaně na své kůži. Odtáhla se a nechala ruku ležet na stole.

Wallace si jejich bezeslovné komunikace nevšiml. „Ten symbol byl rozhodně pohanský. Ukážu vám ho.“ Namočil prst do sklenice s pivem a několika tahy nakreslil na stůl kruh s křížem. Známý znak.

„Kruhový kříž,“ vydechl Gray.

Wallace zdvihl obočí a věnoval Grayovi zkoumavý pohled. „Přesně tak. Tento symbol najdete vyrytý na mnoha starých místech. Ovšem jeho přítomnost na deníku křesťana zaujala mou pozornost.“

Rachel cítila, že se blíží k jádra záhady. „Pomohl vám deník najít tu ztracenou vesnici v horách?“

„Ne,“ usmál se Wallace. „Vlastně jsem našel něco ještě víc vzrušujícího.“

„Co tím myslíte?“ zeptala se.

Wallace se opřel, založil si ruce na prsou a přejel pohledem z jednoho na druhého. „Než vám odpovím, co kdybyste mi nejdřív řekli, co se doopravdy děje? Jako třeba proč tu vůbec jste?“

„Nechápu,“ řekl Gray a předstíral zmatek, aby zachránil krycí historku, že jsou novináři.

„Nedělejte ze mě blázna. Jestli jste reportéři, já jsem čínský kloboučník.“ Wallace se zadíval na Rachel. „Vás jsem hned poznal, děvče moje. Jste neteř monsignora Verony.“

Rachel se ohromeně podívala na Graye, který se tvářil, jako kdyby inkasoval úder do břicha. Kowalski jenom obrátil oči v sloup, zvedl sklenici a jediným lokem polkl zbytek jejího obsahu.

Rachel neviděla jediný důvod, proč by měli pokračovat v té maškarádě. Otočila se k profesorovi. Už chápala, proč po ní tak pokukuje. „Vy znáte mého strýce?“

„Jistě. Ne nijak dobře, ale znám ho. A je mi líto, že je stále v kómatu. Setkali jsme se před lety na jedné konferenci a od té doby si dopisujeme. Váš strýc je na vás velice hrdý – jste u karabiniérů a řešíte krádeže starožitností a uměleckých děl. Poslal mi fotky, a ve svém věku nezapomínám pohledné mladé tváře, jako je ta vaše.“

Rachel vrhla omluvný pohled na Graye. O tomto spojení neměla tušení.

Wallace pokračoval: „Nechápu, proč jste se uchýlili k téhle lsti, ale než přejdeme dál, chci nějaké vysvětlení.“

Než mohl kdokoliv promluvit, profesorův teriér, ležící vedle krbu, zavrčel a vstal. Díval se k hotelovým dveřím. Dveře se otevřely a psí vrčení zesílilo.

Do hotelu vstoupila postava a oklepala si sníh z bot.

Nebyl to ale nikdo jiný než Seichan.

13. kapitola

12. ŘÍJNA, 13.36
OSLO, NORSKO

Oběd skončil varováním.

„Lidstvo už nemůže otálet s reakcí na tuto krizi," říkal právě Ivar Karlsen, který stál na stupínku na opačném konci jídelní síně. „Tuto nebo příští generaci postihne globální kolaps."

Painter seděl u stolu v zadní části místnosti s Monkem a Johnem Creedem. Do Osla dorazili teprve před hodinou a sotva stihli zahajovací oběd Světového potravinového summitu.

Jídelní síň na hradě Akershus vypadala jako ilustrace ze středověkého románu. Strop podpíraly ručně tesané dřevěné trámy a podlaha byla z dubových prken, poskládaných stejně jako dnešní parkety. Nad dlouhými tabulemi s ubrusy zářily velké lustry.

Jídlo zahrnovalo pět chodů, což byl trochu paradox vzhledem k tomu, že tento summit měl řešit světový hlad. Oběd představoval ukázky norské kuchyně včetně medailonků ze soba v houbové omáčce a pronikavě vonící norské tresky. Monk ještě pořád vyškraboval lžící misku od dezertu, v níž honil poslední plod moruše ve šlehačce. Creed jen držel v ruce šálek kávy a pozorně poslouchal řečníka.

Vzhledem ke vzdálenosti od stupínku nedokázal Painter Ivara Karlsena pořádně ohodnotit, ale jeho vášnivý zápal pro věc byl zjevný.

„Vládní reakce budou příliš pomalé," pokračoval Ivar. „Pouze soukromý sektor je dostatečně flexibilní a inovativní, aby dokázal včas odvrátit krizi."

Painter musel uznat, že předkládaný scénář vypadá hrozivě. Všechny zmiňované modely končily stejně. Až nekontrolovaný růst populace překročí kritickou hodnotu stagnujících dodávek potravin, výsledný chaos zahubí více než devět desetin lidstva. Zdálo se, že se nabízí jediné řešení, nikoliv nepodobné Hitlerovu.

„Je třeba ihned začít kontrolovat růst populace. Musíme jednat dnes, nebo spíš jsme měli jednat už včera. Odvrátit katastrofu lze jen zpomalením populačního růstu, šlápnutím na brzdu, než narazíme do zdi. Nemylte se. My do té zdi narazíme. Jediná otázka zní, jestli při tom zabijeme všechny pasažéry, nebo vyvázneme s několika škrábanci. V zájmu lidstva a naší budoucnosti musíme neprodleně přistoupit k činům."

S těmito posledními slovy Karlsen zvedl ruku, aby poděkoval za vlažný potlesk. Jeho řeč rozhodně uvalila na zahájení summitu tísnivou atmosféru.

Jeden z mužů usazených u předního stolu vstal a přistoupil k mikrofonu jako další řečník. Painter poznal jihoafrického ekonoma se zachmuřenou tváří, doktora Reynarda Bouthu, spoluprezidenta Římského klubu. Boutha sice cestou na stupínek Karlsenovi kývl, ale Painter v jeho výrazu četl napětí a podráždění. Spoluprezident nebyl tónem úvodní řeči nijak nadšený.

Bouthova slova Painter sotva slyšel. Zněla chlácholivě, optimističtěji a připomínala velké úspěchy při řešení problému celosvětového nedostatku potravin. Painter se soustředil na Karlsena. Ivar se tvářil zcela bezvýrazně, ale křečovitě svíral sklenici s vodou a schválně se vyhýbal očima Bouthovi, jako kdyby nechtěl uznat jeho poselství naděje.

Monk přišel s podobným hodnocením. „Ten chlápek vypadá, jako kdyby nejradši do něčeho praštil pěstí."

Bouthovo rozloučení oběd ukončilo a Painter okamžitě vyskočil ze židle. Obrátil se k Monkovi a Creedovi. „Vraťte se do hotelu. Prohodím pár slov s Karlsenem a pak za vámi přijdu."

John Creed si stoupl. „Já myslel, že máte domluvenou schůzku až na zítřejší ráno."

„To ano," přikývl Painter. „Nikdy ale neškodí se jen tak pozdravit."

Prodral se davem lidí, kteří proudili ze síně. Karlsena obklopil menší hlouček obdivovatelů, kteří mu blahopřáli, vyptávali se ho a potřásali mu rukou. Painter se ještě o něco přiblížil. Stranou zaslechl Bouthu, jak hovoří k nějakému muži s orlím nosem a v nepříliš padnoucím obleku.

„Antonio, já myslel, žes Karlsena varoval před takovým výbušným projevem."

„Taky ano," odpověděl jeho společník s brunátnou tváří. „Ale copak někdy poslouchá? Aspoň trochu zjemnil ty nejhorší části. V původním projevu volal po povinné kontrole porodnosti v zemích třetího světa. Dovedeš si představit, s jakou odezvou by se to setkalo?"

Boutha si povzdychl a oba společně odcházeli. „Naštěstí nebude na

zítřejší konferenci.“

„Zase takové terno to není. Pojede s největšími dárci a sponzory na Špicberky. Dokážu si představit, co jim bude vykládat, až s nimi bude sám. Kdybych jel s nimi, možná bych…“

„Víš přece, že letadla jsou už obsazená, Antonio. Kromě toho tam budu já, abych hasil největší požáry.“

Minuli Paintera, aniž by mu věnovali jediný pohled. Konečně měl Karlsena přímo před sebou. Přistoupil k němu a vztáhl k výkonnému řediteli Viatu obě ruce – jednou si s ním potřásl a druhou položil na Ivarovo zápěstí.

„Pane Karlsene, rád bych se představil. Jsem kapitán Neal Wright z Úřadu generálního inspektora.“

Ivar odtáhl ruku, ale ani na vteřinu se nepřestával usmívat. „Á, ten vyšetřovatel z ministerstva obrany. Ujišťuji vás, že máte mou plnou spolupráci ohledně té tragédie v Mali.“

„Zajisté. A vím, že rozhovor máme domluvený až na zítřek. Jen jsem vám chtěl říct, že mě uchvátila vaše řeč.“ Painter ihned použil to, co právě vyslechl. „Ačkoliv jsem si říkal, jestli jste náhodou svoje návrhy nezjemnil.“

„Jak to myslíte?“ Ivarovou tváří probleskl větší zájem.

„Zdá se, že k omezení populačního růstu bude třeba drastických metod. Doufal jsem, že se zmíníte o konkrétnějších podrobnostech, ne jenom o obecných zásadách.“

„Možná máte pravdu, ale jde o kontroverzní téma, ke kterému se musí přistupovat delikátně. Lidé příliš často nerozlišují hranici mezi kontrolou růstu populace a eugenikou.“

„Jako třeba komu bude dovoleno mít děti a komu ne?“

„Přesně tak. Není to vhodné téma pro lidi svázané politickým prospěchem nebo populárními názory. Proto tenhle problém nikdy nemohou vyřešit vlády. K tomu je potřeba vůle a správné načasování.“ Karlsen se podíval na hodinky. „Když už o tom mluvíme, bohužel mám další schůzku. Ale velice rád si s vámi popovídám podrobněji, až za mnou zítra přijdete do kanceláře.“

„Výborně. Ještě jednou děkuji za podnětný proslov.“

Ivar přikývl a zamířil pryč. V duchu se už připravoval na další úkol.

Painter sledoval, jak odchází. Když se Karlsen přiblížil k východu ze síně, Painter zasunul ruku do kapsy a stiskl tlačítko na boku mobilního

telefonu. Mobil vyslal radiový signál, který aktivoval polysyntetický přijímač implantovaný v Painterově uchu.

Okamžitě uslyšel šumění lidských hlasů spolu s cinkáním talířů odnášených ze stolů. Zvuky zesilovalo odposlouchávací zařízení, které právě umístil do rukávu saka Ivara Karlsena. Štěnice nebyla větší než zrnko rýže. Vyrobili ji v DARPĚ na základě Painterova vlastního návrhu. Teď sice řídil Sigmu, ale začínal jako terénní agent a jeho specialitou byla mikroelektronika a sledovací zařízení.

Přihlížel, jak se Karlsen těsně před jídelní síní náhle zastavuje a potřásá si rukou se stejně vysokým šedovlasým mužem. Painter poznal senátora Gormana. Odstínil v duchu okolní hluk a soustředil se na Karlsenův hlas.

„…vám, senátore. Slyšel jste mou řeč?“

„Jen její konec. Znám ale vaše stanoviska dobře. Jak byla přijata?“

Karlsen pokrčil rameny. „Obávám se, že padla na neúrodnou půdu.“

„To se změní.“

„Máte bohužel pravdu,“ řekl Karlsen smutně. Poklepal senátora Gormana po rameni. „Mimochodem, asi byste měl vědět, že jsem se právě setkal s tím vyšetřovatelem z Washingtonu. Připadá mi jako velice schopný chlapík.“

Painterovi přelétl po rtech úsměv. *Není nad dobrý první dojem.…*

Senátor přejel pohledem po místnosti. Painter se otočil jinam a vmísil se do hloučku lidí. Gorman neměl dostatečnou hloubkovou bezpečnostní prověrku, aby věděl o Sigmě. Podle senátorových informací byl Painter jen vyšetřovatelem z ministerstva obrany. I tak ale Painter dával přednost anonymitě. Generál Metcalf ho varoval, aby senátora nijak nedráždil. Bylo o něm známo, že je to temperamentní muž s pramalou trpělivostí, což se vzápětí potvrdilo.

„To je hloupé mrhání penězi, posílat někoho až sem,“ postěžoval si Gorman. „Vyšetřování by se mělo primárně soustředit na události v Mali.“

„Určitě jen chtějí být důkladní. Mě to nijak neobtěžuje.“

„Jste příliš šlechetný.“

S těmi slovy oba muži společně odešli.

Painter zamířil k východu a dál odposlouchával jejich rozhovor.

Bylo příjemné mít pro změnu navrch.

V sousední místnosti seděla Krista Magnussenová před otevřeným laptopem. S mírným zájmem si prohlížela muže na obrazovce. Byl nápadně

pohledný, měl vypracovanou postavu, černé vlasy a jasně modré oči. Během oběda sledovala všechny účastníky, kteří kontaktovali Ivara Karlsena. V koutě místnosti byla umístěna malá bezdrátová kamera, zaměřená na přední část síně. Nepřenášela zvuk, ale každou tvář mohla Krista projet poznávacím softwarem a porovnat ji s databází Bratrstva.

Čekala, než se mužův obličej rozpadne do stovky digitálních bodů a nahraje se do programu. O chvilku později se na monitoru červeně rozzářilo jediné slovo doplněné o kód.

Po jeho přečtení ztuhla.

Sigma.

Kód znala stejně dobře.

Znamenal: *Po spatření zneškodnit.*

Krista přepnula na záběry kamery v reálném čase. Naklonila se k monitoru. Muž zmizel.

Antonio Gravel prožíval špatný den.

Stál na chodbě a měl v úmyslu přepadnout Ivara Karlsena hned po obědě, aby se toho mizeru pokusil naposledy přesvědčit, ať ho vezme s sebou na Špicberky. Dokonce byl ochoten nabídnout určité ústupky a v případě potřeby mu zalichotit. Ivar ale místo toho narazil na toho amerického senátora. Antonio čekal stranou, až ho Ivar představí, ale ten darebák ho jako obvykle přehlížel. Oba muži odešli, zabraní do rozhovoru.

Antonio po té urážce dokázal sotva dýchat a jeho zlost se změnila v oslepující vztek. Prudce se otočil a vrazil do ženy, která právě spěchala z postranních dveří. Na sobě měla dlouhý kožešinový kabát a vlasy převázané šátkem. Narazil do ní tak prudce, že se jí z tváře svezly sluneční brýle od Versaceho. Obratně je chytila a znovu si je nasadila.

„Entschuldigen Sie bitte,“ omluvil se Antonio. Byl tak polekaný, že mimoděk vklouzl do rodné švýcarské němčiny – navíc jím projela matná jiskřička poznání.

Kdo…?

Žena ho ignorovala, protáhla se kolem něj, nahlédla do jídelní síně a odběhla chodbou tak rychle, až za ní vlál kabát. Zjevně spěchala na nějakou schůzku.

Antonio sledoval, jak sbíhá po nejbližším schodišti. Podrážděně zavrtěl hlavou a vydal se opačným směrem.

Vtom si vzpomněl.

Trhl sebou a otočil se.

To není možné.

Určitě se plete. Setkal se s tou genetičkou jen jednou, na oficiálním večírku pořádaném k zahájení výzkumného projektu společnosti Viatus v Africe. Nevybavoval si její jméno, ale byl si jistý, že je to ona. Většinu té nudné schůzky strávil tím, že si ji prohlížel, v duchu ji svlékal očima a představoval si, jaké by to s ní bylo v posteli.

Určitě je to ona.

Ta ale měla být mrtvá, jako jedna z obětí malijského masakru. Útok údajně nikdo nepřežil.

Dál zíral směrem ke schodišti. Co tu ta ženská dělá, živá a nezraněná? A proč se skrývá za brýlemi?

Přimhouřil oči. Pomalu se mu rozbřesklo. Něco se dělo, něco, o čem nikdo neměl vědět, něco souvisejícího s Viatem. Už roky hledal nějakou špínu na Ivara, aby toho syčáka mohl ovládat, jak se mu zlíbí.

Konečně se mu snad naskytla příležitost.

Jak ji ale využít co nejlépe?

Odvrátil se a v hlavě už se mu rodil plán. Věděl přesně, kterou kartu by měl vyložit jako první. Ten muž, který přišel při malijském masakru o syna. Senátor Gorman. Co si asi pomyslí, až zjistí, že útok někdo přežil a Ivar dotyčnou osobu drží v tajnosti?

S ponurým úsměvem vykročil.

Den byl náhle mnohem veselejší.

15.15

Painter prošel klenutým východem a ocitl se mimo akershuské hradby. Ačkoliv bylo teprve krátce po třetí hodině odpolední, slunce se takhle vysoko na severu už sklánělo k obzoru. Za hradbami se rozkládal přístav vybudovaný v chráněném fjordu. Na dělech pokrytých měděnkou, která lemovala pobřežní cestu a mířila na moře, aby bránila město před válečnými plavidly nepřátel, zůstával poprašek sněhu. Momentálně v přístavu kotvila jen osobní výletní loď.

Vzduchem, v němž se vznášel pach dieselových motorů, poletovali hluční rackové a Painter pokračoval podél vysokého trupu plavidla směrem k městu. Uplynulou hodinu sledoval Ivara Karlsena a odposlouchával jeho rozhovory. Takhle se mu naskýtala šance zjistit o výkonném řediteli

mnohem víc podrobností, což se může ukázat jako klíčové, pokud jde o úspěch zítřejší schůzky.

Rozhovory se z větší části točily kolem běžných záležitostí, ale i tak bylo zjevné, že je Karlsen hluboce oddán předsevzetí vyřešit světové přelidnění a nedostatek potravin. Měl dobře vyvinutý cit pro stav skutečného světa a praktická řešení. Očividně to chápal jako své životní poslání.

Painter rovněž zachytil zajímavý úryvek rozhovoru o odrůdách plodin odolných proti suchu, které Viatus vyvíjel. Jednu verzi testovali na výzkumné farmě v Mali. Už minulý týden byly rozeslány objemné lodní zásilky po celém světě, čímž došlo k prudkému nárůstu cen akcií Viatu. Ivar ale stále nebyl spokojený. Sliboval, že biogenetické oddělení jeho společnosti bude vyvíjet nové odrůdy s potřebnými vlastnostmi: pšenici odolnou proti hmyzu, citrusy snášející mráz, sóju zabíjející plevel. Seznam pokračoval dál, včetně řepky poskytující olej nezbytný k výrobě plastů podléhajících rozkladu.

Konverzace ale skončila pochmurněji. Karlsen připomněl citát Henryho Kissingera. Jednalo se o odpověď na otázku ohledně změny zaměření jeho společnosti z petrochemického průmyslu na geneticky modifikované plodiny. V parafrázi Kissingera Karlsen řekl: „Ovládejte ropu a budete mít pod palcem celé národy, ale ovládejte potraviny a budete mít pod palcem všechny lidi na světě.“

Skutečně tomu Karlsen věřil?

Pár minut nato nastoupil do limuzíny a odjel do výzkumného komplexu za Oslem. Ukrytý mikrovysílač měl jen omezený dosah, takže Painter musel prozatím s odposlechem přestat, což nijak nevadilo. Karlsenova slova o oddělení biogenetiky Paintera zaujala. Sotva vnímal zimu, když procházel stínem vysokého plavidla a prodíral se mezi cestujícími postávajícími u lávky vedoucí na palubu.

Musel se připravit na další linii vyšetřování, která bude dnes večer vyžadovat tajnou akci.

Cestou mezi pasažéry do něj vrazil urostlý muž ve sportovní bundě. Painter si všiml kolize o zlomek vteřiny před tím, než k ní došlo, a instinktivně uhnul ke straně. Bokem mu projela palčivá bolest.

Uskočil a zahlédl stříbřitý odlesk ostří nože, který muž třímal v ruce. Kdyby na poslední chvíli neuhnul, zasáhl by ho nůž přímo do břicha. Na takové štěstí ale nemohl spoléhat dvakrát. Muž proti němu vyrazil znovu.

Zatím si nikdo jiný útoku nevšiml.

Painter strhl fotoaparát z krku jednoho z turistů. Chytil přístroj za řemínek a ohnal se těžkým nikonem SRL proti útočníkovi. Zasáhl ho rovnou do ucha. Když se muž hroutil ke straně, Painter k němu přiskočil, popadl ho za kožený pásek, přehodil si jeho tělo přes bok a mrštil s ním tvrdě o chodník.

Muž dopadl tváří na beton. V paži se mu s prasknutím zlomila kost. Nůž mu vyletěl z ruky a odklouzal po chodníku.

Všude kolem se rozezněly poplašené výkřiky. Painter se přehoupl přes ležící tělo a vrhl se po zbrani. Než se jí ale stačil zmocnit, nůž náhle poskočil, vydal ostré zasyčení a vystřelil po zmrzlé zemi jako raketa. Painter zaváhal. Ta smrtící zbraň mu nebyla neznámá.

Dýka s „vosím žihadlem“.

V rukojeti má nádržku se stlačeným vzduchem, která ji dělá dvojnásobně nebezpečnou. Po vniknutí do těla se stisknutím tlačítka přes ostří dýky uvolní do útrob oběti studený vzduch o objemu basketbalového míče a v mžiku jí zmrazí a rozdrtí vnitřní orgány. Zbraň by dokázala jediným zásahem zabít medvěda.

Nůž, poháněný unikajícím plynem, vletěl do chumlu bot a nohou. Na nábřeží vypukl chaos. Lidé utíkali, jiní se naopak mačkali k sobě. Někdo vykřikl: „Ten chlap mi ukradl foťák!“

Po lávce k nim dusala ostraha lodi a davem se prodírali další bezpečnostní pracovníci.

Painter si přitiskl k boku dlaň a vběhl do zmateného davu. Těžký kabát a úhybný manévr na poslední chvíli mu zachránily život, ale mezi prsty mu přesto prýštila teplá krev a v boku cítil palčivý oheň. Nesmějí ho dostat. Starosti mu navíc nedělala jen místní bezpečnost. Za běhu se neustále rozhlížel kolem sebe.

Byl útočník sám?

To se nezdálo pravděpodobné.

Proplétal se davem turistů a cestujících a sledoval jejich tváře i ruce. Kolik dalších zabijáků tu číhá a hlídá východ z Akershusu?

Jednou věcí si byl jistý. Nešlo o žádné náhodné přepadení. Obyčejní lupiči nepoužívají takové zbraně. Jeho krycí historku někdo prohlédl. Kolem pevnosti byla rozhozena síť.

Musí uniknout z přístavu a dostat se co nejdál od místa přepadení. Proběhl řídnoucím davem do přilehlého parku. Pod botami mu křupal

ledový sníh, do něhož stékaly jasně červené kapky. Takhle ho budou moci velmi snadno sledovat.

O padesát metrů dál přeskočil plot kolem parku další muž ve sportovní bundě a běžel k němu. Zabijáci si přestali hrát na schovávanou. Painter netušil, jestli muž nemá střelnou zbraň. Obrátil se a vyrazil ke skupince borovic v zadní polovině parku. Tam se bude moci ukrýt.

Útočník sledoval čerstvé stopy ve sněhu. Běžel přikrčený a nůž svíral v levé ruce. Dospěl k linii stromů. Jedním okem sledoval šlápoty a druhým pátral po okolí. Pod stromy panoval stín, ale nebyla tu taková tma, aby ztratil stopu. Nikdo tudy neprošel od poslední chumelenice. Panenský sníh narušovala jediná sada otisků.

Spolu s kapkami krve.

Stopa se klikatila mezi stromy. Cíl se zjevně snažil uniknout případné kulce. Zbytečně. Pronásledovatel postupoval přímou čarou podél klikatých stop.

Otevřela se před ním mýtina. Šlápoty mířily přímo přes ni. Cíl rezignoval na opatrnost a snažil se zmizet v městských ulicích za parkem. Zabiják sevřel nůž pevněji a vyrazil, aby smazal náskok.

Na okraji mýtiny se proti němu náhle ohnala větev borovice a zasáhla ho silou beranidla přes holeně. Úder mu podrazil nohy a zabiják se zabořil obličejem do sněhu. Chvíli nato ležel přibitý k zemi, drcený váhou, která z něj vymáčkla zbytek vzduchu.

Uvědomil si svoji chybu. Ten muž se vrátil, schoval se za borovicí a počkal si na něj. Ta rána větví byla jeho dílo.

Byl to jeho poslední omyl.

Kolem brady se mu sevřela ruka a druhá mu přitiskla krk k zemi. Ucítil trhnutí. Krk povolil. Vnímal bolest, jako kdyby mu explodovalo temeno, a pak už nic.

17.34

„Držte klidně," napomenul ho Monk. „Už jenom jeden steh."

Painter seděl v dlouhých trenýrkách na okraji vany. Cítil, jak mu kůži propíchla jehla. Anestetikum ve spreji jen utlumilo nejostřejší bolest. Aspoň že Monk pracoval rychle. Vyčistil ránu, dal mu preventivní injekci antibiotik a s posledním otočením lékařské pinzety došil

deseticentimetrovou řeznou ránu pod Painterovými žebry na levém boku.

Monk vrátil nástroje do sterilní lékárničky, vzal roličku gázy a lepicí pásku a začal Painterovi ovazovat trup.

„Co teď?“ zeptal se Monk. „Budeme se držet plánu?“

Painterovi se po útoku podařilo uprchnout do města a během několika minut se ujistil, že už ho nikdo nesleduje. Pak zavolal Monkovi. V rámci předběžné opatrnosti vydal pokyn, ať je přestěhuje do jiného hotelu pod falešnými jmény. Tam se k nim připojil.

„Nevidím důvod, proč bychom ho měli měnit,“ odpověděl Painter.

Monk kývl k ráně. „Já vidím asi tak deseticentimetrový důvod.“

Painter zavrtěl hlavou. „Byla to fušerská práce. Ten, kdo připravoval útok, musel pracovat ve spěchu. Nějak sice zjistili, kdo jsem, ale myslím, že nic víc.“

„I tak je to na pováženou.“

„Budeme si muset dávat větší pozor. Ten summit pro mě tím pádem končí. Už se tu nesmím ukázat. Takže většina práce zůstane na vás s Creedem.“

„Čili dnes večer půjdeme obhlédnout to výzkumné zařízení?“

Painter přikývl. „Budu monitorovat situaci přes vysílačku. Nepodnikejte žádné velké akce. Vklouzněte tam, napojte se na servery a zmizte.“

Jednalo se o jednoduchou operaci. Díky kontaktům Kat Bryantové měli identifikační karty, elektronické klíče i plány laboratoří. Půjdou tam po půlnoci, až bude výzkumné zařízení téměř liduprázdné.

Dovnitř vtrhl John Creed v laboratorním plášti s logem Viatu. Zřejmě si zkoušel převlek. „Pane, bzučí vám telefon.“

Painter se natáhl pro mobil a podíval se na číslo volajícího. Zamračil se. Bylo to číslo generála Metcalfa. Proč volá? Painterovi se právě teď s Washingtonem příliš mluvit nechtělo – ne dřív, než si vyjasní souvislosti kolem dnešního útoku. Ukončit akci dřív, než vůbec začala, nikomu neprospěje.

Zejména ne Painterovi.

„Generále Metcalfe?“

„Řediteli, předpokládám, že se tam teprve usazujete, takže budu stručný. Právě mi telefonoval senátor Gorman. Byl velice rozrušený.“

Painter se pokoušel pochopit, co se děje. Neudělal nic, co by senátora mohlo podráždit.

„Před půl hodinou ho někdo kontaktoval a tvrdil, že má důležité

informace o útoku v Africe. Prý ví o osobě, která ten útok přežila.“

„Cože?“ Painter nedokázal skrýt překvapení.

„Volající se chce se senátorem setkat v baru jeho hotelu, aby ho seznámil s dalšími podrobnostmi. Sejde se jen se samotným Gormanem.“

„To není moudré.“

„Máte pravdu. Proto budete v baru i vy. Senátor ví, že vyšetřovatel ministerstva obrany už je v Oslu, a požádal, abyste byl přítomen. Máte se chovat nenápadně a zasáhnout jen v případě nezbytnosti.“

„Kdy se schůzka uskuteční?“ zeptal se Painter.

„O půlnoci.“

No jistě, kdy jindy?

Painter ukončil hovor a hodil telefon zpátky Creedovi.

„Tak co?“ zeptal se Monk.

Painter jim sdělil, co se právě dozvěděl. Monk se zamračil ještě víc.

Creed vyslovil to, čeho se všichni obávali. „Může to být past, která vás má vylákat na světlo.“

„Měli bychom odvolat tu operaci ve Viatu,“ navrhl Monk. „A jít s vámi jako krytí.“

Painter se nad tím zamyslel. Monk nějakou dobu nepracoval v terénu a Creed se ještě nestačil otrkat. Bylo by riskantní poslat je samotné do výzkumného zařízení. Podíval se na Monka a zvažoval různé možnosti.

Monk odhadl důvod ředitelova zamyšlení. „Dokážeme to, pane, pokud vám jde o tohle. Ten mladík je možná zelenáč, ale zvládneme to.“

Jeho jistota Paintera přesvědčila. Povzdychl si a přestal analyzovat situaci do přílišných detailů. Už nesedí za stolem ve Washingtonu. Tady je v terénu. Musí důvěřovat svým instinktům. A ty mu říkaly, že se jim události rychle vymykají z rukou.

Nemají času nazbyt.

„Budeme se držet plánu,“ řekl rázně, aby zamezil dohadům. „Potřebujeme přístup k jejich serveru. Z dnešního útoku je zřejmé, že je někdo čím dál drzejší a nervóznější. To není dobrá kombinace. Nesmíme dovolit, aby nám zabouchli dveře před nosem. Takže se dnes v noci rozdělíme.“

Creed se tvářil ustaraně, ale ne kvůli sobě. „Pane, co když vás znovu napadnou?“

„Nebojte se. Víc příležitostí nedostanou.“ Painter vylovil z umyvadla dýku se stlačeným vzduchem, kterou zabavil útočníkovi v parku. „Dneska

budu lovit já.“

18.01

Krista, zahalená do kabátu z liščí kožešiny, kráčela po ústřední cestičce parku Frogner na západním okraji Osla. Nedaleko měla byt s vyhlídkou na zasněžený park, ale nedokázala čekat doma. Telefon si nesla s sebou.

Slunce zapadlo a prudce se ochladilo.

Byla v parku sama.

Pokračovala v chůzi kolem zátiší se sochami a od úst jí stoupala pára. Musela se pohybovat, aby nějak kompenzovala rostoucí napětí.

Obklopovaly ji více než dvě stovky sousoší vytvořených Gustavem Vigelandem a považovaných za norský národní poklad. Většina uměleckých děl představovala nahé kamenné postavy v různých kombinacích a pokřivených pozicích. Momentálně je pokrýval sníh, jako kdyby přes ně někdo přehodil potrhané bílé pláště.

Přímo před ní se tyčila osvětlená ústřední socha, umístěná v nejvyšším bodě parku. Jmenovala se Monolit. Kristě vždy připomínala výjev z Dantova *Pekla,* zejména v noci. Možná proto ji to k ní dnes večer tak táhlo.

Socha měla podobu kruhové věže o výšce čtyřpodlažního domu a byla vytesaná z jednoho kusu žuly. Celý povrch byl pokryt masou lidských postav: pokřivených, zkroucených a propletených v temné orgii uvězněné v kamenu. Věž měla představovat věčný cyklus lidstva, ale Kristě připomínala spíš hromadný hrob.

Vzhlédla k ní. Věděla, co se blíží.

To, co se chystáme spustit…

Zachvěla se a přitáhla si kožešinový límec těsněji ke krku. Nechvěla se výčitkami svědomí. Vzrušovalo ji, co se chystá a co to přinese. Po deseti letech konečně dosáhnou bodu, z něhož nebude návratu. Svět se naráz změní a ona na tom bude mít zásadní podíl.

Ale nejen ona.

Telefon, který svírala v kapse, ožil. Zhluboka se nadechla a vydechla oblak bílé mlhy. Dnes selhala. Jak ji potrestají? Rozhlédla se po temném parku kolem sebe. Už se k ní blíží? Smrt ji neděsila. Děsilo ji pomyšlení, že ji vyřadí ze hry těsně před cílem. Ve spěchu a touze po rychlém úspěchu jednala zbrkle. Měla kontaktovat své nadřízené, než se sama pokusila odstranit agenta Sigmy.

Zvedla telefon a přiložila si ho k uchu.

„Ano?“ ohlásila se.

Ve vylidněném parku se nemusela obávat, že ji někdo uslyší. Satelitní hovor byl kódován. Připravila se na to, co přijde.

Přesto nebyla připravená na hlas, který se ozval. Tělem jí projel chlad, jako kdyby byla nahá.

„On žije,“ ozvalo se stroze. „Měla jste si počínat lépe.“

Zajíkla se a nedokázala odpovědět. Ten hlas slyšela zatím jen jednou, po vstupu do Bratrstva a po krutém zasvěcení, spočívajícím ve vražedném útoku, při němž zabila celou rodinu venezuelského politika včetně novorozeného dítěte. Politik podporoval vyšetřování jisté francouzské farmaceutické společnosti, které bylo třeba zastavit. Při přestřelce s ochrankou ji zasáhla kulka do nohy, ale přesto unikla, aniž by po sobě zanechala jedinou stopu. Ani kapku krve.

Během zotavování jí telefonoval, aby jí poblahopřál.

Právě tento muž, který s ní mluvil nyní.

Proslýchalo se, že jde o jednoho z vůdců Bratrstva, kteří se označovali jen jako „Formace“.

Konečně se jí podařilo promluvit. „Pane, přejímám plnou odpovědnost za své selhání.“

„A doufám, že jste se poučila z chyby.“ Muž nadále hovořil zcela bezvýrazně. Krista nedokázala poznat, jestli se zlobí nebo ne.

„Ano, pane.“

„Od nynějška přenechte tuto záležitost nám. Už podnikáme potřebné kroky. Objevila se ale nová hrozba, mnohem bezprostřednější, než jsou ti čmuchalové ze Sigmy. Hrozba, kterou nejlépe eliminujete vy.“

„Pane?“

„Někdo ví, že malijský masakr kdosi přežil. Dnes v noci se má setkat se senátorem Gormanem.“

Krista sevřela křečovitě telefon. Jak je to možné? Byla přece tak opatrná. V rychlosti si vybavila posledních pár dní. Držela se v ústraní. Zmocnila se jí hrůza.

„K té schůzce nesmí dojít,“ dodal mluvčí a pokračoval podrobnostmi půlnočního setkání.

„Co senátor?“

„Je postradatelný. Pokud se něco dozví, než vyřešíte situaci, vyřiďte i jeho. Nesmí zůstat žádná stopa.“

Věděla, že není nutné, aby potvrdila, že chápe.

„Pokud jde o operaci v Anglii," pokračoval muž, „je vše na svém místě?"

„Ano, pane."

„Jste si vědoma, jak velmi důležité je, abychom našli klíč ke Knize soudného dne."

Jistě. Vzhlížela k propletenému chumlu těl na Monolitu. Klíč je může všechny spasit, nebo stihnout kletbou.

„Můžete se spolehnout na svůj kontakt?" zeptal se volající.

„Samozřejmě že ne. Důvěra není nikdy nutná. Jde jen o moc a o to, mít všechno pod kontrolou."

Tentokrát v mužově hlase zazněl náznak pobavení. „Učili vás dobře." A ještě než ukončil spojení, dodal temně: „Formace vás sleduje."

Krista zůstala stát před Monolitem. S telefonem u ucha se znovu zachvěla – úlevou, hrůzou, ale především jednou jistotou.

Tentokrát nesmí selhat.

14. kapitola

12. ŘÍJNA, 16.16
JEZERNÍ OBLAST, ANGLIE

Gray si pochybovačně prohlížel dopravní prostředek.

Dopravní prostředek mu oplácel právě tak nejistý pohled. Na zdůraznění svých pochyb ještě dupl kopytem.

„Horský poník," řekl doktor Wallace Boyle, zatímco procházel mezi shromážděnými zvířaty. „Mohutnějšího poníka nenajdete na celém božím světě. Jsou vynikající pro výlety do hor. Mají jistý krok a páru jako býk."

„Vy těmhle obludám říkáte *poníci?*" zeptal se Kowalski.

Gray chápal jeho ohromení. Černý hřebec, kterého právě sedlali pro Graye, měřil v kohoutku přinejmenším metr a půl. Odfrkl si a udeřil kopytem do zpola zmrzlého bahna.

„No tak, uklidni se, Pipe," napomenul ho čeledín a přitáhl sedlo.

Před hodinou jejich skupina opustila autem Hawkshead a Wallace je dovedl až ke koňské farmě hluboko v horách. K místu vykopávek se podle všeho mohli dostat jedině pěšky nebo v sedle. Wallace cestou zavolal na farmu a zajistil přepravu.

„Horští poníci mají v tomhle kraji dlouhou tradici," pokračoval ve výkladu, zatímco připravovali zvířata pro ostatní členy skupiny. „Už divocí Piktové je používali proti Římanům. Vikingští zemědělci s nimi orali pole. A Normani, kteří přišli později, s nimi zase tahali olovo a uhlí."

Poplácal po krku hnědého valacha a vyhoupl se do sedla. Rufus pobíhal mezi zvířaty a značkoval sloupky plotu. Jeho původní nedůvěra vůči Seichan se změnila v opatrné příměří. Když vsunula nohu do třmenu a ladně vyskočila do sedla statné hnědé klisny, vyhnul se jí širokým obloukem.

„Obávám se, že budete muset starého Rufuse omluvit," řekl Wallace ještě v hospodě. „Má svoje zavedené způsoby a musím s hanbou přiznat, že je tak trochu bigotní. Minulé jaro pokousal jednoho pákistánského

studenta.“

Rachel se zatvářila zděšeně.

Seichan nereagovala nijak. Jednoduše zírala na psa tak dlouho, dokud nesvěsil ocas a neustoupil do pánova stínu. Pak se posadila ke stolu.

Rachel sdělila Wallaceovi, co mají v úmyslu, i když podrobnosti si nechala pro sebe. Nezmínila se ani o mumifikovaném prstu.

Profesor vážně naslouchal a pak pokrčil rameny. „Žádný strach, děvče. Vaše tajemství je u mě v bezpečí. Jestli vám dokážu pomoct chytit ty syčáky, co zabili Marka a zranili vašeho strýce, budu jenom rád.“

A tak vyrazili.

Ta cesta snad neměla konce.

V čele skupiny jel doktor Boyle na svém valachovi a ostatní ho následovali po klikaté stezce v řadě za sebou.

Gray neseděl na koni celou věčnost a trvalo mu více než kilometr, než si zvykl a sladil se se svým zvířetem. Kopce kolem něj se zvedaly do stále větší výšky a přibližovaly se k sobě. V dálce zářila v posledních paprscích slunce zasněžená špice nejvyšší hory Anglie, Scafell Pikeu.

Vysočinu obestíralo zimní ticho. Slyšeli jen křupání sněhu pod kopyty poníků. Gray musel připustit, že Wallaceovo hodnocení jejich zvířat nebylo planým vychloubáním. Pip podle všeho věděl přesně, kam pokládat kopyta, i když nemohl vidět pod vrstvu sněhu. Ani při sestupu ze svahu hřebec nikdy neztratil rovnováhu a neuklouzl.

Po dalších třech kilometrech se stezka rozšířila natolik, že se Gray přesunul vedle Rachel a Seichan, které si spolu cosi špitaly.

Když se k nim připojil, Rachel se právě pokoušela osvobodit z batohu svou plastovou lahev. Seichan si všimla jejích potíží a pustila otěže. Řídila koně jen stehny, vytáhla termosku a odšroubovala víčko.

„Horký čaj,“ řekla a nabídla Rachel.

„Díky.“ Rachel se napila a tvář jí zahalila pára. „Je moc dobrý. A krásně hřeje.“

„Moje speciální bylinková směs.“

Rachel znovu kývnutím poděkovala, dopila čaj a vrátila lahev Seichan.

Před nimi se v sedle hrbil Kowalski a klimbal. Nechal na poníkovi, ať sleduje Wallace.

Jeli řídkým lesem olší a dubů po zasněžené cestě a míjeli ledové potůčky. Gray byl rád, že sedí v sedle a nemusí jít pěšky, na rozdíl od Rufuse, kterému výlet podle všeho nevadil, pobíhal vedle nich a

přeskakoval z jednoho vyvýšeného drnu na druhý. Se západem sluncem se ochlazovalo.

„Jak je to asi ještě daleko?“ zeptala se Rachel tlumeně. Studené ticho zimní krajiny nutilo člověka, aby mluvil potichu.

Gray pokrčil rameny. Wallace byl, pokud jde o informace, zdrženlivý. Řekl jen, že jejich cíl leží „vysoko v divočině hor“. Gray si přesto nedělal starosti s tím, že by nemohli najít cestu zpátky. Před odjezdem zapnul jednotku GPS, kterou měl v kapse, a ta nyní sledovala jejich trasu a poskytovala jim digitální obdobu drobečků, podle nichž se mohli vrátit.

Rachel se zachumlala do tlustšího kabátu. Od úst jí stoupaly obláčky páry. „Možná jsme měli počkat do rána.“

Seichan neměla slitování: „Ne. Jestli tu jsou odpovědi, čím dřív je najdeme, tím líp.“

Gray souhlasil, ale vyhlídka na pořádný oheň měla své kouzlo. Všiml si Seichanina napjatého výrazu. Oči měla upřené přímo před sebe.

Gray trochu zpomalil a využil chvilky, kdy jel jako poslední, aby si pořádně prohlédl obě ženy. Představovaly dokonalý protiklad. Rachel jela zcela přirozeně a uvolněně, pohupovala se v sedle a přizpůsobovala se novému prostředí. Často se rozhlížela a vstřebávala okolí. Seichan se naproti tomu nesla jako do bitvy. Zjevně byla zkušená jezdkyně, ale Gray si všiml, jak opravuje i sebenepatrnější chybný krok svého poníka. Jako kdyby se vše muselo podřídit její vůli. I ona se rozhlížela po okolí, ale její oči těkaly sem a tam a očividně jí nezajímaly ani tak krásy krajiny, jako spíš místa, odkud mohlo hrozit přepadení.

Přes všechny rozdíly si ale obě ženy byly v něčem pozoruhodně podobné. Obě byly cílevědomé, odvážné a energické. A někdy také dokázaly člověka zpražit jediným pohledem.

Gray raději obrátil svou pozornost jinam, když si uvědomil, že obě mají společné ještě něco. Ani s jednou z nich ho nemohl spojovat žádný budoucí vztah. Kapitolu s Rachel uzavřel už dávno a se Seichan by si raději neměl vůbec nic začínat.

Pokračovali mlčky horami a každý se nořil do vlastních myšlenek. Během další hodiny vjeli do krajiny skalnatých stěn, zasněžených útesů a černého lesa. Vystoupali na horský hřeben a otevřelo se před nimi údolí s mimořádně strmými svahy.

Wallace zastavil. „Už tam skoro jsme,“ řekl.

Na obloze zářily spousty hvězd, takže nebylo obtížné pokračovat v cestě

za tmy, ale pod nimi se převalovala skutečná noc. Údolí vyplňoval temný les.

To ale nebylo všechno.

Na černém pozadí lesa žhnulo několik načervenalých světel připomínajících malé táborové ohně. Za dne by je snadno přehlédli.

„Co to je za světla?“ zeptal se Gray.

„Rašelinové ohně,“ odpověděl Wallace a dýchl si do dlaní, aby rozehřál krystalky ledu, které se mu vytvořily ve vousech. „Podstatnou část hor zabírá rašeliniště.“

„A jak to konkrétně vypadá?“ zabručel Kowalski.

Wallace mu to vysvětlil, ale i Gray věděl o rašelině dost. Šlo o nahromadění rozkládající se rostlinné hmoty: stromů, listů, mechu i hub. Ve vlhkých oblastech jí byly celé vrstvy. Takové nánosy běžně vznikaly v místech, odkud ustoupily ledovce a při svém ústupu vytvořily hornatou krajinu, jako tady v jezerní oblasti.

Wallace ukázal do údolí. „Les pod námi vyrůstá z jednoho z nejhlubších rašelinišť v kraji. Rozkládá se na rozloze tisíc hektarů. Většina nánosů rašeliny není hlubší než tři metry, ale v tomhle údolí místy dosahuje až desetinásobné hloubky. Je to hodně staré místo.“

„A ty ohně?“ zeptala se Rachel.

„Hořlavost je jedna z výhod rašeliny,“ řekl Wallace. „Už od počátků lidského osídlení byla rašelina těžena jako palivo. Na vaření i vytápění. Předpokládám, že dávné obyvatele takový způsob využití napadl právě při pohledu na přirozené ohně.“

„Jak dlouho tu ty ohně hoří?“ zajímal se Gray.

Wallace pokrčil rameny. „Těžko říct. Doutnaly, už když jsem před třemi lety přijel poprvé. Pomalu prohořívají pod zemí a nedají se uhasit. Prostě žhnou a žhnou, živené bezednou zásobou paliva. O některých je známo, že hoří celá staletí.“

„Jsou nebezpečné?“ otázala se Rachel.

„Jistě, děvče. Musíte si dávat pozor, kam šlapete. Půda může vypadat pevně, dokonce na ní může být i vrstva sněhu, ale metr pod povrchem je hotové žhavé peklo. Hořící kapsy rašeliny a ohnivé řeky.“

Wallace pobídl nohama svého poníka a vydal se do údolí. „Ale nebojte se, znám bezpečné stezky. Nevzdalujte se nikam na vlastní pěst. Držte se za mnou.“

Nikdo neprotestoval. I Rufus se přiblížil ke svému pánovi. Gray vytáhl

jednotku GPS, aby si ověřil, že stále zaznamenává jejich trasu. Na displeji svítila topografická mapa, kterou protínala linka z malých červených bodů. Spokojeně vrátil přístroj do kapsy.

Všiml si, jak ho při tom sleduje Seichan. Když ji přistihl, spěšně odvrátila pohled.

Wallace je vedl klikatou cestou do údolí. Sestup ztěžovaly hromady volného kamení a kluzkých drnů, ale průvodce nezklamal a dovedl je bezpečně na dno.

„Hlavně se držte stezky," varoval je a vyrazil dál.

„Jaké stezky?" zamumlal Kowalski.

Gray rozuměl jeho zmatku. Před nimi se rozkládalo ploché otevřené prostranství pokryté sněhem, z něhož vyčnívalo jen několik pahorků vřesu a pár lišejníkem porostlých balvanů, které připomínaly shrbené kamenné obry. Vlevo od nich zářilo na kousku zčernalého trávníku lemovaného zeleným rašeliníkem růžové světlo a na sněhovém pozadí stoupal k nebi sloup dýmu. V chladném vzduchu visel pach připomínající spálenou šunku.

Wallace se zhluboka nadechl. „To mi připomíná domov," poznamenal hlasitě a se silnějším přízvukem. „Nic se nevyrovná vůni hořící rašeliny doplněné o pořádného panáka skotské."

„Opravdu?" Kowalski ožil a zavětřil.

Wallace je vedl klikatou cestou mezi vysokými balvany. Přes vlastní varování si podle všeho s nebezpečími rašeliniště nedělal žádné starosti. Většina ohňů plála na okrajích údolí, a pár z nich dokonce i výše ve svazích. Gray věděl, že jde obvykle o přirozené požáry, které prohořívají pod povrchem často i několik let. Okraje nánosů byly k takovým zážehům náchylnější.

Za otevřeným prostranstvím se tyčila hradba temného lesa. Sněhem obtěžkané větve odrážely světlo hvězd, ale pod nimi se otvírala cesta černá jako uhel. Wallace byl na to připravený. Sklonil se a zapnul svítilnu, kterou měl připevněnou k sedlu. Její světlo sahalo daleko dopředu, jako kdyby byli v jeskyni.

Vjeli do lesa a drželi se stále za sebou. Kouř už nebylo cítit. Rostly tu břízy a borovice spolu s mohutnými duby, které byly viditelně staré několik set let. Měly vrásčité kmeny a na jejich větvích se dosud držely suché hnědé listy. Zasněženou půdu pokrývaly žaludy, které vysvětlovaly značné množství veverek, jež jim spěšně utíkaly z cesty.

Gray si všiml, jak nízko při zemi prchá i něco většího.

Rufus za zvířetem vyběhl, ale Wallace vykřikl: „Nech ho být! Jezevec by ti pořádně zvalchoval hřbet.“

Kowalski se díval na okolní les s jasnou podezřívavostí. „A co medvědi? Máte v Anglii nějaké?“

„No jistě,“ odtušil Wallace.

Kowalski se i se svým poníkem ihned přiblížil k muži s brokovnicí.

„V zoo jich je plno,“ pokračoval Wallace s úsměvem. „V divočině ale nejsou už od středověku.“

Kowalski se na něj zamračil, ale už zůstal v jeho blízkosti.

Další půl hodiny jeli letitým lesem. Vzhledem k naprosté tmě, která je obklopovala, Gray vůbec netušil, kde jsou. Hustý porost zakrýval všechny výrazné krajinné prvky.

Konečně se stromy rozestoupily a před nimi se otevřelo další prostranství. Světlo hvězd zalévalo širokou mělkou prohlubeň o rozloze téměř půl hektaru. Z čerstvého sněhu vyčnívaly traviny a kapradiny, spolu s pařezy poražených stromů.

Otevřený prostor však nebyl prázdný.

Na jedné straně stály dva tmavé stany s dřevěnou podsadou a s těžkou látkou nataženou přes ocelové rámy. Za nimi bylo vidět hromady vytěžené rašeliny, vytvářející drobné pyramidy, připravené k tomu, aby posloužily obyvatelům stanů jako otop. Nikdo tu nebyl. Přes zimu archeologické naleziště vzhledem k nebezpečí silného sněžení osiřelo.

Pozornost skupinky nicméně nezaujal tmavý tábor. Gray hleděl do středu prohlubně. Vlastní vykopávky byly označeny žlutými páskami, které křižovaly celou oblast. Z nich, jako zachycené v síti, vyčnívaly obří kameny uspořádané do hrubého kruhu. Každý z nich dosahoval dvojnásobku Grayovy výšky. Na jedné dvojici balvanů ležela těžká deska tvořící jakousi vstupní bránu do kruhu.

Gray si vzpomněl na Wallaceův popis neolitických míst, která se vyskytovala po celé oblasti. Profesor tu zjevně objevil další podobný kamenný kruh, dlouhou dobu zapomenutý v rašelinném lese.

„Vypadá to jako Stonehenge,“ poznamenal Kowalski.

Wallace sklouzl ze sedla a vzal svého poníka za uzdu. „Jenže tenhle kruh je starší než Stonehenge. O hodně starší.“

Sesedli. U stanů se nacházel krytý výběh, kam odvedli všechny poníky, sundali jim sedla a otřeli je. Kowalski donesl z nedalekého potůčku vodu.

Wallace ostatním vysvětlil, jak ho vodítka z Knihy soudného dne

zavedla na toto místo, označené latinským termínem pro pustinu. „Neobjevil jsem tu ani stopu po nějaké osadě. Zřejmě byla srovnána se zemí. Při lovu jsem ale narazil na kamenný kruh, zpola pohřbený v rašeliništi. Necvičené oko by si ho mohlo snadno splést s obyčejnými balvany, zejména vzhledem k tomu, že byly všechny porostlé mechem a lišejníkem. Jenže tenhle typ kamenů se normálně ve zdejších horách nevyskytuje.“

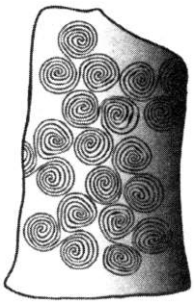
Mluvil stále vzrušeněji. Po ustájení poníků odvedl ostatní ke kamennému kruhu. Nesl svítilnu a také Gray vytáhl ze sedlové brašny baterku. Společně přelezli pásky a brodili se sněhem, který jim sahal po kolena. Kameny stály ve čtvercové prohlubni, z níž archeologové během let odstranili vrstvy rašeliny.

„Když jsem na ně narazil poprvé, byly z poloviny zabořené v rašelině, kam během uplynulých tisíciletí svou vlastní obří váhou poklesly.“

„Tisíciletí?“ zopakovala Rachel. „Jak staré je tohle místo?“

„Podle mého datování o dva tisíce let starší než Stonehenge. To odpovídá době, kdy se na Britských ostrovech usadili první obyvatelé. Jen abyste měli lepší představu, je to ještě o tisíc let dřív, než byly postaveny velké egyptské pyramidy.“

Gray namířil kužel světla na nejbližší balvan. Po očištění od mechu a lišejníků nebylo pochyb, že jde o lidské dílo. Do boku balvanu byly vyryty hrubé petroglyfy, pokrývající celý povrch kamene. Opakoval se tu stále stejný motiv.

„Spirály,“ zamumlal Gray.

Rachel postřehla, na co se dívá, a připojila se k němu, stejně jako Wallace.

„Běžný pohanský symbol,“ řekl profesor. „Představuje pouť duše. Jde o

téměř přesnou repliku kamenných obrazů z Newgrange, komplexu hrobek z předkeltského období v Irsku. Newgrange pochází přibližně z období 3200 let před Kristem, takže je stejně staré jako zdejší kruh, což naznačuje, že je postavil stejný kmen lidí.“

„Druidové?“ zeptal se Kowalski.

Wallace se zakabonil. „Fuj, kdepak jste se učil dějepis, mladíku? Druidové byli keltští kněží. Ti se na scéně objevili až za další tři tisíciletí.“ Opsal rukou oblouk, který zahrnul celý neolitický kamenný kruh. „Tohle je dílo prvních osadníků na Britských ostrovech, lidí, kteří tu byli dávno před Kelty a druidy.“

Kowalski jen pokrčil rameny. Nijak ho neurazilo, že profesor tak znevážil jeho vědomosti.

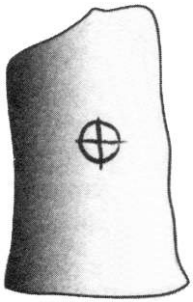
Wallace si povzdychl. „Asi ale chápu, proč se většina lidí dopouští tohoto omylu. Keltové tenhle ztracený národ uctívali, věřili, že se jednalo o bohy, a včlenili jejich kulturu do své. Učinili z těchto kruhů vlastní posvátná místa, spředli kolem nich vlastní mytologii a považovali je za sídlo bohů. To, co se dnes považuje za keltské motivy, je vlastně založeno na prastarých pohanských rytinách. Všechno ale nakonec směřuje sem.“ Wallace ukázal na vysoké kameny. „Zásadnější otázka ovšem zní: Kdo byli ti dávní lidé, kteří stavěli kamenné kruhy?“

Gray vnímal, jak Wallaceův zápal dostupuje vrcholu. Zdálo se, že se profesor chystá říct něco zásadního, co si dosud nechával pro sebe, aby si nezkazil pointu. Než ale mohl pokračovat, přerušila ho Rachel.

„Pojďte se podívat na tohle.“

Obešla kámen a dívala se na něj z nitra kruhu. Ukazovala na jeho povrch.

Ostatní se k ní připojili a Gray pozvedl baterku. Tady byl vyrytý jediný znak. Gray si posvítil na všechny kameny. Všiml si, že je jich celkem dvanáct. Na každém se skvěl stejný symbol.

„Kruhový kříž,“ vydechl Gray.

Wallace přikývl. „Teď už víte, proč jsem si byl tak jistý, že deník toho středověkého učence Martina Borra ukazuje přímo sem. Byl na něm nakreslený tenhle znak.“

Gray se pomalu otáčel.

Co to všechno znamená?

Znovu se zadíval na první balvan a uvažoval o jeho významu. Spirály na jedné straně, pohanský kříž na druhé. Uvědomil si, že na koženém měšci byly stejné symboly: *z jedné strany spirála, z druhé kříž.*

Podíval se na Rachel a v jejích očích si přečetl stejné pochopení. Věděl, co si myslí. Chtějí-li odpovědi, je nejvyšší čas, aby doktoru Boyleovi nalili čistého vína.

20.42

Wallace studoval artefakt u stolku v jednom ze stanů s dřevěnou podsadou. U lokte měl lucernu a Rachel seděla vedle něj. Ohřívala si dlaně o hrnek čaje, zbytku ze Seichaniny termosky. Srkala jej a vychutnávala si jeho horkou, mírně nahořklou příchuť. Raději by si do něj dala trochu smetany, ale i tak čaj významně pomáhal vyhánět poslední stopy chladu z jejího těla.

Dvě hodiny strávili venku v zimě, pořizovali fotografie, měřili vzdálenosti a zaznamenávali podobu celého místa. Ale k čemu to povede?

Podívala se přes stůl na Graye. Při práci se uzavřel víc do sebe. Znala ho dost dobře, aby poznala, kdy mu něco dělá starosti a kdy má pocit, že něco schází. Viděla, jak nad něčím hloubá, a dobře znala hlavní otázku, která mu vrtá hlavou.

Co je na tomhle místě tak podstatného?

Vedle Graye seděla Seichan. Příliš jim nepomáhala, jako kdyby řešení této záhady nechávala na nich. Teď všichni čekali na profesorovo vyjádření. V zadní polovině stanu stála dvě patrová lůžka. Na jednom z nich ležel natažený Kowalski s paží přes oči, aby si je stínil před světlem. Vzhledem k tomu, že stanem neotřásalo jeho chrápání, byl zřejmě ještě vzhůru.

„Nevím, co si o tom mám myslet," pronesl Wallace nakonec a zavrtěl hlavou. Prohlížel si měšec. Mumifikovaný prst už prozkoumal. „Nevím, kde to Marco našel ani proč by někdo kvůli tomu zabíjel."

„Tak se vraťme na začátek," řekl Gray. „Proč sem otec Giovanni vůbec přišel? Co doufal, že získá návštěvou tohohle místa?"

„Šlo o ta těla," zabručel Wallace a stále si pohrával s měšcem.

Rachel se narovnala. „O těla? O jaká těla?"

Wallace konečně měšec odložil a opřel se. „Musíte chápat, že rašeliniště byla celé věky uctívána starými Kelty a jejich druidy. Pohřbívali do nich vzácné předměty, kterých si vážili. Rašeliniště se tak stala skutečnými archeologickými pokladnicemi. Dají se v nich najít meče, koruny, šperky, keramika, a dokonce i celé válečné vozy. Taky v nich ale jsou lidské ostatky."

Profesor se na chvíli odmlčel a přešel k malým kamínkům, kde si ohřál ruce nad hořící kostkou rašeliny. Kývl k ohni. „Rašelina byla zdrojem života, takže ji bylo třeba uctívat. A uctívání s sebou často neslo lidské oběti. Keltové oběti zabíjeli a házeli jejich těla do rašeliniště, aby si usmířili bohy." Znovu se otočil ke stolu. „A v rašelině se všechno dlouhodobě uchová."

„Nerozumím," řekla Rachel.

Gray jí to vysvětlil: „Kyselé prostředí v kombinaci s nedostatkem kyslíku v rašelině zabraňuje rozkladu."

„Přesně tak. V rašelině byly nalezeny nádoby s máslem, staré sto let. Máslo bylo pořád čerstvé a poživatelné."

Kowalski znechuceně zasténal a otočil se na bok. „Připomeňte mi, že si u vás doma nemám dávat topinky."

Wallace si ho nevšímal. „A obdobně se zachovala obětovaná těla. Označují se jako mumie z močálů. Nejslavnější je tolundský muž z Dánska, který vypadá, jako kdyby do rašeliny spadl teprve včera. Má neporušenou kůži, orgány, vlasy i oční řasy. Dokonce se u něj dají stále rozeznat otisky prstů. Ohledání prokázalo, že byl rituálně zardoušen. Kolem krku měl

dosud provaz. A víme, že ho zabili druidové, protože měl v žaludku plno jmelí. Tato rostlina byla pro keltské kněží posvátná.“

„A vy jste našel nějakou mumii i tady?“ zeptal se Gray.

„Dvě. Ženu a dítě. Objevili jsme je při vykopávání kamenného kruhu. Choulili se přímo uprostřed.“

Seichan položila první otázku. Očima na chvíli zalétla k Rachel, ale byl to jen mžik. „Byli obětováni?“

Wallace ožil. „Přesně to nás napadlo. Dnes už se všeobecně přijímá myšlenka, že kamenné kruhy představovaly sluneční kalendáře, ale zároveň sloužily jako pohřebiště. A zdejší místo muselo být dvojnásobně posvátné. Kamenný kruh v uctívaném rašeliništi. Museli jsme zjistit, jestli šlo o pohřeb, nebo o vraždu.“

Při poslední větě mu v hlase zazněla stopa provinilosti.

„Měli jsme nechat těla nedotčená a poslat je na univerzitu jako celek, ovšem chtěli jsme znát pravdu. Těla neměla kolem krku žádný provaz, ale existoval jiný způsob, jak zjistit, jestli se jednalo o rituální oběť.“

Rachel se rozsvítilo. „Jmelí v žaludku.“

Wallace přikývl. „Udělali jsme menší pitvu. Dobře zdokumentovanou, pochopitelně.“ Přesunul se ke svému batohu, otevřel jej a vytáhl složku. Pokrčil rameny a vrátil se ke stolu. „Neměl jsem si ani pořizovat výtisk.“

Zalistoval složkou a vyndal z ní několik fotografií. První zachycovala ženu a dítě skrčené v černé půdě. Žena chovala dítě v náručí. Choulili se k sobě jako ve spánku. Jejich těla byla vyzáblá a ženinu tvář zahaloval závoj z černých vlasů. Další snímek ukazoval nahou ženu ležící na stole. Z rohu obrázku čněla ruka držící pitevní skalpel.

„Před odesláním těla na univerzitu jsme se chtěli podívat, jestli nemá v žaludku jmelí. Nešlo by o velký zásah.“

„Našli jste ho?“ zeptala se Rachel. Najednou se necítila úplně dobře.

„Ne. Ale objevili jsme něco docela zvláštního. Pokud máte slabý žaludek, raději byste se neměla dívat.“

Rachel se silou vůle přinutila k tomu, aby neodvracela pohled.

Další fotografie znázorňovala řez ve tvaru písmene Y, vedený přes ženino břicho. Cípy kůže byly odhrnuty stranou, aby odhalily vnitřní orgány. Něco však bylo zjevně špatně. Wallace ukázal další snímek se zvětšeninou žlutých jater. Z povrchu čněly jakési výrůstky, které pokrývaly takřka celý orgán.

„Tohle jí rostlo po celé břišní dutině,“ vysvětlil Wallace.

Rachel si zakryla dlaní ústa. „Je to opravdu to, co si myslím, že to je?“

Wallace přikývl. „Houby.“

Šokovaný Gray se znechuceně opřel. Pokoušel se pochopit, co tu vlastně archeologové objevili. Potřeboval se něčeho chytit, a proto se vrátil na začátek.

„Zpátky k otci Giovannimu,“ ozval se. „Říkal jste, že ho sem přivedla ta těla.“

„Správně.“ Wallace se posadil na židli. „Marco se doslechl o objevu, který jsme udělali na místě, kde stále probíhal konflikt mezi křesťanstvím a pohanskými zvyky.“

„Ve skutečnosti mu ale nešlo přímo o ten konflikt,“ řekl Gray s pohledem upřeným na první snímek ženy a dítěte. Nedalo se to přehlédnout.

Vypadali jako Madona s malým Ježíškem. A ne jen tak ledajaká Madona. Rašelinné třísloviny zbarvily ženinu pleť do hnědočerného odstínu.

„Poslal jsem mu snímek mumií a on přijel hned druhý den. Zajímal se o vše, co nějak souviselo s Černou Madonou. Když jsme našli taková těla na posvátném pohanském pohřebišti v kraji, kde se stále prolínalo křesťanství se staršími zvyky, musel se na vlastní oči přesvědčit, jestli tu nebyla nějaká souvislost s mytologií jeho černé bohyně.“

„A byla?“ zeptala se Rachel.

„To právě Marco poslední roky zkoumal. Jezdil kvůli tomu po celých Britských ostrovech. Minulý měsíc jsem na něm ale poznal, že ho něco rozrušilo. Neřekl mi, co to bylo.“

„Co si o těch mumiích myslíte vy?“ otázal se Gray.

„Jak jsem říkal, nenašli jsme jmelí. Myslím, že ta těla tu pohřbili už jako mrtvá. Ale kdo je pohřbil a proč? A proč Martin Borr označil svůj deník pohanským symbolem? To jsem chtěl zjistit.“

„A dál?“ pobídl ho Gray. Profesor je schválně napínal narážkami místo skutečných odpovědí.

„Mám svoji hypotézu,“ připustil Wallace. „Musíme se vrátit k bodu, odkud jsem zahájil pátrání. Ke Knize soudného dne. Něco vedlo ke zkáze vedlejší vesnice nebo městečka. Něco dostatečně hrozného, aby bylo nutné osadu srovnat se zemí a vymazat všechny zmínky z map, kromě tajemného záznamu v pozemkové knize a odkazu v deníku Martina Borra. Co se tedy

odehrálo? Vsadil bych se, že se tu rozšířila nějaká choroba. Místo bylo zničeno, aby se nerozšířila a zůstala v tajnosti.“

„Ale co zdejší těla?“ Rachel kývla hlavou k snímkům na stole.

„Zavřete oči a představte si, že žijete v tom městě. V izolované osadě sužované nějakou vážnou nemocí. V osadě na pomezí mezi oddanými křesťany a těmi, kteří potají praktikovali staré rituály a určitě museli vědět o tomhle kamenném kruhu v sousedství, který také jistě stále uctívali. Když na údolí padla zkáza, obě strany pravděpodobně naléhavě žádaly o pomoc své bohy. A někteří patrně pro jistotu mísili obě věrouky. Vzali matku s malým dítětem jako symbol Madony se svým synem a pohřbili je na starém pohanském místě. Mám za to, že tato dvě těla tak unikla následnému zničení a dochovala se jako jediné doklady tehdejší epidemie.“

Wallace se prstem dotkl snímku z pitvy. „Ať už vesnici napadlo jakékoliv onemocnění, bylo rozhodně zvláštní. Nevím o ničem podobném, co by bylo zaznamenáno v lékařských análech. Těla se stále zkoumají, a to v naprosté tajnosti. Ani mně nechtějí říct, co zjistili.“

„Neměli by vás ale informovat?“ zeptal se Gray. „Jste přece profesor na Edinburské univerzitě?“

Wallace se zmateně zamračil, než mu to došlo. „Ach ne, špatně jste mě pochopil. Když jsem říkal, že si těla odvezla univerzita, nemyslel jsem Edinburskou. Můj výzkum byl financován ze zahraničí. Na tom není nic nezvyklého. K terénním výzkumům sháníte peníze, kde se dá.“

„Tak kdo má ta těla?“

„Poslali jsme je k prozkoumání na univerzitu v Oslu.“

Gray měl pocit, jako kdyby právě dostal kopanec do břicha. Chvilku mu trvalo, než mohl odpovědět. *Oslo.* To byla první spojitost mezi zdejšími událostmi a vyšetřováním Paintera Crowea v Norsku.

Zatímco se pokoušel obsáhnout, co z toho může plynout, Wallace pokračoval: „Všechno se patrně točí kolem extremofilů.“

Podivnost profesorovy zdánlivě naprosto nesouvisející poznámky Graye vrátila do reality. „O čem to mluvíte?“

„O mém financování,“ řekl Wallace takovým tónem, jako kdyby to mělo být zjevné. „Jak jsem říkal, v téhle oblasti sháníte peníze, kdekoliv můžete.“

„Ale jak do toho zapadají extremofily?“

Gray ten termín dobře znal. Extremofily jsou organismy žijící za extrémních podmínek, dříve považovaných za příliš drsné, než aby v nich

mohl prosperovat život. Většinou se jedná o bakterie, jež dokáží přežít v toxických prostředích, jako jsou vroucí hlubokomořské průduchy nebo sopečné krátery. Takové jedinečné organismy jsou potenciálně zdrojem nových látek s praktickým uplatněním po celém světě.

Světovým průmyslovým společnostem tato možnost samozřejmě neunikla – vytvořily rovnou odvětví, zabývající se honbou za novými patenty, které mají cenu zlata. Ukázalo se, že toto odvětví jen vzkvétá. Extremofily už posloužily k patentování nových průmyslových detergentů, čisticích prostředků, léků a dokonce i enzymu široce používaného v biologických i kriminalistických laboratořích k molekulárně genetickým testům.

Co tohle všechno ale mělo společného s rašelinnými mumiemi z Anglie?

Wallace se pokusil o vysvětlení: „Jde o mou původní hypotézu, s níž jsem seznámil potenciální sponzory. O hypotézu ohledně Knihy soudného dne."

Gray postřehl, že tentokrát Wallace položil důraz na přezdívku knihy, a odhadoval, že se profesorovi se smyslem pro dramatický přednes jednoduše toto barvité označení momentálně hodí víc.

„Jak už jsem se zmínil, těch pár míst, která kniha označuje latinsky jako pustinu, bylo zřejmě vymazáno z mapy – doslovně i v přeneseném smyslu. Proč by autoři tehdejšího sčítání lidu dělali něco takového, pokud ta města nezasáhlo něco krajně nebezpečného?"

„Jako například choroba," řekl Gray.

Wallace přikývl. „A je možné, že šlo o nemoc, jakou dosud nikdo neviděl. Byla to odlehlá, izolovaná místa. Kdo ví, co mohlo vystoupit z bažin? Rašeliniště představují živnou půdu pro zvláštní organismy. Bakterie, houby i různé kalové formy."

„Takže vás najali jako archeologa i jako prospektora extremofilů."

Wallace pokrčil rameny. „Nejsem jediný. Průmyslové podniky se začínají obracet na terénní archeology. Zkoumáme dávno uzavřená starověká místa. Zrovna minulý rok jedna americká chemická společnost objevila v čerstvě otevřené egyptské hrobce dosud neznámého extremofila. Je to velké terno, chápete?"

„A vaše vykopávky tedy financovala univerzita v Oslu."

„Ne. Ta má stejně málo prostředků jako moje domovská univerzita. Dneska většinu grantů udělují sponzoři z řad velkých korporací."

„A která korporace najala vás?“

„Jedna biotechnologická společnost, která pracuje s geneticky modifikovanými organismy. Obilím a podobně.“

Gray sevřel okraj stolu. *No jistě.* Biotechnologické firmy byly hlavními hráči v honu na extremofíly. Pátrání po využitelných organismech pro ně představovalo životní zájem. Rozhazovaly sítě všemi směry a po všech oborech. Zdálo se, že nevynechaly ani archeologii.

Gray vůbec nepochyboval o tom, kdo sponzoroval Wallaceův výzkum.

Vyslovil to jméno nahlas: „Viatus.“

Wallace zdvihl obočí. „Jak jste to uhodl?“

23.44

Seichan stála před stanem a v ruce držela nezapálenou cigaretu, na kterou už dávno zapomněla. Hvězdy na noční obloze zářily s nebývale ostrým jasem. Mezi stromy se plížily cáry ledové mlhy. Zhluboka se nadechla. Cítila pach pálené rašeliny, jednak z jejich kamen a jednak ze žhnoucích ohňů po okolí.

Kamenný kruh pokrytý jinovatkou se třpytil jako kusy stříbra.

Představila si dvě těla pohřbená uprostřed. Z nějakého důvodu si vzpomněla na kurátora, jehož zabila v Benátkách – nebo spíš na jeho ženu a dceru. Představila si tu pohřbené tyhle dva. Věděla, že na ni jen doléhají výčitky svědomí, a potřásla nad takovou sentimentalitou hlavou. Musí dokončit úkol.

Podívala se na ocelovou termosku v druhé ruce. Díky ní vydržel čaj horký. Teplo také inkubovalo biotoxin. Ostatní uvnitř po odhalení sponzora Boyleova výzkumu dlouze hovořili o extremofilech. Zdrojem toxinu, který jí dodali, byla bakterie objevená v sopečném komíně v Chile. Jako organismus citlivý na mráz musela být uchovávána v teple.

Nikdo si nevšiml, že čaj pila pouze Rachel.

Seichan jen předstírala, že rovněž upíjí.

Uklidila cigaretu do kapsy a přešla k místu s navátým sněhem, který vzápětí začala plnými hrstmi cpát do termosky. Chlad termosku vysterilizuje a zabije všechny zbývající bakterie. Jakmile ji měla napěchovanou po okraj, zašroubovala víčko. Chvěly se jí přitom prsty. Ráda by to připsala na vrub zimě. Závit víčka se nechytil správně a zasekl se. Zlomek vteřiny s ním zápasila a projela jí vlna vzteku. Podrážděně

napřáhla paži a mrštila termoskou do lesa.

Půl minuty ztěžka oddychovala a sledovala, jak jí od úst stoupá pára.

Neplakala – a to jí pomohlo najít ztracenou rovnováhu.

V jednom ze stanů vrzly dveře. Dělila se o stan s Rachel; muži se ubytovali v druhém. Vykročila na otevřené prostranství, aby se podívala, kdo je ještě vzhůru.

Hřmotná postava a pomalá chůze nenechávaly žádný prostor pro dohady. Kowalski si jí všiml a zvedl ruku na pozdrav. Trhl palcem k ohradě.

„Jdu si něco vyřídit ke koním," řekl a zašel za roh.

Chvíli jí trvalo, než si uvědomila, co jde vyřizovat. Natolik byla rozhozená. Slyšela, jak si Kowalski píská, zatímco si ulevoval.

Podívala se na hodinky. Bylo pár minut před půlnocí. Všechno je naplánováno a nedá se couvnout. Měli dostatek času, aby to tu prozkoumali. Bratrstvo nehodlalo Grayově skupině při postupu ve šlépějích otce Giovanniho a pokusech objevit klíč dřív než ostatní poskytovat přílišnou volnost. Zasazovala se o to, aby měli víc času, ale její návrh byl zamítnut. Tak ať. Budou sebou muset pohnout.

Ohlédla se k ohradě s poníky. Snad to Kowalskému nebude trvat dlouho. Netrvalo. Po minutě se došoural zpátky a pořád si tiše hvízdal.

„Nemůžete spát?" zeptal se jí a přistoupil k ní.

Vytáhla z kapsy cigaretu a zvedla si ji místo vysvětlení ke rtům.

„Tyhle věčičky vás zabijou." Sáhl do kapsy, vylovil nedopalek doutníku a napodobil její gesto. „Takže to můžete rovnou urychlit."

Zasunul si sežvýkaný konec doutníku mezi stoličky, vyndal staromódní krabičku dřevěných zápalek a škrtl dvěma sirkami zároveň o hrubou látku stanu. Vyskočily dva plamínky. Jeden jí podal. Zjevně to nedělal poprvé.

S doutníkem v ústech zahučel: „Gray právě zalezl do postele. Dvě hodiny se snažil z toho starého profesora dostat něco dalšího. Musel jsem tam odtud vypadnout na čerstvý vzduch. Ten pes hrozně smrdí. A není divu. Viděla jste, čím toho zatraceného čokla krmí? Klobásami a cibulí. Co je to za psí žrádlo?"

Seichan si zapálila cigaretu. Nechala Kowalského mluvit a byla za jeho nezávazné žvanění vděčná. Jeho monolog však bohužel měl namířeno k jistému cíli, k němuž se Kowalski s jemností slona v porcelánu vzápětí dostal.

„Takže," řekl, „co se děje mezi vámi a Grayem?"

Seichan se zakuckala.

„Pořád po vás loupe očima. A vy zíráte skrz něj, jako kdyby byl duch. Jako dva školáci, který se do sebe zabouchli.“

Seichan se zamračila, připravená odmítnout jeho narážku a nervózní z toho, jak blízko je pravdy. Naštěstí nemusela odpovídat.

S příchodem půlnoci údolí vybuchlo.

V lese vyšlehly plamenné gejzíry, jeden za druhým. Doprovázely je tlumené rány, které mohl člověk snadno přeslechnout, pokud nevěděl, na co by se měl zaměřit. Hluboko do vlhké rašeliny byly rozmístěny zápalné nálože doplněné o rubidiový tepelný katalyzátor, který měnil vodu v urychlovač hoření. Byly nastavené na půlnoc. Celé údolí mělo lehnout popelem.

V centru kamenného kruhu došlo ke třem dalším explozím. Vysoko k nebi se zvedly plamenné spirály.

I na tu vzdálenost jí horko pálilo na tváři. Ze stanů za nimi vybíhali lidé. Kowalski vedle ní zaklel. Neodvrátila se. Ty plameny ji hypnotizovaly. Bušilo jí srdce. Požár se začal rozšiřovat, zde i v lese, až příliš rychle. Nálože měly pouze přimět Grayovu skupinu k útěku – doslovně i přeneseně zařídit, aby jim hořelo za patami – a zničit veškeré důkazy.

Sledovala rostoucí plameny.

Někdo se přepočítal a podcenil hořlavost rašeliny. Na okamžik jí myslí projela nedůvěra. Zradili ji? Měli tu všichni zahynout?

S pomocí chladné logiky tyto pochyby zadusila. Jejich smrtí by nikdo nic nezískal. Přinejmenším ne teď. Určitě šlo o chybu v provedení. Staré ohně, doutnající dlouhé roky, oslabily stabilitu rašelinných vrstev a změnily celé údolí v hranici připravenou vzplanout po přiložení té správné pochodně.

Výsledek byl ale stejný.

Dívala se, jak se k nim ze všech stran blíží požár.

Nikdy se odsud nemohou dostat živí.

15. kapitola

12. ŘÍJNA, 23.35
OSLO, NORSKO

Monk svižně kráčel přes park u výzkumného ústavu. Pod silnou bundou měl oblečenou uniformu pracovníka bezpečnostní služby u společnosti Viatus. John Creed vedle něj byl rovněž oblečený proti zimě, ale přes paži navíc nesl laboratorní plášť.

Po předložení falešných průkazů totožností neměli žádné potíže se vstupem na pozemky Viatu hlavní bránou. Zaparkovali na parkovišti pro zaměstnance a vydali se k budově. Viatus budoval svá zařízení po celém světě, ale v Oslu měli hlavní stan. Zdejší zařízení se rozkládalo na více než čtyřiceti hektarech pozemků připomínajících park, z něhož vyrůstaly jednotlivé budovy. Všechny stavby byly elegantní a moderní. Očividně je ovlivnil skandinávský minimalismus.

Uprostřed pozemků se tyčila konferenční síň, celá ze skla, která zářila jako diamant. Skleněnými stěnami bylo vidět mohutný trup vikingské lodě. Nešlo o model, ale o autentickou součást dějin. Plavidlo objevili zamrzlé v ledu za polárním kruhem. Její vyzvednutí a zachování stálo miliony, jež všechny dodal Ivar Karlsen.

Musí být prima, když je člověk bohatý.

Monk pokračoval v chůzi přes pozemky Viatu. Laboratoř biogenního výzkumu se nacházela v odlehlém koutě, docela daleko od parkoviště.

Stáhl si kapuci více do čela. „Takže, chlapče," oslovil svého společníka, aby se trochu rozptýlil od panujícího chladu, „co jsi přesně provedl, že tě vylili z armády a skončil jsi u Sigmy?"

Creed jenom zabručel: „Na nic se neptejte." Zjevně se o tom nechtěl bavit. A byl nervózní.

Oslovení „chlapče" taky patrně nepomáhalo.

Creed nebyl zrovna hovorný typ, ale Monk musel připustit, že jeho společník je velice bystrý. Už stačil pochytit základy norštiny, a dokonce si

vypiloval obstojný přízvuk. Monk znal jedinou osobu, která byla takhle rychlá. Představil si její úsměv, křivku jejích zad i sotva viditelnou vybouleninu rostoucího břicha. Vzpomínka na Kat ho vydržela hřát, dokud nedorazili k místu určení.

Biogenetická laboratoř připomínala stříbrné vajíčko stojící na špičce. Byla postavena ze zrcadlových skel, které odrážely okolí a dodávaly budově surrealistický vzhled, jako kdyby se právě vynořovala z jiné dimenze.

Jednalo se o poměrně novou stavbu, dokončenou teprve před pěti lety, jež byla vybavena důmyslným bezpečnostním systémem vyžadujícím v noci přítomnost jen několika pracovníků.

Ani taková opatření ovšem nedokázala zastavit člověka vybaveného nejnovějšími hračkami z DARPY.

Monk měl přes rameno přehozený batoh a v podpaží zasunutou pistoli Taser XREP. Zbraň střílela malé elektrické šipky, které dokázaly cíl vyřadit na pět minut z provozu. Monk doufal, že po tomhle předběžném opatření nebude muset sáhnout.

Creed se zastavil před hlavním vchodem.

Monk si přejel prstem po hrdle. Nad hrtanem měl připevněný mikrofon a v uchu zasunuté sluchátko. „Pane, právě vcházíme do budovy.“

Painter okamžitě odpověděl: „Nějaké potíže?“

„Zatím ne.“

„Dobře. Informujte mě o dalším vývoji.“

„Ano, pane.“

Creed se zastavil před čtečkou elektronických klíčů a projel ji kartou. Od karty vedl tenký drát k přístroji, který měl Creed připevněný za opaskem. Jednalo se o dešifrovací zařízení využívající kvantových algoritmů k otvírání všech elektronických zámků, v podstatě digitální obdoba univerzálního klíče. Zámek se odemkl a Creed otevřel dveře.

Vstoupili dovnitř.

Vchod byl jen spoře osvětlen a za pultem recepce nikdo neseděl. Monk věděl, že pracovník ostrahy obsluhuje monitorovací stanici o patro výš. Dokud nespustí poplach, neměli by mít problémy s tím, aby se dostali k počítačovým serverům v suterénu. Jejich cílem bylo otevřít zadní vrátka do paměti hlavních počítačů. S trochou štěstí odtud do deseti minut vypadnou.

Cestou přes vstupní halu držel tvář skloněnou tak, aby mu do ní nebylo vidět ze žádné z bezpečnostních kamer. Creed si počínal stejně. Rozmístění

kamer se naučili z plánků, které jim poskytla Kat.

Zamířili k výtahům. Creed měl příliš naspěch a Monk se dotkl jeho paže, aby trochu zpomalil. Nechtěl, aby na sebe upoutali pozornost.

Došli k výtahům a po stisknutí tlačítka se otevřely dveře jednoho z nich. Vstoupili do kabiny, kde červeně zářila další čtečka karty. Výtah se bez správného kódu ani nepohne.

Monk zvedl prst k tlačítku označenému -2, druhému podzemnímu podlaží, kde se nacházely počítačové servery, a Creed čekal, až bude moci projet čtečku univerzálním klíčem. Monk váhal s prstem na tlačítku.

„Co je?“ naznačil Creed bezhlesně ústy. Nechtěl mluvit anglicky pro případ, že by někdo výtah monitoroval.

Monk ukázal na tlačítka označená -2 až -5. Podle dodaných plánů budovy nemělo být pod druhým podzemním podlažím už žádné další.

Co tam tedy může být?

Jejich úkol zněl jasně, ale stejně tak jasný byl důvod téhle noční akce: zjistit, co se ve skutečnosti děje ve Viatu. Nebylo příliš pravděpodobné, že by společnost uchovávala nějaká kompromitující data v počítačích. Opravdová špína by byla pohřbena podstatně hlouběji.

Například pod zemí.

Spustil ruku a stiskl tlačítko nejhlubšího patra. Creed po něm loupl očima. Zjevně si o tom myslel své.

Menší změna plánu, odpověděl Monk tiše. V Sigmě se nevyžadovalo slepé plnění rozkazů, ale samostatné myšlení a improvizace.

To se Creed ještě bude muset naučit.

Monk ukázal na čtečku a pokynul Creedovi, aby ji projel elektronickou kartou. Zdrží se sotva o minutu. Jenom se podívají dolů. Pokud najdou jen strojovnu nebo něco na způsob plaveckého bazénu pro zaměstnance, hned se vrátí ke svému plánu, připojí se k počítačům a vypadnou odtud.

Creed s vyčerpaným povzdechem projel čtečku kartou. Po půl vteřině se rozsvítilo zelené světlo a výtah se rozjel dolů.

Žádný alarm.

Dveře výtahu se otevřely do vestibulu. Přímo proti nim se nacházely další, tentokrát neprodyšně uzavřené dveře. Monk se zarazil.

Jak by se asi teď zachoval Gray?

V duchu zavrtěl hlavou. Odkdy je dobré následovat Grayova příkladu? Ten chlap má zázračnou schopnost přitahovat problémy.

Dveře výtahu se začaly zavírat. Monk popadl Creeda za loket a vyskočil

do vestibulu.

„Zbláznil jste se?“ sykl Creed a setřásl ze sebe Monkovu ruku.

Asi jo.

Monk přistoupil ke dveřím, aby si je prohlédl. Nebyla tu žádná čtečka, jen zářící panel, který zjevně sloužil ke skenování dlaně.

„Co teď?“ zašeptal Creed.

Monk klidně přiložil ke čtecímu zařízení svou umělou ruku. Zařízení bylo očividně citlivé na tlak, protože se rozzářilo o něco jasněji. Monkovu ruku přejel světelný pruh nejprve zdola nahoru a poté zpátky. Zatajil dech – a uslyšel, jak se odemyká zámek.

Na panelu se rozsvítilo jméno.

IVAR KARLSEN

Creed si ho přečetl a zamračil se na Monka. Popudilo ho, že ho o tomhle předběžném opatření nikdo neinformoval.

Byl to Katin nápad. Získala kompletní složku výkonného ředitele Viatu, včetně otisků dlaně. Převedení dat do digitální formy a jejich přenos do obdoby laserové tiskárny zabralo jen chvilku. Kopie výtisku pak byla vypálena do Monkovy umělé dlaně, která se tak změnila v dokonalého dvojníka Karlsenovy ruky.

Výkonný ředitel musel mít určitě neomezený přístup do všech zařízení.

Monk vešel do dveří.

Tak se mrkneme, co tu Ivar schovává.

23.46

Painter sledoval situaci z lavičky na druhé straně ulice, odkud měl dobrý výhled na vchod do Grandhotelu Oslo. Nedivil se, že se senátor Gorman ubytoval právě tady. Budova byla postavena v extravagantním slohu napodobujícím dobu Ludvíka XVI., tyčila se do výšky osmi poschodí a zabírala celý městský blok. Nad vchodem se rýsovala věž s hodinami. Hotel se také příhodně nacházel přímo naproti budovám norského parlamentu.

Dokonalé místo pro návštěvu amerického senátora.

Šance, že by zrovna tady mohlo dojít k nějakému útoku, byla minimální.

Painter přesto neponechával nic náhodě. Pohyboval se tu už hodinu v těžkém svrchníku, klobouku a šále. Také se při chůzi mírně hrbil, což hrál jen částečně. Analgetika odezněla a řezná rána na boku začínala bolet. Za tu dobu si prohlédl všechny veřejně přístupné části hotelu včetně baru, kde se

Gorman chystal setkat se svým tajemným kontaktem. V rámci předběžné opatrnosti měl Painter u sebe ukořistěný nůž, zastrčený vzadu za opaskem, a v podpažním pouzdru malou devítimilimetrovou berettu.

Zatím ale byl všude klid.

Vzhlédl k hodinám. Do půlnoci zbývalo pár minut. *Nejvyšší čas trochu se zahřát.*

Vstal a přešel ulici.

Monk už se ozval a ještě předtím si Painter krátce promluvil satelitním telefonem s Grayem. Dozvěděl se, že Viatus financoval archeologické vykopávky v Anglii. Hledali nové organismy, jejichž molekul by mohli využít k vlastním genetickým výzkumům. Objevili něco? Gray popsal i hrůzný nález pohřbených, zachovaných těl v rašelině uprostřed neolitického kamenného kruhu, prorostlých jakousi houbou.

Mělo to nějaký význam?

Vzpomněl si, že podle toho zavražděného princetonského genetika nové geny vpravené do modifikované plodiny z testovací farmy Viatu nepocházely z bakterií. Mohlo se jednat o geny z hub? A pokud ano, proč se kolem toho dělají takové tajnosti, a dokonce je třeba kvůli tomu i zabíjet?

Teď se tím nechtěl rozptylovat. Jedno po druhém. Vstoupil do hotelové haly a obezřetně se rozhlédl kolem sebe. Porovnal tváře hotelových zaměstnanců s těmi, kteří tu byli při jeho dřívější obhlídce, a ujistil se, že mezi nimi není nikdo cizí.

Potom zamířil do baru. Přítmí místnosti narušovalo jen pár světel, rozmístěných po stěnách. Prostor rozdělovala klubová křesla a pohovky s červenými koženými potahy. Ve vzduchu visela slabá vůně doutníků.

V tuto noční hodinu tu bylo jen málo zákazníků a Painter si okamžitě všiml senátora Gormana u baru, zejména kvůli statnému muži, který seděl vedle něj. Oblek, který měl na sobě, se zdál praskat ve švech. Mohl mít na čele rovnou napsáno *osobní strážce.* Seděl zády k baru a s výrazem rezignujícím na jakoukoliv diskrétnost se rozhlížel po ostatních hostech.

Painter je sledoval koutkem oka, prošel mezi křesly a sedl si do kóje kousek od vchodu. Barmanka si zapsala jeho objednávku.

Teď se uvidí, kdo se ukáže. Jestli vůbec někdo přijde.

Nemusel čekat dlouho.

Objevil se muž v těžkém kabátu ke kotníkům. Rozhlédl se po baru a zakotvil pohledem na senátorovi. Painter si s překvapením uvědomil, že ho už předtím viděl, hned po skončení slavnostního oběda. Byl to ten muž,

který si stěžoval spoluprezidentovi Římského klubu.

Painter se snažil vybavit si jeho jméno.

Něco jako Anthony.

Přehrával si v duchu zaslechnutý rozhovor.

Ne… Antonio.

Jakmile si Antonio všiml senátora, rozlil se mu po tváři spokojený úsměv. Určitě to byl on. Z jeho rozhovoru bylo zřejmé, že Karlsena nemá nijak v lásce. Když uviděl senátorova bodyguarda, úsměv mu povadl. Podle pokynů měl senátor přijít sám.

Bylo načase jednat.

Painter hladce vstal ze svého místa a přistoupil k Antoniovi. Jednou rukou ho chytil za loket a druhou mu zaryl pod žebra berettu. Nepřestával se usmívat.

„Promluvíme si," řekl a odváděl ho od baru.

Měl v úmyslu si ho vyslechnout v soukromí. Čím méně do toho bude zapletený senátor Gorman, tím lépe.

Antonio nekladl odpor, vědom si namířené zbraně, ale ve tváři se mu zračila hrůza.

„Pracuji pro americkou vládu," řekl Painter stroze. „Krátce si spolu pohovoříme ještě před vaší schůzkou se senátorem."

Strach v Antoniových očích pohasl, ale ne zcela. Painter ho nasměroval k pohovce v liduprázdné části haly, částečně chráněné nízkou zídkou a kapradinou v květináči.

Nakonec tam však nedošli.

Antonio náhle škobrtl a padl na koleno. Přidušeně zachroptěl a ruce mu vylétly ke krku. Z hrdla mu vyčníval hrot šípu vystřeleného z kuše. Na mramorovou dlažbu dopadly první kapky krve a Antonio se zhroutil na kolena a dlaně.

Painter si všiml na Antoniově zátylku malého blikajícího světélka, uhnízděného mezi plastovými pírky šípu. Jeho tělo zareagovalo, ještě než se mu v mozku stačila zformovat myšlenka.

Nálož.

Odrazil se a skočil za zídku. Jen co dopadl, ozval se ohlušující výbuch, připomínající zahřmění v uzavřené jeskyni. Zabolela ho hlava. Na okamžik ohluchl, ale pak se zvuky vrátily.

Výkřiky, řev a ječení.

Všechno znělo podivně dutě.

Kotoulem se postavil na nohy a zůstával ve skrytu u vedlejší stěny. Dýmem, který se valil halou, problikávaly plameny roztroušených ohňů. Exploze začernila velkou část podlahy. Z Antoniova těla zbyly jen hořící ostatky. V horkém vzduchu se vznášel pach chemikálií.

Termitu a bílého fosforu.

Painter zakašlal a rozhlédl se po hale. Podle Antoniovy polohy šíp přiletěl zevnitř z hotelu po Painterově levici. Od schodiště v tom směru právě vyběhly dvě zamaskované postavy. Další vtrhla dovnitř hlavním vchodem.

Mířily k baru.

Šly po senátorovi.

0.04

Monk stál u otevřených dveří, za kterými se táhla dlouhá chodba. Postupně se rozsvítila světla.

„Rychle se tu rozhlédneme," zašeptal Monk. „Pak odtud hned zmizíme."

Creed nechal Monka udávat směr a pustil se za ním. Mladík sotva dýchal a skoro vůbec nemrkal.

V polovině chodby se doprava i doleva otvíraly dvojité dveře. Monk zamířil rovnou k nim. Chodba byla cítit dezinfekcí jako v nemocnici. Hladká linoleová podlaha a jednotvárné stěny jen podtrhovaly sterilní atmosféru.

Také si všiml, že na chodbě nejsou žádné kamery. Společnost zjevně plně důvěřovala elektronickému zabezpečení.

Monk došel ke dveřím. I ty byly zavřené na zámek vyžadující identifikaci dlaně. Monk opět přiložil ke čtecímu zařízení ruku. Karlsenovi jistě není odepřen vstup do žádných místností.

Nemýlil se.

Zámek se s cvaknutím otevřel.

Monk vešel dovnitř a ocitl se v uzavřené kabince naproti dalším dveřím. Předsíň byla skleněná a za dveřmi se otvírala obrovská místnost. Rozzářila se světla, ale vydávala jen tlumenou, měkce jantarovou záři.

Zkusil otevřít dveře. Nebyly zamčené. Očividně nemohly zabránit vstupu, ale naopak udržet uvnitř ty, kteří v místnosti přebývali.

Vstoupil dovnitř a rozhlédl se. Po celé délce místnosti byly zasazeny

skleněné vitríny, sahající od podlahy ke stropu. Místností znělo tiché tonální bzučení připomínající šumění rádia při přelaďování stanic.

Creed kráčel těsně za ním. „To jsou…“

Monk přikývl. „Úly.“

Za sklem se hypnoticky hemžila a vzdouvala masa včel s vířícími křídly. Až ke stropu se tyčily police s plástvemi. Úly byly rozděleny do jednotlivých oddílů a každý včelín označoval kód. Monk si všiml, že všem číslům předcházejí stejná tři písmena: IMD.

Nechápal sice, co to znamená, ale zjevně tu využívali včely k nějakému výzkumu.

Nebo se Ivar jenom může utlouct po čerstvém medu.

Monk s Creedem se přesunuli k nejbližší vitríně. Bzučení zesílilo a včely se začaly pohybovat rychleji. Světlo, byť tlumené, je zřejmě rozrušilo.

„To budou asi afrikanizované včely,“ poznamenal Creed. „Podívejte, jak jsou agresivní.“

„Mně je fuk, odkud pocházejí. Co s nimi Viatus dělá?“

A k čemu taková bezpečnostní opatření?

Creed sáhl k malým dvířkům v prosklené stěně úlu.

„Opatrně,“ varoval ho Monk.

Creed svraštil obočí a otevřel dvířka. „Nebojte se. Dělal jsem s včelami na rodinné farmě v Ohiu.“

Za dvířky se objevila uzavřená krabička, jejíž zadní stěnu tvořilo husté pletivo. Uvnitř byla jediná velká včela.

„Královna,“ řekl Creed.

Včely za oknem se rozbzučely ještě hlasitěji.

Monk si všiml, že krabička je označena stejným kódem jako celá vitrína s úlem. Zatímco Creed vracel krabičku na místo, Monk vytáhl malou tužkovou kameru. Stiskl tlačítko a pořídil krátké digitální video. Zaznamenal řady úlů i čísla nad každým z nich.

Mohlo to být důležité.

Prozatím mohli všechno nanejvýš zdokumentovat a vypadnout odtud. Jen co Monk dokončil natáčení videa, podíval se na hodinky. Ještě se chtěl podívat do místnosti na protější straně chodby, než se vrátí k původnímu úkolu a napojí se na firemní servery.

„Jdeme,“ řekl a oba vyšli z místnosti.

U protějších dveří znovu přiložil dlaň ke čtecímu *zařízení*, a jakmile se

dveře otevřely, vstoupil dovnitř. I tyto dveře vedly do předsíně podobné svému zrcadlovému protějšku. Zde ale na nástěnných věšácích visely dýchací přístroje. Za sklem se opět rozžhnula světla. Místnost byla stejně velká jako ta naproti.

Nebyly tu ale žádné včely.

Stěny lemovaly čtyři vyvýšené regály. I na dálku Monk rozeznal velké plodnice, které z nich vyrůstaly.

„Houby," řekl Creed.

Monk vstoupil do místnosti. Dveře se s tichým zasyčením otevřely. V místnosti byl udržován nižší tlak, aby vzduch zůstával uvnitř. Monk okamžitě pochopil proč.

Creed si zakryl ústa i nos.

Do tváře je udeřil silný zápach. V parném, vlhkém vzduchu se vznášel puch připomínající směs slaného nálevu, mrtvých ryb a zkaženého masa. Monk měl sto chutí udělat čelem vzad a utéct, ale Painter mu tlumočil svůj rozhovor s Grayem.

O houbách.

Nemohlo jít o náhodu.

Vytáhl kameru, aby vše zdokumentoval. Creed se k němu připojil a podal mu dýchací přístroj z předsíně. Monk si ho vděčně natáhl přes obličej.

Aspoň tu někdo přemýšlí…

Filtry masky odstínily nejhorší nápor zápachu. Když teď Monk mohl opět dýchat, vydal se k nejbližšímu regálu. Houby vyrůstaly z mokrého černého kompostu, který vypadal zvláštně a olejnaté.

Creed si natáhl latexové rukavice. „Měli bychom odebrat vzorek houby."

Monk přikývl a spustil natáčení.

Creed se natáhl k jedné houbě. Jemně ji uchopil za třeň a zatáhl. Lehce ji zvedl, ale spolu s ní se oddělil i kus prsti s nějakým substrátem. Creed se znechuceně zachvěl a upustil přívěšek zpátky do černé hmoty. Po dopadu se povrch předmětu rozechvěl jako řídká želatina.

Teprve teď Monk poznal růstové médium hub.

Sražená krev.

„Viděl jste…?" vykoktal Creed. „Byla to…?"

Monk si konečně všiml, k čemu byla Creedova houba připojena. Šlo o ledvinu. A podle velikosti možná o lidskou.

Pokynul Creedovi, ať pokračuje se svým hrůzným úkolem. „Odeber vzorek.“

Sám se zapnutou kamerou přešel podél záhonů hub. Nejmenší rostly nejblíž u dveří a byly bílé jako kosti. Směrem dovnitř místnosti se ale zvětšovaly a získávaly sytější červený odstín.

Monk postřehl, že z krve vyčnívají dvě hnědé větévky. Přiblížil k nim kameru. Nebyly to větvičky. Po zádech mu přeběhl mráz, když si uvědomil, že se jedná o lidské prsty.

Natáhl se k nim, sevřel jeden z prstů svou umělou rukou a vytáhl ho vzhůru. Za ním se vynořila dlaň, stále připojená k předloktí. Z lidských tkání vyrůstaly houby.

Zatnul zuby a pomalu spustil končetinu zpátky do substrátu. Víc už vidět nepotřeboval. Ležela tu celá těla, která fungovala jako hnojivo pro pěstované organismy.

Také mu neunikla temně snědá pokožka paže, jež představovala ve sněhově bílém Norsku nezvyklý pohled. Monk si vzpomněl na testovací farmu v Africe, zničenou během jediné noci krveprolití a ohně.

Sklízelo se tam snad něco víc než jen obilí?

Uvědomil si, že se mu dýchá obtížněji. Rychle došel na konec místnosti. Houby tu měly podobu silných třeňů zakončených žebrovanými klobouky. Vypadaly jako z masa.

Umělou rukou dloubl do jedné z plodnic. Jakmile se jí dotkl, plodnice se stáhla a z jejího vrcholu se vznesl hustý práškovitý dým, který se ve vzduchu rychle rozptýlil.

Houbové výtrusy.

Monk uskočil. Ještě že měl dýchací přístroj. Tyhle spory rozhodně nechtěl vdechnout.

Jako na povel začaly vybuchovat i ostatní. Monk se dal na ústup před vířícími oblaky výtrusů.

„Musíme odsud vypadnout!“ zaječel přes místnost. Jeho výkřik ztlumil dýchací přístroj.

Creed právě odebral vzorek houby a zavazoval ho do volné latexové rukavice. Nechápavě se ohlédl na Monka. Když uviděl, jak další plodnice vyfukují do vzduchu svůj smrtící náklad, vytřeštil oči.

Museli se okamžitě stáhnout zpátky do chodby.

Ve stropě se náhle objevily otvory, patrně napojené na nějaké biologické čidlo. Vzápětí z nich vytryskl mohutný proud pěny, která se šířila po celé

místnosti a rychle stoupala. Monk právě probíhal pod jednou tryskou a síla proudu ho málem srazila na kolena. Uklouzl.

Než doběhl ke Creedovi, pěna jim dosahovala k pasu.

„Utíkej!“ vykřikl Monk a ukázal k východu.

Společně proběhli dveřmi do předsíně. I tu zaplňovala pěna až ke stropu. Museli se jí prodírat poslepu.

Monk dorazil ke dveřím na chodbu jako první.

Stiskl kliku a opřel se do nich ramenem. Odmítaly povolit. Zkoušel to znovu a znovu, ale znal pravdu.

Byli tu zamčení.

0.08

Hotelovou halou se stále převaloval kouř. Painter se přehoupl přes nízkou zídku. Na podlaze dosud žhnuly ohně a od krve byla velice kluzká. S tasenou pistolí doklouzal přímo k maskovanému ozbrojenci, který dovnitř vrazil hlavním vchodem. Útočník se soustředil na bar a nevšiml si Paintera včas. Painter tak vypálil z bezprostřední blízkosti a zasáhl muže do hrudi.

Náraz kulky ozbrojence otočil a do vzduchu vytryskla krev.

O jednoho méně.

Lidé křičeli a utíkali na ulici nebo se schovávali za nábytkem. Painter sprintem přeběhl halu.

U vstupu do baru se objevil senátorův osobní strážce ve střelecké pozici s napřaženými pažemi a namířenou služební zbraní. Ukryl se za rostlinou v květináči. Ta ho ale nemohla dostatečně ochránit. Zbylí dva ozbrojenci už měli na mušce vchod do baru.

Palba ze samopalů rozcupovala listy kapradiny a kulky bodyguarda odhodily na záda. Painter nezpomaloval. Skočil na křeslo před barem a po hlavě vletěl dovnitř. Dopadl na jednu koženou pohovku a kotoulem přes rameno se postavil.

Zbývaly jen vteřiny.

Místnost se znovu ocitla pod palbou. Střely se zakusovaly do stěny za barem, tříštily lahve a rozbíjely zrcadla.

Painter přejel místnost jediným rychlým pohledem.

Senátora nikde neviděl.

Osobní strážce by ho nenechal v otevřeném prostoru a z baru vedly jediné další dveře, dozadu na toalety. Painter k nim vyběhl a vrazil dovnitř.

Kolem ucha mu zasvištěla kulka. Výstřel přišel z toalet.

Senátor Gorman stál zády u umyvadel, s pistolí v ruce namířenou na Paintera.

Painter zvedl ruce nad hlavu. „Senátore Gormane!“ zavolal pevným hlasem. „Jsem ten člověk od generála Metcalfa!“

„Ten vyšetřovatel z ministerstva obrany?“ Gorman s úlevou spustil ruku s pistolí.

Painter k němu přiskočil. „Musíme se odsud dostat.“

„A co Samuels?“ Senátor se ohlédl ke dveřím.

Tak se zřejmě jmenoval Gormanův bodyguard. „Je mrtvý, pane.“ Pokynul směrem k oknu s neprůhledným sklem v zadní části místnosti.

„To je zamřížované. Už jsem se díval.“

Painter okno otevřel. Únikovou cestu blokovaly ozdobné mříže. Udeřil do nich dlaní. Mříž se uvolnila a odklopila se na pantech do strany. Při dřívější obhlídce místa schůzky odstranil zámky.

Nikdy neškodí, když má člověk připravenou alternativní únikovou cestu.

„Ven!“ přikázal Painter a pokrčil koleno, aby senátor mohl vyšplhat na okno.

Gorman se o něj opřel a vytáhl se vzhůru.

Painter za sebou zaslechl zadrnčení. Ohlédl se. Z dřevěných dveří toalet vyčníval černý hrot šípu.

Sakra…

Vystrčil senátora z okna a následoval mu v patách. Doslova – podpatek senátorova italského mokasínu ho zasáhl do oka. V porovnání s explozí, jež se vzápětí rozlehla, to ale nestálo ani za řeč.

Z otevřeného okna vyšlehly plameny a vyvalil se kouř.

Dýchla na ně vlna horka.

Painter se skulil z Gormana, a sotva plameny ustoupily, přiskočil k oknu. Zavřel je a vrátil mříž na své místo.

Ať si chvíli lámou hlavu, jak mohli uniknout ze zavřené místnosti.

Zmatek útočníků jim možná poskytne několik minut času, během kterých budou ozbrojenci marně prohledávat hotel.

Painter se obrátil k senátorovi. „Dva bloky odtud mám auto.“

Společně vyběhli.

Gorman odfukoval vedle Paintera a hnětl si naražené rameno. V polovině cesty se podíval na Paintera a položil mu zásadní otázku: „Kdo

sakra jste?“

„Jenom váš obyčejný služebník,“ zamručel Painter, který už přemýšlel nad dalším úkolem. Znovu si připevnil ke krku hrdelní mikrofon a zapnul jej. „Monku, jak to s vámi vypadá?“

Monk zaslechl v uchu několik přerušovaných slabik, ale po sejmutí dýchacího přístroje se mu ústa zaplnila pěnou. Znovu vrazil do dveří, v naději, že se nějakým zázrakem otevřou. Zřejmě se uzamkly současně s vylitím pěny.

Třeba tu je jiná cesta ven.

Než se stačil pohnout, shora začala tryskat horká voda. Pěna se okamžitě rozpustila a její hmota se zhroutila. Netrvalo to ani půl minuty.

Monk se ohlédl na Creeda, jenž za ním stál jako mokrý pes, který jen čeká, kdy se bude moci oklepat. V očích se mu zračil šok.

„Biologická pěna,“ vysvětlil Monk. „Používá se na vyčištění patogenů ze vzduchu. Měli bychom být v pořádku.“

Na potvrzení jeho odhadu u Monkova lokte cvakl zámek. Zjevně byl načasován na dobu sterilizační procedury. Stiskl kliku a vyšel na chodbu.

Z jejího konce se k němu donesly hlasy. Jasně viděl prostor před výtahem. Dveře byly zpola otevřené a někdo se tam dohadoval norsky. Monk poznal paži uniformovaného pracovníka ostrahy.

Automatizovaný bezpečnostní protokol přivolal bezpečnostní službu.

Ztuhl. Do laboratoře s houbami se nemohou vrátit. Tu půjdou hlídači určitě zkontrolovat jako první. Zbývala jediná další možnost. Proběhl chodbou k protějším dveřím. Přiložil ruku ke čtecímu zařízení. Během skenování tajil dech a díval se k výtahům a modlil se, aby se nikdo neotočil.

Konečně se zámek odemkl. S tichým děkovným vydechnutím otevřel dveře a vběhl i s Creedem dovnitř.

Nechal pootevřenou škvírku, aby viděl na chodbu.

Technik v laboratorním plášti sem vedl čtyři pracovníky ostrahy. Vypadal, jako kdyby se právě vzbudil. Přístup zjevně vyžadoval doprovod autorizované osoby.

Monk dveře přivřel, ale zůstal skrčený na místě, aby poslouchal. Dveře protější laboratoře se otevřely a zavřely. Na chodbě však zůstalo několik mužů. Monk slyšel, jak si spolu potichu povídají. Nevěděl, kolik jich tam je. Odhadoval, že přinejmenším tři.

Co teď?

„Posuňte se,“ oslovil ho Creed.

Monk se otočil. Jeho společník si sundal bundu a oblékl si laboratorní plášť. Také si vysušil vlasy a uhladil si je prsty. Vkročil do předsíně. Zatímco Monk špehoval u dveří, Creed zašel do velké místnosti s prosklenými úly.

„Co tam děláš?“ zeptal se Monk a sledoval mladíkovo počínání.

Creed zvedl ruku, v které držel krabici s pletivovou stěnou. „Ukradl jsem královnu.“ Ukázal doleva. „A otevřel jsem úl.“

Monk se zamračil. Z jednoho včelína proudil houf včel.

„Ale proč?“ řekl Monk.

Za dveřmi do velké místnosti se včely srocovaly v rostoucí roj.

„Rozhodně jsou afrikanizované,“ odpověděl Creed a prohlížel si uvězněnou královnu. „Velice agresivní.“

„To je skvělé, ale znovu se ptám – proč?“

„Abychom se odtud dostali.“ Creed ukázal k vnitřním dveřím předsíně. „Otevřete je, až vám řeknu. Ale zůstaňte schovaný za nimi.“

Monk začínal chápat. Vyměnil si s Creedem místo a přesunul se k vnitřním dveřím. Creed zaujal pozici u dveří na chodbu a sledoval rojení včel.

Mračno hmyzu se tisklo ke skleněným dveřím a stěnám předsíně, přitahované pachovou stopou královny. Jejich bzučení zesílilo natolik, až Monkovi naskákala husí kůže.

Creed stále vyčkával. Položil krabici s královnou na zem. Roj zhoustl natolik, že zastínil světlo.

„Připravte se,“ řekl Creed a narovnal se.

Monk uchopil kliku dveří.

Creed si naposled projel vlasy rukou, otočil se ke dveřím a otevřel je. Monk přes svého společníka neviděl, ale slyšel polekané hlasy hlídačů na chodbě.

Creed nasadil podrážděný tón a vyštěkl na ně něco norsky.

Zatímco se hlídači pokoušeli odhadnout, jestli pro ně tento nový technik představuje hrozbu nebo ne, Creed kopl do krabice s královnou, která doklouzala k mužům na chodbě.

„Teď!“ vykřikl.

Monk s trhnutím otevřel dveře a schoval se za nimi.

Roj vtrhl do předsíně jako rozzuřená pěst.

Creed ustoupil a otevřel dokořán i dveře na chodbu. Tím se uvolnila

cesta ke královně a včely vyletěly v hustém mračnu na chodbu. Jeden z hlídačů v panice vypálil.

To byla chyba.

Monk věděl o afrikanizovaných včelách, že jsou citlivé na hlasité zvuky.

Následoval křik, který všechno ještě zhoršil.

Creed se vrhl kupředu a popadl Monka za rukáv. Bylo načase zmizet. Monk vyběhl za Creedem ze dveří. Nebylo ani třeba se plížit. V centru roje se zmítali čtyři strážní, pokrytí silnou vrstvou bodavé masy. Včely jim pronikaly do úst a nosních dírek.

Monk s Creedem sprintovali chodbou.

Několik včel je pronásledovalo a Monk dostal pár žihadel, ale roj se držel u své královny. Creed doběhl ke dveřím do síně s výtahem jako první. Monk ho vzápětí následoval a přibouchl je za sebou.

Creed stiskl tlačítko výtahu a dveře se okamžitě otevřely. Kabina zůstala tam, kde ji opustili. Spěšně nastoupili. Na to, aby splnili hlavní úkol, už nebyl čas, takže Monk hodil počítačové servery za hlavu a stiskl tlačítko přízemí. Bylo načase co nejrychleji vypadnout. Creed nic nenamítal.

Monk se na něj podíval, zatímco kabina stoupala vzhůru.

„Vedl sis dobře, chlapče."

„Opravdu?" Mrzutě se zašklebil. „Pořád mi tak budete říkat?"

Monk pokrčil rameny. Vystoupili z výtahu a pospíchali přes vstupní halu. Nechtěl, aby mladíkovi stoupl úspěch do hlavy. Když vycházeli zpátky do noci, v uchu mu náhle zašeptal naléhavý hlas.

„Monku, ohlaste se." Painter.

Monk se palcem dotkl hrdelního mikrofonu. „Pane, zrovna odcházíme."

Následovalo vydechnutí plné úlevy. „A úkol?"

„Měli jsme potíže se včelami."

„Se včelami?"

„Vysvětlím to později. Setkáme se v hotelu?"

„Ne. Mířím vaším směrem. Mám s sebou společnost."

Společnost?

„Došlo ke změně plánů," řekl Painter. „Tady v Oslu začala být trochu horká půda. Musíme se přesunout na nějaké chladnější místo."

Monk, který byl dosud promočený od hlavy k patě, cítil, jak se mu mrazivě chladný noční vzduch zakusuje až do morku kostí. *Chladnější než tady?*

Cestou přes pozemky Viatu si představil Graye uvelebeného ve vyhřáté

chatě s ohněm plápolajícím v táborových kamnech.

Ten chlap má ale kliku.

16. kapitola

13. ŘÍJNA, 0.22
JEZERNÍ OBLAST, ANGLIE

Požár lesa se šířil. Gray svíral uzdu svého koně, a také ostatní urychleně sedlali. Na váhání nebyl čas.

Po první ohnivé smršti se plameny trochu uklidnily a změnily se v pekelnou záři, která je obklopovala ze všech stran. Nad údolím se válela těžká mračna dýmu, která zastiňovala hvězdy. Vysoké plameny označovaly místa, kde hořely stromy, nejspíš staré padlé souše. Zbytek zasněženého lesa zatím ohni odolával.

Ani zdaleka však nebyli v bezpečí.

„Nasedat!“ zavolal na ostatní.

Museli ihned vyrazit. Záleželo na každé vteřině, protože jim hrozilo daleko záludnější nebezpečí. Rašelina prohořívala pod zemí a požár postupoval doutnajícími chodbami a hlubšími žhnoucími jámami. Les sice zůstával tmavý, ale pod zdánlivě klidným povrchem se skrýval zuřící požár.

Wallace odhadoval, že celé údolí shoří za necelou hodinu. Záchranný tým se k nim nemůže dostat včas. Gray se sice satelitním telefonem spojil s Painterem, aby mu vysvětlil situaci a předal mu souřadnice GPS, ale i Painter potvrdil, že nelze nikoho dopravit na místo v dostatečně krátkém čase, aby jim pomohl.

Byli v tom sami.

Jen co se Gray vyhoupl do sedla, jeden z masivních balvanů v kamenném kruhu se převrátil. Hořící rašelina pod ním povolila. Z temné půdy vyšlehl k nebi ohnivý sloup. Další balvany už popadaly předtím a některé zcela zmizely ve žhnoucích jámách.

Tohle nebyl žádný přirozený požár rašeliniště.

Někdo to tu podpálil. Očividně měl v úmyslu zničit celé archeologické naleziště a zneškodnit všechny přítomné.

Vedle Graye kráčela Rachel a držela uzdu své klisny, poulící v panice

oči. Rachel nevypadala o nic klidněji.

Všichni věděli, co jim hrozí.

Po vyšlehnutí ohně se jeden z poníků utrhl a vyběhl z ohrady. Zděšeně zamířil přímo do lesa. O chvíli později slyšeli mohutnou ránu doprovázenou čerstvými plameny a zvukem, při němž tuhla krev.

Gray se ohlédl po převráceném balvanu, který se pomalu propadal do hořící rašeliny, jako kdyby mu chtěl připomenout hrozbu ukrytou pod povrchem. Stačí jediný chybný krok a všichni skončí jako vyděšený poník.

Ke Grayovi přispěchala Seichan. Kůň, který před chvílí uprchl do lesa vstříc smrti, byl její. Gray se sklonil, chytil ji za předloktí a vytáhl ji do sedla za sebe.

„Jedeme!“ Ukázal směrem k nejtemnější části lesa, kde zatím nehořelo. Museli proniknout ohnivým kruhem a dostat se nahoru do kopců.

Gray jel jako první s Wallacem po boku.

Před nimi běžel Rufus.

„Najde nám bezpečnou cestu,“ řekl profesor s popelavou tváří. „Hořící rašelina výrazně páchne. Psí čenich možná pozná to, co není vidět.“

Gray doufal, že se profesor neplete. Celé údolí čpělo hořící rašelinou. Nebylo příliš pravděpodobné, že by pes dokázal rozeznat jemnější závany z podzemního ohně. Neměli však na vybranou.

Teriér naštěstí opravdu něco cítil. Kličkoval, často se zastavoval a měnil směr.

Gray nechal svého poníka postupovat vlastním tempem, aby našel křehkou rovnováhu mezi potřebnou rychlostí a obezřetností. Rufus utíkal sněhem a přes ledový potok před nimi. Zdálo se nemožné, aby jim za tak studené noci a se zemí pokrytou sněhem a ledem mohlo pod nohama zuřit takové peklo.

Nebezpečí jim však vzápětí připomněl jelen, vyděšený požárem, který jim přeběhl přes cestu. Uháněl přímou čarou lesem, dokud neskočil do stružky plné sněhu. Půda pod ním povolila a zadní nohy se mu propadly do žhavé jámy. Do vzduchu se vznesl vír plamenů a horkého popela. Zvíře natáhlo krk v tiché agonii, potom jeho tělo ochablo a sklouzlo mimo dohled. Z jámy se vyvalil kouř a vydechl závan teplejšího vzduchu.

Byla to tvrdá lekce.

„Kristova noho,“ zahučel Kowalski ze svého sedla.

Seichan se chytila Graye o něco pevněji.

Stranou od nich rostly další ohně. Podzemní peklo se šířilo a měnilo

suché stromy v pochodně.

I Rufus začal zpomalovat. Často se zastavoval, otáčel hlavou na všechny strany a kňučel s čenichem zvednutým do vzduchu. Očividně ztrácel jistotu. Pokračoval ale v cestě. Občas se museli vracet, když se rozběhl zpátky přímo mezi nohama jejich neklidných zvířat.

Po chvíli se zastavil. Dorazili ke starému vyschlému korytu řeky, k mělké prohlubni, která se klikatila přes cestu. Na první pohled nebylo vidět žádné hrozící nebezpečí. Pes pobíhal sem a tam po břehu, a dokonce se i opatrně vydal vpřed, ale pak si to rozmyslel a opět se vrátil. Něco ho varovalo. Zůstal stát před ostatními a jeho tiché kňučení se změnilo v ustrašený nářek.

Gray se ohlédl. Všude kolem nich začínal podzemní požár pronikat na povrch a odhaloval svoji zuřivou tvář. Nedaleko se k zemi zhroutila vysoká borovice, která s sebou strhla i několik menších stromů. Po dopadu vyšlehly k nebi mohutné spirály plamenů, a bylo jich čím dál víc. Celé úseky lesa se řítily do hořící rašeliny s přepálenými kořeny, nebo čistě svou váhou, kterou už půda proměněná v popel nedokázala unést.

Museli pokračovat v cestě. Čím déle otáleli, tím to bylo horší. Jedinou naději na záchranu představoval horský hřeben, který měli stále před sebou.

„No tak, starý brachu," naléhal Wallace na svého psa. „To dokážeš, Rufusi. Do toho, chlapče. Najdi nám cestu domů."

Pes vzhlédl ke svému pánovi a pak se podíval do vyschlého koryta. Zachvěl se a sedl si. Nepřestával se chvět, ale jeho názor byl jasný. Bezpečná cesta kupředu neexistovala.

Gray sklouzl ze sedla a podal uzdu Seichan. „Zůstaňte tu."

„Co to děláš?" zeptala se Rachel.

Gray došel k nedalekému kamenu porostlému lišejníkem. Musel získat jistotu. Shýbl se, zvedl kámen a pomalu ho dovlekl k břehu zasněženého koryta. Pomalu balvan rozhoupal a odhodil před sebe. Kámen dopadl doprostřed strouhy – a propadl se do žhavé rašeliny. Vyšlehly plameny. Kolem okrajů jámy roztál sníh a do vzduchu se se zasyčením vznesla vodní pára.

Jáma se okamžitě rozšířila a vysílala do okolí žhnoucí výběžky. Podél koryta se otevřela další ohniště. Jako když člověk hodí kámen do řeky. Do obou stran se šířily ohnivé vlny, přiživované čerstvým kyslíkem a nasycené párou.

„Musel jste to udělat, co?" zabručel Kowalski. „Nemohl jste to radši

nechat na pokoji?“

Gray ho neposlouchal a přikročil k dalšímu kameni. Zvedl ho a tentokrát vložil do hodu energii celého těla. Balvan dopadl na protější břeh o necelých osm metrů dál. Narazil s temným zaduněním na pevnou zem, překulil se a zůstal ležet v trávě a sněhu.

„Na druhém břehu je půda ještě pevná. Kdybychom se tam dokázali dostat…“ Gray se otočil k Wallaceovi. „Jak dobře umějí tihle horští poníci skákat?“

Profesor změřil očima ohnivé koryto. „Docela dobře,“ připustil váhavě. „Ale je to pořádná dálka.“

Kowalski přispěchal se svým hodnocením. „Ne že bychom měli na vybranou.“

Za nimi se k zemi zřítil další strom.

„To je pravda,“ přikývl Wallace.

„Půjdu první.“ Gray se rychle vrátil ke svému poníkovi a natáhl ruce k Seichan, aby jí pomohl dolů.

„Jedu s tebou,“ řekla.

„Ne. Byli bychom příliš těžcí…“

„Vidíš tu snad pobíhat nějaké volné koně?“ vyštěkla na něj Seichan. „Musím se s někým svézt. A ten tvůj je největší.“

Gray si uvědomil, že má pravdu.

Vyšvihl se do sedla. Ostatní ustoupili do stran a Gray zacouval s poníkem co nejdál od břehu.

„Drž se pevně,“ pokynul Gray.

Seichan poslechla, objala ho pevně pažemi a přitiskla mu tvář k zádům. „Jeď,“ zašeptala.

Gray se v sedle předklonil, pobídl koně patami a trhl uzdou. Hřebec, už tak napjatý, jako kdyby věděl, co po něm jezdec chce, vyrazil se zaduněním kopyt kupředu. Během několika kroků zrychlil do plného trysku.

Gray pod sebou cítil hřebcovu sílu. Z nozder mu stoupala pára. Hřebec natáhl krk a ještě zrychlil. Vzápětí se ocitli na břehu.

Kůň se mohutně odrazil a skočil. Gray měl na chvíli dojem beztíže. Pod nimi se mihly ohně a Gray ucítil horký závan vzduchu.

Pak přistáli na protějším břehu.

Gray dopadl zpátky do sedla a podařilo se mu zachytit třmeny. Hřebec uběhl setrvačností ještě několik metrů, ale Gray mu přitáhl uzdu a rychle ho otočil.

Seichan se ho nepřestávala držet jako klíště.

Vrátil se k ohnivému korytu a s úlevou vydechl. Zamával na ostatní, aby následovali jeho příkladu. Nedokázal promluvit. Mimoděk se zachvěl, ale Seichan ho podržela.

„Dokázali jsme to," zašeptala.

Ostatní se nenechali dvakrát pobízet. Jako druhý přeskočil koryto Wallace s Rufusem na klíně. Gray musel profesorovi přiznat, že je opravdu výborný jezdec.

Další vyrazila Rachel. O co byl Grayův hřebec mohutnější, o to byla její klisna rychlejší. Odrazila se, ale ne tak, jak by měla.

Pod kopyty se jí utrhl kraj břehu a zvíře uklouzlo.

Gray okamžitě věděl, že má Rachel problémy. Skok byl příliš nízký a dráha příliš šikmá.

Takhle to nepřeskočí.

Rachel se křečovitě držela v sedle. Už při odrazu cítila, jak se těžiště koně posunuje. Přitiskla se k němu stehny, aby nespadla, přitáhla si uzdu k hrudi a naklonila se dopředu.

Zírala přímo do jícnu podzemního požáru. Viděla, jak se k ní blíží, a došlo jí, že to nezvládne. Ovanulo ji horko.

Slyšela poplašené výkřiky.

Pak dopadli na zem. Přední kopyta narazila na pevnou půdu protějšího břehu, ale zadní nohy klisny se propadly do doutnajícího okraje ohnivé řeky.

Náraz přimáčkl Rachel břichem ke hřbetu poníka. Měla vyražený dech, z rukou jí vypadla uzda, nohy se jí vysmekly ze třmenů a začala klouzat dozadu k plamenům.

Ubohá klisna pod ní řičela bolestí a pokoušela se osvobodit. Její snaha ještě víc rozdmýchala plameny, které vyšlehly o to výš.

Rachel se zachytila okraje sedla. Podrážky bot jí olizoval oheň. Klisna se zmítala v agonii a mohla ji každou chvíli shodit. Ještě horší bylo, že se začala kácet ke straně.

„Drž se!" uslyšela výkřik.

Vzhlédla. Byla to Seichan, která se vrhla kupředu a chytila poníka za uzdu. Gray přiskočil z druhé strany a pokusil se klisnu popadnout za ohlávku.

Spojenými silami bránili klisně v pádu.

Seichan si omotala uzdu kolem paží, padla na záda a zaryla podpatky do sněhu. Klisna pohodila hlavou a zaržála. Grayovi vyklouzla ohlávka z prstů. Znovu se pro ni natáhl.

„Chyť ji!“ zaječela Seichan, kterou váha zvířete strhávala k ohnivé řece.

Rachel musela vynaložit veškerou sílu, aby se nepouštěla sedla. Cítila, jak ji pálí nohy, a představovala si, že už jí chytily nohavice. Pak se jí kolem zápěstí sevřely něčí prsty. To se po ní natáhl Gray. Strhl ji k sobě, s paží opřenou o hrušku sedla. Přitáhl si ji k hrudi, s tváří brunátnou vypětím.

„Přelez přese mě!“ přikázal jí.

Železná vůle v jeho ocelově modrých očích jí dodala energii.

Přerývaně se nadechla, vztáhla k němu ruce a chytila se jeho kabátu. Vytáhla se na něj, druhou rukou ho popadla za opasek a vydrápala se přes něj z koryta řeky. Skulila se stranou do sněhu na ruce a kolena.

Gray se vyškrábal za ní, sklonil se k ní a odnesl ji o kus dál od břehu. Pak se oba zhroutili k zemi. Objímala ho, celá roztřesená vzlyky.

Zaduněl výstřel.

S trhnutím se otočila a uviděla Seichan stojící zády k nim. Z hlavně její pistole se kouřilo. Řičení klisny utichlo, její tělo se zhroutilo k zemi a sklouzlo hlouběji do ohnivé jámy.

Seichan klesla s pistolí v klíně na zasněžený břeh.

Skvělé.

Kowalski z břehu ohnivé řeky sledoval, jak Rachelina klisna uklouzla. Její tělo ještě pořád hořelo na protější straně. Jak se má dostat přes koryto? Sám jel na valachovi, který nebyl ani tak vysoký jako Grayův hřebec, ani tak rychlý jako Rachelina klisna. Navíc mu chyběla varlata, z čehož byl už tak dost nervózní.

Přejel si dlaní po břiše. Měl zkusit tu dietu, kterou mu Liz doporučovala.

Gray zavolal z protějšího břehu: „Na co čekáte?“

Kowalski Grayovi ukázal jeden ze svých prstů a poplácal poníka po krku. „Ty to zvládneš… viď?“

Poník pohodil hlavou a loupl po něm vyděšeným okem.

Úplně tě chápu, kámo.

Zacouval s ním dál než ostatní, aby měli delší rozběhovou dráhu. Přesto zaváhal. Poník také. Nechtělo se mu vyrazit a nervózně hrabal kopyty.

Jenom se musíme uklidnit, dáme si chvilku, abychom se soustře…

Těsně za nimi s prudkostí rachejtle vzplála borovice. Hořící větvičky

vyletěly do výšky, zasypaly Kowalskému záda a zasáhly poníka do zadku.

Valach nepotřeboval další pobízení a vystartoval. Poháněl ho čistý adrenalin. Kowalski málem spadl, ale rychle našel ztracenou rovnováhu a jel se vzpřímeným tělem a nohama zapřenýma do třmenů. Poník sprintoval plnou rychlostí, odrazil se od břehu a vznesl se do vzduchu.

Kdyby byl Kowalski statečnější, zavýskal by. Nebo kdyby měl kovbojský klobouk, možná by s ním zamával. Takhle se jen předklonil a chytil se poníka oběma rukama.

Koryto řeky se zhroutilo a změnilo se v jednu výheň, jako kdyby vědělo, že právě uniká poslední člen skupiny. Kolem nich vyšlehly plameny.

Kowalski zavřel oči. Zavalila ho vlna horka.

Se zaduněním kopyt o pevnou půdu dopadli na protější břeh. Náraz ho vymrštil ze sedla přes valachovu hlavu. Uletěl několik metrů a tvrdě dopadl na zem. Zlomek vteřiny ležel s vyraženým dechem na sněhu a prováděl rychlou inventuru.

Pořád je naživu…

Zvedl se na lokty a vstal. Přivrávoral na rozechvělých nohách ke svému zachránci a vděčně ho objal kolem krku.

„Já tě miluju, ty úžasnej vykleštěnečku.“

O dvacet minut později navzdory vyčerpání všichni stoupali vzhůru po skalnaté stezce vedoucí z údolí. Na svahu tančily jejich stíny, vrhané požárem. Celé údolí pod nimi žhnulo a hořelo.

Seichan seděla za Kowalskim a dívala se na Graye a Rachel, kteří jeli společně na Grayově hřebci. Rachel objímala Graye pažemi a hlavu si položila na jeho rameno. Poté, co málem zemřela, se držela v Grayově blízkosti a čerpala z něj sílu.

Seichan se snažila v duchu neušklíbat nad její slabostí.

Nedokázala ale potlačit jinou bodavou bolest.

Všimla si, jak rychle spolu splynuli, jak lehce se stali jednou bytostí. Když s ním předtím jela ona, také ho objímala, cítila jeho pot a vnímala teplo jeho těla. On na ni však nijak nereagoval. Jako kdyby byla jen sedlová brašna.

Když je ale teď pozorovala, viděla, jak Gray pohladil Rachel po paži. Jednalo se o reflexivní, konejšivé gesto, při kterém Gray ani nespustil zrak ze skalnaté cesty.

Seichan se odvrátila. Vzedmula se v ní zlost. Ne na Graye, ale na vlastní

pošetilost. Vzpomněla si na Kowalského slova před tím, než vybuchl celý les kolem kamenného kruhu. *Dva školáci, který se do sebe zabouchli.* Myslela si, že svoje pocity skrývá lépe. Ale co Kowalského hodnocení jeho společníka? Mohl mít s Grayem pravdu?

Na okamžik si dovolila tomu uvěřit. Ale jen na chvilku. Podívala se na něj a uvědomila si, že vztah mezi nimi nemá žádnou budoucnost. Zeje mezi nimi příliš velká propast.

Která se brzy ještě rozšíří a prohloubí.

Zejména vzhledem k tomu, co se musí odehrát.

Jakmile se dostanou z lesa, přikročí k další fázi plánu.

2.07

Gray dal pokyn k zastavení, aby si odpočinuli a napojili koně. Dorazili k ledově modrému horskému jezírku, jaká se vyskytovala po celé oblasti jako rozlité kapky rtuti.

Také se chtěl podívat na Racheliny popáleniny. Lýtka jí okamžitě po nehodě zabalil do sněhu, aby zamezil vzniku popálenin ze zbytkového tepla. Kůži měla jasně růžovou a jen na několika místech se jí patrně vytvoří mělké puchýřky, ale chtěl si to ještě ověřit.

Sklouzli ze sedel. Byli rozlámaní a sežehnutí. I po úniku z ohnivé řeky to stihli jen tak tak.

Kdyby nás Rufus nevyvedl…

Gray sledoval, jak profesor vytahuje z kapsy kousek sušené klobásy a dává ji svému teriérovi. Rufus si zasloužil velkou mísu klobás. Přesto byl spokojený s tím, že ho pán za dobře odvedenou práci podrbal za ušima.

Wallace se k němu sklonil a přejel prsty po Rufusově boku. „Jsi hodný kluk, ty prašivý podvraťáku.“

Rufus mocně zavrtěl ocasem.

I Seichan hodila psovi kousek sýra, když si protahovala nohy. Teriér ho obratně chytil. Zdálo se, že už překonal svou původní nedůvěru. Seichan přešla k ledovému plesu a zůstala stát na břehu, pouhá silueta vyrýsovaná proti měsíčnímu světlu odrážejícímu se od hladiny.

Gray se na ni zahleděl.

Když Rachel málem spadla do plamenů, Seichan seskočila ze sedla jako první a vyběhla jí na pomoc. I Gray za ní o půl kroku zaostal. Ještě jí pořádně nepoděkoval.

Nejdřív ale musí vyřídit pár detailů.

Kowalski zapálil menší ohýnek. Přes poslední události byla noc stále chladná a potřebovali se ohřát. Všichni se shlukli kolem ohně.

Gray si ohřál dlaně, s povzdechem sundal ze zad batoh a dřepl si. Rozepnul postranní kapsu a vytáhl satelitní telefon.

„Voláte domů?“ zeptal se Kowalski.

„Musím informovat Paintera, že jsme unikli z toho pekla.“

Když si ale zvedl telefon k uchu, promluvila za ním Seichan. „Na to zapomeň.“

Otočil se k ní a zjistil, že na něj míří pistolí.

„Co to děláš?“ zeptal se.

„Hoď mi ten telefon.“

„Seichan…“

„Hned.“

Gray si uvědomil marnost odporu. Věděl, jak dobře Seichan umí střílet. Hodil jí telefon, Seichan ho obratně zachytila, aniž se jí přitom zachvěla pistole, a spodním obloukem ho mrštila do jezera.

„Nastal čas, abychom se všichni ztratili,“ řekla.

Gray dokázal odhadnout, co tím myslí. Když se neohlásí, Painter si bude myslet, že se jim nepodařilo utéct z hořícího lesa. Pátracím týmům potrvá týdny, než pročešou popel.

Nechápal ale, proč to dělá.

Ta otázka se mu jasně zračila ve tváři.

Seichan vysvětlila: „Naším cílem je najít klíč, který hledal otec Giovanni. V minulosti jsi prokázal svoje schopnosti, Pierci.“ Pohnula obočím jeho směrem. „Bratrstvo v tebe vkládá plnou důvěru.“

Gray zavrtěl hlavou a v duchu si vynadal. Měl podezření, že se Seichan pokusí využít tyto události ke svému prospěchu, aby si znovu získala důvěru svých původních nadřízených – ať už byla dvojitá agentka nebo ne. V každém případě ale čekal, že Seichan rozehraje svou hru později. Polevil v ostražitosti. Ve skutečnosti však šlo o víc. Rostl v něm vztek. Část jeho já jí věřila.

Ten vztek byl příliš velký, než aby ho dokázal skrýt. „Jak nás přiměješ ke spolupráci? Nemůžeš na nás pořád mířit pistolí.“

„To je pravda.“ Seichan uklidila pistoli do pouzdra.

Grayovy obavy se prohloubily. Její další slova potvrdila jeho podezření.

„Proto jsem otrávila Rachel.“

Gray v šoku oněměl.

Rachel pokročila dopředu. „Cože?“

„Čajem.“ Seichan se na ni ani nepodívala. Veškerou pozornost věnovala Grayovi. „Byl v něm umělý biotoxin. Zabíjí během tří dnů. Příznaky se bohužel objeví už předtím. Nevolnost, bolesti hlavy a nakonec krvácení.“

Rachel tomu očividně nedokázala uvěřit a zajíkavě vykoktala: „Vždyť… vždyť jsi mi zachránila život. Tam v lese.“

Gray pochopil. „Potřebovala tě živou.“

Seichan pokrčila rameny. „Existuje protilék. Specifický enzym navržený tak, aby toxin rozkládal. Něco na způsob zámku a klíče. Jiný lék není. A jen abychom si to ujasnili, já protijed neznám a nevím, kdo ho má ani jak ho získat. Dostanete ho, jakmile předáte klíč.“

„Nerozumím. O jakém klíči to vůbec mluvíš?“

„O předmětu, po kterém otec Giovanni ve skutečnosti pátral. O klíči ke Knize soudného dne.“

Wallace sebou trhl. „To je jenom báchorka.“

„Už kvůli Rachel byste měl doufat, že nikoliv. Na jeho objevení máme tři dny.“

„Jakou dostaneme záruku, že splníš svou část dohody?“ zeptal se Gray.

Obrátila nad jeho otázkou oči v sloup. „Opravdu na to musím odpovídat?“

Gray se na ni zamračil. Měla pravdu. Nemusela. Záruka neexistovala a nebylo ani třeba nějakou dávat. Když je v sázce Rachelin život, nemají jinou možnost.

Kowalski si založil ruce na prsou a nasupeně hleděl na Graye. „Pierci, příště věřte psům.“

17. kapitola

13. ŘÍJNA, 3.23
OSLO, NORSKO

Krista nespala.

Byla to dlouhá noc a zdálo se, že se už tak špatný vývoj událostí ještě zhoršuje. Na poslední chvíli ale snad všechno dopadlo dobře. Výsledek se dozví za pár minut.

Stála před sálajícím ohněm, oblečená do italských kašmírových šatů. Krb byl dostatečně vysoký, aby se do něj dalo vstoupit bez nutnosti sklánět hlavu. Nahými prsty u nohou se bořila do měkkého koberce. Řada gotických oken se železnými rámy shlížela na zasněžené nádvoří hradu Akershus. Měsíční svit zbarvoval svět do stříbrného odstínu, odrážejícího záři plamenů.

Ona sama stála na pomezí obou světů.

Mezi ledem a ohněm.

Hlavou jí proběhl úryvek z básně Roberta Frosta. Vzpomněla si, jak se ho učila zpaměti na katolické dívčí škole u Bostonu v dobách otcových nočních návštěv v jejím pokoji, když byla matka opilá.

Někdo říká, že svět skončí v ohni,
podle jiných pod ledem.

Kristě to bylo jedno – hlavně aby stála na straně vítězů. Obrátila se k plamenům, ale představovala si jiný oheň. Oheň, který málem všechno zničil. Krátce po půlnoci získala čerstvé informace od svého člověka v anglických horách. Hlásil úspěšné vznícení nachystaných zápalných náloží. Požár se ale rychle rozšířil a vše ohrozil. Musela čekat další dvě hodiny, než dostala potvrzení, že všichni unikli a operace pokračuje podle plánu.

Kdybych tam selhala…

Po zádech jí přeběhl mráz.

Byla by to katastrofa, zejména po výsledku akce v grandhotelu. Trvalo jí příliš dlouho, než zjistila, že senátora kontaktoval Antonio Gravel, a vyklubal se z něj obtížnější cíl, než očekávala. Poté, co oslovil senátora, se doslova vypařil. Nebyl u sebe v hotelu ani na summitu. Příliš pozdě se dozvěděla o jeho zálibě v mladých prostitutkách, kterým nejsou proti mysli trochu tvrdší hrátky. Nedokázala ho najít dostatečně rychle a musela přichystat přepadení přímo v hotelu. Takhle smělá akce se jí nezamlouvala, ale nebyl čas na jemný přístup. Taky doufala, že zabije dvě mouchy jednou ranou. Přikázala svým mužům, aby odstranili Antonia, jakmile se objeví v hotelu, a následný chaos a zmatek využili i k zneškodnění senátora.

Gormanovu smrt si nadřízení přímo neobjednali. Měl být zabit jen v případě, kdyby si s ním Antonio stihl promluvit, ale Krista neměla ve zvyku ponechávat cokoliv náhodě, ze všeho nejméně takové, která ji mohla identifikovat. Jason Gorman, zamilovaný do své přítelkyně, poslal její fotografie otci.

Taková pozornost jí dělala starosti.

A Krista neměla starosti ráda.

Senátor nakonec unikl, ale ne její vinou. Měla jasné instrukce nepronásledovat toho tmavovlasého agenta Sigmy, a nemohla za to, že se tam ukázal.

Přesto ji neopouštělo napětí a úzkost. Držela se u ohně a župan si přitáhla páskem těsně k tělu.

Telefon se jí rozvibroval v ruce. Okamžitě si ho zvedla k uchu.

„Jsem tu," ohlásila se.

„Slyšel jsem, že operace v Anglii probíhá podle plánu."

„Ano." Povolila si, aby do jejího hlasu proniklo trochu hrdosti.

„A senátor Gorman unikl."

Zatmělo se jí před očima a do koutů místnosti se vkradly stíny. Jakmile uslyšela mužův tón, vyprchala z ní veškerá sebejistota.

„Ano," hlesla.

Ticho se protahovalo. Kristě bušilo srdce až v krku.

„Takže můžeme pokračovat s druhou fází plánu."

Krista potlačila výdech plný úlevy, ale zároveň byla zmatená. „S druhou fází?"

„Zahájíme úklid v rámci příprav na koncovku."

„Pane?"

„Formace se sešla a přehodnotila další scénář. Zdá se, že už není třeba

pokračovat ve spolupráci s Viatem. Máme dojem, že se Ivar Karlsen rychle stává přítěží. Zejména po podivných událostech, k nimž došlo v noci v jeho výzkumném středisku. Teď bude nejlepší, když ho využijeme jako obětního beránka, který odláká pozornost od nás.“

Krista s chladnou myslí přehodnotila svoji roli.

Volající pokračoval: „Máme k dispozici veškeré relevantní výzkumy. To, co Ivar Karlsen uvedl do pohybu, nelze zastavit a nakonec nám poslouží, ať už s ním nebo bez něj.“

„Co mám udělat?“

„Doprovodíte ho na Špicberky, jak bylo naplánováno, a budete čekat na další rozkazy. Slyšel jsem, že má odletět dřív, než jsme očekávali.“

„Další bouře se sem valí rychleji, než uváděla původní předpověď. Chce si být jistý, že mu nezhatí rozvrh.“

„To je velmi moudré, protože se opravdu valí bouře.“ Mužův hlas se ztišil. „Máte svoje rozkazy.“

Linka zmlkla.

Krista spustila ruku a svírala mobil v dlani. Přikročila blíž ke krbu, ale stále se nedokázala zahřát. Stála a nevnímala čas. Ztěžka oddechovala.

Zezadu na ni promluvil jiný hlas.

„Půjdeš do postele, Kristo?“

Ohlédla se přes rameno. Ve dveřích do ložnice se objevil Ivar Karlsen. Byl nahý a i přes svůj věk měl silnou, vypracovanou postavu. Ještě důležitější bylo, že k podávání dobrých výkonů nepotřeboval pilulku.

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se.

„V tom nejlepším.“

Otočila se čelem k němu, uložila telefon do kapsy a rozvázala si pásek. Župan jí sklouzl z ramen na měkký koberec. Stála zády k plamenům a až příliš jasně si uvědomovala horkost ohně i mrazivý chlad hradní komnaty.

Stála přesně tam, kam patřila.

Mezi ledem a ohněm.

3. ČÁST

SEMENA ZKÁZY

18. kapitola

13. ŘÍJNA, 8.43
NAD NORSKÝM MOŘEM

Slunce se drželo nízko nad obzorem a soukromé proudové letadlo se vznášelo nad severním polárním kruhem. V pozdních podzimních měsících dopadalo do těchto zeměpisných šířek jen málo denního světla. Souostroví Špicberky leželo mezi severním pobřežím Norska a severním pólem. Více než polovina povrchu ostrovů se skrývala pod ledovci a nežilo tu skoro nic kromě sobů a ledních medvědů.

I Santa Klaus by měl co dělat, aby mohl nazvat toto místo domovem.

Painter si ale pro tuto chvíli užíval pohodlí koženého sedadla a mahagonové kabiny soukromého letadla, jehož půjčení zařídila Kat. Také dodala dokumenty, podle nichž byli vedoucími pracovníky uhelného konsorcia. Jednalo se o vhodnou krycí historiku. Hlavním průmyslem na ostrovech byla těžba uhlí.

Kabina byla sedmimístná, takže tu jejich čtveřice měla více než dostatek místa. Všichni se trochu vyspali, což po dlouhé noci potřebovali, ale za necelou hodinu budou přistávat v Longyearbyenu, největším městě Špicberků.

Painter si opřel záda. Proti němu na opačné straně stolu seděl senátor Gorman. Monk s Creedem se dělili o sousední pohovku. Nastal čas, aby vyložili karty na stůl a ujasnili si postup pro nadcházející konfrontaci.

Painter věděl, že budou muset postupovat rychle a zahájit akci, jakmile se kola letadla dotknou přistávací dráhy. Z Osla odletěli s vědomím dvou skutečností. Zaprvé, že po odhalení Painterovy totožnosti a vzhledem k pokusu o senátorovo zavraždění jim v Oslu příliš hoří půda pod nohama. Zadruhé, že jejich hlavní podezřelý už z města rovněž odjel a míří tamtéž co oni. Nabízela se jim ideální šance, že Karlsena přitlačí do kouta a dostanou z něj pořádné odpovědi.

Výkonný ředitel Viatu vedl skupinu nejvýznamnějších účastníků

summitu na prohlídku slavného Špicberského globálního úložiště semen. Jednalo se o obdobu Noemovy archy pro rostliny, určenou k ochraně vzácného nákladu – více než tří set tisíc druhů – před válkami, chorobami, jaderným útokem, zemětřesením, a dokonce i drastickými klimatickými změnami. Úložiště bylo navrženo, aby vydrželo dvacet tisíc let, pohřbené sto padesát metrů pod horou v jedné z nejřidčeji osídlených částí Země.

Pokud měli zájem o rozhovor s Karlsenem v soukromí, bez všetečných pohledů, toto místo k němu bylo jako stvořené. Taková schůzka ovšem s sebou nesla významná rizika.

„Senátore," zopakoval Painter naposledy, „pořád si myslím, že by bylo nejlepší, kdybyste zůstal v Longyearbyenu. Kdybychom vás při vyšetřování potřebovali, dáme vám vědět."

Painter nadále předstíral, že všichni tři patří ke kanceláři generálního inspektora a pracují pro kriminální vyšetřovací službu ministerstva obrany. Dokonce měli i příslušné průkazy.

„Jedu s vámi," odtušil senátor Gorman se šálkem kávy v ruce.

Painter si všiml, že si Gorman do kávy přidal trochu brandy z baru. Ne že by mu to vyčítal. Za posledních pár hodin inkasoval několik tvrdých ran. Udržoval úzké kontakty s Karlsenem, jejž považoval téměř za svého přítele.

Gorman pokračoval o něco příkřeji: „Jestli měl Ivar opravdu prsty ve smrti mého syna…"

„Pořád nevíme, kolik nitek vede přímo k němu," odpověděl Painter nepřesvědčivě.

Senátor mu to nespolkl.

„Ta svině mi potřásla rukou." Gorman udeřil pěstí o stůl, až zadrnčely šálky i talířky. Zlostně hleděl přes stůl. Očividně neměl v úmyslu nechat se přesvědčit, aby s nimi nejezdil. Painter si sotva dokázal představit jeho bolest ze ztráty syna a následnou zradu. Chápal sice jeho hněv, ale právě kvůli němu nechtěl senátora brát s sebou.

Senátor měl ovšem pádný argument, který právě zopakoval: „Budete mě potřebovat, abyste se dostal blíž k Ivarovi."

Painter spustil ruce do klína. V tomhle měl Gorman pravdu. Karlsen opustil Oslo hodinu před nimi, aby unikl bouři, která se blížila od severního pólu. Až přistanou, pravděpodobně už bude v semenné bance, kde platila velice přísná bezpečnostní opatření, zvláště vzhledem k příjezdu delegátů.

Senátor Gorman pokračoval: „Budete potřebovat mě a můj průkaz, abyste se dostali dovnitř. Ani vaše doklady vám nebudou stačit. Na svou

pozvánku můžu vzít aspoň jednoho z vás dovnitř.“

Už bylo rozhodnuto, že tím hostem bude Painter. Monk s Creedem počkají venku jako záloha pro případ potřeby.

Painter si také znovu prošel bezpečnostní opatření úložiště semen. Úložiště bylo uzavřeno ocelovými vraty, sledoval ho nejmodernější systém kamer a mimoto ho chránilo několik tisíc ledních medvědů, kteří žili na ostrově. Navíc tu momentálně posilovala bezpečnost jednotka norské armády.

Dostat se na večírek bez pozvánky a bez senátora Gormana by tedy bylo stejně obtížné jako dostat se do Fort Knoxu.

Painter proto konečně ustoupil. Narovnal se a přejel ostatní pohledem. „Než přistaneme, probereme si ještě, co všechno víme – a taky to, co nevíme. Hned po přistání musíme vyrazit.“

Monk přikývl. „Kde začneme?“

„U hlavního cíle, Ivara Karlsena.“ Painter se obrátil na Gormana. „Vy jste s ním spolupracoval řadu let. Co nám o něm můžete říct?“

Senátor se opřel. Zjevně se snažil potlačit zlost, ale nepřestával se mračit. „Kdybyste se mě zeptal včera, řekl bych, že je to odvážný a odhodlaný chlapík, který umí vydělávat peníze, ale taky si dobře uvědomuje odpovědnost, která s bohatstvím přichází. Něco jako Rockefeller kombinovaný s Rooseveltem.“

„Jak jste se seznámili?“

„Prostřednictvím Římského klubu. Vstoupil jsem do něj čistě kvůli politickým a obchodním stykům. Jak jinak jsem mohl upevnit svoje postavení než pravidelným stykem s mezinárodní skupinou průmyslníků, politiků a celebrit?“ Pokrčil rameny. Nijak se za své ambice nestyděl. „Pak jsem ale potkal Ivara. Jeho zápal pro věc byl nakažlivý a uměl přesvědčivě mluvit. Pevně a celým srdcem věří v potřebu zachovat stávající svět a ochránit budoucnost lidstva. Jistě, některé jeho návrhy na kontrolu populačního růstu jsou možná extrémní. Povinná kontrola porodnosti, sterilizace, platby rodinám, aby neměly děti. Jenže někdo se k těmto obtížným rozhodnutím musí postavit čelem. To mě na něm od začátku přitahovalo. Jeho praktický přístup a zdravý rozum. Nebyl jsem ovšem jediný člen jeho skupiny.“

Painter povytáhl obočí. „Jak to myslíte?“

„V rámci Římského klubu Ivar shromáždil podobně smýšlející lidi, ty, kteří věří v nezbytnost nelehkých rozhodnutí. Byli jsme něco jako klub

uvnitř klubu. Každý z nás se zabýval konkrétním úkolem. Já, jak už jsem řekl, jsem měl využít svého politického vlivu k podpoře vývoje biopaliv. Probíhá nicméně řada jiných projektů, na které dohlížejí další členové.“

„Třeba se včelami?“ zeptal se Monk v narážce na testovací úly v podzemní laboratoři. Přejel si dlaní po bolavém otoku na tváři.

Senátor pokrčil rameny. „Nevím. Každý projekt byl samostatný.“

„Tak si promluvme o tom, který odstartoval všechny potíže,“ řekl Painter. „Kde podle všeho začalo krveprolití. Všechny stopy vedou ke genetickému výzkumu prováděnému ve Viatu, konkrétně ke zkouškám jeho plodin odolným proti suchu. Víme, že Viatus financoval výzkum extremofilů a že objevil nějaký houbový organismus uchovaný v lidských mumiích na anglickém rašeliništi.“ Painter kývl na Monka. „A víme, že výzkum pokračuje dodnes a ta těla nalezená v laboratoři s houbami pravděpodobně pocházela z testovací farmy v Africe.“

Pokud šlo o laboratoře, Painter už pracoval na tom, aby získali k jejich prohlídce povolení. Viatus byl ale jednou z největších společností v Norsku s celosvětovým finančním zázemím. Než soudy povolení vydají, Viatus nejspíš laboratoře vyklidí a na jejich místě zůstanou jen sterilizované, prázdné místnosti.

„Můžeme tedy dospět k závěru,“ dokončil Painter, „že záhadné geny, kterých si v semenech obilovin všiml profesor Malloy z Princetonu, pocházely z tohoto zdroje. A že jsou patrně nestabilní, takže konzumovat plodiny z nich vypěstované nebude asi dvakrát bezpečné.“

Gorman zavrtěl hlavou. „Ale proč kvůli tomu masakrovat celou vesnici? Úroda nebyla ani určena ke konzumaci lidmi.“

Paintera napadlo vysvětlení. „Byl to tábor uprchlíků. Neměli dostatek jídla. Hladoví lidé dělají zoufalé věci. Vsadil bych se, že se místní obyvatelé v noci plížili na pole a kradli trochu jídla pro svoje rodiny. A provozovatelé farmy nad tím možná přivírali oči. Společnost by tím dostala skvělou příležitost provádět studie na lidech, aniž by to musela oficiálně přiznat.“

„Jenže nikdo nečekal, že dojde ke genetickým změnám,“ doplnil Monk s úšklebkem. „Jakmile to zjistili, museli za sebou zamést stopy, ovšem ještě předtím si vzali pár zkušebních subjektů. Kdo bude postrádat pár uprchlíků, zejména ve zmasakrovaném táboře?“

Painter si všiml, že senátor pobledl a zadíval se do dálky. V očích se mu kromě zármutku objevilo ještě něco jiného.

„Viatus rozesílá po celém světě semena obilnin odolných proti suchu," řekl Gorman. „Příprava probíhá už týden. Na většině jižní polokoule a kolem rovníku se sejí celá pole. Miliony hektarů."

Painter cítil, že se blíží něco horšího. Gorman zbledl ještě víc. Náhle to Painterovi došlo. K masové produkci semen pro globální pěstování je třeba, aby je Viatus už někde sklízel.

Jenže kde?

„Kde jsou pole určená k produkci těchhle nových semen?" zeptal se.

Gorman se mu nedokázal podívat do očí. „Já sám jsem pomáhal zprostředkovat obchod s Viatem. V produkci semen geneticky modifikovaných rostlin se ročně točí miliardy dolarů." V hlase mu zněla hrůza. „Rozděloval jsem peníze. Po celém obilném pásu Spojených států – v Iowě, Illinois, Nebrasce, Indianě, Michiganu… Jde o tisíce a tisíce hektarů po celém Středním západě."

„A jsou to stejné odrůdy, jaké testovali v Africe?" zeptal se Monk.

„Přesně stejné ne, ale pochází ze stejné genetické linie."

„A pravděpodobně je právě tak nestabilní," dodal Painter. „Není divu, že tu africkou farmu spálili. Semen už měli tak jako tak víc než dost."

„Já to ale nechápu," řekl Monk. „Jak je mohli vůbec vysít? Co nějaké studie o bezpečnosti?"

Gorman zavrtěl hlavou. „Takové studie u geneticky modifikovaných rostlin jsou jenom pro smích. I obyčejná přísada do jídla se testuje pečlivěji. Potravinářství z geneticky modifikovaných plodin nemá vypracované formální směrnice pro posuzování nezávadnosti a spoléhá se z větší části na samoregulaci. Schvalování probíhá na základě upravených nebo vyloženě podvržených zpráv průmyslových společností. Ze čtyřiceti geneticky modifikovaných plodin, které byly vloni schváleny, jich studie o bezpečnosti publikovaly jen osm. A semena rozesílaná Viatem nejsou zamýšlena pro lidskou spotřebu, takže se o ně ani žádný úřad nezajímá. Kromě toho… jsem je pomáhal prosadit."

Senátor zavřel oči a potřásl hlavou.

Není divu, že ho Karlsen potřeboval, pomyslel si Painter.

„Pokud ale není úroda určená k lidské spotřebě," řekl Monk, „třeba se to nebezpečí ještě podaří zvládnout."

Konečně promluvil Creed a rychle uhasil všechny naděje. „Stejně se dostane do lidských potravin."

Všichni se na něj podívali.

Nejnovější člen Sigmy pod jejich pohledy trochu znejistěl, ale pokračoval: „Po těch událostech v Princetonu jsem si podrobněji prostudoval údaje o geneticky modifikovaných plodinách. V roce 2000 kontaminovala potraviny po celé zemi odrůda nazvaná StarLink, která taky nebyla schválená ke konzumaci lidmi. Celkem byla nalezena ve více než třech stovkách produktů. Objevila se podezření, že způsobuje alergické reakce, a výsledkem byla hromadná stahování z trhu. Společnost Kellogg musela na dva týdny zavřít produkční linku, jen aby se zbavila kontaminace.“

Senátor přikývl. „Vzpomínám si. Vláda vykoupila akcie Kelloggu, aby udržela toto odvětví nad vodou. Stálo nás to miliardy dolarů.“

„A to šlo jen o jednu z mnoha zpráv o tom, jak si geneticky modifikované produkty našly cestu do lidských potravin.“ Creed střelil pohledem po Painterovi. „Jsou tu ještě mnohem vážnější obavy.“

„Jaké?“

„Týkají se přenosu pylu a genetické kontaminace.“

Painter mu zamračeně pokynul, aby byl konkrétnější.

„Neexistuje způsob, jak zamezit šíření pylu geneticky modifikovaných rostlin. Přenáší se větrem i vodou na sousední pole. Některá semena byla nalezena až padesát kilometrů od zasetého pole. Takže si nic nenalhávejte. Ať už jsou ta semena z Viatu kdekoliv, rozšíří se dál.“

„A genetická kontaminace?“

„Ta je ještě závažnější. V minulosti došlo k případům přenosu genetických modifikací z pěstovaných rostlin na druhy přírodní, čímž se modifikované geny rozšířily po biosféře. A v případě nestability, které si povšiml doktor Malloy ve vzorcích od Viatu, je pravděpodobnost takového přenosu patrně ještě vyšší.“

„Takže chceš říct, že je kontaminovaný celý Středozápad?“ zeptal se Monk.

„Na odpověď je příliš brzy,“ řekl Painter. „Potřebujeme víc informací.“

Dobře si ale pamatoval na Grayův objev v Anglii. Mumie v rašeliništi byly prorostlé houbami, stejně jako ta těla nalezená v podzemní laboratoři. Rozšiřuje Karlsen nevědomky tak nebezpečný organismus do světa?

Nebo snad, což by bylo ještě horší, nejde o nevědomost?

Karlsen zjevně manipuloval senátorem, aby dosáhl vlastních cílů. Ale jaké ty cíle jsou?

Na to mohl odpovědět jediný člověk.

Ozval se hlas pilota: „Zahájili jsme sestup k Longyearbyenu. Zapněte si, prosím, bezpečnostní pásy.“

Painter vyhlédl z okénka. Konečně se trochu rozednilo. Byl nejvyšší čas promluvit si s Karlsenem. Podíval se na hodinky. Zatímco se letadlo blížilo k ledovému souostroví, čím dál větší starost mu dělalo něco jiného.

11.01
ŠPICBERKY, NORSKO

„Gray se pořád neozval?“ zeptal se Monk. Stál na mrazu na parkovišti, měl na sobě lyžařskou kombinézu, silné boty, rukavice i brýle a pod paží si držel přilbu.

Painter zavrtěl hlavou a sevřel satelitní telefon. „Doufal jsem, že se ozve po ránu. Nebo že se něco dozvím od tamějších úřadů. Hned po rozbřesku tam poslali vrtulníky, aby prohledaly okolní hory. Hasiči hlásí, že z údolí zbylo jedno doutnající požářiště. Spojil jsem se i s Kat. Neozval se ani na ústředí.“

Monk v ředitelově tváři četl bolest. „Určitě se tam odtud dostal. Třeba má nějaký důvod, proč mlčí.“

Z Painterova výrazu bylo zřejmé, že ho Monkova slova příliš neutěšila. Jestliže se Gray neozval, signalizovalo to potíže. Ředitel zamyšleně hleděl do dálky.

Slunce stále viselo nízko nad horizontem a jeho paprsky se oslnivě odrážely od sněhu a ledu pokrývajícího Špicberky. Za další měsíc se souostroví ponoří do dlouhé polární noci trvající čtyři měsíce. I před polednem teplota vyšplhala na pouhých deset stupňů pod nulou. Ocitli se v pusté krajině beze stromů, rozčleněné do ostrých vrcholků a strží. Od severu se k nim valila temná mračna. Jméno *Špicberky* pochází z holandštiny a znamená „špičaté hory“.

Nebylo to zrovna místo, které by vlévalo do žil naději.

„Odsud víc udělat nemůžeme,“ řekl nakonec Painter pevným hlasem. „Kat nadále monitoruje hlášení hasičů i záchranných a pátracích skupin. Podnikne všechno potřebné ke koordinaci širšího pátrání. Zatím tu máme svůj úkol.“

Stál vedle SUV značky Volvo, kterým sem dojel z letiště. Monk ho následoval v druhém autě s přívěsem. Creed z něj právě snímal dva sněžné skútry Lynx V-800, které si pronajali v turistické kanceláři, jež nabízela

zimní prohlídky divoké přírody souostroví. Na boku skútrů se skvělo jasné logo kanceláře.

Senátor Gorman nastoupil do volva. Podle plánu měl s Painterem zamířit přímo do úložiště semen. Monk a Creed pojedou oklikou na sněžných skútrech. Proniknou tak blízko k podzemnímu bunkru, jak to půjde, aniž by vzbudili podezření. Právě k tomu by jim měly posloužit skútry.

Podle pracovníka turistické kanceláře jejich průvodci nabízejí celonoční vyhlídkové cesty za divokými zvířaty obývajícími tento ostrov. Poté, co byla vybudována Krypta soudného dne, jak se semenné bance přezdívalo, se ale toto místo na základě široké publicity stalo častou destinací turistů. Jejich přítomnost by tak neměla nikoho překvapit. Monk s Creedem budou připraveni pro případ, že bude třeba nasadit větší palebnou sílu nebo rychle uniknout.

„Potřebujeme nechat otevřená zadní vrátka," jak to formuloval Painter.

Zpoza přívěsu se ozvalo burácení motoru.

„Tak vyrážíme," pokynul Painter a pevně sevřel Monkovo předloktí. „Dávejte na sebe pozor."

„Vy taky."

Vykročili. Painter si sedl za volant volva a Monk zamířil ke skútrům. Creed už seděl na jednom z nich, oblečený stejně jako Monk v lyžařské kombinéze a s přilbou na hlavě.

Monk přešel ke svému stroji a přehodil přes něj nohu.

Zatímco Painter vyjížděl z parkoviště, Monk si zkontroloval útočnou pušku za sedadlem. Creed měl podobnou. Neobtěžovali se tím, že by je maskovali. Tady na Špicberkách, kde je víc ledních medvědů než lidí, jsou zbraně nutností. I reklamní brožura vytištěná na lesklém papíře, kterou si Monk vzal v turistické kanceláři, uváděla: „Při výjezdu z osad mějte vždy při sobě zbraň."

A Monk nehodlal porušovat norské zákony.

„Připraven?" vykřikl a mávl na Creeda.

Mladík místo odpovědi přidal plyn.

Monk si nasadil přilbu a otočil klíčkem v zapalování. Motor se probudil k životu. Monk pomalu vyrazil k zasněženému údolí za parkovištěm. Zadní stopa stroje se s jistotou zakusovala do ledu. Dvojice lyží hladce klouzala po sněhu.

Creed jel kousek za ním.

Před nimi se tyčila hora Plataberget, v níž se nacházela Krypta soudného dne. Rozeklaná špice drásala nízké nebe. Za ní nebylo vidět nic než temné mraky.

To místo nevěstilo nic dobrého.

Zejména když si Monk vzpomněl na poslední varování z turistické brožury, které v podstatě shrnovalo celou zdejší drsnou krajinu.

Miřte přesně.

11.48

Painter zaparkoval volvo na označeném místě. Na jediné silnici vedoucí vzhůru po svahu hory museli projet dvěma barikádami střeženými ozbrojenými norskými vojáky. Na malém parkovišti už stály další vozy a velký autobus. Patrně dopravní prostředky reprezentace Světového potravinového summitu.

Když Painter vystoupil z vyhřátého auta do mrazivého chladu, všiml si i sněhového stroje o velikosti minibusu, který spočíval na masivních pásech jako tank. Byl to Hagglunds, oficiální stroj pro zkoumání Antarktidy, s namalovanou norskou vlajkou a armádními insigniemi. U vozu stáli a pokuřovali dva vojáci. Byl tu i podobně označený sněhový traktor pro dvě osoby, určený k ostraze parkoviště. Podle toho, jak se momentálně prohánět kolem a prudce se smýkal ve sněhu, si nicméně někdo právě krátil dlouhou chvíli malou projížďkou.

Senátor Gorman zachumlaný v zimní bundě se připojil k Painterovi a společně vyrazili ke vchodu do úložiště semen. Nadzemní část zařízení připomínala betonový bunkr, který čněl z ledu jako příď uvězněné lodi. A svým způsobem tomu tak možná opravdu bylo. Pod zemí tu ležela obdoba Noemovy archy s nákladem rostlin.

Vchod se tyčil do výšky deseti metrů a jeho plochý betonový povrch nahoře zdobily desky zrcadel a hranolů připomínající okna, osvětlená tyrkysovou vláknovou optikou, jež zářila do potemnělého dne. Bouřková oblaka už se valila přes sousední horu, jako kdyby se je chystala pohřbít pod sebou. Poryv větru rozvířil ledové krystalky a štiplavé kousky sněhu.

Nahrbili se a pospíchali ke vchodu.

Přešli malý násep a dospěli k vnějším tlakovým dveřím, které uzavíraly podzemní prostory. Další dvojice uniformovaných hlídek zkontrolovala senátorův pas a zapsala si jejich totožnost.

„Jdete hodně pozdě,“ poznamenal jeden z vojáků zadrhávající angličtinou.

„Měli jsme potíže s letem,“ odpověděl Gorman. Dobromyslně se na mladíka zazubil a zachvěl se chladem. „I tady na severu aerolinky občas ztrácejí zavazadla. A ta zima… brr… Nechápu, jak to tu můžete vydržet. Jste daleko otužilejší než já.“

Voják Gormanovi oplatil široký úsměv, stejně jako jeho společník, který patrně ani nerozuměl anglicky. Senátor to zkrátka s lidmi uměl. Painter musel přiznat, že Gorman má charisma, které dokázal zapínat či vypínat podle přání. Není divu, že slavil takové úspěchy ve Washingtonu.

Dveře se před nimi otevřely. Painter věděl, že kryptu chrání tři masivní zámky. Jako další pojistka před zlovolnými útoky sloužila skutečnost, že žádná osoba na celé planetě nevlastnila všechny tři klíče.

Jakmile vešli dovnitř, vítr ustal, což bylo vítané, ale vzduch se nijak neoteplil. V bance byla udržována téměř konstantní teplota -18 °C, takže oba muži měli pocit, jako kdyby vstoupili do obrovského mrazáku.

Pod krátkou rampou se do dálky táhl dlouhý tunel, dost velký na to, aby se sem vešel podzemní vlak. Kráčeli po betonových panelech, nad hlavou jim svítila řada zářivek a táhla se tudy změť potrubí a kabelů. Stěny ze železobetonu doplněného o laminát měly poměrně hrubý povrch, který dodával chodbě jeskynní vzhled.

Painter si předem prostudoval schéma zařízení. Základní struktura byla velice jednoduchá. Tunel klesal do hloubky sto padesáti metrů a končil třemi velkými kryptami, z nichž každou uzavíraly samostatné vzduchotěsné dveře. Jinak tu bylo už jen pár kanceláří dole u krypt.

Chodbou k nim doléhaly hlasy a v dálce před nimi zářily svítilny.

Cestou tunelem senátor Gorman mávl rukou ke stěnám a tiše promluvil: „Ivar byl jedním z hlavních sponzorů zdejšího zařízení. Pevně věří v zachování přírodní biodiverzity světa a všechna ostatní podobná úložiště považoval za nedostatečná nebo zfušovaná.“

„To mě u něj nepřekvapuje. Očividně má rád věci pod kontrolou.“

„V tomhle případě se ale patrně nemýlil. Po celém světě existuje více než tisíc semenných bank, ale většinu z nich něco ohrožuje. Národní úložiště semen Iráku bylo vyloupeno a zničeno. V Afghánistánu se stalo totéž. Do skladu se vloupal Tálibán, ne kvůli semenům, ale kvůli plastovým nádobám. A další semenné banky jsou právě tak zranitelné. Ze strany mizerného vedení, křehkých ekonomik, selhávajícího vybavení a podobně.

Nejhorší ze všeho je ale absence vize.“

„A pak se objevil Karlsen?“

„Úložiště je výmyslem Celosvětového trustu diverzity plodin. Když se o projektu doslechl Ivar, plně ho podpořil – finančně i politicky.“ Senátor si promnul spánky. „Pořád ho nedokážu zároveň obsadit do role monstra, kterým podle všeho je. Nedává to žádný smysl.“

Pokračovali mlčky v chůzi. Painter v Gormanově hlase slyšel pochybnosti. Po úvodním šoku ze zrady přítele se na povrch opět začala vynořovat skepse. Taková je lidská povaha. Nikdo nechce věřit tomu nejhoršímu o svých dobrých známých, ani si přiznat vlastní důvěřivost nebo slepotu.

Vpředu se vynořila skupina lidí obklopená slavnostní atmosférou. Po jedné straně tunelu stála řada ledových soch nasvícených zdola do oslnivého jasu: lední medvěd, mrož, model hory, dokonce i logo Viatu. Naproti bylo připraveno studené občerstvení a bar kombinovaný s kavárnou.

Gorman si vzal sklenku šampaňského od procházející hostesky. Na sobě měla eskymácké boty a zimní bundu, které v takové zimě představovaly ekvivalent černé kravaty. V chodbě postávaly dvě desítky teple oblečených hostů, ale podle obsluhy i hromad netknutého jídla se původně čekala větší účast.

Painter věděl, že řadu potenciálních hostů vystrašil útok v grandhotelu, sváděný na teroristy.

Přesto, na večírek co by kamenem dohodil od severního pólu šlo o obrovský úspěch. U mikrofonu právě řečnila známá postava. Reynard Boutha, spoluprezident Římského klubu, dlouze hovořil o významu zachování světové biodiverzity.

„Žijeme uprostřed genetického Černobylu. Před sto lety se jen ve Spojených státech pěstovalo více než sedm tisíc odrůd jablek. Dnes jich nejsou víc než tři stovky. Fazolí bylo téměř sedm set. Dnes jich je třicet. Za jediné století zmizely tři čtvrtiny světové biodiverzity a každým dnem vymírají další druhy. Musíme okamžitě jednat, abychom zabránili jejich nezvratnému zániku. Proto je Globální úložiště semen tak důležité a proto musíme shánět další peníze a informovat lidi…“

Za Bouthovy řeči si Painter všiml na opačné straně hloučku Karlsena. Vedle něj stály dvě ženy. Jedna štíhlá a vysoká, s dlouhými plavými vlasy a s tváří téměř zakrytou lemem bundy. Druhá žena byla starší a nakláněla se

ke Karlsenovu uchu.

„Kdo to je?“ zeptal se Painter a kývnutím ukázal na ženu, která něco říkala Karlsenovi.

„Bývalá předsedkyně Rockefellerovy rady pro populaci a další členka Ivarova okruhu. Přátelí se už roky.“

Painter Radu pro populaci znal. Jednalo se o hlavní zastánce kontroly populačního růstu prostřednictvím plánování rodin a snižování porodnosti, a pokud člověk věřil divočejším zvěstem, některé jejich metody hraničily s eugenikou.

Nebylo divu, že se tak přátelí s Karlsenem.

Gorman Painterovi ukázal několik dalších osob, které patřily ke Karlsenovu okruhu. „Ten velký chlapík s pivním břichem zastupuje přední německou chemickou a farmaceutickou společnost. Viatus zkoumal, jak začlenit jeden z jejich insekticidů do nové generace geneticky modifikovaných plodin. Pokud uspěje, významně sníží množství chemikálií potřebné k vypěstování úrody, čímž sníží její cenu a zvýší výnosy.“

Painter přikyvoval, zatímco Gorman představoval ostatní. Zdálo se, že se Karlsenův okruh skládá z lidí, kteří se buď snažili řešit problém přelidněnosti, nebo zkoumali způsoby, jak zvýšit produkci potravin. Senátor měl pravdu. Vypadalo to, že Karlsenovi skutečně leží na srdci osud světa.

Jak ale někdo takový zároveň mohl nařídit masakr celé vesnice a prosadit rozšíření genetické hrozby, která může kontaminovat a nevratně poškodit biosféru?

V uších mu zněla senátorova poznámka.

Nedávalo to smysl.

Obrátil svou pozornost zpátky na Karlsena. Než s ním zkříží kordy, chtěl znát všechny klíčové hráče. „Co ta druhá žena, ta blondýna, která na něm prakticky visí?“ zeptal se.

Gorman přimhouřil oči. „Nevím. Někoho mi matně připomíná, ale k jeho klice nepatří. Třeba je to jenom přítelkyně.“

Painter se s tím smířil, pobídl Gormana a společně se vydali mezi ostatními hosty ke svému cíli. Přítomnost ostatních byla jistou známkou, že jim od Karlsena nehrozí žádné nebezpečí. A kam by mohl utéct?

Painter k němu přistoupil. Karlsen byl momentálně sám. Právě domluvil s bývalou předsedkyní Rady. Blondýna mezitím odešla ke stolu s občerstvením.

Karlsen Paintera nepoznal. Přejel ho pohledem a zakotvil očima na senátoru Gormanovi. Norova tvář se okamžitě radostně rozzářila a napřáhl k senátorovi ruku.

Gorman mu s ní reflexivně potřásl.

„Můj bože, Sebastiane," řekl Karlsen. „Kdy jste dorazil? A jak? Snažil jsem se vám zavolat do hotelu, když jste se neukázal na letišti. Po tom zmatku s nočním útokem jsem vás nedokázal nikde sehnat. Napadlo mě, že jste možná odletěl domů."

„Ne. Bezpečnostní služba mě jenom přesunula do jiného hotelu," vysvětlil Gorman hladce. „Na letiště jsem to nestihl včas a nechtěl jsem všechny zdržovat, tak jsem si zařídil vlastní let."

„To jste nemusel. Trvám na tom, aby vám Viatus hradil veškeré náklady."

Painter pozorně sledoval jejich rozmluvu. Senátor byl sice dobrý herec, ale zjevně byl nervózní a neklidný.

Karlsen naproti tomu vypadal, že ho senátorova přítomnost nefalšovaně potěšila. Painter v jeho tváři nenašel sebemenší známku toho, že by si minulou noc objednal Gormanovu vraždu. Buď s tím Karlsen opravdu neměl nic společného, nebo se pyšnil nervy jako provazy.

Gorman se podíval na Paintera. Bylo vidět, že je čím dál víc na pochybách. Po vteřinovém zakoktání ukázal na Paintera. „Myslím, že tady s vyšetřovatelem z úřadu inspektora jste se už setkal."

Norův pronikavý pohled se přenesl na Paintera a chvilkový zmatek nahradilo poznání. „No jistě, omlouvám se. Včera jsme spolu krátce mluvili. Musíte mi prominout. Posledních dvacet čtyři hodin bylo skutečně šílených."

To mi povídejte, pomyslel si Painter.

Potřásl Karlsenovi rukou a nadále pečlivě studoval jeho tvář, jestli se něčím neprozradí. Pokud ale Karlsen věděl, že Painter není jen obyčejným vyšetřovatelem z ministerstva obrany, nedával to nijak najevo.

„Senátor byl tak laskav, že jsem se k němu směl přidat," řekl Painter. „Doufal jsem, že bychom si přece jen mohli popovídat. Mám pár otázek, které se týkají několika menších nejasností. Slibuji, že to nepotrvá dlouho. Není tu nějaké klidné místo, kam bychom mohli zajít?"

Karlsena Painterova žádost očividně rozladila, ale ohlédl se na Gormana. Na kratičký okamžik měl Painter dojem, že v Norových očích zahlédl záblesk provinilosti. Při tom africkém masakru byl zabit senátorův

syn. Jak by mohl odmítnout spolupráci před truchlícím otcem?

Podíval se na hodinky a kývl ke dveřím po své pravici. „Tamhle jsou nějaké kanceláře. Přední polovinu si zabrala zásobovací firma, ale vzadu je malá konferenční místnost, která by měla být volná."

„To mi vyhovuje."

Zamířili ke dveřím.

Painter si všiml té plavovlasá ženy, která na ně zírala přes hlavy ostatních. Měla kamenný výraz, chladnější než mrazivé teploty v semenné bance. Když ji přistihl, jak se na ně dívá, rychle odvrátila zrak.

Nevypadala nijak šťastně, že ji Karlsen nechal na večírku samotnou.

Krista sledovala, jak trojice mužů vchází do kanceláří. To nemohlo věštit nic dobrého.

Před chvílí se málem zadusila olivou ve vodce s tonikem, když uviděla, jak se zdánlivě odnikud vynořil ten černovlasý agent Sigmy, následovaný senátorem Gormanem. Jen tak tak se včas stáhla do ústraní.

Dívala se, jak se za nimi zavírají dveře. Kde se tu vzali? Myslela si, že je nechala daleko za sebou v Oslu.

Náhle měla dojem, že ji všichni pozorují, a upravila si kapuci bundy tak, aby lépe stínila její tvář. Byla ráda, že si na zdejší výpravu pro jistotu vzala blond paruku. Nestála o další potíže podobné těm s Antoniem Gravelem.

Poodešla k místu, kde se tunel větvil. Odtud vedly jednotlivé chodby ke třem semenným trezorům, uzavřeným vzduchotěsnými dveřmi. Ostatní dosud poslouchali projevy, takže tu momentálně byla sama a měla chvíli čas ujasnit si, co dál.

Opřela se o dveře do jedné z krypt a sevřela v kapse telefon. Její nadřízený se zatím neozval. Naposledy jí tvrdil, že se o toho agenta postaral, ale teď tu ten agent byl i se senátorem. Co teď? Má jednat na vlastní pěst, nebo čekat na rozkazy? V jejím postavení se od ní čekalo, že dokáže myslet sama za sebe a improvizovat za pochodu.

Několikrát se zhluboka nadechla a v mysli se jí postupně zhmotňoval plán. Pokud bude muset jednat, nezaváhá. Zatím bude jen sledovat situaci. To nicméně neznamenalo, že neudělá pár předběžných opatření.

Vytáhla telefon z kapsy. Takhle hluboko v podzemí nemohla počítat s tím, že tu zachytí satelitní signál, a proto se pojistila tím, že napojila malý zesilovač na linku v počítačovém centru, a tak se mohla spojit s okolním světem.

V Longyearbyenu měla svoje lidi. Bylo načase, aby se zapojili do akce. Její rozkaz zněl jasně: zajistit všechny cesty, kudy by mohl proklouznout někdo z návštěvníků. Nestála o žádná překvapení.

Přerušila spojení. Už se cítila o něco lépe. Nejhorší bylo čekání. Vždycky je lepší jednat, i když jde o zdánlivou drobnost. Uhladila si vlasy. Možná by to ještě chtělo zkontrolovat make-up.

Než ale stačila vykročit, zavibroval jí v ruce telefon. Se stejnou vibrací jí po zádech přeběhl mráz. Přiložila si telefon k uchu.

„Ano?“ řekla.

Odpověděl známý hlas, který jí konečně předal rozkazy, jednoduché a jasné.

„Pokud chcete žít, hned tam odtud zmizte.“

19. kapitola

13. ŘÍJNA, 10.13
ABERDARON, WALES

Volvo pomalu sjíždělo ke kostelu na pobřeží. Byli na cestě celou noc, střídali se za volantem a mezitím dřímali. Všichni byli vyčerpaní.

Rachel se dívala z okna. Vůbec nespala a sledovala okolní svět prázdným pohledem, s dlaní přitisknutou k břichu. Zjevně ji děsilo pomyšlení na to, co se v ní odehrává a jak se začnou projevovat účinky biotoxinu, který ji za tři dny zabije.

Žena, která ji otrávila, se naopak tvářila zcela nezúčastněně. Seichan většinu noci prospala. Mohla si to dovolit. Měla je pod kontrolou. Kdyby ji zatkli, Rachel určitě zemře.

„Profesore," řekl Gray dostatečně hlasitě, aby probudil Wallace, který klimbal vzadu uprostřed mezi oběma ženami. Jako první se zvedl Rufus a protáhl si krk.

„Jsme na místě?" zeptal se Wallace mrzutě.

„Skoro."

„Už bylo sakra načase."

Byla to dlouhá noc. Jezerní oblast opustili na ponících po cestách, které znal jen doktor Boyle. Před svítáním dorazili k náhorní vesnici Saterthwaite. Poníky nechali v ohradě u jednoho farmáře a Gray nastartoval zkratem starý land rover.

Ještě předtím se Gray podrobně vyptal profesora na předmět, který měli najít: klíč ke Knize soudného dne. Podle Wallace se ke knize váže pověst, podle níž je v jejím kryptickém latinském textu ukryta mapa k velkému pokladu.

„Je to celé nesmysl, věřte mi," uzavřel Wallace přezíravě a zpražil přitom pohledem Seichan.

Seichan jen pokrčila rameny. I ona měla své rozkazy.

Gray ale potřeboval nějaké vodítko, které by mohli sledovat, a tak

naléhal na Wallace, aby mu aspoň řekl více o cestách otce Giovanniho, zejména o tom, kam se vatikánský archeolog vydal po návštěvě kamenného kruhu na rašeliništi. Wallace toho moc nevěděl, protože otec Giovanni byl čím dál tajemnější. Nakonec jim tak zůstala jediná stopa.

„Po objevu v jezerní oblasti Marco vyrazil na průzkum dalšího místa označeného v té knize jako pustina. Šlo o nejstarší takový záznam."

Wallace dále vysvětlil, že takhle byl jako první označen jeden ostrůvek v Irském moři. Ostrov Bardsey se nacházel kousek od pobřeží Walesu. Podle Wallace si tam otec Giovanni jel promluvit s knězem, který dobře znal dějiny ostrova.

Právě tam měli namířeno. Z jezerní oblasti se vypravili na jih, vrátili se znovu do Liverpoolu a odtud pokračovali do Walesu. Cíl cesty ležel na špičce Velšského poloostrova, úzkého výběžku souše namířeného přímo proti Irsku.

Ostrov Bardsey ležel nedaleko od pobřeží a jeho obrys se rýsoval proti potemnělé obloze. Jednalo se o drobný ostrůvek, široký sotva tři kilometry, bičovaný prudkým deštěm, který se pomalu blížil ke břehu.

Jejich bezprostřední cíl naštěstí ležel o hodně blíž. Kostel svatého Hywyna stál nad pláží, obrácený čelem k větru a vlnám. Právě zde otec Giovanni zahájil svou pouť.

Gray zastavil na parkovišti.

Kostel byl postavený z šedých kamenů a měl střechu z tašek. Velká gotická okna shlížela na ponurý hřbitov a o něco níže se rozkládala rybářská víska s barevnými kamennými domky a křivolakými uličkami.

Vystoupili z vozu a protáhli si nohy. Od moře se do nich opřel studený vítr. Do pobřeží narážely těžké vlny a vzduch byl cítit chaluhami a solí.

„Zůstanu v autě," oznámila Seichan. „Nechci, aby ho někdo znovu ukradl."

Gray se ani neobtěžoval jí odpovědět. Svůj hněv držel na uzdě, ne snad proto, že ji nechtěl provokovat, ale protože si nezasloužila sebemenší reakci.

Byl rád, že se jí zbavil, a vydal se s ostatními kolem kostela k faře. Cestou sem zavolal ze Seichanina mobilu, aby si domluvil schůzku s otcem Timothym Ryem. Kněze Grayův zájem potěšil, dokud se nedozvěděl důvod návštěvy.

„Marco je mrtvý?" vykřikl otec Rye. „Tomu nemůžu uvěřit. Viděl jsem ho ještě před pár měsíci."

Gray doufal, že kněz má nějaké informace, které budou moci využít.

Kněz už je čekal ve dveřích. Byl starší, než se dalo soudit podle jeho hlasu v telefonu. Byl vychrtlý a na hlavě mu zbývalo jen několik chumáčů bílých vlasů. Na sobě měl příliš velký vlněný svetr a vykročil je přivítat s pokroucenou hůlkou a se širokým, přátelským úsměvem ve tváři.

„Pojďte honem z toho vichru, než nastydnete.“ Hubenou paží jim pokynul, ať ho následují dovnitř. „Dal jsem na kamna konvici čaje a stará Maggie mi přinesla talíř brusinkových koláčků. Nejlepších v celém Walesu.“

Uvedl je do místnosti s dřevěnou podlahou a nízkými trámy, pod nimiž se Kowalski musel shýbat. Zdi byly ze stejných kamenů jako kostel a v malém krbu plál příjemný oheň. Na dlouhém stole bylo prostřeno k pozdně dopolední svačině.

Grayovi z moučné vůně čerstvě upečených koláčů zakručelo v břiše, ale chtěl zdejší návštěvu co nejvíc zkrátit. Tlačil na ně čas. Podíval se na Rachel. Starý kněz se k ní už vrhl a prakticky ji dovlekl za ruku ke stolu.

„Vy si sedněte sem. Vedle mě.“

Otec Rye mírně pokulhával. Wallace dosud postával u dveří s Rufusem a zjevně nevěděl, jestli má nechat psa venku na chladu.

„Na co tam čekáte?“ zamračil se na ně kněz. „Pojďte oba dál.“

Teriér vběhl do místnosti ještě před Wallacem. Zamířil přímo ke krbu a tam si lehl na zem.

Jakmile se usadili, Gray začal: „Otče Rye, můžete nám říct, proč otec Giovanni…“

„Chudák chlapec,“ přerušil ho kněz a pokřižoval se. „Ať odpočívá v pokoji.“ Otočil se a pohladil Rachel po ruce. „A pomodlím se i za vašeho strýce v Římě. Vím, že byl Markův dobrý přítel.“

„To byl. Děkuju vám.“

Kněz obrátil pozornost zpátky ke Grayovi. „Marco… tak moment. Poprvé se tu objevil před třemi lety.“

„To muselo být těsně po návštěvě mého naleziště,“ poznamenal Wallace.

„Od té doby sem jezdil docela často a cestoval po celém Walesu. Hovořili jsme spolu o všech možných věcech. Letos v červnu se ale vrátil docela rozrušený z ostrova Bardsey. Jako kdyby s ním něco otřáslo do morku kosti. Celou noc se modlil v kostele. Obávám se, že jsem ho slyšel – ovšem ne že bych schválně poslouchal – jak stále dokola žádá o odpuštění.

Když jsem se druhý den ráno vzbudil, už byl pryč.“

Gray se vrátil k první návštěvě. „Vysvětlil vám otec Giovanni, proč sem poprvé přijel?“

„Ano. Byl na svaté pouti na ostrov Bardsey. Jako mnozí před ním. Aby vzdali úctu mrtvým.“

Gray se snažil nějak utřídit, co právě slyšel. Otec Giovanni zjevně neřekl tomuto postaršímu knězi celou pravdu. „O jakých mrtvých to mluvíte?“

„O dvaceti tisících světců pohřbených na Bardseyi.“ Stařec ukázal z okna s vyhlídkou na moře. Přes silné provazce deště nebylo ostrov ani vidět. „Marco chtěl vědět všechno o historii ostrova.“

To Gray také. „Co jste mu řekl?“

„To, co říkám všem poutníkům. Ostrov Bardsey je posvátné místo. Má dlouhou historii, která sahá až do časů prvních osadníků, jež přišli do těchto krásných končin. Těch, kteří stavěli kamenné kruhy a staré mohyly.“

Wallace se rozzářil. „Mluvíte o neolitickém kmenu, který jako první osídlil Britské ostrovy.“

„Ano. Na Bardseyi jsou dodnes vidět jejich kruhová obydlí. Už tenkrát byl ostrov posvátný jako domov královských rodin. Znáte keltské příběhy o Fomorech?“

Gray zavrtěl hlavou. Wallace přimhouřil oči. Očividně věděl, o čem je řeč, ale chtěl si vyslechnout, co má starý kněz na srdci.

„Co jsou fomory?“ zeptala se Rachel.

„Nikoliv co, ale kdo. Podle irských legend Keltové po prvním příchodu na tyto ostrovy narazili na dávnou lidskou rasu. Údajně se jednalo o netvory, potomky Cháma, kterého Noe proklel. Keltové a Fomorové po staletí bojovali o Irsko a okolní ostrovy. Fomorové sice nebyli tak zruční v používání mečů, ale dokázali na dobyvatele sesílat morové rány.“

„Morové rány?“ zopakoval Gray.

„Ano. Podle citátu z jedné irské ódy seslali na nepřátele velkou, ničivou zhoubu.“

Gray pohlédl na Rachel a Wallace. Mohlo se jednat o tutéž chorobu, která vyhladila tu horskou vesnici?

„Během staletí se vyrojily další příběhy,“ pokračoval otec Rye. „Příběhy o válkách a nejistém příměří mezi těmito dvěma národy. Irští vyprávěči uznávají, že obdělávat půdu Kelty naučili právě Fomorové. Nakonec ale byla vybojována poslední velká bitva na ostrově Tory, která vedla ke smrti

fomorského krále.“

„Co to má všechno společného s ostrovem Bardsey?“ zeptal se Wallace.

Kněz pozvedl obočí. „Jak jsem říkal, Bardsey byl domovem královských rodin. Podle místních pověstí se na Bardseyi usídlila fomorská královna. Byla to velká bohyně, která měla moc uzdravovat nemocné, a dokonce i léčit mor.“

Wallace tiše zamumlal: „Není divu, že se sem Marco pořád vracel.“

Gray se ho chtěl zeptat, co tím myslí, ale otec Rye se nedal zarazit.

„A tak Keltové obsadili veškerou půdu. I jejich kněží, druidové, nicméně poznali, o jak posvátné místo se jedná. Na blízkém ostrově Anglesey založili centrum vzdělanosti, kam jezdili studovat lidé z celé Evropy. Dokážete si to představit? Za nejposvátnější ale druidové považovali Bardsey. Na něm směli být pohřbeni jen ti nejosvícenější druidové. Včetně nejslavnějšího druida všech dob.“

Wallace tu pověst zjevně znal. „Merlina.“

Seichan stála na závětrné straně land roveru. Pohrávala si se zavíracím nožem a nespouštěla zrak ze dveří fary. Nebála se, že by se někdo pokusil o útěk ani že použijí farní telefon. Pro jistotu se ale připlížila k domu a přeřízla linku.

Mohla jít s ostatními dovnitř, ale sestavování střípků historie nepatřilo mezi její silné stránky. Podívala se na nůž ve své ruce. Věděla, na co má talent. A nepotřebovala, aby se Gray rozptyloval. Cítila, jak z něj sálá vztek, který v její blízkosti ještě sílí. Proto se držela stranou. Chtěla, aby se soustředil.

V zájmu jich všech.

Krátce po příjezdu si všimla, jak do blízké vesnice přijíždí sedan audi. Zpovzdálí je sledovali. Její kontaktní osoba, Krista Magnussenová, jí nehodlala dávat přílišnou volnost a nespouštěla ji z očí už od hor. Pronásledovatelé obratně měnili auta – Seichan napočítala přinejmenším tři – a počínali si tak nenápadně, že by je nezasvěcený pozorovatel považoval za součást běžného provozu.

Ale ne Seichan.

Švihem zápěstí zaklapla otevřené ostří a vrátila nůž do kapsy. Cítila na sobě cizí pohledy a musela se někam přesunout. Vykročila od vozu a rázně zamířila ke dveřím starého kostela. Jeho kamenná fasáda byla chladná a bytelná, stejně tvrdá jako lidé, kteří tu v potu tváře dobývali živobytí z

moře. Na člověka tu doléhala hmatatelná tíha staletí. I dveře kostela byly masivní a zjizvené lety. Zkusila stisknout kliku a zjistila, že kostel je odemčený.

Vždycky ji překvapilo, když našla nezamčené dveře.

Chápala to jako divný, nepřirozený stav věcí.

Otevřela dveře, než si to stačí rozmyslet. Vítr sílil. Nedalo se odhadnout, jak dlouho to ostatním ještě bude trvat. Vstoupila do kostela a prošla předsíní do chrámové lodi. Očekávala pochmurný a zasmušilý interiér, ale ke svému překvapení se ocitla v provzdušněném prostoru s vysoko položenými trámy. Stěny byly vymalovány smetanově bílou barvou, která odrážela mdlé denní světlo vnikající dovnitř obloukovými okny. Po obou stranách uličky stály lavice z naleštěného dřeva a v uličce byl položený jasně modrý koberec.

Kostel byl prázdný, ale Seichan zjistila, že se nedokáže pustit dál. Přemožená únavou vklouzla do nejbližší lavice. Posadila se a zahleděla se na kříž. Nebyla nábožensky založená, ale dobře rozeznávala bolest v ukřižovaném zpodobnění Krista.

Ta muka znala.

Začala přerývaně oddechovat a zrak se jí najednou zamlžil. Nečekaně jí odněkud z hlubiny duše do očí vyhrkly slzy. Zakryla si tvář, jako kdyby se je snažila zastavit, zakrýt a popřít.

Dlouhou chvíli zůstávala shrbená nad lavicí, neschopná pohybu. V hrudi cítila stále větší tlak, jako kdyby se něco velkého pokoušelo prodrat malým otvorem. Čekala, až agonie přejde, a modlila se, ať už je po všem – nakonec opravdu tlak pominul a zanechal po sobě podivnou prázdnotu a zklamání. Zachvěla se. Dlouze, rozechvěle se nadechla, otřela si oči a vstala.

Obrátila se zády ke kříži a vyšla z kostela. Opřel se do ní studený vítr, který za ní s hlasitou ránou zabouchl dveře. Připomnělo jí to jednu důležitou lekci.

Lidé by měli nechávat zamčené dveře.

Gray se snažil potlačit nedůvěřivý tón. „Chcete říct, že je na Bardseyi pohřbený Merlin?“

Otec Rye se usmál a napil se čaje. „My všichni v těchto končinách samozřejmě rádi vyprávíme příběh, podle nějž je pohřbený na ostrově ve skleněné hrobce. Rozhodně je to pěkná historka, nemyslíte?“ Zamrkal na Rachel. „Mnoho lidí, a to včetně několika historiků, věří, že legenda o

Artušově Avalonu pochází právě z Bardseye.“

Ozval se Kowalski s pusou plnou koláče. „Co je Avalon?“

Gray do něj pod stolem šťouchl. Nepotřebovali, aby starý kněz odbočoval od tématu. Museli se dozvědět víc o otci Giovannim.

Jenže bylo příliš pozdě.

„Ach, podle keltské pověsti,“ vysvětloval nadšeně otec Rye, „byl Avalon pozemským rájem. Právě tam byl ukut meč krále Artuše, Excalibur. A vládla tam čarodějka Morgana le Fay. Šlo o ostrov s vzácnými jabloněmi, podle kterých byl vlastně pojmenován – velšsky se jim říkalo *afal*. Na Avalonu se údajně lidé zázračně uzdravovali a dožívali se vysokého věku. Na konci Artušova období, po bitvě u Camlannu, odvezli krále Artuše na Avalon, aby ho Morgana le Fay vyléčila. A jak jsem říkal, právě tam je taky pohřbený kouzelník Merlin.“

Wallace se během knězovy řeči chmuřil čím dál víc. „Blbost,“ vyhrkl nakonec. „Všichni si myslí, že mají Avalon nebo Kamelot hned za humny.“

Otce profesorův výbuch nijak neurazil. „Jak jsem říkal, je to jenom pověst. Ale podobně jako Avalon byl i ostrov Bardsey dlouho považován za léčivé místo. Toto tvrzení dokládá i cestopis z roku 1188. Autor popisuje obyvatele Bardseye jako neobvykle zdravé a na ostrově podle něj jen zřídka někdo zemřel dřív než v úctyhodném věku. A samozřejmě taky nesmíme zapomenout na kouzelná jablka.“

„Jablka?“ zopakoval Kowalski.

„Možná bychom měli opustit mýty,“ poznamenal Gray v pokusu obrátit rozhovor zpátky k otci Giovannimu.

„To nejsou mýty.“ Otec Rye vstal, přešel k míse na pultu, zvedl jablko a hodil ho Grayovi. „Připadá vám jako mýtus, mladíku? Maggiin syn ho utrhl ze stromu na ostrově teprve minulý týden.“

Gray se zamračil na plod o velikosti pěsti.

„Žádné podobné jablko na světě neexistuje,“ pokračoval otec Rye hrdě. „Před pár lety jich několik odvezli do Národní ovocnářské sbírky v Kentu. Tam bardseyské jablko otestovali a zjistili dvě věci. Zaprvé, že jde o novou, dosud nevídanou odrůdu. A zadruhé, že jablko kupodivu nevykazuje žádné známky hniloby ani jiných chorob. Zkoumali i ten pokroucený starý strom a dospěli k závěru, že je právě tak zdravý. Ovocnáři se domnívají, že jde o dosud přežívající strom ze sadu, který před tisíci lety založili na ostrově mnichové z kláštera svaté Marie.“

Gray potěžkal jablko v ruce a vnímal běh času a dějin, který

reprezentovalo. Ať už si o tom člověk myslel cokoliv, zdálo se, že se k ostrovu váže dlouhá, podivná historie uzdravování: nejdřív ta fomorská královna, pak keltská pověst o Avalonu a teď drží v ruce jablko, o kterém bylo vědecky prokázáno, že je nezvykle zdravé.

Vyhlédl z okna na pahrbek zelené země.

Co bylo na tom ostrově tak zvláštního?

Otec Rye s výkladem ještě očividně neskončil.

„V průběhu času všechny věci nevyhnutelně dospějí ke svému konci," řekl. „A Keltové nebyli výjimkou. Římané je nakonec porazili, ovšem až po létech prudkých bojů. Během té doby Římané tvrdili, že druidové stíhali jejich jednotky kletbami, stejně jako to dělali před dávnými věky Fomorové Keltům. A po odchodu Keltů obsadili tyto pohanské ostrovy křesťané. Ve třináctém století postavili na ostrově opatství. Rozvaliny jeho věže tam najdete ještě dnes."

Wallace vrátil rozhovor na začátek. „Co ale těch dvacet tisíc světců, o kterých jste se zmínil?"

Otec Rye si usrkl čaje, aniž by přestal pokyvovat hlavou. Nějak se mu podařilo nevylít ani kapku. „Bardsey je znám jako Ostrov dvaceti tisíc světců, což je název, který odkazuje k počtu pronásledovaných křesťanů, kteří tam jsou pohřbeni."

„Tolik?" naléhal Wallace. „Přece neexistuje žádný archeologický doklad o tak masivním pohřbívání?"

„Máte pravdu. Ta pověst bude patrně spíše alegorická než doslovná, ačkoliv místní folklór vypráví o velké zkáze, která stihla Bardsey, o zničující nemoci, která zahubila většinu vesničanů i mnichů. Jejich těla byla spálena na popel a naházena do moře."

Grayovi ten příběh něco připomněl. Přesně jako v té horské vesnici. Veškeré doklady jsou pohřbené a rozprášené, takže po původních událostech zůstaly jen zvěsti a tajemný zápis v Knize soudného dne.

„V každém případě je ostrov považován za posvátné místo už od prvního příchodu křesťanské církve. Bardsey se stal poutním místem napříč věky. Vatikán vyhlásil, že tři návštěvy Bardseye se rovnají jedné pouti do Říma. To podle mě není tak špatný obchod. A plno lidí si myslí totéž."

Otec Rye ukázal směrem ke svému kostelu. „Nejstarší část svatého Hywyna se datuje do roku 1137. Dveřmi kostela prošly tisíce a tisíce poutníků cestou na Bardsey. Včetně většiny irských a britských světců té doby."

Jako kdyby ho přivolala knězova slova, dveře fary se prudce rozletěly a dovnitř vpadl chlapec s vervou a elánem, jimiž se může pochlubit třináctiletý kluk. Rychle si strhl z hlavy čepici a odhalil jasně červené vlasy, které vypadaly, že každou chvíli podpálí místnost.

„Tady jsi, Lyle," oslovil ho otec Rye a vstal. „Už tvůj táta připravil převoz pro hosty?"

Lyle přejel skupinku návštěvníků očima. „Ano, otče. Poslal mě, abych je přivedl. Ale měli by si radši pospíšit. Zvedá se pořádná vichřice."

Otec Rye si dal ruce v bok a zdálo se, že odchodu hostů lituje. „Měli byste nejspíš jít. Rozhodně bych vám nepřál, aby vás zastihla bouře na moři."

Gray přikývl. „Pojďme." Vydal se s ostatními ke dveřím.

„Můžu tu nechat psa?" zeptal se ještě Wallace kněze. „Rufus nesnáší lodě."

Teriér vypadal s tímto rozhodnutím zcela spokojený. Položil si hlavu na přední tlapky a zůstal ležet u ohně.

Když už Gray vycházel ze dveří, otec Rye ještě zavolal: „Lyle, až budete na ostrově, určitě jim ukaž Poustevníkovu jeskyni."

Gray se ohlédl.

Otec Rye na něj zamrkal. „Tam je pohřbený Merlin."

11.22

Rachel si pochybovačně měřila plavidlo. Nevelká loď naštěstí vypadala dostatečně pevně. Jednalo se o katamarán s dvojitým trupem, krytou kormidelnickou kabinou vepředu a otevřenou palubou na zádi. Na takových lodích už plula, když se potápěla ve Středozemním moři. Byly známy svou stabilitou a spolehlivostí.

Když ale sledovala, jak se houpá a naklání v příboji, nedokázala potlačit obavy. Jednou rukou si tiskla límec kabátu ke krku a dívala se proti silnému větru. Ve vzduchu cítila déšť. Tady sice ještě nepršelo, ale k pobřeží už mířil liják.

Její výraz byl snadno čitelný.

„*Benlli* je dobrá loď," ujišťoval ji převozník v tlustém svetru a žlutém plášti do deště. Byl to Lyleův otec Owen Bryce. Jeho chlapec poskakoval po houpající se palubě s mrštností červenohlavé opičky. Otec ho hrdě pozoroval. „Nebojte se, slečno. Dostaneme vás tam v bezpečí. Máme

velkou kýlovitost s větším ponorem, ale menším bočním snosem.“

Rachel netušila, co tím myslí, ale jeho slovník ji trochu uklidnil. Zdálo se, že ví, o čem mluví.

Přiskočil k ní Lyle a nabídl jí pomocnou ruku. Chytila se ho a skočila z mola na palubu. Gray s Wallacem už byli na lodi a právě si povídali s hlavami u sebe. Následoval Kowalski se Seichan.

Rachel se držela od Seichan co nejdál a posadila se vedle Graye. Přesto vnímala její přítomnost – ne protože by na Rachel zírala, ale protože o ni schválně ani nezavadila pohledem. To Rachel naplňovalo zlostí. Měla pocit, že by si zasloužila aspoň trochu pozornosti.

Aby se přiměla myslet na něco jiného než na Seichan a houpající se loď, soustředila se na Graye. Musel mluvit nahlas, protože dva přívěsné motory katamaránu začaly hlasitě hřmět.

„Na faře jsem slyšel,“ říkal zrovna Gray, „jak jste si mumlal něco o tom, že vás nepřekvapuje, že se sem otec Giovanni vracel.“

Rachel slyšela totéž. Wallace to poznamenal, když otec Rye hovořil o pohanské královně.

Wallace přikývl. „Ano. Jako odborník na neolitickou Británii znám dobře irské příběhy o zrůdných Fomorech, kteří údajně osídlili zdejší území jako první. Prý se jednalo o obry, kteří jedli lidi zaživa. Markův zájem musel přitáhnout vikářův popis Fomorů jako potomků biblického Cháma.“

„Jak to?“ zeptal se Gray.

„Tak pro začátek, všechny keltské příběhy se předávaly ústně. Jediným důvodem, proč se dochovaly dodnes, byli irští mnichové, kteří přežili drancování temného středověku v ústraní klášterů, kde trávili dny pečlivým zdobením a ilustrováním rukopisů. Uchránili tak jádro západní civilizace před zničením. Včetně irských pověstí a ság, které jako první převedli do písemné formy. Musíte nicméně chápat, že mnichové byli pořád křesťané, takže příběhům dali biblický nátěr.“

„Jako třeba popis Fomorů coby potomků Cháma,“ řekl Gray.

„Přesně tak. Bible nikde konkrétně nepopisuje rasu odvozenou od Cháma, ale raní židovští i křesťanští učenci kletbu interpretovali tak, že Chámovi potomci měli černou pleť. Takto kdysi lidé ospravedlňovali otroctví.“

Gray se opřel a po tváři se mu rozlilo pochopení. „Takže chcete říct, že Keltové popsali fomorskou královnu jako *černou,* a proto ji mnichové zařadili do Chámova rodu.“

Wallace přikývl. „Královna s tmavou pletí, která dokázala uzdravovat nemocné.“

„Pro Marka se pravděpodobně jednalo o raně pohanské vtělení Černé Madony.“ Gray vyhlédl k ostrovu, zatímco loď vplouvala do zčeřenějších vln na otevřeném moři. „I ty pověsti o kouzelnici Morganě le Fay a Avalonu možná souvisejí s podobnou mytologií. Jde o další ženu s čarovnými léčivými schopnostmi.“

„Není divu, že se otec Giovanni stal tímhle místem tak posedlý,“ poznamenala Rachel.

„A taky kvůli klíči.“ Wallace si založil ruce na prsou a lehce vyrovnával houpání lodě.

„Klíči ke Knize soudného dne?“ zeptala se Rachel. „Vždyť jste říkal, že to je nesmysl.“

„Takový je můj názor, ale Marco si to nemyslel. Všechny pověsti o klíči naznačují, že odemyká obrovský poklad, který dokáže zachránit celý svět. Marco věřil, že jsem na správné stopě, když studuji místa označená jako pustiny. A já si začínám myslet, že se nemýlil.“

„Proč?“ otázal se Gray.

„Kvůli tomu, co nám vyprávěl otec Rye. Mluvil o tom, jak Fomorové bojovali s přicházejícími Kelty tím, že na ně sesílali nemoci. Druidové pak údajně dělali totéž Římanům. Tak mě napadá, jestli se Keltové nedozvěděli od poražených Fomorů něco víc než jen, jak obdělávat půdu. Třeba od nich získali nový prostředek k vedení války, novou zbraň. Možná mají ty legendy pravdivé jádro, zaznamenané v Knize soudného dne.“

Rachel začínalo pomalu svítat, kam tím profesor míří, ale Grayovi to došlo jako prvnímu.

„Domníváte se, že schopnost sesílat epidemie přetrvala do jedenáctého století. Možná šlo o něco na způsob rané formy biologického válčení.“

Rachel si vzpomněla na stav objevených mumií. Vychrtlá těla s vnitřnostmi prorostlými houbou.

„Mohl ty vesničany někdo nakazit nějakým druhem houbového parazita?“ zeptal se Gray. „A pokud ano, kdo?“

„Jak jsem říkal, všechny vesnice označené v pozemkové knize jako pustiny ležely na sporném hraničním území mezi křesťany a pohany. A za obzvlášť výmluvnou považuji skutečnost, že jako první potkal tento osud ostrov Bardsey. Posvátnou půdu druidů. Rozhodně se jim nemohlo zamlouvat, že se na ní roztahují mnichové a křesťané.“

„Takže si myslíte, že je vyhladila nějaká tajná sekta druidů?“

„A poté přesunula svůj boj do vnitrozemí Anglie. Patrně rozšiřovala ten mor v hraničních oblastech s nadějí, že se konflikt rozšíří na celou zemi.“

Wallace se musel chytit zábradlí, protože katamarán zasáhla z boku obrovská vlna. Když se znovu posadil, pokračoval ve vysvětlování: „Skrytým účelem pozemkové knihy možná bylo inventarizovat tyto útoky. Lidé, kteří prováděli sčítání lidu a vyhotovovali přehledy pozemků a majetku, chodili po nejodlehlejších koutech Británie, sbírali informace od vesničanů i měšťanů a jistě sloužili zároveň jako královi špioni.“

„Fungovalo to?“ zeptala se Rachel, kterou ten příběh zaujal.

„Inu, nákaza se nikdy nerozšířila,“ odpověděl Wallace a pokrčil rameny. „Někdo musel objevit prostředek, jak ty útoky zarazit, a pak tento prostředek schovali někam do bezpečí.“

„Takže věříte, že klíčem ke Knize soudného dne je nějaký lék,“ řekl Gray.

Wallace se dotkl špičky nosu na znamení, že takový je jeho dojem.

„A jsme na správné stopě?“ zeptal se Gray a pohlédl významně na Rachel. Omyl si nemohli dovolit.

Vzal ji za ruku a krátce ji stiskl. Přála si, aby ji držel dál. Měl horkou dlaň a z jeho dotyku čerpala klid a sílu.

Wallace odpověděl na Grayovu otázku. „Marco v existenci klíče určitě věřil. A podle toho jeho ohavného malého suvenýru něco skutečně objevil. Víme, že začal pátrat tady na Bardseyi.“

Profesor kývl směrem k rostoucí mase temného ostrova, nad nímž už zuřila bouře. Za okamžik se v ní ocitli i oni. Vítr ještě zesílil a vrhal proti lodi poryvy mrznoucí vody. Náhle na loď zaútočil i déšť, jako kdyby se je pokoušel spláchnout pod mořskou hladinu. Viditelnost poklesla na několik metrů.

„Držte se pevně!“ vykřikl Kowalski od kabiny, kde stál s kapitánem lodi. „Máme před sebou maxivlny!“

Příď lodi se prudce zvedla k nebi a vzápětí dopadla zpátky jako kámen. Od té chvíle se pohyby slily do chaotického zmítání. Katamarán se kymácel a houpal, kýval se a trhal sebou.

Rachel se bez varování zvedl žaludek. Udělalo se jí nevolno a ruce jí pokryl studený, lepkavý pot. Neměla čas doběhnout na lodní toaletu. Otočila se na svém sedátku, vyklonila se přes zábradlí a v jediné křeči, která jí zachvátila celé tělo, si vyprázdnila žaludek. Byla tak vyčerpaná, že

měla co dělat, aby se udržela mokrého zábradlí.

Moře se pod ní vzdouvalo a klesalo, jako by se každou chvíli chystalo dosáhnout až k ní a smést ji přes palubu. Uklouzly jí ruce. Cítila, jak se naklání.

Vtom se kolem ní sevřely silné paže, které ji pevně, ale jemně přidržovaly na místě.

„Držím tě," řekl Gray.

Opřela se o něj. Žaludek měla stále jako na vodě. Zbytek cesty nebyl o nic klidnější, ale Gray jí zůstával po boku.

Po době, která jí připadala jako dlouhé hodiny, celý obzor vyplnila souš. Bouře zuřila s menší intenzitou a déšť přešel v mrholení. Z malého přístavu vyčníval do moře dlouhý betonový skluz vedle mola. Kapitán obratně navedl loď k hrázi, Lyle vyskočil na břeh a přivázal ji k jednomu z pilířů.

Rachel šťastně vystoupila z pohupujícího se katamaránu. Ještě nikdy neměla takovou radost ze zvuku křupajících kamínků pod nohama.

„Jsi v pořádku?" zeptal se jí Gray.

V duchu si udělala inventuru jednotlivých částí těla, než pomalu přikývla. „Asi ano. Jenom jsem ráda, že už se nehoupáme na vlnách."

Gray se dotkl její paže. V očích mu svítila starost. „Víš jistě, že šlo jenom o vlny?"

Rachel chtěla znovu přikývnout, ale položila si dlaň na břicho a vzpomněla si, co Seichan říkala o účincích toxinu. Jedním z prvních příznaků byla nevolnost.

Ohlédla se k lodi.

Co když to nebylo jenom kvůli vlnám?

12.05
OSTROV BARDSEY, WALES

Traktor stoupal z přístavu do kopce a táhl za sebou valník, na jehož korbě, poházené zbytky sena, seděla skupinka promáčených lidí. Nepromokavá plachta je chránila před deštěm, ale neposkytovala žádnou ochranu před řezavým větrem.

Gray se choulil za postranicí valníku a pokoušel se schovat před nepříjemnými poryvy. Hlavní nápor bouře se prozatím přehnal, ale obloha na západě byla temnější než dosud, takže hrozilo, že brzy přijde ještě horší nečas.

Cestou vzhůru se před nimi otvíral panoramatický výhled. Na ostrovním výběžku stál červeně a bíle pruhovaný maják a pravidelně blikal do bouře. Mezi majákem a vrcholem kopce se táhla zemědělská půda. Na Bardseyi trvale žilo jen asi deset obyvatel, většinou farmářů a pronajímatelů chatek turistům, ornitologům a poutníkům.

Vedly tu pouze prašné cesty. Jedinými dopravními prostředky byly traktory.

Jako kdyby se ocitli v jiné době.

Před hřebenem traktor zastavil a vzápětí z něj na valník přeskočil Lyle, který se stal jejich oficiálním řidičem a průvodcem. Skrčil se uprostřed valníku a počkal, až dozní burácení hromu.

„Otec Rye říkal, že byste asi chtěli navštívit Poustevníkovu jeskyni. Ta je odtud kousíček cesty pěšky. Můžu vám ji ukázat."

Kowalski si poklepal na kapsy, aby našel doutník. „Nemám zrovna náladu navštěvovat nějaký poustevníky."

Gray ho neposlouchal a přistoupil k Lyleovi. „Říkal jsi, že jsi pomáhal otci Giovannimu a že trávil většinu času ve zříceninách starého opatství. Chodil i do té jeskyně?"

„Moc ne. Vlastně tam byl jenom jednou, hned na začátku. Myslím, že už se tam pak nevrátil."

Gray věděl, že by raději měl postupovat důkladně. „Ukaž mi ji."

„Půjdu s vámi," nabídl se Wallace. „Byla by ostuda, kdybych sem vážil tak dlouhou cestu, a pak ani nezašel vzdát úctu našemu drahému zesnulému Merlinovi."

Z hlasu mu doslova odkapával sarkasmus.

Gray se podíval na Rachel. Zavrtěla hlavou. Pořád nevypadala ve své kůži, ale Gray nevěděl, jestli je to z mořské nemoci, postupující otravy nebo kombinace obou faktorů.

Seskočil z valníku. Překvapeně si všiml, že vzápětí seskočila i Seichan a beze slova vykročila za Wallacem a Lylem.

Gray odhadoval, že Seichan netouží ani tak po tom, aby si prohlédla poustevníkovu jeskyni, jako spíš po tom, aby nezůstala o samotě s Rachel. Hodil si batoh na rameno a vydal se po pěšině za ostatními.

Seichan zpomalila a srovnala s ním krok. „Musíme si promluvit," řekla, aniž by se na něj podívala.

„Nemáme o čem."

„Přestaň se chovat jako hlupák. Ať už si myslíš cokoliv, nechci být v

téhle situaci o nic víc než ty. Otrávit Rachel nebyl můj nápad. To přece víš, ne?“

Konečně se na něj podívala.

Nehodlal jí skočit na lep.

„Výsledek je stejný jako vždycky,“ odsekl. „Ty dostaneš, co jsi chtěla, a zaplatí za to druzí.“ Do hlasu mu pronikla zlost. „Jak sis užila návštěvu u rodiny toho benátského kurátora?“

Přimhouřila oči. Dotčeně a podrážděně se odvrátila. Promluvila o něco ostřeji.

„Nevím, co se děje, ale celé Bratrstvo je vzhůru nohama, od nejvyššího velení po obyčejné pěšáky. Vynakládají k nalezení toho ztraceného klíče obrovské prostředky. Takovou mobilizaci jsem u nich zažila jen jednou, když jsme tenkrát hledali kosti tří králů.“

„A proč?“ Grayovi se ani trochu nelíbilo, že se s ní musí bavit, ale pokud něco věděla, netroufal si nad tím jen tak mávnout rukou.

„Nemám zdání, ale ať se u Viatu děje cokoliv, je to jen špička ledovce. Mám podezření, že Bratrstvo tou společností manipuluje a využívá ji jenom jako zdroj. V tom jsou mistři. Jsou jako parazit, který vstoupí do těla hostitele, vysaje ho a pak se přesune dál.“

„Jaký je ale jejich cíl?“

„Najít ten klíč. Jenže důležitější otázka zní, proč je ten klíč pro Bratrstvo tak podstatný. Když zjistíš tohle, možná se ocitneš o krok blíž tomu, abys ho našel.“

Odmlčela se, aby vstřebal její slova. Gray musel připustit, že má Seichan pravdu. Možná se bude muset podívat na celý problém z opačného konce.

Po chvilce navázala: „Víme, že Viatus získal ty mumie a prozkoumal je. Jenže ta těla objevili už před třemi lety, takže tenhle projekt po celou dobu probíhal, aniž by o něm někdo měl sebemenší tušení. Já jsem o něm rozhodně nevěděla. Když se ale otec Giovanni pokusil utéct do Vatikánu, Bratrstvo zahájilo akci, a o tom se každý, kdo má svoje informátory, jako je mám já, hned dozví. Za posledních čtyřiadvacet hodin se odhalili víc, než jsem kdy viděla. Právě proto jsem se vydala do Itálie a vyhledala jsem Rachel.“

Hlas se jí téměř nepostřehnutelně zachvěl, když vyslovila Rachelino jméno. Pak se opět odmlčela.

Uvažoval nahlas: „Wallace má za to, že ten klíč je možná protilék na

nějakou dávnou formu biologické zbraně. Pokud Bratrstvo získá klíč, bude moci ovládat i tu zbraň.“

„Můžeš mít pravdu, ale zájem Bratrstva je určitě hlubší. Důvěřuj mi.“

Gray se držel, aby nezareagoval na její poslední slova.

Důvěřuj mi.

Nezasloužila si, aby jí věřil.

Od nutnosti odpovědět ho zachránil Wallace. Zvedl ruku a ukázal k zemi. „Tady to je!“

„Zamysli se nad tím,“ uzavřela Seichan. „Já jdu zpátky k traktoru.“

Gray pokračoval k jeskyni. Její vchod nedosahoval Grayovi ani k pasu, ale následně se rozšiřoval do podoby malé místnosti. Gray si klekl, vytáhl z kapsy baterku a posvítil si dovnitř. Jednalo se přírodní prostoru, kde kromě zmuchlané plechovky od piva a několika odpadků nebylo vůbec nic.

Merlin si na svoje poslední místo odpočinku, bylo-li to opravdu ono, mohl rozhodně stěžovat. Nebylo divu, že sem otec Giovanni nezavítal podruhé.

„Tady nic není,“ shrnul nakonec jejich společné pocity Wallace.

Gray souhlasil. „Pokračujme raději dál.“

Spěšně se vrátili. Déšť opět zesílil. Vylezli na valník a Lyle je převezl přes vrchol kopce. Odtud se pustili dolů.

Před nimi se rozkládala nížina, opět členěná do jednotlivých políček a pastvin. U úpatí svahu se však tyčil cíl jejich cesty. Jednalo se o polorozpadlou čtvercovou věž, která stála uprostřed hřbitova. To bylo vše, co zbývalo z opatství svaté Marie. Stranou stála novější kaple a Gray z výšky rozeznal i rozpadlé základové zdi starého opatství.

Cestou dolů Lyle ukázal k malému domku v dálce. „Plas Bach!“ zavolal na ně jméno chaty. „Tu si můžete pronajmout. Tam taky roste naše slavná jabloň.“

Gray sáhl do kapsy kabátu a uvědomil si, že má pořád to jablko, které mu hodil otec Rye. Připomnělo mu obyvatele opatství. Jabloň i mnichy různé zdroje popisovaly jako neobyčejně zdravé a úžasně dlouhověké. Znali snad mniši ze svaté Marie nějaké tajemství? Šlo o totéž tajemství, jež nyní všichni hledají? O klíč ke Knize soudného dne? A pokud ano, jak se k němu dostali?

S posledním vyfouknutím plynů páchnoucích naftou traktor zastavil u úpatí kopce vedle hřbitova. Kolem stály keltské kříže včetně jednoho zvlášť vysokého, který se tyčil ve stínu chátrající věže opatství.

Seskočili z valníku a smetli ze sebe kousky sena. Déšť téměř ustal, což bylo skvělé, ale na severu šlehaly blesky a z dálky se k nim neslo dunění hromu, které věstilo další liják. Raději by si měli pospíšit.

Gray přistoupil k Lyleovi. „Říkal jsi, že otec Giovanni trávil většinu času tady. Nevíš náhodou, co dělal? Soustředil se na nějaké konkrétní místo?“

Lyle mocně pokrčil rameny. „Chodil po celých rozvalinách. Hlavně měřil.“

„Měřil?“

Chlapec přikývl. „Měl měřicí pásma a to, jak se tomu říká?“ Pantomimicky překřížil paže a zahleděl se podél nich. „Takové malé dalekohledy, kterými zjišťoval, jak je něco vysoké a tak podobně.“

„Nivelační přístroj,“ řekl Gray nahlas. „Měřil tady někde obzvlášť dlouho?“

„Ano. Měřil všechny kříže a taky tamhle u těch starých kamenných rozvalin.“

„Rozvalin? Myslíš opatství?“

Wallace přistoupil k Lyleovi z druhé strany. „Řekl bych, že má na mysli ještě starší rozvaliny, nemám pravdu, chlapče?“

„Správně, pane.“

„Ukážeš nám je?“

„Jistě.“ Křepce vyrazil.

Kráčeli za ním přes hřbitov a Lyle ukazoval na každý keltský kříž, který míjel, dokud se nezastavil u nejvyššího z nich, vyrůstajícího z nepatrného pahorku.

„Ten označuje hrob lorda Newborougha,“ řekl. „Jednoho z nejslavnějších bardseyských šlechticů, který dával velké dary církvi.“

Gray zvedl hlavu a prohlížel si kříž. Otec Giovanni jistě znal význam keltských křížů a věděl o tom, že jde o modifikace starších křížů druidských, které si zase pohanští kněží vypůjčili od původních obyvatel Britských ostrovů, jež vyrývali tento symbol do vztyčených kamenů. Jediný znak, který spojoval všechny tři kultury od dávné minulosti po současnost.

Urazil snad klíč stejnou cestu? Od dávných obyvatel přes Kelty ke křesťanům?

Wallace se rozhlížel po hřbitově. „Takže otec Giovanni měřil všechny kříže?“

„Ano, pane.“

„A říkal jsi, že totéž dělal u některých kamenných rozvalin?“

„Pojďte tudy.“ Lyle obešel zříceninu věže a vstoupil na travnatou louku. Začal dloubat špičkou boty do země a zjevně něco hledal. „Otec Giovanni hledal všechna stará kruhová sídla. Většina jich je na téhle straně ostrova.“

Wallace kráčel vedle Graye. „Není divu, že mniši založili klášter právě tady. Pro ranou církev bylo běžné stavět na posvátných místech a přelakovat staré náboženství novým. Jednak se ho tak lépe zbavili, ale taky tím pomáhali čerstvým konvertitům v hladkém přechodu k nové věrouce.“

„Tady!“ zavolal Lyle několik metrů po jejich pravici. „Myslím, že to je ono!“

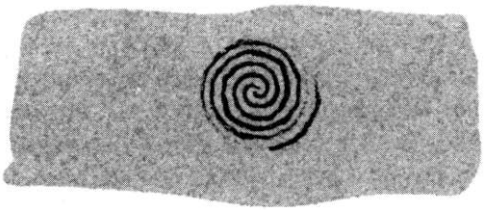
Gray s Wallacem k němu přistoupili. Chlapec stál uprostřed kruhu z kamenných bloků zpola zapuštěných do země. Gray obešel celý obvod.

Wallace se poškrábal na bradě. „Víš jistě, že to je správný kruh? Ten, o který se náš přítel zajímal?“

Lyle si už najednou nebyl tak jistý.

Gray se zastavil u jednoho z kamenů. Klekl si a odhrnul trávu. Podíval se na kámen a rázem věděl, že jsou na správném místě.

Do hrubě opracovaného balvanu byl vyrytý symbol.

Spirála.

Gray se zahleděl přes otevřené prostranství a pro jistotu si to ještě dvakrát ověřil kompasem. Přímo na východ odtud, v místě, odkud vychází slunce, aby ohlásilo nový den, stál obří keltský kříž označující hrob lorda Newborougha, kříž, jehož kořeny sahají ke stejným umělcům, kteří vyryli spirálu do kamene u Grayových nohou.

„To je ono," zamumlal.

„Prosím?" otočil se k němu Wallace.

Gray nespouštěl z očí vzdálený kříž. Nepotřeboval ani měřicí náčiní, ačkoliv by mu pravda možná nedošla tak rychle, kdyby se Lyle nezmínil o pečlivém průzkumu otce Giovanniho.

„Už vím, kde pátral otec Giovanni," řekl.

Rachel se k němu připojila. „Kde?"

„Mezi spirálou a křížem," odpověděl Gray a ukázal k hrobu lorda Newborougha. „Jako na těch kamenech v rašeliništi, Wallaci. Kříže na jedné straně, spirály na druhé."

„A jako na tom koženém měšci," připomněla mu Rachel.

Gray přikývl. „Marco neměl takovou výhodu jako my, když kráčíme v jeho stopách. Musel na to všechno přijít sám. Jen na základě toho, co viděl na místě vykopávek. Nakonec se mu ale jistě rozbřesklo. Možná doslova. Otec Rye říkal, že Marka něco vzrušilo tehdy v červnu, což znamená, že tu byl v čase letního slunovratu. V nejdelší den roku. V posvátný den pohanů, zejména těch, kteří uctívali slunce."

Ukázal na kříž a naznačil pomyslnou linku, vedoucí k jeho nohám. „Vsadím se, že po příslušných výpočtech, které Marco jistě udělal, zjistil, že v den slunovratu první ranní paprsky slunce vrhnou stín kříže přímo sem."

„A to vedlo k Markovu objevu?" zeptal se Wallace.

„Možná. Můžu to odkrokovat, abych získal jistotu, ale myslím, že to není nutné. Podívejte se, co je přesně v půli cesty mezi kříži a spirálou."

Ukázal na hromadu rozpadajících se kamenů.

„Věž opatství," řekl Wallace a otočil se ke Grayovi. „Myslíte, že ať už Marco našel cokoliv, bylo to ukryté pod věží?"

„Sám jste říkal, že církev stavěla kostely na starších posvátných místech. Ostrov je prošpikovaný jeskyněmi, které druidové považovali za posvátné. A dodnes po okolí přežívají příběhy o nějakých mocných kouzlech, personifikovaných v osobě Merlina, pohřbeného údajně na ostrově. Co když se jenom spletli v konkrétní jeskyni?"

Wallace ztlumil hlas. „Nejde o Poustevníkovu jeskyni, ale o tajnou kobku pod opatstvím.“

Rachel položila dobrou otázku: „Ale jak se tam podíváme?“

„Ten kněz se rozhodně nikam nedobýval buldozerem,“ poznamenal Kowalski.

Oba měli pravdu. Nikde kolem věže neviděli stopy po nějakých vykopávkách.

„Dolů musí vést jiná cesta,“ řekl Gray a obrátil se k nejlepšímu zdroji informací, jaký měli k dispozici. „Lyle, nejsou tady poblíž nějaké další podzemní chodby a jeskyně?“

„Ano, spousty jeskyní. Ale žádná není moc blízko.“

Trvalo by měsíce, než je prohledají všechny. Gray se podíval na Rachel. Stála s rukama zkříženýma na prsou. Tolik času nemají.

„Můžu vám ale ukázat, co jsem ukázal otci Giovannimu!“ ozval se náhle Lyle vesele. „Není to přímo jeskyně, ale něco podobného.“

„Co tím myslíš?“ zeptal se Gray.

„Pojďte se podívat. V jednom kuse si tam hrajeme s kamarády.“ Lyle vyrazil jako střela. Ostatní museli skoro běžet, aby mu stačili.

„Zase tak moc nepospícháme,“ zabručel Kowalski.

„Mluvte za sebe,“ řekla Rachel.

Lyle je vedl zpátky kolem věže, ale tentokrát druhou stranou. Obešel téměř celý kruh, než se zastavil nedaleko od vysokého keltského kříže. Ukázal na čtvercovou díru v zemi, rámovanou kameny.

„Co to je?“ zeptal se Wallace.

Gray si klekl a nahlédl dovnitř. Jáma byla vyzděná cihlami a v blízkosti dna se v jedné stěně otvíral výklenek.

„Jak jsem říkal,“ odpověděl Lyle, „není to jeskyně.“

Gray vytáhl baterku. „Je to krypta.“

„Ano. Hrobka lorda Newborougha. Teď už tam dole samozřejmě není. Nebo aspoň myslím, že ne.“

„Musíme ji prohledat,“ řekl Gray.

Kowalski zavrtěl hlavou a o dva kroky ustoupil. „Ne, to nemusíme. Vždycky když vlezete do nějaký díry, stane se něco ošklivýho.“

20. kapitola

13. ŘÍJNA, 12.41
ŠPICBERKY, NORSKO

Monk vyslal tichou děkovnou modlitbu konstruktérům, kteří vymysleli vyhřívaná řídítka sněžných skútrů. Teplota nadále klesala a přes souostroví se valila bouře. I v kombinéze, helmě, rukavicích a vrstvách teplého spodního prádla si Monk stále více cenil pokroků moderní technologie skútrů.

Spolu s Creedem se drželi v zasněženém údolí pod vchodem do úložiště semen. Dvě stě metrů od nich stál hranatý betonový bunkr na svahu hory Plataberget, který představoval jediný doklad přítomnosti obrovského podzemního komplexu.

Spolu s hlídkující norskou armádou.

Z vysílačky v Monkově helmě se ozval Creedův hlas. „Blíží se společnost.“

Monk se na sedadle otočil. Za nimi se zpoza skalní stěny vynořil dvoumístný sněhový traktor. Jeho pásy se zakusovaly do terénu a odhazovaly za sebe spršku ledu a sněhu připomínající kohoutí ocas.

Během uplynulé hodiny si Monk s Creedem hráli s patrolujícími vojáky na kočku a myš. Snažili se udržovat obezřetnou vzdálenost, aniž by to vypadalo, že dělají právě tohle. Logo turistické kanceláře na bocích skútrů nemohlo účinkovat věčně.

„Co budeme dělat?“ zeptal se Creed.

„Zůstaneme stát.“

Jejich menší skútry by patrně dokázaly rozměrnějšímu stroji uniknout, ale útěk by jen přilákal pozornost norské armády. Monk místo toho zamával na pozdrav.

Proč se neseznámit se sousedy?

Poslední hodinu pozoroval vojáky a jejich chování. Většinu času trávili povídáním v nahrbených hloučcích. Všiml si i několika žhnoucích cigaret.

Občas se k nim od hory donesla ozvěna hlasitého smíchu. Služba znamenala především nudu. Tady na mrazivém severu vojáci zjevně vkládali plnou důvěru v odlehlost střeženého zařízení a v drsný terén.

Nebyl důvod na tom cokoliv měnit.

„Hlavně zachovej klid a chladnou hlavu," řekl Monk do vysílačky.

„Kdybych byl ještě o něco chladnější, začnou mi ze střev odcházet kostky ledu."

Monk se po něm ohlédl. Pokusil se Creed právě o vtip? Monk povytáhl obočí. Ten kluk možná není ztracený případ.

Postranní dveře sněhového traktoru se otevřely a z vytopené kabiny se vyvalila vodní pára. Voják se neobtěžoval přetahováním kapuce přes hlavu. Dokonce si ani nezapínal bundu. S plavými vlasy a modrýma očima vypadal, jako kdyby právě vykročil ze stránek norské verze katalogu Ralpha Laurena.

Nor ve svém přirozeném prostředí…

Monk si sundal přilbu, aby nevypadal tak výhrůžně. Creed udělal totéž. Voják na ně mávl a oslovil je norsky. Monk mu nerozuměl, ale smysl jeho otázky byl dostatečně jasný.

Co tu děláte?

Creed mu odpověděl lámanou norštinou. Monk zaslechl slovo *Američan.* Mladík zřejmě seznamuje vojáka s jejich krycí historkou. Monk ho podpořil tím, že vytáhl z bundy brožuru o ptácích, kterou si vzal v turistické kanceláři. Také pozvedl dalekohled, který měl pověšený kolem krku.

Není tu nikdo, jen my, amatérští ornitologové.

Voják přikývl a pokusil se o angličtinu. „Blíží bouře," varoval je. Mávl rukou směrem k Longyearbyenu. „Vy by měli jít."

Nemělo smysl pouštět se do nějaké diskuse. „Brzy vyrazíme zpátky," slíbil Monk. „Jenom jsme se tu na chvíli zastavili, abychom si odpočinuli."

Pro větší efekt si promnul pozadí – od jízdy zledovatělým terénem měl opravdu trochu bolavé hýždě.

Tím si vysloužil vojákův úsměv. Vtom se otevřely druhé dveře. Na sníh vyskočil řidič, varovně vykřikl, přiložil si píšťalku ke rtům a tasil zbraň. Pronikavě zapískal a namířil na ně zbraň.

Co to sakra znamená?

Creed i druhý voják padli k zemi. Monk zaváhal. Voják vypálil tři rány. Monk se otočil a všiml si mohutného tvora, který právě mizel za hromadou

balvanů v dálce. Kulky se odrazily od kamenů.

„Lední medvěd," řekl Creed zbytečně do utichající ozvěny výstřelů.

Postavil se na nohy, stejně jako norský voják. Mladík zbledl, ale voják se jen usmál a prohodil něco norsky. Jeho společník s pistolí se zazubil.

Zdálo se, že si z medvěda nedělají těžkou hlavu. Nebrali to o nic vážněji, než kdyby právě zaplašili od popelnice kunu. Lední medvěd je jistě sledoval od chvíle, kdy se tu zastavili.

První voják znovu ukázal k městu.

Monk přikývl.

Oba vojáci nastoupili do sněhového traktoru a zasmáli se nějaké poznámce, zjevně na účet Američanů.

Creed se vrátil ke svému skútru. „Co budeme dělat teď?"

„Budeme pokračovat v hlídce. Ale tentokrát budu sledovat semennou banku jenom já a ty budeš dávat pozor, jestli se nás něco nepokouší sežrat."

Creed přikývl a nasadil si helmu.

Monk zvedl dalekohled k očím a zaostřil. Doufal, že už to Painterovi nebude trvat příliš dlouho. Jestli se tu s Creedem budou zbytečně zdržovat, vzbudí podezření. Zvlášť vzhledem k blížící se bouři.

Po zaostření viděl vchod do zařízení jako na dlani. Sledoval, jak se otvírají dveře a ven vybíhá štíhlá ženská postava. Jeden ze strážných se ji pokusil zastavit. A kdo by se mu divil? I na vzdálenost dvou set metrů bylo vidět, že jde o ženu, ke které dokonale pasuje přívlastek *sexy*.

Odstrčila vojáka otevřenou dlaní a spěšně zamířila k zaparkovaným vozům. Zjevně měla podzemního večírku plné zuby – a chtěla se z něj dostat co nejrychleji.

12.49

Rozhovor se nevyvíjel dobře.

Painter a senátor Gorman následovali výkonného ředitele Viatu do kanceláří mimo hlavní chodbu. V hlavní místnosti byla zřízena přípravna občerstvení – stoly byly odstrčeny ke stěnám a nahradily je pojízdné vozíky s jídlem, podnosy a krabicemi. Pracovníci cateringové firmy tu právě vyráběli dezert, který očividně sestával z čokoládové fontány. Vonělo to tu jako v lahůdkářství, kde mimo jiné prodávají i norské tresky.

Rychle přešli do další místnosti, kde na opačných koncích dlouhého stolu zářily dva monitory. Mezi nimi ležely v úhledných řadách hliníkové

krabičky. Podél stěny stálo několik černých plastových beden. Jedna byla otevřená a Painter viděl, že je plná stříbrných obálek.

„Denně sem přicházejí zásilky semen," vysvětlil Karlsen, který se rychle vpravil do role průvodce. „Momentálně musí jejich zařazení kvůli večírku bohužel počkat. Hned zítra bude obsah krabic roztříděn, katalogizován, registrován podle zemí původu a…"

V tu chvíli se všechno zvrtlo.

Možná za to mohlo Karlsenovo nenucené vystupování, nebo snad bylo všem jasné, že jeho výklad má jen zakrýt výčitky svědomí. Jakmile se za nimi zavřely dveře, Gorman se vrhl kupředu, popadl Karlsena za košili a narazil ho na vyrovnané krabice.

Karlsena nenadálý útok ohromil, takže zlomek vteřiny nijak nereagoval. Pak se mu po tváři rozlil naprostý zmatek.

„Sebastiane, co to…?"

„Zabil jste mi kluka!" ječel na něj Gorman. „A včera v noci jste se pokusil zabít mě!"

„Cože?" Karlsen od sebe oběma rukama Gormana odstrčil a vymanil se z jeho sevření. „Proč bych se vás pokoušel zabít?"

Painter musel připustit, že v Karlsenově hlase zní nefalšovaný šok. Také ale postřehl, že Karlsen nepopřel účast na vraždě senátorova syna. Vstoupil mezi oba muže. Gorman s brunátnou tváří o krok ucouvl. Otočil se k nim zády, zjevně proto, aby se trochu uklidnil.

Painter si v duchu vynadal. Nevšiml si, že je Gorman takhle napružený. Měl mu trochu přitáhnout otěže. Z Karlsena nedostanou ani slovo, pokud ho zaženou do obranného postavení. Vztyčí kolem sebe hradby, kterými nikdy neproniknou.

Změnil strategii. Dokud je Karlsen otřesený a ještě se před nimi zcela neuzavřel, nesmí mu dovolit žádnou přetvářku.

„Víme o těch pěstovaných houbách, o včelách i o tom, co jste se snažili utajit v Africe," zasypal ho Painter v rychlém sledu hned několika obviněními. Karlsen byl možná připravený na jednu ránu, ale blesková série úderů mu nedávala příležitost k tomu, aby se vzpamatoval.

Jeho maska na okamžik povolila a odhalila, co je pod ní: spoluvina a povědomí o všem. Karlsen nebyl jen pěšákem nebo neznalou loutkou. Věděl zatraceně dobře, co se děje.

Přesto se pokusil zařadit zpátečku a záblesk provinilosti vystřídalo zapírání. „Vůbec nevím, o čem vy dva mluvíte."

Nikoho tím neoklamal.

A už vůbec ne truchlícího otce.

Senátor Gorman se proti němu znovu vyřítil. Painter se ho nesnažil zarazit. Chtěl, aby byl Karlsen vyvedený z rovnováhy a vystavený tlaku ze všech stran. Morálnímu, psychologickému i fyzickému. Hodlal na něj použít veškeré nástroje, jež měl po ruce.

Gorman vrazil Karlsenovi ramenem do hrudi a odhodil ho na stěnu. Karlsen do ní tvrdě narazil s nohama kousek nad zemí. Vteřinu nemohl popadnout dech. Senátor během studií na vysoké škole působil jako obránce ve fotbalovém týmu.

Ale ani Karlsen nebyl žádný vetchý stařec. Zvedl paže, udeřil lokty senátora do zad a srazil ho na kolena.

Gorman popadl Karlsenovu levou nohu a s řevem mu ji podrazil. Mrštil vrahem svého syna tváří o podlahu, skočil mu na záda a přitiskl ho k zemi.

„Zabil jste Jasona!“ syčel na něj hlasem, v němž se mísil vztek se žalem. „Zabil jste ho.“

Karlsen se pokoušel osvobodit, ale senátor ho držel pevně. Výkonný ředitel zbrunátněl ve tváři. Otočil hlavu, aby se podíval na Gormana. Vyštěkl na svého žalobce: „Udělal jsem to pro vaše dobro!“

Ta slova senátora na okamžik ohromila. Painter si nicméně nebyl jistý, jestli za šok může nenadálé přiznání, nebo prapodivné tvrzení. Gorman v hloubi duše zřejmě pořád doufal, že se Painter mýlí. Teď přišel o poslední iluzi.

„Zavři sakra hubu,“ varoval ho Gorman. Nechtěl slyšet už nic dalšího.

Když se nyní zřítila první kostka domina, Painter věřil, že dokáže shodit i ostatní. Bál se, že bude mít celý den plné ruce práce, ale nakonec se podařilo dostat z Karlsena přiznání během pár minut. Ještě ovšem ani zdaleka neskončili. Karlsen mohl všechno odvolat. Pořád byl na domácí půdě, kde měl mocné vazby a spojence.

Painter věděl, že musí okamžitě získat kontrolu nad situací, což znamenalo odvést Karlsena odsud a držet ho ve vazbě. K tomu však potřeboval pomoc.

„Hlídejte ho,“ řekl Gormanovi.

Došel k počítačům a podíval se za ně. Určitě odtud na povrch vedou komunikační kabely – linka internetového připojení, ale hlavně…

Prsty nahmatal telefonní linku. Zatáhl za ni a sledoval ji ke stěně. Potřeboval se spojit s Monkem, ale z podzemí nemohl použít mobilní

telefon. Bude se muset napojit na pevnou linku přes zesilovač signálu známý pod označením SQUID. Vtom narazil na drobný přístroj, který už tu byl napojený. Vytáhl ho a ihned poznal jeho funkci.

Zesilovač signálu mobilního telefonu.

Nebyl příliš komplikovaný, ale i tak technologicky převyšoval to ostatní, co tu Painter viděl. Mezi vybavením kanceláře působil zcela nepatřičně. Prohlédl si ho pozorněji a všiml si připojeného vysílače s krátkým dosahem.

K čemu by někdo potřeboval vysílač s krátkým dosahem, připojený k telefonní lince?

Napadal ho jediný důvod.

Dveře za ním se prudce rozlétly.

Otočil se v okamžiku, kdy do místnosti vpadl spoluprezident Římského klubu Boutha. Za ním stálo několik dalších mužů. Boutha se zmateně zamračil při pohledu na nečekanou scénu: Karlsen stále ležel na podlaze a senátor mu klečel na zádech.

„Obsluha oznámila nějaký křik…," začal Boutha a zavrtěl hlavou. „Co se tu děje?"

Karlsen využil chvilkového rozptýlení, ohnal se loktem a zasáhl Gormana do ucha. Gorman se skácel ke straně a nedokázal Karlsenovi zabránit v tom, aby se osvobodil.

Únikovou cestu mu ale pořád blokoval Boutha i ostatní. Karlsen se otočil čelem ke Gormanovi a na poslední chvíli si všiml pěsti, která mu mířila přímo na nos. Uhnul dost na to, aby se vyhnul zlomené přepážce, ale inkasoval tvrdý úder do oka a odpotácel se o několik kroků.

„Dost!" vykřikl Painter. Jeho důrazný povel všechny zarazil.

Jejich pohledy se obrátily jeho směrem.

Painter oslovil Bouthu: „Musíte provést evakuaci. Hned!"

„Proč?"

Painter se podíval na zařízení v ruce. Mohl se mýlit, ale pro vysílač s krátkým dosahem neviděl žádné uplatnění.

Kromě jednoho.

„Někde tady v podzemí je schovaná bomba."

Následovaly šokované reakce přítomných a záplava zmatených otázek.

Painter jim učinil rychlou přítrž. „Odveďte všechny ven!"

Bohužel bylo příliš pozdě.

12.55

Monk pomalu kličkoval na skútru po dně údolí, následovaný Creedem, který dával pozor na lední medvědy. Monk naproti tomu nespouštěl z očí betonový bunkr označující vchod do úložiště semen.

Přes vrchol hory se valila masa černých bouřkových mračen. Dále se ochlazovalo a sílící vítr se prohánět údolím v oslepujících poryvech ledových krystalků.

Monk dal pokyn k zastavení. Měl pocit, že něco zaslechl, nebo přinejmenším ucítil kdesi hluboko v hrudi. Vypnul motor. Nízko posazené dunění neutichlo. Vycházelo z oblačného příkrovu, jako vzdálená ozvěna hromu ze severu. Než si stačil ujasnit, jestli jde o přirozený zvuk nebo nikoliv, dunění přerostlo v řev a vzápětí v jekot. Z mraků se vynořily dva letouny a vyrazily údolím přímo k Monkovi a Creedovi.

Ale ne kvůli nim.

Stíhačky se jim přehnaly nad hlavami a se zrychlením provázeným hřměním se stočily vzhůru. Z dolní části jejich trupu se oddělily zápalné rakety a v příští chvíli zasáhly zasněžený svah, pod nímž bylo pohřbeno úložiště semen. Do vzduchu vyšlehly plameny doprovázené gejzírem kamenů. Přes Monka a Creeda se přehnala tlaková vlna.

Několik vojáků roztrhal výbuch na kusy. Jiní prchali a klouzali ze svahu. Monk přihlížel, jak se sněhový traktor po explozi převrátil do kráteru, v místě, kudy kdysi vedla jediná cesta k semenné bance.

Když se kouř trochu rozptýlil, Monk se rozhlédl po hřebenu. Bunkr dosud stál, ale jedna strana zčernala a odloupl se z ní velký kus betonu. Střela o ni jen zavadila.

Vzápětí se ozvalo další dunění a sílilo. Monk se nejprve obával, že se vracejí stíhačky k dalšímu náletu, ale tentokrát hluk doprovázelo hromové praskání.

S hrůzou přihlížel, jak se celý svah nad bunkrem dává do pohybu. Oddělila se obří část ledovce, která začala sjíždět dolů, lámala se na menší a menší kousky a nabírala rychlost, až se změnila v masivní ledovou lavinu.

Přehnala se přes bunkr a zcela ho pohřbila.

Dostihla a rozdrtila další prchající vojáky.

A pořád se nezastavovala.

Mířila přímo na ně.

„Monku!“ zaječel Creed.

Monk klesl zpátky na sedadlo, nastartoval skútr a prudce přidal plyn. Motor se rozeřval a lyže se zabořily do sněhu. Monk otočil řídítky a ukázal k opačné straně údolí.

„Rychle nahoru!“

Creed nepotřeboval nápovědu. Už se otočil a ujížděl ke vzdálenějšímu svahu. Oba se řítili co nejrychleji, aby je nezavalila ledová hmota.

Monk slyšel, jak za ním dopadla masa sněhu a ledu. Znělo to jako detonace ledu a skal, doprovázející konec světa. Kolem Monka se po pravé straně prokutálel kus ledovce o velikosti garáže. Do zad mu bušila sprška drobounkých ledových úlomků.

Přikrčil se. Rychleji jet nemohl. Plyn měl otevřený naplno.

Dohonilo je čelo laviny a kolem jejich strojů se valily ledové balvany. Pod nimi a kolem nich se vzdouvaly vlny tancujících oblázků. Menší kousky ledovce se při skluzu z hory obrousily dohladka a změnily se v záplavu diamantů.

Chvíli nato už stoupali do kopce.

Přední lyže skútrů za sebou nechávaly přímou stopu. Ledová obluda za nimi se je pokusila pronásledovat, ale po několika vteřinách svou snahu vzdala a znehybněla v údolí.

Monk pro jistotu vyjel ještě o něco výš, než dal pokyn k zastavení. Nechal běžet motor, otočil se a přelétl očima zkázu. Dno údolí zakrývala mlha z ledových krystalků, ale na protější stranu bylo vidět docela jasně.

Nestál tam žádný bunkr.

Jen kusy rozlámaného ledu.

„Co budeme dělat?“ zeptal se Creed.

Odpovědí mu byl výkřik. Oba se otočili doleva, odkud se vynořili dva norští vojáci s puškami přiloženými k ramenům. Teprve teď si Monk všiml sněhového traktoru zaparkovaného kousek nad nimi.

Jednalo se o stejnou dvojici jako předtím.

Jenže tentokrát nešlo o přátelskou návštěvu.

Oba vojáci na ně mířili zbraněmi. Po tom, co se stalo, museli být vrcholně podezřívaví a napůl oslepení šokem i vztekem.

„Co budeme dělat?“ zeptal se Creed znovu.

Monk jako správný učitel šel příkladem a předvedl mu vzpažené ruce. „Vzdáme se.“

13.02

Painter stál ve tmě.

Světla zhasla při prvním výbuchu. Nejdřív si myslel, že explodovala ta ukrytá bomba. Série výbuchů ale pokračovala a jejich ozvěna k nim doléhala shora. Painter odhadoval, že svah hory zasáhly letecké rakety.

Jeho odhad za pár vteřin potvrdilo mohutné dunění, jako kdyby se přes ně hnal nákladní vlak.

Lavina.

Z chodby se k nim donesly výkřiky a jek panikařících hostů i zaměstnanců. Takhle hluboko v podzemí panovala naprostá tma, která na člověka doléhala jako drtivá tíha.

Painter zůstal stát na místě a přemýšlel. Zatím jsou pořád naživu. Pokud tady dole je nějaká bomba, proč nevybuchla ve stejný okamžik jako rakety?

Stiskl v ruce drobný elektronický přístroj. To, že vytáhl zařízení z přípojky ve stěně, jim možná zachránilo život, protože tak zabránil přijetí signálu vyslaného po telefonní lince, který by bombu odpálil.

Nebezpečí však ještě nepominulo.

Kdyby útok připravoval on, nezapomněl by na záložní plán. Něco na způsob automatického časovacího zařízení pro případ nějaké poruchy. Vysílač měl omezený dosah, zejména vzhledem k okolní skále. Pokud je tu bomba, určitě je někde blízko a patrně ji sem taky dopravili nedávno.

Spolu s občerstvením pro hosty?

Ne, kolem něj se pohybuje příliš mnoho lidí a bylo by to moc riskantní. Někdo by si toho všiml.

Vtom si vzpomněl na slova pronesená Karlsenem při vstupu do zadní kanceláře. *Denně sem přicházejí zásilky semen. Momentálně musí jejich zařazení kvůli večírku bohužel počkat.*

Přepravní krabice.

Poslepu k nim vykročil. Sundal víko první z nich a sáhl do ní oběma rukama. Prohrabal zatavené hliníkové pytlíky se semínky.

Nic.

Odsunul krabici stranou. Zřítila se ve tmě k zemi.

„Co to děláte?“ ozval se polekaně Gorman.

Painter neměl čas odpovídat. Ani v druhé krabici nic nenašel, ale když strhl víko ze třetí, zevnitř ho přivítala slabá záře, pohřbená pod vrstvou pytlíků se semeny.

V naprosté tmě svítil displej jasně jako maják. Ostatní přistoupili blíž. Painter odhrnul pytlíky a odhalil, co se ukrývalo pod nimi.

Z diodového displeje na něj zářily číslice.

9.55

Vteřiny se pomalu odčítaly.

Světla v místnosti zablikala, zhasla a znovu se rozzářila. Konečně se spustily záložní generátory. Křik v chodbě okamžitě ztichl. Nebyli na tom o moc líp, ale aspoň zemřou s rozsvícenými zářivkami.

Painter sáhl do krabice a opatrně předmět vyndal. Pochyboval, že by bombu odpálil pohyb. Krabice sem došla poštou a pravděpodobně se cestou dočkala i hrubšího zacházení. Přesto ji co nejjemněji položil na podlahu a klekl si vedle ní.

Předmět byl velký asi jako dvě krabice od bot a měl zhruba tvar válce. Na vrcholu zářil diodový displej. Do kovového pouzdra pod ním se nořila změť drátů. Vojenské označení PBXN-112 po levé straně válce nenechalo Paintera na pochybách. Věděl dobře, čemu čelí.

I Boutha to odhadl.

„Bomba," zašeptal.

Bohužel se mýlil.

Painter ho opravil. „Výbušná hlavice."

13.02

Krista zastavila terénní vůz u úpatí hory. Při zběsilé jízdě po zledovatělé silnici sledovala ve zpětném zrcátku zásahy raket. Tlakové vlny rozechvěly okénka auta. O chvilku později se odlomil pás ledovce a převalil se přes vchod do podzemí.

Ještě teď se jí třásly ruce na volantu a nepřestávala přerývaně oddechovat.

Utekla bezprostředně po telefonickém varování. Co kdyby ji něco zdrželo? Nenechali jí žádnou časovou rezervu.

Nakonec ale přece jen přežila.

Její hrůza se pomalu měnila ve zvláštní euforii. Je naživu. Sevřela ruce v pěsti a nutila se ke klidu. Úlevou se chraptivě rozesmála.

Po obou stranách silnice se objevili muži v maskovacích polárních kombinézách. Cestu zablokoval mohutný stroj na širokých pásech připomínající tank.

Už se nemá čeho bát. Tohle jsou její muži.

Otevřela dveře vozu a vydala se k nim. Začal padat sníh a k zemi se snášely těžké vločky. Vylezla do kabiny obřího stroje. V zadním oddělení seděli zachmuření muži s útočnými puškami.

Další venku právě nasedali na sněžné skútry.

Silnice do hor byla sice zničená, ale pořád bylo třeba tam nahoře dokončit rozdělanou práci. Výbuchy a lavina nezabily všechny vojáky a ona měla svoje rozkazy.

Nikdo nesmí přežít.

13.04

„Dokážete to zneškodnit?“ zeptal se senátor Gorman.

Všichni v zadní kanceláři se shromáždili kolem Paintera a výbušné hlavice na podlaze. Dokonce i Karlsen. Vypadal, že je stejně šokovaný jako ostatní. Tohle jistě nebyla jeho hra. Zejména vzhledem k tomu, že tu zůstal uvězněný spolu s nimi. Painter neměl čas, aby přemítal nad tím, co to znamená.

Místo toho se obrátil k ostatním. „Potřebuju, aby někdo doběhl zkontrolovat stav horní části chodby,“ promluvil pevně a klidně. „Jsme zasypaní, nebo existuje cesta ven? A chci tu mít ihned hlavního údržbáře.“

Dva z Bouthových mužů přikývli a vyběhli z místnosti, celí šťastní, že se vzdálí od nevybuchlé hlavice.

„Půjde zneškodnit?“ zopakoval Karlsen senátorovu otázku.

„Je jaderná?“ zeptal se Gorman vzápětí.

„Ne,“ odpověděl Painter oběma naráz. „Je to termobarická výbušná hlavice. Horší než jaderná zbraň.“

Klidně jim mohl říct pravdu. Obal takové hlavice je vyplněný fluorovaným hliníkovým práškem a uprostřed se skrývá detonační nálož PBXN-112.

„Dokonalá pro ničení bunkrů,“ vysvětloval Painter, zatímco si hlavici prohlížel. Mluvení mu pomáhalo v soustředění. „Způsobí dvojstupňovou explozi. Nejprve výbuch rozmetá obrovský mrak jemného aerosolu, dost velký na to, aby vyplnil celou chodbu. Pak se prášek bleskově vznítí. Tím vznikne tlaková vlna, která rozdrtí všechno, co jí bude stát v cestě, a požár zároveň spotřebuje veškerý kyslík. Takže můžete zemřít čtvero způsoby. Vyletíte do povětří, budete rozdrceni, uhoříte nebo se udusíte.“

Nedbal na vyjeknutí, která se kolem něj ozvala, a koncentroval se na detonátor. Nebyl sice odborníkem na munici, ale na elektroniku ano. Netrvalo mu dlouho, než identifikoval spleť hlavních, uzemňovacích a falešných drátů. Pokud přestřihne špatný, změní napětí, způsobí nárůst elektrického proudu… Existovaly tisíce způsobů, jak přimět hlavici k okamžitému výbuchu, a jediný způsob, jak ji zneškodnit.

Kód.

Painter ho bohužel neznal.

Skutečný život není jako akční film. Neměli tu pyrotechnika, který v poslední vteřině bombu zneškodní. Nemohli se ani pokusit o žádný chytrý trik, jako například zamrazit hlavici tekutým dusíkem. To všechno jsou jen filmařské nesmysly.

Podíval se na hodiny.

Za necelých osm minut hlavice vybuchne.

Dusot nohou ohlásil návrat jednoho z poslů.

„Strop vydržel," hlásil muž udýchaně. „Narazil jsem na vojáky, kteří právě scházeli dolů. Vnější tlakové dveře fungují. Otevřeli je, ale před nimi je jenom ledová stěna. Jsme zasypaní. Vrstva ledu je tak silná, že podle vojáků ani neprosvítá denní světlo."

Painter přikývl. Taková strategie dávala smysl. Kryt byl navržen tak, aby vydržel jaderný útok. Pokud tu chcete všechny zabít, hoďte sem bojovou hlavici a pevně utěsněte východ. Když nezahynou při ohnivé smršti, zahubí je následný nedostatek kyslíku.

Zbývala už jen poslední možnost.

Objevil se druhý posel s vysokým, statným Norem: hlavní údržbář. Všiml si hlavice na podlaze a zbledl.

Aspoň to není žádný hlupák, pomyslel si Painter.

Zvedl se a Nor na něj upřel pohled. „Umíte anglicky?"

„Ano."

„Vede odsud nějaká jiná cesta?"

Muž zavrtěl hlavou.

„Co ty vzduchotěsné komory před kryptami se semeny? Jsou natlakované?"

„Ano, udržuje se v nich konstantní tlak."

„Dokážete ho nastavit na vyšší hodnotu?"

Nor přikývl. „Musím to udělat ručně."

„Vyberte si jednu z komor a udělejte to."

Muž se krátce rozhlédl po místnosti a sprintem vyběhl ven. Rozhodně to nebyl hlupák.

Painter se obrátil k ostatním – Bouthovi, Gormanovi, a dokonce i ke Karlsenovi. „Chci, abyste všechny odvedli do krypty. Hned.“

„Co budete dělat vy?“ zeptal se senátor.

„Zkusím, jak rychle dokážu běhat.“

13.05

S rukama položenýma na helmě a bez znalosti jazyka Monk nemohl nijak zvlášť přispět k vyjednávání o vlastní svobodě.

Norští vojáci nepřestávali na své zajatce mířit, i když už aspoň netiskli tváře k pažbám tak nekompromisně. Creed měl sundanou helmu a rychle se jim směsicí norštiny a angličtiny doplněnou o rozmáchlá gesta pokoušel vysvětlit, že nemají s útokem nic společného.

Vtom se Monkovi v uchu ozval přerývaný hlas z vysílačky v helmě. Spojení bylo velice slabé, plné statického šumu a často přerušované. *„Slyšíte… pomoc… není čas na…“*

Přestože mu do obličeje mířila hlaveň pušky, Monkovi se nepředstavitelně ulevilo. Ten hlas poznal. Patřil Painterovi. Je naživu!

Pokusil se odpovědět. „Řediteli Crowe, slyšíme vás, ale hodně špatně. Můžeme vám nějak pomoct?“

Nedočkal se odpovědi. Tón Painterova hlasu se nezměnil. Ředitel ho zjevně neslyšel.

Creedovi Monkova slova neušla. „To byl ředitel? Jsou naživu?“

Obě pušky se obrátily k Monkovi.

„Naživu, ale zasypaní,“ odpověděl. Pokoušel se zaslechnout něco dalšího, ale spojení zůstávalo mizerné. Signál musel pronikat přes silnou vrstvu horniny.

Voják na něj něco vyštěkl. Creed se k němu obrátil a pokusil se o vysvětlení. V přísných tvářích Norů se objevila starost.

Monkovi v uchu stále jen šuměla statická elektřina. Zvažoval svoje možnosti. Jak dlouho jim vydrží kyslík? Dostanou sem včas těžkou techniku, aby je vykopala, zejména teď, když byla zničena přístupová cesta?

Pak se ze šumu vynořilo dalších několik slov, jež okamžitě udusily chvilkovou naději. Většině nebylo rozumět, ale ani tak se nedalo

pochybovat o tom, jaké hrozbě v podzemí čelí.

„Tady dole… výbušná hlavice… pokusíme se…“

Zbytek zanikl v šumu.

Než Monk stačil přetlumočit špatnou zprávu Creedovi, údolím se rozlehla ozvěna burácení motorů, doprovázená ječivým řevem skútrů.

Všichni se otočili.

Ze spodního údolí pomalu stoupala skupina vozidel, mířících jejich směrem.

Monk zvedl dalekohled a zaostřil na jeden ze skútrů. Seděli na něm dva muži. Jeden řídil a druhý měl k rameni přiloženou pušku. Všichni měli na sobě polární oděvy. Sněhově bílé, bez vojenských insignií.

Jednomu norskému vojákovi se nějak podařilo seběhnout do poloviny svahu. Zamával na blížící se skupinu.

Ozval se výstřel.

Po bílém sněhu se rozstříkly kapky krve.

Voják se zhroutil k zemi.

Monk spustil dalekohled.

Někdo po sobě přišel uklidit.

13.09

Painter netušil, jestli jeho signál někdo zachytil. Zapojil SQUID do příslušné zdířky ve stěně a doufal, že bude mít štěstí.

Teď mohl už jenom utíkat.

Před sebou tlačil pojízdný vozík původně určený pro občerstvení. Teď na něm ale ležela přivázaná hlavice. Painter sprintoval sto padesát metrů dlouhou chodbou k východu.

Z hlavice na něj nepřestával mrkat displej.

4.15

Za běhu sledoval, jak odpočet klesá pod čtyři minuty. Konečně uviděl vnější tlakové dveře na vrcholu vstupní rampy. Voják, který před chvílí vyhlížel ven, je nechal otevřené. Dovnitř se vysypalo několik kusů ledu, ale jinak za dveřmi strměla pevná stěna z rozlámaného ledovce.

S rozběhem vytlačil vozík po rampě. Chtěl hlavici umístit co nejblíž otvoru. Na vrcholu rampy Painter strčil vozík ke dveřím, otočil se na podpatku a vyrazil opačným směrem.

Aspoň že to má z kopce.

Uháněl chodbou, lapal po dechu a snažil se protáhnout krok.

Když tu bombu nedokáže odpojit, může ji alespoň využít. Netušil, jak silná vrstva ledu blokuje dveře, ale termobarická hlavice měla unikátní nálož. Primární výbuch část ledu rozdrtí na menší kousky a ohnivá smršť po zažehnutí fluorovaného hliníku roztaví další část. Painter však hlavní naděje vkládal do sekundární tlakové vlny.

Největší nebezpečí termobarické bomby spočívalo v bleskurychlém a obrovském náporu tlaku. Při explozi uvnitř jeskyní nebo v uzavřených budovách se vlna rozšíří chodbami do všech koutů. Drtí a demoluje vše, co jí stojí v cestě. Proráží ušní bubínky, trhá plíce a vytlačí krev všemi tělními otvory.

Painter doufal, že se dokáže také vypořádat s ledovou zátkou – vystřelit ji jako z lahve šampaňského.

Samozřejmě aniž by zároveň rozdrtila na kaši i je.

Na konci chodby vběhl do kolmého tunelu, zatočil za roh a sprintem vyrazil k prostřednímu tlakovému poklopu.

Když ho otevřel, zaslechl zasyčení vzduchu. Vzápětí za sebou poklop opět přibouchl. Ventily ve stropě hned se supěním začaly obnovovat původní vyšší tlak. Na opačné straně přetlakové komory se otevřely dveře.

Držel je senátor Gorman. Mávl na Paintera. „Honem!“

Painter prolétl dveřmi a Gorman je za ním s ocelovým klapnutím zavřel.

Kolem dveří se tísnila skupina lidí, kteří se i přes rozlehlost krypty drželi pohromadě. Samotné úložiště nevypadalo nijak pozoruhodně, šlo prostě o velkou místnost plnou očíslovaných polic s totožnými černými krabicemi jako ve skladišti obchodu, který prodává jediný druh zboží.

Někdo ve skupině nahlas odpočítával.

„Jedenáct… deset… devět…“

Painter to stihl na poslední chvíli. Doufal, že po otevření tlakové komory bude dost času, aby se tlak obnovil. Jejich největší šance spočívala v tom, že proti tlaku budou bojovat rovněž tlakem.

Jestli přetlaková komora nevydrží, výbuch je všechny rozdrtí.

„Osm… sedm… šest…“

K Painterovi se protlačil Karlsen s vytřeštěným pohledem. „Není tu Krista,“ řekl, jako kdyby Painter věděl, co tím myslí.

Někdo jiný to ale věděl. „Krista… Krista Magnussenová? Jasonova přítelkyně?“

V Gormanově hlase zněla zlost.

Painter odstrčil oba muže od sebe. „Později.“
Nejdřív musejí přežít.
Odpočítávání pokračovalo.
„Pět… čtyři… tři…“

21. kapitola

13. ŘÍJNA, 12.32
OSTROV BARDSEY, WALES

Gray se připravoval vstoupit do krypty, právě když na ostrov udeřil hlavní nápor bouře. Jako kdyby ho sami bohové varovali před znesvěcením hrobky.

Zaburácel hrom a spustil se liják. Déšť padal v obrovských kapkách, které se tříštily na náhrobcích a křížích jako bomby. Na severním nebi se klikatily vidlice blesků.

„Půjdu první," řekl Gray, když hromobití na okamžik utichlo.

Lyle odběhl do nedaleké kaple, aby přinesl provaz. Gray se ale obával, že prudký liják zaplaví hrobku, než se jim ji podaří prozkoumat.

Do krypty vedl otvor v zemi, široký něco přes půl metru, sotva dost pro jednoho člověka. V hloubce něco přes dva metry, kde se šachta poněkud rozšiřovala, bylo vidět kamennou podlahu.

Gray se zapřel o okraje jámy a spustil se dolů. Zbytek doskočil. Dopadl do dřepu a vytáhl baterku.

Vzhlédl k ostatním.

„Buď opatrný," varovala ho Rachel.

„Řekněte mi, co vidíte," dodal Wallace.

Kowalski a Seichan se drželi o něco dál.

Gray rozsvítil baterku a rozhlédl se po hlavní chodbě. Byla vytesaná ve skále a podél stěn vedla cihlová zeď. Představil si za cihlami rakve a trouchnivějící kosti. Jedno z těl patrně patřilo lordu Newboroughovi.

Po stěnách stékaly pramínky deště. Gray podrobněji prozkoumal všechny výklenky. Přejížděl po nich dlaněmi, pátral po uvolněných kamenech a nějaké stopě toho, že tu otec Giovanni něco objevil.

„Tak co?" zavolal Wallace.

„Nic."

Rachel se odtáhla od okraje jámy, ale přesto k němu dolehla její slova.

„Lyle se vrací s provazem.“

Gray obrátil pozornost k poslední stěně. Cihly tu lemovaly nízkou klenbu, která mu sahala sotva do poloviny stehen. Přikrčil se a posvítil si do jejího nitra baterkou. Prostor byl zjevně určený k uložení rakve. Potom by ji zazdili jako ostatní výklenky. Momentálně byl ale prázdný.

Gray věděl, že ten výklenek musí být důležitý. Stěna byla orientovaná směrem k rozvalinám věže opatství. Klekl si na všechny čtyři do prohlubující se kaluže vody a vlezl dovnitř. Výklenek vedl poměrně hluboko. Za ústím cihly zmizely a obklopila ho pevná skála. Gray se pomalu posunoval k zadní části hrobky.

Přejížděl dlaněmi po stěnách.

Pořád nic.

Navzdory zklamání nepřestával věřit, že něco najde. Ať tu bylo schováno cokoliv, jistě to ukryli v rozvalinách Saint Mary’s. Možná se jen pletl v přístupovém místě. Třeba není vchod v téhle hrobce. Otec Giovanni ji mohl prohledat na Lyleův návrh – jako právě teď Gray – a pak se přesunout dál.

Uslyšel šplouchnutí, jak se někdo spustil do krypty za ním.

Vycouval z výklenku. V šachtě stála Rachel. Mokré vlasy se jí lepily k tváři a ve světle baterky jí oči svítily nadějí. Nesmí ji zklamat.

„Končí to slepě?“ zeptala se.

Zašklebil se. Neúspěch ho netěšil. „Nikde nevidím žádné stopy po otci Giovannim.“

„Můžu to zkusit já?“ zeptala se a natáhla ruku pro jeho baterku.

Jak by mohl odmítnout?

Podal jí svítilnu. Rachel se skrčila, opřela se a vplížila se do prázdné hrobky. Díky štíhlé postavě mohla v těsném prostoru lépe manévrovat. Přejížděla kuželem světla po stěnách.

„Vidíš něco?“ zeptal se.

„Ne.“

Nahoře Wallace vyjádřil nahlas Grayovy obavy. „Možná jsme ve špatné díře.“

Rachel se přestala rozhlížet a se záviděníhodnou ohebností se ve výklenku otočila. Pustila se zpátky, ale najednou ztuhla.

„Co je?“ zeptal se Gray.

„Pojď se podívat.“

Baterkou mířila přímo na něj. Zaclonil si oči a začal k ní lézt po čtyřech.

„Ne,“ zarazila ho. „Zasuň se sem po zádech.“

Gray poslechl. Nedbal na mokrou podlahu, překulil se na záda, nadzvedl se na loktech a odstrčil se nohama do výklenku. Ne náhodou se mrtví pohřbívají obličejem nahoru.

„Co jste tam dole našli?“ zavolal Wallace.

„Ještě nevím,“ odpověděl Gray a vsoukal se hlouběji.

„Až sem dozadu,“ naléhala Rachel.

Když měl hlavu mezi jejími koleny, naklonila se nad něj s baterkou v ruce. Voněla mokrou vlnou. Až příliš jasně si uvědomoval, že má nad sebou její ňadra.

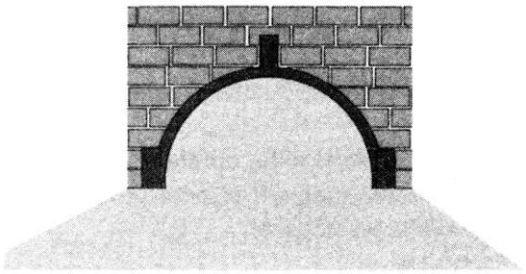
„Podívej,“ řekla.

Gray se díval, ale Rachel patrně měla na mysli, aby se podíval, kam mířila světlem. Zvedl se na loktech a pohlédl zpátky k ústí. Nejprve si ničeho nevšiml, jen zadní strany cihlové stěny, která ohraničovala výklenek v přirozené skále.

„Všechny cihly jsou položené vodorovně, až na tři kolem ústí. Nahoře a po obou stranách.“

Teď už to Gray viděl také. „Ty jsou položené kolmo.“

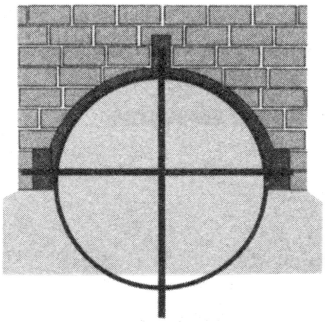
Otvor představoval dokonalý půlkruh a tři svislé cihly se nacházely v poloze dvanáctky, trojky a devítky na pomyslném ciferníku hodin.

„Myslíš, že to má nějaký význam?“ zeptala se Rachel.

Gray přikývl. „Je to jako polovina pohanského kříže.“

Díky odrazu ve vodní hladině na zemi téměř viděl druhou polovinu kruhu. Představil si kompletní symbol a v duchu spojil svislé cihly linkami. Vznikl by druidský kříž, po jehož stopě jdou od samotného počátku.

„Ale co to znamená?“ uvažovala Rachel.

„Něco vyzkouším.“

Vysoukal se na loktech z výklenku, otočil se na břicho a tentokrát zacouval do otvoru nohama napřed. Doufal, že se celý nepromáčí zbytečně.

Wallace na něj zavolal: „Tak co?“

„Ještě na tom děláme,“ odpověděl Gray podrážděně.

V ústí výklenku prozkoumal všechny tři svislé cihly. Dvě po stranách se zdály být pevně zasazeny do stěny a nebylo na nich nic zvláštního. Zaklonil se a chytil horní cihlu. Nejprve měl dojem, že se od ostatních dvou nijak neliší, ale pak přejel prsty po jejím horním okraji a narazil na malý zářez, dokonale vhodný pro úchop prstů.

Vsunul do něj prsty a zatáhl.

Cihla se vyklopila. Na vteřinu se zasekla, ale když Gray zatáhl silněji, ozvalo se za ním kovové klapnutí následované skřípěním kamenů. Oba se otočili. Zadní stěna výklenku se otevřela a odhalila úzké schodiště vedoucí dolů.

„Vchod,“ zašeptala mu Rachel u ucha. „Našli jsme ho.“

Museli chvíli manévrovat, než se jim podařilo prolézt tajnými dveřmi na schodiště. To bylo sice úzké, ale dost vysoké, aby se mohli postavit.

Rachel posvítila baterkou o několik cihlových schodů níž. „Je tam další chodba?“

Gray začal sestupovat, aby se podíval, ale když šlápl na pátý schod, ucítil, jak kámen klesá pod jeho váhou.

Zaznělo další kovové zařinčení.

Polekaně ztuhl a v mysli se mu rozsvítilo jediné slovo.

Past.

Dveře za nimi se zavřely. Rachel vykřikla a skočila k východu, ale bylo

příliš pozdě. Stěna s hlasitým a definitivním zaduněním zapadla na původní místo.

Zabušila na kamenné dveře, ale marně.

Byli uvězněni.

12.42

Seichan zaslechla Rachelin výkřik, ale všechny další zvuky přehlušilo zaburácení hromu.

Jakmile odeznělo, Wallace se naklonil nad jámu. „Našli jste tam dole něco?“

Neozvala se žádná odpověď.

Světlo zhaslo. Něco se stalo, uvědomila si Seichan. Instinktivně připažila a bez váhání proskočila úzkým otvorem. Se šplíchnutím dopadla na zem a sílu nárazu vstřebala koleny. V ruce už držela zapalovač. Vsunula paži do temného výklenku a posvítila si. Záře plamínku dosahovala až k zadní stěně.

Nikde nikdo.

„Co se děje?“ zavolal Wallace.

„Jsou pryč.“

Rozmáčený Kowalski mrzutě přistoupil k jámě. Lyle před chvilkou odešel sehnat nějaké deštníky. „Co jsem vám říkal? Nikdy nelezte do díry s Piercem.“

„Třeba je to dobré znamení,“ poznamenal Wallace.

Kowalski po něm loupl očima.

„Určitě našli ten tajný vchod,“ dodal Wallace.

Rachelin výkřik ale nezněl jako radostné výsknutí úspěšného objevitele.

Seichan se naklonila do výklenku a zavolala z plných plic: „Pierci! Rachel!“

Zablesklo se a zaduněl hrom, ale Seichan přesto zaslechla slabé volání. Přinejmenším jsou naživu. Vsunula se hlouběji do hrobky.

„Nerozumím!“ vykřikla.

Polekalo ji hlasité šplouchnutí. Ohlédla se přes rameno a viděla, že za ní stojí Wallace s jednou rukou na provazu.

„To bych nedělal,“ varoval ho Kowalski shora.

„Buďte zticha!“ vyštěkla Seichan.

Naklonila hlavu ke straně a zaposlouchala se. Rozeznala Grayův hlas.

Zavřela oči a soustředila se. Bylo slyšet jen jednotlivá slova. Představila si, jak si Gray přikládá dlaně k ústům a křičí.

„Hned uvnitř výklenku! Svislá cihla nad vstupem! Zaber za ni!“

Potřebovala obě ruce, a tak zaklapla zapalovač a zasunula se celým tělem do hrobky. Poslepu ohmatávala okraj vstupu, dokud nenašla jedinou cihlu, která odpovídala Grayovu popisu. Sáhla nad ni, našla prohlubeň sloužící jako držadlo a zabrala.

Ozvalo se hlasité klapnutí.

Zadní stěna krypty se otevřela. Zahlédla vyděšenou tvář Rachel. Gray stál hned za ní.

„Uvízli jsme tu,“ řekl Gray. „Dojdi pro ostatní, ale opatrně na pátý schod. Ten zavírá dveře.“

Za Seichan se objevil Wallace a posvítil si na ně baterkou. „Našli jste vchod – to je skvělé! Prostě skvělé!“

O minutu později všichni stáli v chodbě, která mizela ve tmě.

Jen Kowalski se k nim odmítl připojit a zavolal na ně shora: „Jen si jděte. Já počkám na deštníky.“

Rachel mezitím poodešla kousek stranou. „Podívejte se na tohle.“ Namířila baterku na silnou bronzovou páku v chodbě u úpatí schodiště. „Mám dojem, že by to mohl být mechanismus k otvírání těch tajných dveří.“

„Takhle určitě přišel a odešel otec Giovanni,“ podotkl Gray. „Stejně bychom měli pro všechny případy zablokovat vchod, aby se nemohl zavřít.“

Jako pojistku sem dovlekl kus náhrobku ze hřbitova a zaklínil s ním otevřené dveře. Seichan jeho rozhodnutí oceňovala. Dávala přednost tomu, aby měli otevřená zadní vrátka pro případ nepředvídaných potíží.

Wallace si posvítil baterkou do chodby. „Mniši ve středověku často v opatstvích a klášterech konstruovali různé pasti a tajné místnosti. Jejich stavby byly prošpikované chodbami, jako je tahle. Bránili se tak před nájezdníky. Chodby navíc umožňovaly potají sledovat hosty. Vědomosti byly v těch těžkých dobách stejně důležitým prvkem obrany jako štít.“

„Tak se pojďme podívat, co zdejší mniši schovávali tady dole,“ řekl Gray a vydal se kupředu.

Ostatní ho následovali. Seichan kráčela jako poslední.

Chodba příkře klesala, ale brzy došli na její konec. Otvírala se do klenuté místnosti bez dalších východů.

„Jsme určitě přímo pod rozvalinami věže,“ usoudil Gray.

Wallace přejel dlaní po stěně. „Nejsou tu žádné stopy po dlátech ani krumpáčích. Je to přírodní jeskyně.“

Hlavní pozornost však upíral do středu komnaty, kde spočíval masivní sarkofág, který jim výškou dosahoval k pasu a vypadal, jako kdyby byl vytesán z jediného bloku kamene.

U zdi za sarkofágem stál keltský kříž.

Zatímco ostatní přistoupili k sarkofágu, Seichan si prohlížela kříž. Nebyl tak zdobný jako ty na hřbitově kolem opatství. Tenhle byl opracovaný poměrně hrubě a vypadal, že je mnohem starší. Jediné ozdoby představovalo několik spirál, tvořících basreliéf, a kruh kolem kříže, členěný na drobné úseky.

Gray s ostatními zatím zkoumali kamennou rakev na zemi. Měla holé stěny a zakrývalo ji víko.

„Nemůže to být poslední místo odpočinku lorda Newborougha?“ zeptala se Rachel.

Wallace se opřel o víko a přejel prsty po drsném povrchu. „Na to je ten sarkofág příliš starý. Newborougha by patrně pohřbili do jednoho z těch zazděných výklenků. Tenhle hrob patří někomu jinému. Sarkofág je taky vyroben z modrého doleritu, stejně jako neolitické kameny v oblasti. Vytěžili ho někde na hlavním ostrově a dopravili ho sem. To bylo docela obtížné. Odhaduji, že je tu pohřbený jeden z těch dávných stavitelů kamenných kruhů, možná někdo z královského rodu.“

„Jako třeba fomorská královna?“ napadlo Rachel.

„Ano, naše černá bohyně," přikývl Wallace, ale najednou jeho pozornost zaujalo něco jiného.

Sehnul se, přiložil baterku ke stěně sarkofágu a posvítil si na její povrch. Prsty přejel po kamenu. „Zdá se, že tu kdysi bylo něco vytesáno. Nějaká dekorace, možná dokonce nápis. Někdo ho ale z větší části setřel."

Vrásky na jeho čele se ještě prohloubily.

Gray vzhlédl. „Jestli sarkofág pochází z neolitu, mohla původní znaky odstranit církev."

„Ano. To by jim bylo podobné. Pokud něco neodpovídalo jejich dogmatu, často to zničili. Podívejte se, co se stalo s mayskými rukopisy, studnicí dávné moudrosti. Církev je označila za ďáblovo dílo a všechny až na několik spálila."

Seichan, která až dosud jen poslouchala, přistoupila blíž. „Tak proč prostě nezničili celý sarkofág? Proč se namáhali s jeho drhnutím?"

Wallace odpověděl: „Pokud je to opravdu rakev, možná respektovali její obsah. Ani církev se nedokázala povznést nad vlastní pověry. Možná nechtěli narušit kosti mrtvého."

Gray přišel s vlastním nápadem. „Nebo si cenili to, co tu bylo uloženo."

„Jako například klíč soudného dne," doplnila Rachel a vrhla pohled na Seichan.

Seichan si jí nevšímala. Jen zkřížila ruce na prsou.

Gray se sehnul, aby prozkoumal víko. „Vypadá to, jako kdyby ho zapečetili voskem." Zvedl ruku a vymnul si z prstů voskové vločky. „Někdo ale pečeť porušil."

„To musel být otec Giovanni," řekla Rachel. „Podívejte." Přesunula se ke starému kříži a ukázala na stěny kolem něj.

Po obou stranách byly křídou a moderním rukopisem načmárány poznámky a výpočty. Vypadalo to, že otec Giovanni změřil všechny rozměry kříže a také kolem něj opsal dokonalou kružnici, v níž se křižovaly další linky v nevyzpytatelné spleti čar. Seichan to matně připomínalo tajnou šifru.

Co tu Marco dělal?

Gray si prohlížel kříž. Seichan neunikl jeho zkoumavý, hloubavý pohled. Jestli někdo dokáže ten klíč najít, bude to právě on.

Nakonec se odvrátil. Seichan odhadovala, že v duchu stále pracuje na rozluštění té záhady s křížem, ale Gray ukázal k sarkofágu.

„Jestli Marco porušil pečeť, podívejme se, co objevil."

K odsunutí víka bylo třeba společného úsilí všech přítomných.

Jak to otec Giovanni dokázal sám? uvažoval Gray, když se zapřenýma nohama napínal svaly. *Měl snad pomocníka? Nebo si sem dovlekl nějaké nástroje?*

Hrubá síla však přece jen stačila. Se zaskřípáním kamene o kámen víkem pohnuli, ale nechali ho položené šikmo přes sarkofág.

Gray si posvítil baterkou dovnitř. Dutý prostor byl obložený deskami doleritu. Očekával zpola zpráchnivělé kosti, ale ačkoliv bylo v sarkofágu dost místa na lidské tělo, vnitřek zůstal prázdný.

Až na jednu věc.

Objemnou knihu vázanou v silné kůži, která ležela uprostřed. Byla vysoká šedesát centimetrů, třicet centimetrů široká a právě tak silná. Zdálo se, že je dokonale zachovaná. Hrobku po zapečetění voskem nejspíš až donedávna nikdo nenarušil.

Gray se natáhl pro knihu.

„Opatrně," varoval ho Wallace tlumeně. „Hlavně ji nepoškoďte. Měli bychom mít rukavice."

Gray zaváhal. Kniha byla nepochybně velice stará.

Wallaceovi došla trpělivost. „Tak na co čekáte?"

Gray nasucho polkl a nesměle položil dva prsty na okraj knihy. Otec Giovanni ji také jistě aspoň jednou otevřel. Gray zvedl těžké desky, ale dávno vyschlá vazba knihy mu přitom kladla odpor.

„Opatrně," nabádal ho Wallace.

Gray opřel desku knihy o stěnu kamenného sarkofágu. První stránka byla prázdná, ale dostatečně průhledná, aby přes ni viděli barvy na další straně.

Wallace se sklonil blíž. „Dobrý bože…"

Natáhl se po knize sám a obrátil první list. „Pergamen z telecí kůže," poznamenal, když sevřel list mezi prsty, a pak v úžasu vykulil oči.

Inkoust na další stránce ve světle jejich baterek zářil jako rozžhavené drahokamy temně rudých, zlatavě žlutých i nachových odstínů, tak sytých, že se zdálo, jako by malíř své dílo právě dokončil. Skládaly se v přepečlivě provedené ilustrace, zobrazující stylizované lidské postavy a doplněné o jemné spirálovité zdobení. Uprostřed první stránky, zvýrazněný působivostí okolních uměleckých děl, seděl na zlatém trůně muž s plnovousem a

korunou.

Zjevně se jednalo o Krista.

„Iluminovaný rukopis," vydechla Rachel omámeně.

Wallace otočil několik dalších listů. „Je to bible."

Přejel prstem po řádcích latinského textu, které zaplňovaly jednotlivé strany s ozdobnými kaligrafiemi a fantaskními obrazy zakomponovanými do velkých počátečních písmen. Okraje stránek zdobily kresby bájných zvířat, okřídlených dětí a spousty dalších dekorativních prvků.

„Ta ikonografie mi připomíná Evangeliář z Kellsu," řekl Wallace. „Ilustrovaný irský poklad pocházející z osmého století. Mniši na něm pracovali desítky let, a to ta kniha obsahovala jen čtyři evangelia z Nového zákona." Profesorův hlas se zachvěl. „Mám dojem, že tohle je celá bible." Zavrtěl hlavou. „Jestli je to pravda, její hodnota se vůbec nedá vyčíslit."

„Tak proč ji nechali tady?" zeptala se Seichan. I ona popošla o něco blíž, aby na knihu viděla.

Wallace jen potřásl hlavou. Opatrně otočil ještě několik stránek, a odpověď se vynořila sama od sebe.

Uprostřed knihy se objevila vyříznutá schránka, která procházela pergamenovými listy a vytvářela dutinu o hranách dlouhých přibližně tři centimetry.

Wallace nad poškozením tak vzácného rukopisu zalapal po dechu.

Gray se sklonil k otvoru, který měl zjevně sloužit jako skrýš. Aniž by se otočil, natáhl ruku k Rachel. Ta sáhla do vnitřní kapsy kabátu.

Všem bylo jasné, co tu muselo být schováno.

Rachel položila Grayovi do dlaně kožený měšec. Vypadalo to, že je vyrobený ze stejné kůže jako vazba knihy. Gray podržel váček nad dutinou. Její rozměry dokonale odpovídaly.

„Otec Giovanni vzal ten artefakt, ale bibli tu nechal," řekl Gray a v duchu si představil mumifikovaný prst uvnitř váčku. „Proč?"

V jediném slově se skrývalo mnoho otázek.

Wallace přidal další. „Proč o tom Marco nikomu neřekl?"

„Možná řekl," opáčila Seichan chladně. „Vzhledem k tomu, že ho pronásledovali a zabili, musel to někomu prozradit."

„To je pravda," uvědomil si Gray. „Marco možná neodhalil všechno, co věděl – například ten objev bible – ale dost na to, aby někomu stálo za to ho zabít."

„Ach bože…," vyhrkl náhle Wallace.

Gray se k němu otočil.

„Zhruba před dvěma lety se mi Marco ozval. Potřeboval peníze na další cestovní výlohy. Řekl jsem mu, že můj sponzor, společnost Viatus, by možná byl ochoten financovat přidružený výzkum související s mými vykopávkami. Dal jsem mu kontakt na vedoucí jejich výzkumného oddělení. Jmenovala se Magnussenová."

Seichan vedle Graye strnula, ale zůstala zticha.

„Pak už jsem o něm neslyšel," pokračoval Wallace rozechvěle. „Předpokládal jsem, že mu to prostě nestálo za to. Vzpomněl jsem si na to až teď. Ach, bože, poslal jsem ho možná přímo k jeho vrahům."

Gray si v duchu promítl scénář, který se zde nabízel. Dávalo to smysl. Viatus by Marka jistě najal, zejména pokud by jim nabídl, že bude pátrat po potenciálním léku na chorobu, která zabila ty mumifikované oběti. Jak by mohli odmítnout? Při svých výzkumech ale Marco narazil na něco, co ho vyděsilo dost na to, aby utekl do Vatikánu a pokusil se setkat s Vigorem Veronou, kterému chtěl zřejmě odhalit to, na co přišel. Jeho zaměstnavatelé se nějak dozvěděli o jeho plánech a odstranili ho.

Wallace si tiskl ruku k ústům. Pustil stránky knihy, aby zakryly vyříznutou dutinu, jako by věřil, že se tím zmenší jeho vina.

Rachel si vzala od Graye zpátky měšec a řekla: „Otec Giovanni získal ten artefakt tady, ale zásadnější otázka zní, kdo ho tu nechal a proč."

Po jejích slovech se všichni zamysleli. Na nalezení odpovědí závisel Rachelin život.

„Možná dokážu odpovědět na to, kdo tu nechal bibli," ozval se Wallace a zhluboka se nadechl, aby se uklidnil.

Gray se k němu překvapeně obrátil. „Kdo?"

„Patrně její majitel."

Wallace ukázal na vnitřní stranu kožené vazby knihy, k níž byl přilepen list pergamenu.

Gray se předtím příliš soustředil na obsah knihy, než aby si toho všiml. Nyní si list prohlédl pozorněji. Byl ilustrovaný stejně bohatě jako zbytek díla, ale uprostřed stránky se skvělo stylizované jméno, s velkou pravděpodobností patřící majiteli drahocenné knihy.

Wallace dramaticky vyvedené jméno přečetl. „Mael Maedoc Ua Morgair.“

Z Grayova výrazu bylo zřejmé, že mu jméno nic neříká.

„V těchto končinách to jméno znají všichni,“ vysvětlil Wallace. „A zejména lidé mé profese.“

„Kdo to je?“

„Jeden z nejznámějších irských světců, kterého slávou překonává jen svatý Patrik. Jmenoval se Mael Maedoc, ale v polatinštěné podobě *Malachiáš.“*

„Svatý Malachiáš,“ vydechla Rachel, která to jméno zjevně znala.

„Kdo to byl?“ zeptal se Gray.

„Narodil se ve stejný rok, kdy byla sepsána Kniha soudného dne.“ Wallace se na chvíli odmlčel, aby posluchačům došel význam této informace. „Začal jako opat v Bangoru, ale postupně se stal arcibiskupem. Hodně času trávil různými poutěmi.“

„Takže je možné, že zavítal i sem?“

Wallace přikývl. „Malachiáš byl zajímavou postavou, zdráhal se dokonce přijmout funkci arcibiskupa. Dával přednost cestování, stýkal se s pohany i křesťany a šířil poselství evangelií. Pohyboval se mezi oběma světy a nakonec zprostředkoval trvalý mír mezi církví a těmi, kteří se drželi starých zvyků.“

Gray si vzpomněl na Wallaceovu dřívější domněnku o tom, že poslední

pohané vedli proti křesťanství zoufalou válku, možná i s použitím biologické zbraně získané od dávných obyvatel Britských ostrovů. „Myslíte, že při sjednávání míru mohl vědět o té chorobě a léku na ni? Že měl onen klíč ke Knize soudného dne?“

„Tady nám rozhodně zanechal svůj otisk.“ Wallace ukázal na knihu. „Kromě toho je tu ještě důvod, proč byl Malachiáš prohlášen za svatého.“

„A to je?“

„Teď se dostáváme k jádru věci,“ usmál se Wallace. „Malachiáš byl během svého života znám jako léčitel se zázračnými schopnostmi. Tomuto světci se připisuje dlouhý seznam zázračných uzdravení.“

„Jako v dějinách ostrova Bardsey,“ poznamenal Gray.

„Vzpomínám si nicméně ještě na jeden příběh o Malachiášovi, tentokrát z mého milovaného Skotska. Malachiáš údajně zavítal do Annandale a požádal místního pána, aby ušetřil život jednoho zloděje. Pán souhlasil, ale nakonec zloděje přece jen pověsil. Rozzuřený Malachiáš ho proklel – a nezemřel jen pán, ale i všichni v jeho domácnosti.“

Wallace vrhl na Graye významný pohled.

„Uzdravování a kletby,“ zamumlal Gray.

„Zdá se, že se Malachiáš naučil něco od svých nových druidských přátel, něco, co se církev rozhodla udržovat v tajnosti.“

Do jejich rozhovoru se vmísila Rachel. „Vynechal jste, co Malachiáše proslavilo nejvíc.“

„Ach, vy myslíte to proroctví,“ řekl Wallace a obrátil oči v sloup.

„Jaké proroctví?“

Rachel odpověděla: „Proroctví týkající se budoucích papežů. Říká se, že během pouti do Říma Malachiáš upadl do transu a měl vidění, v němž mu byla svěřena jména všech papežů, příštím počínaje a tím posledním konče. Všechny taky svědomitě zapsal, respektive zašifroval.“

„To je úplný nesmysl,“ opáčil Wallace. „Církev údajně nalezla Malachiášovu knihu v archivech zhruba čtyři sta let po jeho smrti. Pravděpodobně se jedná o podvrh.“

„A někteří tvrdí, že jde jenom o opis původního Malachiášova textu. V každém případě se v průběhu věků popisy papežů záhadně vyplňovaly. Vezměte poslední dva. Malachiáš popsal Jana Pavla II. obratem *De Lahore Solis*, tedy ‚z námahy slunce‘. A Jan Pavel II. se narodil během slunečního zatmění. Nebo současný papež, Benedikt XVI., podle Malachiáše *De Gloria Olivae*, ‚sláva olivy‘. Symbolem benediktinů je přitom olivová

ratolest.“

Wallace přezíravě mávl rukou. „Lidi vidí v těch latinských průpovídkách bůhvíco.“

Rachel se obrátila na Graye v naději, že se u něj dočká většího porozumění. „Nejvíc znepokojivá je ale skutečnost, že současný papež má na Malachiášově seznamu číslo sto jedenáct a hned ten další, *Petrus Romanus*, bude podle proroctví posledním papežem, za jehož služby nastane konec světa.“

„Tak to jsme všichni odsouzeni k záhubě,“ pronesla Seichan stejně skepticky jako Wallace.

„Já rozhodně,“ odsekla Rachel. „Pokud nenajdeme ten zatracený klíč.“

Gray mlčel. Nechával si svůj názor pro sebe. Rachel měla nicméně pravdu v jedné věci. Musejí najít ten klíč. Uvažoval nad významem skutečnosti, že objevili bibli dávno mrtvého křesťanského světce v pohanském sarkofágu. A nad něčím ještě podstatnějším…

„Myslíte, že v té bibli byl prst svatého Malachiáše?“ zeptal se nahlas.

„Ne,“ odpověděl Wallace rozhodně. „Tenhle sarkofág je starší. O hodně starší. Odhaduji, že pochází ze stejného období jako Stonehenge. Někdo tu sice byl pohřbený, ale nikoliv Malachiáš.“

„Tak kdo tedy?“ otázal se Gray.

Wallace pokrčil rameny. „Jak jsem říkal, možná nějaký člen neolitické královské rodiny. Třeba ta tmavá pohanská královna. V každém případě mám dojem, že mumifikovaný prst je to jediné, co po mrtvém zbylo.“

„Proč myslíte?“

„A kde je ten zbytek ostatků?“ dodala Rachel.

„Patrně je přestěhovala církev. Nebo možná sám Malachiáš. Podle tradice tu ale nechali aspoň prst. Přemístit tělo mrtvého z místa věčného odpočinku a nenechat z něj ani kousek bylo tehdy považováno za hřích.“

„Jako relikvii,“ přikývla Rachel. „Aby tělo mohlo odpočívat v pokoji. Strýc Vigor mi o tom jednou vyprávěl. Jinak by to byla svatokrádež.“

Gray upřeně hleděl do sarkofágu. „Malachiáš k uschování relikvie použil vlastní bibli. Musel se domnívat, že pohřbená osoba byla takové pocty hodna.“

Zároveň si vzpomněl na to, jak otec Rye popisoval, že se Marco vrátil z ostrova silně rozrušený. Mladý kněz strávil noc prosbami o odpuštění. Bylo to proto, že ukradl relikvii, a tím narušil hrob, který posvětil světec jeho vlastní církve? A pokud ano, proč to vůbec udělal? Z jakého důvodu to

považoval za tak důležité?

Rachel položila další zásadní otázku. „Proč vůbec s tělem hýbali?“

Wallace nabídl možné vysvětlení. „Třeba chtěli to, co tu bylo schováno, uchovat v bezpečí. Za Malachiášových dob na Anglii a Irsko neustále útočily vlny vikingských nájezdníků. Tenhle ostrov, na kterém nestálo ani žádné opevnění, byl obzvlášť zranitelný.“

Gray přikývl. „A pokud byl v kryptě klíč, musel nějak souviset s pohřbeným tělem. Tělo i klíč tedy bylo třeba přesunout na bezpečnější místo.“

„Ale co je ten klíč zač?“ ozvala se Seichan. „Co vlastně hledáme?“

Gray se ohlédl po jediném dalším vodítku, které jim zanechal otec Giovanni. Přistoupil ke stěně a studoval poznámky vedle kříže. Přejel po nich rukou. Na co se Marco pokoušel přijít?

Ostatní se shromáždili kolem něj.

Gray vzhlédl ke keltskému kříži. Teprve teď si něčeho všiml. „Ten kříž,“ řekl a pohladil ho prsty, „je ze stejného kamene jako sarkofág. Dokonce se zdá, že z něj taky něco pracně setřeli.“

Wallace přikročil blíž. „Máte pravdu.“

Gray se k němu otočil. „Nedal ho sem Malachiáš ani jiný zbožný kněz kvůli označení hrobu.“

„Už tu byl předtím.“

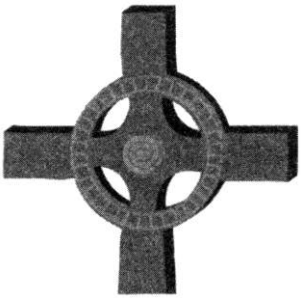
Gray se podíval na kříž novýma očima – už ho nevnímal jako křesťanský, ale jako pohanský symbol. Dá se z něj vyčíst, co bylo oním klíčem? Podle popsaných stěn se otec Giovanni snažil něco odhalit.

Gray potřeboval vědět víc. Namířil světlo na spodní část kříže. „Co ty tři spirály u základny? Mají nějaký konkrétní význam?“

Wallace si stoupl vedle Graye a Rachel. „Říká se tomu trojspirála. Ve skutečnosti nejde o tři spirály, ale jen o jednu. Vidíte, jak se spojují v jediný křivolaký symbol? Tentýž vzor lze najít na starobylých vztyčených kamenech po celé Evropě. Jako mnoho jiných znaků si i tenhle církev přivlastnila. Pro Kelty symbolizoval věčný život, ale pro církev se jednalo o dokonalé vyjádření svaté Trojice. Otec, Syn a Duch svatý. Propojeni v jeden celek. Tři, kteří jsou zároveň jedním.“

Gray zvedl pohled k jednoduché spirále uprostřed kříže, která připomínala osu kola.

Vzpomněl si na Painterovu instruktáž ohledně tohoto symbolu. O tom, že se kruhový kříž a spirála často nacházejí pohromadě. Kříž byl znamením Země a spirála označovala pouť duše, která stoupá z tohoto světa jako proužek dýmu do dalšího.

Podíval se na poznámky otce Giovanniho na vedlejší stěně. Cítil, že je za nimi skryt nějaký hlubší význam. Už ho skoro měl, ale stále mu zůstával

těsně mimo dosah.

Gray spustil ruku s baterkou, přistoupil ke kříži a sáhl po kruhové části. Přejel prsty po naznačených zářezech.

Jako paprsky kola.

Znovu přenesl pohled na prostřední spirálu. Před chvílí ji v duchu přirovnal k ose kola. Dokonce to vypadalo, jako kdyby se kolo otáčelo.

V tu chvíli mu to došlo.

Možná znal pravdu od samého začátku, ale nedokázal se přenést přes křesťanskou symboliku. Když teď odsunul všechny předsudky, pochopil, co mu vrtalo hlavou.

„Je to opravdu kolo," uvědomil si.

Sevřel kruh pevněji a pootočil jím proti směru hodinových ručiček, ve směru naznačeném spirálou.

Kolo se pohnulo!

Podíval se na výpočty načmárané na stěnách. K odemčení člověk musel znát správný kód. Kolo jistě fungovalo jako číselný zámek chránící skrytou kryptu, kde byl kdysi ukrytý klíč.

Marco podle výpočtů na stěně určoval správnou číselnou posloupnost.

Gray si až příliš pozdě uvědomil něco dalšího.

Má jediný pokus na vytočení správné kombinace.

A neuhodl ji.

Země pod jejich nohama se s hlasitým duněním zachvěla a podlaha se náhle propadla. Hmátl po kříži a zachytil se prsty vodorovného ramene. Ohlédl se přes rameno. Celá zadní polovina místnosti se zvedala – podlaha se nakláněla směrem od jediného východu.

Ostatní se s výkřikem snažili něčeho chytit.

Ze sarkofágu sjelo kamenné víko, sklouzlo po nakloněné podlaze a zřítilo se do jámy, která se otvírala pod Grayovýma nohama. Následovalo tak jeho baterku, jejíž záře odhalovala dno plné ostrých bronzových hrotů mířících vzhůru.

Kamenné víko se po dopadu na ně roztříštilo.

Podlaha za Grayem se zvedala do svislé polohy, aby narušitele svrhla dolů.

Wallaceovi a Rachel se podařilo schovat za sarkofág a držet se ho. Sarkofág byl připevněný k zemi a zůstával na místě. Seichan se však nedostala do bezpečí včas a začala klouzat k jámě.

Rachel na poslední chvíli zachytila Seichan za bundu. Přitáhla ji dost

blízko na to, aby se Seichan mohla přidržovat kraje sarkofágu, ale nepouštěla ji.

V té kritické chvíli se obě ženy vzájemně potřebovaly; jedna bez druhé nemohly přežít.

Podlaha se zastavila ve svislé poloze a Seichan visela dolů stejně jako Gray.

Graye ale nikdo nedržel.

Uklouzly mu prsty a v příští vteřině se řítil na bronzové hroty.

22. kapitola

13. ŘÍJNA, 13.13
ŠPICBERKY, NORSKO

Hlavice vybuchla s odpočtem poslední vteřiny.

Painter cítil explozi i přes dvoje ocelové dveře a skalní stěny, jako kdyby mu nějaký obr přiložil ruce k uším a snažil se mu rozdrtit lebku. Slyšel, jak se rozletěly tlakové komory u obou dalších krypt. Podle následného zadunění tentýž obr dupl nohou a srovnal oba trezory se zemí.

Painter, skrčený za jejich komorou, slyšel, jak vnější dveře povolují a s jasným zařinčením narážejí do vnitřních. Poslední dveře však vydržely. Přetlak v komoře stačil k tomu, aby zarazil vlnu výbuchu.

S úlevou se dotkl ocelových dveří. Jejich povrch byl teplý, zahřátý druhotným termobarickým požárem.

Výbuch zároveň zhasl veškerá světla, ale na to byla jejich skupina připravena. Už předtím si rozdali baterky a ty nyní blikaly po místnosti jako svíčky ve tmě.

„Dokázali jsme to," řekl senátor Gorman po jeho boku.

Jeho hlas zněl Painterovým zalehlým uším podivně dutě. Ostatní se zvedali ze země a mezi hosty i zaměstnanci se šířily radostné výkřiky, dokonce i smích.

Painterovi se ani trochu nezamlouvalo, že musí sehrát úlohu posla špatných zpráv, nebyl ale čas těšit se falešnou nadějí.

Stoupl si a zvedl ruku. „Ticho!" zavolal. Všichni se k němu obrátili. „Ještě nejsme venku! Pořád nevíme, jestli ten výbuch stačil k tomu, aby nás vysvobodil zpod ledové laviny, která nás uvěznila tady dole. Pokud ne, může to trvat celé dny, než nás odsud dostanou."

Painter kývl na údržbáře, aby jeho slova potvrdil. Ten muž tu žil. Znal zdejší terén i dostupné prostředky.

„Může to zabrat týden i víc," řekl Nor. „A to jenom v případě, že je silnice pořád sjízdná."

O tom se dalo vzhledem k raketovému útoku, který Painter slyšel, pochybovat, ale nechával si to pro sebe. Už tak byly zprávy dost špatné. A ještě s nimi neskončil.

Ukázal ke dveřím. „Požár spálil většinu dostupného kyslíku a otrávil vzduch v chodbě. I pokud je vchod otevřený, spodní části komplexu zaplavil jedovatý vzduch. Jsme v jediné bezpečné kapse. Ta ale vydrží jen dva, možná tři dny."

Údržbář se zatvářil, jako kdyby se chystal jeho odhad zkrátit, ale Painter ho zarazil zvednutou rukou. Měl ještě jiný důvod, proč odsud tak spěchal.

Útočníci se mohou vrátit.

Lidé ztichli, jak jim postupně docházela nepříjemná pravda.

Konečně promluvil Karlsen. Většinou se jednalo o jeho hosty. „Takže co budeme dělat?"

„Někdo musí jít zkontrolovat cestu ven. Jestli je volná, musí vydržet dlouhý běh toxickým prostředím. Pak je třeba, aby se dostal ven a přivedl pomoc. Ostatní zůstanou tady, protože tu jsou zatím v bezpečí."

„Kdo tam půjde?" zeptal se senátor Gorman.

Painter znovu zvedl ruku. „Já."

Karlsen vystoupil z hloučku vyděšených hostů. „Sám ne. Půjdu s vámi. Může vám přijít vhod další pár rukou."

Měl pravdu. Painter netušil, s čím se tam venku může setkat. Mohlo dojít k částečnému závalu, nebo se bude muset prodírat přes změť rozbitého vybavení. K odsunutí překážky možná bude třeba dvou lidí. Přesto se na Karlsena díval s jasnými pochybami. Ivar nebyl žádný mladík.

Karlsen pochopil. „Před dvěma měsíci jsem uběhl poloviční maraton. Denně cvičím. Nebudu vás zdržovat."

Připojil se k němu senátor. „V tom případě půjdu taky."

Gorman zjevně nehodlal spustit synova vraha z očí. A pravdou bylo, že ani Painter ne. Měl na toho muže plno otázek, které mohou být životně důležité, pokud mají zabránit ekologické katastrofě.

Přesto by byl raději, kdyby oba muži zůstali tady.

Karlsen ale přišel s argumentem, na který Painter neměl odpověď. Kývl směrem ke dveřím. „Nebudeme se o tom bavit. Ať se vám to líbí nebo ne, nemůžete mi zabránit v tom, abych šel s vámi."

Přinejmenším v tomhle s ním byl Gorman zajedno. „Půjdeme oba."

Painter neměl čas na dohadování. Neměl ani pravomoc k tomu, aby nechal Karlsena připoutat k jedné z polic. Karlsen měl větší podporu než

on.

„Tak pojďme.“ Painter si vzal jednu z baterek. Vodou z lahve navlhčil několik šátků a všichni tři si jimi převázali nosy a ústa. „Snažte se co nejvíc zadržovat dech.“

Přikývli.

Technik jim podal bezpečnostní brýle, aby si chránili oči před horkým, zakouřeným vzduchem.

Víc udělat nemohli.

Painter se postavil ke dveřím. Jestli neuspěje, postará se o ostatní hlavní technik. Měl potřebné znalosti, aby je udržel naživu, jak nejdéle to půjde.

„Vnitřní tlak je teď o něco vyšší než venkovní, takže až otevřu dveře, unikne trochu kyslíku. Co nejrychleji za námi zavřete a neotvírejte, dokud se nevrátíme a nezaklepáme. Pokud je cesta zatarasená, budeme brzy zpátky. A jestli není, modlete se, ať uspějeme.“

„Já se modlím od chvíle, kdy jsem uviděl tu bombu,“ poznamenal údržbář s chabým úsměvem.

Painter ho poklepal po rameni a otočil se ke Gormanovi a Karlsenovi. „Připraveni?“ zeptal se.

Oba muži přikývli.

Painter pokynul technikovi. „Otevřete.“ Pak dodal ke svým společníkům: „Zhluboka se nadechněte.“

Dveře se otevřely se znepokojivým syčivým zvukem unikajícího vzduchu a všechny ovanula vlna horka. Painter vyběhl do chodby. Měl pocit, jako kdyby se ocitl v sauně. Pára ho ale neštípala do kůže jen vysokou teplotou. Painter cítil směs chemikálií. Vzduch byl horší, než si dokázal představit.

Karlsen s Gormanem se mu drželi v patách.

Zabočil do hlavní chodby a zhasl baterku. Tajil přitom dech – doslova i obrazně.

Uvolnil výbuch vchod?

Upíral oči do černočerného tunelu před sebou. Neviděl žádný náznak světla. Chodba vedla rovně. Kdyby byl vchod volný, i trocha světla by zářila jako maják.

Začal zpomalovat.

Nevyšlo to. Byli tu zavření, uvěznění v téhle otrávené pasti.

Po několika krocích naslepo se ale jeho oči lépe přizpůsobily tmě. Neviděl mnoho, ale zakouřenou tmou přece jen shora pronikala mdlá záře.

Ze rtů se mu vydral nepatrný výdech. Nechtěl ale plýtvat drahocenným vzduchem.

S novou nadějí rozsvítil baterku a přidal na rychlosti. Nevěděl, jestli slibnou záři viděli i Gorman s Karlsenem, ale oba znali plán. Kdyby se neobjevilo žádné světlo, měli se vrátit. Vzhledem k tomu, že Painter pokračoval v běhu, věděli, co to znamená.

Běželi rychleji a míjeli zničenou oblast, kde bylo původně připravené občerstvení na večírek. Tlaková vlna převrátila stoly a mrštila jimi na konec chodby. Umělohmotné věci se roztavily. Z ledových soch zůstala jen pára. Hořlavé materiály vzplály, ale nedostatek kyslíku po ohnivé smršti požár rychle uhasil.

Ve vzduchu se dosud převaloval kouř, postupně však řídl. Všechno pokrýval jemný černý prach, vedlejší produkt shořelého fluorovaného hliníku.

Běželi dál.

Painter se už musel nadechnout. Přitiskl si vlhký šátek k nosu a nasál doušek vzduchu. Byl cítit spálenou gumou a pálil jako kyselina. Painter netušil, kolik zbylo ve vzduchu kyslíku, ale nezastavoval. Čím výš se dostanou, tím čistší vzduch bude – zejména po uvolnění ledové zátky.

Byl zhruba v půlce chodby. Zbývalo uběhnout ještě necelých sto metrů. I s rozsvícenou baterkou viděl slabou záři denního světla, která ho táhla kupředu. S každým dalším nádechem se s ním chodba houpala a chvěla se mu před očima. Plíce měl v jednom ohni a svrběla ho kůže po celém těle.

Přesto nezpomaloval.

Ohlédl se a viděl, že za ním oba muži zaostávají. Senátor Gorman vypadal nejhůř – vrávoral na nejistých nohách. Karlsen ho držel za loket a pomáhal mu udržovat rovnováhu.

Painter zpomalil, aby jim podal pomocnou ruku. Potřeboval je oba živé.

Karlsen na něj ale zlostně mávl. Jeho pokyn byl jasný.

Běžte dál.

Painter si uvědomil, že nic jiného nelze dělat. Musel se dostat z téhle toxické břečky a pročistit si hlavu. Pokud to bude nutné, pak se pro ně vrátí. Sprintoval ke světlu s příslibem čerstvého vzduchu.

Konečně se před ním zhmotnily tlakové dveře, zalité namodralou září. Několik jasnějších míst se vpalovalo do Painterových citlivých očí. Ještě než k nim ale stačil doběhnout, naplnily se jeho nejčernější obavy.

To nemůže být pravda…

Východ byl stále zavalený.

Denní světlo pronikalo masou ledu, na kterou výbuch nestačil. Painter přesto doběhl až k východu. Neměl jinou možnost. Z větší blízkosti si uvědomil, že těch několik jasnějších bodů představuje štěrbiny v ledové stěně.

Nová naděje mu dodala sílu, aby doběhl až ke dveřím. Přistoupil k jedné ze skulin, přitiskl k ní tvář a nadechl se. Když už nic jiného, vzduch byl lahodně chladný. Několikrát si jím naplnil plíce. Cítil, jak se mu rázem projasňují myšlenky a z mozku se zvedají cáry mlhy.

Otočil se a uviděl Karlsena s Gormanem zhruba patnáct metrů za sebou. Karlsen už senátora zpola nesl. Painter se odstrčil od ledové stěny a spěchal zpátky, aby Gormana podepřel z druhé strany.

Společně se dopotáceli ke dveřím. Painter nechal oba muže dýchat štěrbinami a sám si našel škvíru o něco výš ve stěně. Přitom mu došlo, že led nepokrývají černé saze. To znamená, že sem spadl až po explozi. Výbuch východ přece jen uvolnil, ale zavalila je následná lavina, která východ opět uzavřela.

Ta nicméně aspoň není tak silná.

Painter přiložil ke škvíře oko. Viděl ven.

Ve vrchní části dveří nebyla vrstva ledu silnější než půl metru a skládala se z jednotlivých ledových bloků. Bloky byly velké, ale když budou mít trochu času, snad se odsud vykopou.

Právě času ale neměli nazbyt. Nedalo se odhadnout, kdy se na ně zřítí další lavina a pohřbí je silnější vrstvou.

Vtom zaslechl dunění, jako kdyby hora vytušila jeho myšlenky.

Cítil, jak se mu pod lící chvěje led.

Ach ne…

13.20

Monk viděl výbuch z protějšího svahu údolí. Zvuk ho udeřil do ušních bubínků jako zahřmění bouře. Tlaková vlna ho srazila do sněhu.

Creed a oba Norové si nevedli o nic lépe.

Z pohřbené krypty vyletěla sprška ledu následovaná jazykem plamenů. K nebi se zvedl chuchvalec mastného černého dýmu.

Z bouřkových mračen se náhle začal sypat sníh, jako kdyby je výbuch osobně urazil. Vzduchem zavířily těžké vločky. Během půl minuty svět

zakryla bílá tma. Ještě před tím, než klesla opona, ale Monk zahlédl, že výbuch odkryl betonový bunkr, přinejmenším na několik vteřin. O chvíli později se sesula druhá lavina a znovu vchod zakryla.

Přežil tam dole někdo?

Ze svahu hory k nim dolehla ozvěna dvou výstřelů. Monk už sice postupující jednotku najatých zabijáků neviděl, ale pořád se blížili a hodlali vyčistit celou oblast od nepohodlných svědků.

Pokud v podzemí někdo přežil, nebude žít dlouho.

Monk měl jedinou možnost.

Vyžadovalo to Creedovu pomoc, aby konečně přesvědčil norské vojáky, že stojí na stejné straně.

13.21

Dunění zesilovalo a led se chvěl čím dál víc. Painter se modlil, aby tahle lavina nebyla příliš velká. Burácení však stále sílilo.

Vtom se z chumelenice vynořil sněhový traktor. Nezpomaloval a řítil se přímo proti nim.

„Zpátky!“ vykřikl Painter.

Odstrčil Gormana od dveří, popadl Karlsena za bundu a oba strhl od ledové stěny.

Jeho zásah přišel v poslední vteřině.

Těžký vůz najel do zablokovaného vchodu. Přední pásy se zvedly a nárazník vrazil do horní poloviny dveřního otvoru. Ledové bloky vletěly do chodby a sklouzly po rampě dolů.

Traktor couvl, nejspíš aby se připravil na druhý pokus.

Painter vyrazil vpřed. Nárazník uvolnil dostatečně velký otvor, aby se jím Painter protáhl. Vrhl se do nepravidelné díry a proplazil se s pomocí loktů ven.

Sněhový traktor se zastavil.

Dveře u spolujezdce se otevřely a do chumelenice se vyklonila známá postava.

„Řediteli?“ zavolal Monk. Ve tváři se mu zračila úleva.

„Monku… ani nevíte, jak rád vás vidím.“ Paintera pálily oči – měl je podebrané krví a zanícené – ale to mu v tu chvíli nevadilo.

„Tohle mi říká plno lidí,“ přikývl Monk. „Ale měli bychom vypadnout.“

Painter se otočil. Z otvoru vylezl Karlsen, následovaný senátorem.

„Dole jsou uvězněni další.“

„A tam by taky měli zatím zůstat.“ Monk vyskočil z vozidla, natáhl se dovnitř a vyndal plnou náruč pušek. „Umíte střílet?“ zeptal se obou mužů.

Gorman i Karlsen přikývli.

„To je dobře, protože budeme potřebovat co největší palebnou sílu.“

„Proč?“ chtěl vědět Painter.

Než stačil Monk odpovědět, z bouře k nim dolehlo vzdálené dunění těžkého motoru.

„Blíží se společnost.“

Painter přikročil k Monkovi a vzal si pušku. Všiml si, že uvnitř je už jen jeden muž, jakýsi norský voják. Rozhlédl se.

„Kde je Creed?“ zeptal se.

„Odjel s kámošem toho vojáka na skútrech pro pomoc.“

Painter doufal, že se vrátí s posilami včas. Pohledem zhodnotil skupinku, která tu zůstala, aby bránila pevnost.

Jeden traktor a pět mužů.

V Alamu měli lepší šance – a jak to dopadlo.

23. kapitola

13. ŘÍJNA, 13.32
OSTROV BARDSEY, WALES

Rachel viděla, jak Grayovi povolily prsty, a málem pustila Seichan. Sledovala, jak klouže po kříži, aby se vzápětí zachytil podstavce s trojitou spirálou.

Chvíli sebou zmítal, ale nakonec sevřel prsty vyčnívající symbol. Udrží ho, nebo se ulomí?

Graye zřejmě napadla stejná myšlenka, protože se snažil pohybovat co nejméně. Jeho boty se houpaly nad sedmimetrovou propastí s dnem posetým smrtícími hroty.

Gray však nebyl jediný, komu šlo o život.

Rachel se přesunula podél stěny sarkofágu, nyní dokonale vodorovné. „Držte mě za nohy!“ vykřikla na Wallace.

Profesor se krčil těsně za ní. Popadl ji za kotníky a pomáhal jí udržovat rovnováhu.

Vyklonila se zpoza sarkofágu a přitom držela Seichan za bundu. Žena, která ji otrávila, visela za konečky prstů z okraje kamenné rakve.

Místnost se mírně otřásla. Mechanické zařízení bylo velice staré a jeho spuštění zřejmě narušilo křehkou rovnováhu, která se tu během staletí ustavila. Rachel si představila rozvaliny věže nad jejich hlavami. Všechno se může zřítit.

Podlahou se šířilo další zachvění. Z nitra sarkofágu vypadla Malachiášova bible a na dně jámy se nabodla na jeden z hrotů.

Wallace nad její ztrátou zasténal, ale stejně jako ostatní měl teď jiné starosti.

Seichan záchvěv setřásl ze sarkofágu a začala padat. Nevydala ani hlásku, jako kdyby to očekávala a zasloužila si to. Rachel vyklouzla Seichanina bunda z jedné ruky, ale druhou ji stále držela.

Ramenem jí projela bolest, ale podařilo se jí zastavit její pád. Její váha ji

však stáhla přes okraj sarkofágu. Jejich osud měl teď v rukou Wallace.

Visela trupem nad propastí. Těžko se jí dýchalo. Seichan se houpala pod ní. Jedinou známkou jejího strachu bylo, jak těsně si oběma rukama přidržovala bundu ke krku.

Rachel měla sto chutí ji pustit, ale ta žena představovala její jedinou naději.

Podlaha se znovu zachvěla. Ze stropu se uvolnila silná kamenná deska a roztříštila se o hroty.

Rachel zavřela oči a v duchu se pomodlila.

Andělská odpověď přišla z toho nejméně pravděpodobného zdroje.

„Do hajzlu!“

Výkřik se ozval z protější strany nakloněné podlahy, z tunelu vedoucího do krypty lorda Newborougha.

Byl to Kowalski. Spustil se sem buď z netrpělivosti, nebo protože slyšel mechanismus pasti.

„Pomoc!“ pokusila se vykřiknout Rachel, ale z hrdla se jí vydralo pouhé zasténání.

„Haló!“ zavolal Kowalski.

„Kowalski!“ vykřikl Gray.

„Pierci? Kde jste? Je tady jenom jáma a holá zeď. Jak jste se všichni dostali na druhou stranu?“

Ze svého místa na konci chodby Kowalski viděl spodní stranu falešné podlahy a jámu s hroty.

Gray znovu vykřikl: „Vraťte se a trhněte tou pákou!“

„Čím že si mám trhnout?“ Znělo to, jako kdyby se obr urazil.

„Pákou! O kus dál v chodbě!“

„Aha, dobře. Vydržte!“

Rachel se podívala na Seichan a na Graye. Modlila se, aby vydrželi. Nic jiného dělat nemohli.

„Rychle!“ zavolal Gray. Znovu mu začaly ujíždět ruce.

Kowalského hlas se ozval o něco slaběji. „Přestaňte mě honit!“

Rachel zavřela oči a představila si, jak z podlahy v chodbě vyčnívá páka, které se už dříve všimla. Dávalo smysl, aby tu byl nějaký mechanismus, co vrátí past do původní polohy. Účelem pasti bylo zabít zloděje, kteří by sem pronikli, ale bylo třeba zajistit způsob, jak ji znovu nastavit. Jinak by se ke klíči nedostali ani ti, kdo tuhle past sestrojili. A zpětný mechanismus musel být někde mimo tuto místnost.

Byla to ta páka?

Doufala, že se Gray nemýlí.

Odpovědi se dočkala vzápětí.

Celá podlaha začala vibrovat a místnost rozechvělo skřípání kamenů o kameny. Podlaha se opět dala do pohybu, ale nevracela se do původní polohy. Rachel si s hrůzou uvědomila, že začíná sklouzávat po hladké stěně sarkofágu. Za chvíli se všichni zřítí dolů.

Něco se zaseklo. Podlaha se zachvěla a přestala klesat; pak se s ještě hlasitějším skřípěním pomalu začala vracet.

Rachel se křečovitě držela. Doufala, že její modlitby byly vyslyšeny.

Když už se podlaha téměř dotýkala Grayových chodidel, pustila se a skulila se na zem. Všichni zůstali ležet bez hnutí a ztěžka oddechovali.

Kowalski se vrátil s baterkou. „Jestli už jste si tady dole dohráli…“

Rachel ho zpražila pohledem.

„Přišel jsem vám říct, že bouře zesiluje. Lyle tvrdí, že jestli se chceme dostat z tohohle zapadlýho ostrova, musíme sebou hodit.“

Než se kdokoliv stačil pohnout nebo odpovědět, ze stropu se utrhl další kámen a dopadl na podlahu jako granát. Následovala voda a kaskáda cihel. Řítila se na ně celá věž.

„Ven!“ vykřikl Gray.

Všichni se vymrštili na nohy a vyběhli k východu. Podlaha se s ohlušujícím řinčením rozechvěla a začala se kymácet ze strany na stranu. Dávný mechanismus se zjevně porouchal.

Rachel ztratila rovnováhu a zakopla, ale Gray ji chytil kolem pasu a pospíchal s ní k chodbě. Vběhli do ní v okamžiku, kdy se zhroutila další část jeskyně.

Poslední ohlédnutí odhalilo nakloněnou podlahu a vodopád vody a cihel, který vyplňoval místnost. O chvíli později k nim dolehlo silné zadunění a převalil se přes ně oblak zvířeného prachu.

Z posledních sil se vyškrábali ven. Ohromený Lyle jim rozdal deštníky.

Rachel si jeden vzala, ale obrátila tvář k nebi a nechala se omývat proudy vody.

Stihli jsme to, pomyslela si.

13.42

Gray si prohlížel těch pár trosek, které zůstaly z někdejší věže opatství.

Pomalu je pohlcovala voda.

Krypta byla také už nejspíš zavalená.

Slyšel, jak Lyle nastartoval traktor. Nad ostrovem kvílela bouře. Vítr zatím výrazně zesílil. Zem bičovaly proudy lijáku, které občas padaly téměř vodorovně, jak je vichr vanoucí od Irského moře vychyloval ze svislého směru.

Vylezli na valník, aby se vydali zpátky do přístavu. Lyle se nahrbil na sedadle a zařadil rychlost. Traktor se otřásl a dal se do pohybu.

Všichni se krčili pod postranice, aby se vystavovali co nejméně dešti a větru.

Wallace se ohlédl na rozvaliny opatství. „První pravidlo archeologie," poznamenal s pohledem upřeným na Graye. „Ničeho se nedotýkejte."

Gray chápal, proč ho profesor kárá. Jednal, aniž by pořádně zvážil možná rizika. Objev, že kříž pochází z dob ještě před nástupem křesťanství, ho ohromil, stejně jako skutečnost, že se kruh opravdu otáčí. Jednal, aniž by si předem rozmyslel, co dělá. Na rozdíl od otce Giovanniho. Podle podrobných výpočtů na stěně kněz řešil hádanku systematicky a erudovaně.

Jenže na druhou stranu, otec Giovanni vystudoval archeologii. A nemusel si dělat starosti o ničí život.

Měli už jen dva dny, během nichž musejí nalézt klíč. Gray se za svou zbrklost a za to, že riskuje a dává přednost výsledkům před opatrností, nehodlal omlouvat.

Když si ale vybavil poznámky a výpočty otce Giovanniho, věděl, že mu něco stále nedochází. Čím víc se pokoušel soustředit, tím víc mu to unikalo.

Wallace zavrtěl hlavou. „Pomyslete, co jsme se mohli dozvědět, kdybychom měli víc času prozkoumat ten kříž…"

Jeho výčitka se nedala přeslechnout. Profesorovu obvyklou žoviálnost odplavilo vyčerpání, prožitá hrůza a taky nemalá dávka zklamání. Gray jedinou chybou zničil iluminovaný rukopis nevyčíslitelné hodnoty a způsobil, že tajemství kříže zůstalo neodhaleno.

„Co když je ten klíč pořád tam dole?" otázal se Wallace významně.

Gray už toho měl dost. „Tomu sám nevěříte. A ani já ne," odsekl příkřeji, než zamýšlel, ale i on byl unavený.

„Jak si můžete být tak jistý?" zeptal se Wallace.

„Protože otec Giovanni odsud odešel. Pokračoval v pátrání. Myslím, že vyluštil hádanku, našel prázdnou kryptu, která kdysi obsahovala klíč, a přesunul se dál. Přitom si vzal předmět, který potřeboval k dalšímu

hledání.“

„Tu relikvii z hrobu,“ řekla Rachel.

Gray se díval před sebe do zuřící bouře. „Ten klíč pořád někde je. Nemyslím, že by zdejší kříž otci Giovannimu nějak zvlášť pomohl. Pokračoval v pátrání, stejně jako to musíme udělat my.“

„Ale kde?“ zeptal se Wallace. „Kde máme vůbec začít hledat? Jsme zpátky na začátku.“

„Ne, to nejsme,“ odporoval Gray.

„Jak to?“

Nevšímal si profesorovy otázky a obrátil se k Rachel. „Jak to, že víš tolik o svatém Malachiášovi?“

Poposedla si na prkenné podlaze valníku. Grayova otázka ji očividně překvapila. „Díky strýci Vigorovi. Malachiášovo proroctví ho zaujalo. Dokázal o něm mluvit celé hodiny.“

To si Gray myslel. Monsignor Verona v sobě vždy choval vášeň k tajemstvím rané církve a hledal pravdu ukrytou za zázraky. Postava svatého Malachiáše nutně musela upoutat jeho pozornost i představivost.

„Proto otec Giovanni vyhledal tvého strýce,“ řekl Gray. „Věděl, že klíč k vyřešení záhady najde v životě toho světce, a tak se vydal za nejlepším zdrojem, jaký znal.“

„Za Vigorem Veronou.“ Wallace se bez ohledu na déšť a vítr narovnal.

„Marco možná věděl o plánu Viatu, nebo měl třeba jenom nějaké tušení. Myslím si ale, že čím hlouběji se nořil do světa kleteb a zázraků, tím víc si uvědomoval, že na to sám nestačí. Že bude potřebovat odborné znalosti a ochranu církve.“

Seichan, sedící vzadu, přispěla svou vlastní pochmurnou poznámkou. „Jenže je vyhledal moc pozdě. Někdo o jeho úmyslu věděl.“

Gray přikývl. „Jestli máme objevit klíč k soudnému dni, budeme potřebovat odborníka na svatého Malachiáše.“

„Verona je ale pořád v kómatu,“ upozornil ho Wallace.

„To je jedno. Máme s sebou někoho, kdo ví právě tolik.“ Otočil se na Rachel.

„Já?“

„Musíš nám pomoct.“

„Jak?“

„Už vím, kde je ten klíč schovaný.“

Wallace se na něj upřeně zadíval. „Cože…? Kde?“

„Malachiášovu bibli nenechali v tom sarkofágu bezdůvodně. Nesloužil jen jako posvěcený úkryt pro relikvii. Nechali ji tam jako symbol, jako ukazatel a vodítko k novému místu, kde se nachází klíč. Před příchodem Římanů byl klíč spjatý s hrobem staré královské rodiny. V sarkofágu jsme našli Malachiášovu bibli a současně stopy po relikvii původního majitele klíče. V tom vidím jasnou souvislost.“

„Kam tím míříte?“ naléhal Wallace.

„Myslím, že místo té dávné osoby zaujal svatý Malachiáš. Že se stal něčím na způsob strážce klíče.“

Wallace vytřeštil oči. „Jestli se nemýlíte, pak ten klíč…“

„… je v hrobce svatého Malachiáše.“

Kowalski zasténal a začal se šťourat stéblem slámy pod nehtem. „No jistě. Kde jinde než v hrobce. Já vám ale rovnou říkám, že tam nepůjdu.“

Než mohli pokračovat v rozhovoru, valník se s trhnutím zastavil. Graye překvapilo, že už jsou u přístavu.

Lyle seskočil z traktoru a mávl na ně. „Můžete se schovat ve starém hostinci, ať nestojíte na dešti. Já dojdu pro tátu.“

Gray vykročil ke kamennému domu a rozhlížel se přitom po neklidném moři. Všude se vzdouvaly vysoké zpěněné vlny. Převozníkova loď se houpala a kymácela u mola, i když ji chránil přístavní vlnolam. Zpáteční plavba bude pravé peklo.

Okno domu blikalo příslibem praskajícího ohně, u kterého se budou moci ohřát. Všichni vešli dovnitř a zavřeli se před bouří. Místnost byla obložena borovým dřevem, jehož vůně, smísená s vůní dýmkového tabáku, byla cítit všude kolem. Strop podpíraly mohutné trámy a dřevěná podlaha vrzala pod nohama. Na několika stolech hořely svíčky, ale všichni vděčně zamířili k plápolajícímu ohni v krbu. Promočené bundy rozvěsili přes opěradla židlí.

Gray si stoupl zády k plamenům a vychutnával si teplo, které ho zaplavovalo od hlavy po paty. Teplo a veselé plápolání plamenů výrazně tlumily beznaděj, která na něj začínala doléhat.

Naštěstí ale věděli, kam povedou jejich další kroky.

Dveře se prudce rozletěly, jak vítr vytrhl Owenu Bryceovi kliku z prstů. S námahou je za sebou zavřel. Zadupal a setřásl ze sebe největší kapky deště.

„Je tam pořádně lezavý počasí, to je jistý,“ poznamenal s úsměvem. „Mám pro vás jednu dobrou a jednu špatnou zprávu.“

Takový úvod nikdy nevěstí nic dobrého.

Gray se odlepil od krbu.

„Špatnou zprávou je, že se dneska nemůžeme vrátit. V takovýmhle počasí si není radno s mořem zahrávat. Jestli to nevíte, velšský jméno ostrova je Ynys Enlli, což znamená *Ostrov špatných proudů.* A to i za slunečnýho počasí.“

„A jaká je teda ta dobrá zpráva?“ zabručel Kowalski.

„Ptal jsem se a dostanete tu pokoje za poloviční cenu. Můžete tu zůstat třeba celej tejden.“

Graye opět zamrazilo. „Jak brzy se podle vás odsud budeme moct dostat?“

Bryce pokrčil rameny. „Těžko říct. Momentálně nejde na celým ostrově proud ani telefony. Před vyplutím musíme dostat povolení od vedoucího přístavu v Aberdaronu.“

„A jak to odhadujete?“

„Minulej rok tu turisti uvízli kvůli bouřím plnejch sedmnáct dní.“

Gray stále čekal na odpověď a upřeně se díval na Bryce.

Ten pod jeho pohledem nakonec ustoupil a přejel si hlavu dlaní. „Určitě vás budu moct dopravit do Aberdaronu za dva dny. Maximálně za tři.“

Rachel klesla na jednu ze židlí.

Tolik času už jí nezbývalo.

24. kapitola

13. ŘÍJNA, 13.35
ŠPICBERKY, NORSKO

Monk ležel na střeše sněhového traktoru, který se plahočil sněhovou bouří. Painter byl natažený vedle něj. Oba byli připoutáni ke střešní zahrádce jako zavazadla. Silnější poryvy vichru se je i tak neustále snažily smést dolů. Pokrývala je vrstva sněhu jako dortová poleva.

Oba měli u ramene útočné pušky a norský voják jim půjčil ještě další kus výbavy, zásadně důležitý pro boj za chladného počasí.

Monk si upravil infračervené brýle na nose. Výhled okamžitě potemněl. Ne že by na tom záleželo – bílá tma panující za bouře snížila viditelnost i tak na několik metrů. Brýle ale zaznamenávaly odchylky v okolní teplotě a zaostřovaly na ně. Horký motor jejich vozidla žhnul oranžovou barvou.

Z bouře se vynořily jejich cíle. Po svahu bližší hory se pohybovalo sedm nebo osm sněžných skútrů zářících přes brýle měkkým jantarovým svitem. Zrovna se blížily k horní části údolí, odkud Monk většinu času sledoval zdejší zařízení.

Právě tady Monk a ostatní vybojují svou bitvu, s využitím všech prostředků, které mají k dispozici.

Pohladil dlaní granátomet, který ležel vedle něj. Ještě než se vydali na cestu, prohledali okolní lavinu, jestli nenajdou další zbraně, a objevili tohle. Spolu s dřevěnou bednou munice.

Senátor a výkonný ředitel Viatu seděli v kabině traktoru vedle norského vojáka. Byli vyzbrojeni puškami. Jednou mířili do strany, druhou dozadu.

Byli po zuby ozbrojeni, ale i tak nepřátelé měli nejméně desetinásobnou přesilu.

Zatímco předvoj útočníků vjížděl na skútrech do údolí, norský řidič stočil jejich traktor ke straně. Snažil se postupovat tak, aby mezi nimi a menšími, rychlejšími skútry neustále byla sněhová návěj.

Monk sledoval dvojici skútrů, každý obsazený dvojicí námezdných

vojáků, které je míjely po pravé straně. Protivníci si zpola schovaného sněhového traktoru nevšimli, což naznačovalo, že buď nejsou vybaveni infračervenými brýlemi, nebo se plně soustředí na úložiště semen před sebou.

Monk s Painterem je nechali projet bez jediného výstřelu.

Nebyli jejich hlavním cílem.

Kolem se prohnaly další skútry s kvílejícími motory, přehlušujícími níže posazené hučení motoru většího vozidla. Před nimi se konečně objevil mohutný stroj, jehož tepelné záření je téměř oslepovalo. Právě se vyhoupl z nižšího svahu a těžce se valil horním údolím.

Byl to vojenský transportér Hagglund.

Většina úderné jednotky zůstávala uvnitř vozidla a bylo třeba ji odstranit. Sněhový traktor se nemohl měřit s rychlejšími skútry, ale ve srovnání s tímto kolosem měl rozhodně lepší manévrovací schopnosti. Pokud vyřídí transportér, demoralizují nepřítele. Možná dokonce natolik, aby vzdali útok a obrátili se na ústup.

V každém případě Monk ani ostatní nemohli dopustit, aby útočníci dojeli až k semenné bance. Podle Paintera se tam dosud ukrývalo víc než čtyřicet lidí.

Zatímco se transportér dál valil dnem údolí, Painter vyměnil pušku za granátomet. Budou mít jediný pokus. Jakmile vypálí, nastane pravé peklo.

Monk dvakrát zabušil do stropu kabiny.

Řidič v reakci na signál zastavil.

Painter zvedl zbraň a namířil. Monk si sundal brýle. Ohnivý záblesk granátometu by ho mohl oslepit. Bez brýlí neviděl nic. Kolem něj vířily chuchvalce sněhu a zakrývaly celý okolní svět.

Žádný div, že si jich ti druzí nevšimli.

„Jdeme na to," řekl Painter a stiskl spoušť.

Hlaveň vyplivla kouř a plameny, a granát s raketovým pohonem proťal sněhovou oponu.

Monk si znovu nasadil brýle, právě včas, aby viděl, jak žhavá stopa granátu naráží do pásu transportéru. Místo dopadu označoval ohnivě oranžový odstín. Po zásahu z boku se těžké vozidlo naklonilo ke straně.

Monk se modlil, aby se převrátilo.

To se ale nestalo. Transportér těžce dopadl zpátky na zem. Snažil se pokračovat v jízdě, ale s jedním zničeným pásem se dokázal pouze otáčet na místě. Dveře se otevřely a z vozidla začali do sněhu vyskakovat vojáci.

Bylo jim jasné, že na ně někdo útočí, a nechtěli zůstávat v transportéru, vydáni na milost a nemilost neviditelnému nepříteli.

„Střílím!“ vykřikl Painter.

Monk si zakryl oči. Slyšel další odpal a zvedl hlavu. Painter mířil dokonale. Granát proletěl předním oknem vozidla a explodoval uvnitř. Ze všech otvorů vyšlehly plameny a vzduchem prolétlo několik těl.

Painter se přikrčil.

Nad hlavou jim zahvízdaly kulky.

Výstřely z granátometu prozradily jejich polohu.

Monk znovu zabušil do stropu kabiny a sněhový traktor vyrazil dolů svahem. Řidič rychle nabral rychlost a pak strhl stroj doprava. Traktor se naklonil na jeden pás.

Monk se pevně držel. Do boku mu vrazil Painter.

Traktor vyjel na sněžný násep, na kratičký moment se vznesl do vzduchu a poté opět dopadl na zem. Monk se tvrdě udeřil do žeber o střešní zahrádku.

Nestěžoval si.

Měli jen chvíli na to, aby mohli využít nastalého zmatku. Musejí zaútočit, než se zabijáci zorganizují a opevní.

Na chladném sněhovém pozadí viděl teplejší skvrny. Přiložil pažbu pušky k líci a zahájil palbu. Painter nezůstával pozadu. Vyřídili několik mužů, i když traktor nadskakoval a kymácel se po ledových hroudách a sněhových závějích, což jim znemožňovalo přesně mířit.

Zezadu se ozvala zběsilá palba doprovázená kovovými nárazy kulek do trupu stroje. Monk slyšel i neklamný zvuk praskajícího okna.

Řidič nezpomaloval, otočil se a snažil se udržovat v zákrytu za stojícím transportérem. Teď už po nich stříleli další vojáci, schovaní za okolními balvany.

Pohyblivý traktor nicméně za sněhové vánice představoval obtížný terč a norský voják se navíc ze všech sil pokoušel nepředvídatelně měnit směr a kličkovat.

O chvíli později zaslechli nový hluk: zlostné kvílení sněžných skútrů. Předsunutý tým se otočil a vracel se na pomoc ostatním.

Zatímco kolem transportéru mohl traktor kroužit jako útočící žralok, menší skútry naopak představovaly štíhlé, rychlejší predátory.

Za chvíli je dohoní.

13.41

Painter viděl přes brýle smečku deseti skútrů, které se blížily k transportéru. Jejich teplo je jasně odlišovalo od studeného sněhu. Neměli jinou možnost než jim vyrazit naproti.

Traktor se rozjel do svahu, aby se novému nebezpečí postavil čelem.

Cestou kolem poškozeného obřího transportéru na ně protivníci začali pálit ještě zuřivěji. Vojáci cítili v blížících se skútrech příležitost obrátit dosavadní průběh bitvy a jejich sebevědomí vzrostlo.

Paintera škrábla do ramene horká kulka.

Ani se nezachvěl a nepřestal pálit.

Totéž platilo o ostatních.

Traktor stoupal stále výš a šlehaly z něj plameny neutichající palby. Museli nepřátelskému útoku zlomit páteř. Painter doufal, že po vyřízení transportéru ostatní ustoupí, ale šlo o houževnaté bojovníky, kteří se nedali tak snadno zastrašit.

Bude tedy následovat zuřivý boj, v němž změří svoje síly, rychlost proti rychlosti a obratnost proti obratnosti.

Ozval se však nový, zvláštní zvuk.

Střelbu prořízlo pronikavé hvízdnutí.

Monk tentokrát zabušil do střechy kabiny třikrát a řidič dupl na brzdy. Painter nebyl na nečekaný manévr připravený a sletěl ze střechy. Tělem narazil do okna, ale lana, jimiž byl přivázaný, mu zabránila spadnout na zem.

Monk se udržel na střeše. Nožem přeřízl Painterův provaz a totéž udělal se svým.

„Dovnitř!“ vykřikl a ukázal dolů.

Painter slyšel v Monkově hlase jistotu. Seskočil. Oboje postranní dveře se otevřely a Monk se vrhl na místo spolujezdce. Řidič se vyklonil, popadl Paintera za rukáv a vtáhl ho dovnitř. Kabina traktoru mohla pojmout jen dvě osoby, ale vzadu měli ještě skladovací prostor. I tak se sem sotva vmáčkli.

Střelba neutichala a sněhem šlehaly oslnivé záblesky. Do boků vozu narazilo několik dalších zbloudilých kulek. Když ale přestali opětovat palbu a zpomalili, jejich poloha už nebyla v zuřící bouři tolik patrná.

„Co se děje?“ zeptal se Painter.

Monk nepřestával hledět před sebe. „Říkal jsem vám, že Creed jel pro

pomoc. Norská armáda není jedinou silou, která brání zdejší bunkr.“

„O čem to…?“

Vtom je Painter spatřil. Masivní tepelné skvrny uprostřed vánice. Bylo jich nejméně tucet a blížily se neuvěřitelnou rychlostí. Pochopil.

Lední medvědi.

Ostré hvízdání pokračovalo a odráželo se ozvěnou od vyšší části údolí.

Medvědí píšťaly.

Pronikavý zvuk je zřejmě žene dolů.

„Šoférův kamarád tu vyrostl,“ vysvětloval Monk chvatně. „Zná medvědí loviště. Na ostrově jich žije přes tři tisíce. Byl si celkem jistý, že dokáže rozzuřit nějakou tlupu a nahnat ji sem. Omlouvám se, že jsem se o tom nezmínil. Myslel jsem si, že mu přeskočilo.“

Painter souhlasil – byl to šílený plán, ale fungoval.

Lední medvědi loví především tuleně. Dokážou vyvinout rychlost téměř padesát kilometrů za hodinu, na krátkou vzdálenost dokonce ještě vyšší. A tahle vzteklá smečka právě mířila dolů.

Přes brýle Painter sledoval, jak se medvědi přeřítili kolem skútrů. Mohutná zvířata dostihla pomalejší stroje a vybíjela si cestou vztek na všech pohyblivých cílech. Painter viděl, jak se první skútr převrací ke straně, a poté padl další, pohřbený pod horou rozzlobených svalů.

Utichající střelbou se ozval křik, doprovázený zuřivým řevem, z něhož se Painterovi ježily všechny chlupy.

Zbývající skútry dojely k transportéru, ale nezpomalily. Prosvištěly přímo kolem, s řidiči nahrbenými za řídítky a s medvědy v patách. Ti se prohnali mezi vojáky poschovávanými za různými balvany a kusy ledu. Někteří se pokoušeli na zvířata pálit, ale medvědi byli pouhými stíny ve sněžné bouři.

Výstřelům se jen podařilo přiživit jejich vztek.

Jekot i řev zesílily.

Jeden z vojáků vyběhl k traktoru, jako kdyby mu jeho trup mohl poskytnout nějaké útočiště. Nestihl to. Z bouře se vynořila masitá tlapa a chytila muže za nohu. Medvěd jediným máchnutím oderval vojákovi nohu od těla a pokračoval v běhu. Voják vyletěl do vzduchu a na všechny strany od něj stříkala krev.

Další medvěd se prohnal kolem traktoru a vrazil do nich ramenem, jen pro výstrahu, jako kdyby je tím chtěl varovat.

Zabralo to.

Painter ani nedýchal.

Smečka se řítila údolím a nechávala za sebou zkrvavená těla mužů. Pak, stejně rychle, jako se objevila, se opět rozplynula v bouři.

Painter jen zíral. Venku se už nic nehýbalo.

Všichni, kdo mohli utéct, utekli – rozprchli se všemi směry. Painter doufal, že zlomí útok vyřazením transportéru. Nezdařilo se. Ale i tím nejostřílenějším veteránem musí otřást až do morku kosti, když zničehonic čelí takové ukázce brutální síly přírody.

Shora se ozvalo další kvílení a z chumelenice se vynořila dvojice skútrů.

O chvíli později dorazila k nim. Creed jim zamával na pozdrav. Norský řidič poklepal Painterovi na rameno. Painter nepotřeboval překladatele, aby pochopil.

Je po všem.

14.12

Krista se plahočila sněhem.

Choulila se před mrazivým vichrem. Jeden rukáv bundy měla ohořelý na uhel. Cítila, jak se jí bolestivě napíná kůže, a věděla, že se jí rukáv na několika místech přiškvařil k ruce.

Jen tak tak se jí podařilo uniknout z transportéru. Právě proskakovala okénkem, když dovnitř vletěl druhý granát. Výbuch ji ve vzduchu otočil a odhodil do sněhové závěje, která okamžitě uhasila hořící rukáv.

S vědomím, že na ně útočí neznámá a nečekaná síla, se dovlekla k transportéru a schovala se pod ním. Tam přečkala přestřelku i masakr, který následoval.

Ještě teď se chvěla při vzpomínce na tu hrůzu.

Zůstala v úkrytu a sledovala, jak se útočníci shromažďují opodál. Když znovu uviděla svého protivníka, toho tmavovlasého agenta Sigmy, Paintera Crowea, zalapala po dechu. Teprve teď si všimla indiánských rysů jeho větrem ošlehané tváře.

Kolik životů ten rudoch má?

Počkala, až odjedou. Jeden sněžný skútr vyrazil dolů k Longyearbyenu pro pomoc a ostatní se vydali zpátky k semenné bance, aby ji bránili před rozprášenými vojáky, kteří by se snad mohli pokusit o dokončení neúspěšné mise.

Krista neměla nic takového v úmyslu.

Zamířila vánicí k opuštěnému skútru. Kolem roztrhaného těla řidiče byl sníh zrudlý krví. Bolestně prokulhala jatkami a prohledala stroj. Klíčky vězely stále v zapalování.

Přehodila nohu přes sedadlo, ztěžka dosedla a otočila klíčkem. Motor se zavrčením naskočil a Krista přidala plyn.

Sklonila se nad řídítky a ujížděla dolů. Tady už nemohla nic dělat.

Jen složit slib.

Přísahala si, že než bude po všem, prožene tomu indiánovi kulku lebkou.

25. kapitola

13. ŘÍJNA, 15.38
OSTROV BARDSEY, WALES

Gray si hověl ve vaně s horkou vodou.

Měl zavřené oči a snažil se uklidnit. Bezmála hodinu se dohadoval s Owenem Brycem a vysvětloval mu, že Rachelin zdravotní stav vyžaduje, aby okamžitě vypluli. Že potřebuje léky, které má v hotelu na pevnině. Jediný převozníkův ústupek spočíval v tom, že si prý Grayovu žádost nechá znovu projít hlavou hned ráno.

Nijak nepomáhalo, že Rachel zatím vypadala zdravě.

Sečteno a podtrženo, zůstali trčet na ostrově a ještě pár hodin tu budou muset pobýt.

Počkají na noc, která v tuhle roční dobu přichází brzy, a hned jak se ostrované uloží ke spánku, ukradnou loď. Netroufali si čekat až do rána. Kdyby Owen i pak odmítl, ztratili by další den, a to si nemohli dovolit.

Přijali tedy nabídnutý nocleh. Krátký odpočinek se jim hodil. Všichni toho měli plné zuby.

Gray se přesto nedokázal uvolnit. Hlavou se mu pořád honily záhady a nebezpečí, jimž museli čelit.

Venku zaburácel hrom a rozechvěl okenní tabulky nad vanou. Plamínek svíčky postavené vedle mýdla se zamihotal. Ještě pořád nešel proud. Než vlezl do vany, zatopil si Gray v krbu. I přes zavřená víčka vnímal růžové odlesky tančících plamenů.

Jejich záři náhle zakryl stín.

Gray se prudce posadil, až trochu vody vyšplíchlo na podlahu koupelny. Ve dveřích stála postava v županu. Rachel. Kvůli dunění hromu ji neslyšel vstoupit.

„Rachel…“

Chvěla se a v očích se jí usadil utrápený výraz štvance. Nepromluvila.

Shodila ze sebe župan. Nejednalo se o žádné svůdné gesto – prostě ho

nechala klesnout na zem a rychle přistoupila k vaně. Gray si stoupl a objal ji. Přitiskla se k němu. Potřebovala jeho blízkost. Položila mu hlavu na hruď.

Pokrčil kolena, sklouzl rukama po jejích hýždích a zvedl ji. Byla lehčí, než si pamatoval, jako kdyby ji beznaděj užírala zevnitř. Otočil se a posadil ji naproti sobě do vany.

Její ruka mu zoufale a drsně sklouzla po břiše dolů. Na povrch vyvřela její syrová potřeba. Chytil ji a vrátil si její ruku na hruď. Jednoduše ji držel a čekal, až se přestane třást. Od toho požáru v lese a od okamžiku, kdy se dozvěděla o Seichanině zradě, byli pořád na útěku. Neměl ji nechávat samotnou, zatímco čekali na setmění.

Pokud se nedokázal uvolnit on, co asi musela prožívat Rachel – navíc když byla sama? Pevně ji objímal, jako kdyby ji jeho objetí mohlo uchránit od všeho zlého.

Konečně ucítil, že se přestává chvět.

Ochabla mu v náručí.

Ještě dlouhou chvíli ji držel, potom jí vzal jemně za bradu a přiměl ji, aby se na něj podívala. Její oči svítily touhou po dotyku, po životě a po vědomí, že není sama… a ještě hlouběji, pohřbené pod tím vším, žhnuly uhlíky staré lásky.

Teprve tehdy přitiskl své rty k jejím.

16.02

Seichan čekala u sebe v pokoji. Stála zády u dveří, s nezapálenou cigaretou v ruce. Před několika minutami slyšela, jak se otvírají dveře Rachelina pokoje, slyšela její kroky na chodbě a pak se otevřely dveře do Grayova pokoje.

Seichan se zavřenýma očima naslouchala.

Dveře už zůstaly zavřené.

Poslouchala dál, plná zlosti a žárlivosti. Bolelo to. Bolelo to tak, že se ani nemohla nadechnout. Opřená o dveře pomalu sklouzla na zem a objala si kolena.

Byla sama, a tak si mohla dovolit chvilku slabosti. V pokoji byla tma. Neobtěžovala se rozděláváním ohně a nezapálila ani svíčku. Dávala přednost temnotě. Odjakživa.

Jemně se pohupovala a čekala, až bolest odezní.

Uvědomovala si, že se vrací do dob, kdy u ní bolest byla mnohem častějším návštěvníkem, mukami bití počínaje a konče intimnějším násilím. Poté se vždycky stáhla do své tajné skrýše bez oken, kde o ní nevěděl nikdo kromě potkanů a myší.

Jedině tam, v naprosté tmě, si připadala v bezpečí.

Odmítala se smířit s tím, že ještě dnes potřebuje takovou útěchu. Věděla, že by mu to měla prostě říct a zastavit tu bolest. Ale slíbila si, že to neudělá. Kvůli němu.

Ať to bolí sebevíc.

18.55

Pod rouškou noci odvedl Gray ostatní k přístavní hrázi.

Převozní loď se houpala na vlnách a narážela gumovými nárazníky do mola. Z temného nebe se valily provazce deště. Kowalski už na ně čekal u ošlehaného katamaránu. Šel se napřed ujistit, že je plavidlo prázdné a že na něm jsou klíčky k zapalování.

Komu by stálo za to, zmocnit se lodi v takovém počasí?

To věděl snad jenom Gray.

„Nastupte si," pokynul jim Kowalski. „Já uvolním lana."

Gray pomohl ostatním přelézt na záď lodi. Vzhledem k tomu, jak se plavidlo houpalo a kymácelo, tato operace vyžadovala přesné načasování a téměř akrobatickou zručnost.

Vzal Rachel za ruku.

Nepodívala se na něj, ale stiskla mu prsty namísto tichého poděkování. Když se zachumlaný v peřinách vzbudil, už byla pryč. Nemohl říct, že by ho to zklamalo. Věděl, o co jde, stejně jako ona. To, co se odehrálo, bylo vážné, upřímné a oba to potřebovali. Ten chvilkový záblesk vášně vyšlehl ze strachu, osamělosti a tíhy smrtelnosti. Gray ji miloval a věděl, že ona cítí totéž, ale i když leželi v těsném objetí a zmítali se vášní, která spalovala veškeré myšlenky, pořád mu zůstávala vzdálená.

Teď však osobní záležitosti musely počkat. Rachel byla příliš zraněná a křehká. Potřebovala jen jeho sílu, doteky a teplo, nikoliv srdce.

Gray přeskočil zábradlí na palubu a chytil lano, které mu hodil Kowalski. Obr se vzápětí přehoupl za ním.

„Tahle plavba bude stát za všechny prachy," varoval je Kowalski a spěchal do kryté kormidelny. Nastartoval motor a zasignalizoval Grayovi,

aby uvolnil poslední provaz.

Loď se odlepila od mola a Kowalski ji vedl na otevřené moře. Světla rozsvítí, až opustí přístav; do té doby poplují potmě.

Gray se ohlédl ke břehu. Nikdo si jich nevšiml. Teprve ráno zjistí, že jim chybí loď.

Otočil se k vzedmutému černému moři. „Víte jistě, že zvládnete tu loď za takového počasí?“ zeptal se.

Kowalski původně sloužil u amerického námořnictva. V koutku úst měl zasazený pahýl doutníku. Aspoň ho nechal nezapálený.

„Nebojte se,“ procedil. „Potopil jsem jenom jednu loď… Ne, počkat, jenom dvě lodi.“

To byla uklidňující slova.

Gray se vrátil na záď. Wallace právě rozdával zářivě oranžové záchranné vesty. Všichni si je rychle navlékli a rozsvítili bezpečnostní světélka na límcích.

„Pořád se něčeho držte,“ nabádal je Gray.

Když míjeli vlnolam, noc ozářil klikatý blesk. Moře v jeho světle vypadalo ještě hůř. Vlny se vzdouvaly všemi směry, narážely do sebe a vytvářely gejzíry. Místní proudy si v divokosti nijak nezadaly s počasím.

Kowalski si začal pohvizdovat.

Gray věděl, že to není dobré znamení.

Vzápětí vypluli na otevřené moře. Bylo to, jako kdyby je někdo zavřel do zapnuté pračky. Loď se zvedala, klesala, nakláněla se vlevo i vpravo – a Gray by přísahal, že občas dělala všechno naráz.

Ať se podíval kamkoliv, všude viděl jen bílé hřebeny vln.

Kowalski si začal pískat ještě hlasitěji.

Plavidlo narazilo na příkrou vlnu a příď se vznesla vysoko do vzduchu. Gray se pevně držel zábradlí, ale všechny neuvázané předměty na palubě sklouzly k zádi. Vzápětí se přehoupli přes vrchol vlny a padali po jejím odvráceném svahu dolů.

Zároveň je ze strany zasáhla jiná zbloudilá vlna a převalila se přes záď. Gray měl náhle ústa plná vody a v očích ho štípala sůl.

Chvíli nato se proti nim vrhla další vlna.

„Grayi!“ vykřikla Rachel.

Vykašlal vodu a ihned si uvědomil, v čem je problém.

Seichan zmizela.

Seděla na protější straně paluby a vlna ji zasáhla plnou silou do zad.

Voda ji odtrhla od zábradlí a smetla ji přes palubu.

Gray se rozhlédl kolem.

Daleko za zádí uviděl světélko její záchranné vesty. Pak ji zaclonily vysoké vlny.

Zapamatoval si její polohu, rozeběhl se a skočil přes zábradlí.

Ještě za letu slyšel, jak Rachel křičí na Kowalského: „Otočte to!“

Pak se ocitl pod hladinou a všechno zčernalo.

19.07

Seichan se otáčela dokola. Vlny s ní pohazovaly, jako by byla pouhý list. Chlad jí pronikal do morku kostí a ztěžoval jí už tak obtížné dýchání.

Neviděla ani světla lodi, jen hory vody.

Jednou rukou si přidržovala záchrannou vestu a druhou si vymnula z očí sůl. Musí se dostat k lodi.

Před ní se vztyčila další obří, neuvěřitelně vysoká vlna s bílým hřebenem a naklonila se nad ní.

Pak se na ni plnou vahou zřítila.

Seichan se ocitla hluboko pod hladinou. Popadl ji proud a otočil ji. Nedokázala poznat, kde je nahoře a kde dole. Voda jí vnikla do nosu. Začala se dávit a znovu se napila.

Potom ji záchranná vesta vynesla zpátky na hladinu.

Snažila se popadnout dech, ale jen se dusila. Oči ji pálily, ale pokusila se rozhlédnout kolem sebe.

Viděla, jak se před ní zvedá další vlna.

Ne…

Něco ji zezadu chytilo.

Vyděšeně zaječela. Vlna se přelila přes ni. Něčí paže ji nepouštěly a kolem boků se jí sevřely svalnaté nohy. Pořád se nemohla nadechnout, ale panika ustoupila a vystřídal ji obyčejný strach.

Věděla, kdo se jí pokouší pomoci, i když ho neviděla.

Na hladině je držely dvě záchranné vesty.

Otočila se a uviděla Graye, jak ji pevně drží.

„Zachraň mě,“ zašeptala. Vložila do těch slov vše, co mohla.

I svoje srdce.

Déšť prozářila světla rybářské vesnice. Před nimi se táhla pláž a Kowalski zamířil přímo k ní.

Gray se držel po jeho boku.

Musel připustit, že Kowalski skutečně umí řídit loď.

Zatímco si s ním a se Seichan pohrávaly zpěněné vlny, Kowalski obrátil plavidlo, našel je a připlul až k nim. Hodil jim záchranný kruh a oba je vytáhl na palubu.

Zbytek plavby byl krutý, k podobné nehodě už ale nedošlo. Seichan ještě teď vykašlávala vodu z plic. Tak bledou ji Gray dosud neviděl.

Kowalski pohnul kormidlem a dovedl katamarán na mělčinu. Poslední vlna je zvedla a vynesla na břeh. Dvojitý kýl se zaryl do písku a paluba se divoce zachvěla. Houpání konečně ustalo.

Aniž by čekali na pokyn, vyskákali do mělké vody, která jim dosahovala po kotníky, a se šplícháním prchali před dosahem vln. Kowalski se ještě zastavil a poplácal loď po boku.

„Hodná holka."

Vymáchaní a promrzlí na kost se dovlekli k rybářské vesnici Aberdaron. Podobně jako na Bardseyi se i tady všichni zabednili doma. Na ulicích nebyla ani noha.

Gray chtěl zmizet, než si někdo všimne lodi na pláži. Po tak nebezpečné plavbě netoužil ještě skončit v místním vězení.

Vedl ostatní potemnělým městem a nahoru ke kostelu svatého Hywyna. Ukradené auto stálo tam, kde ho zanechali, zaparkované vedle kostela. Gray se otočil na Wallace.

„Co váš pes?" zeptal se a ukázal směrem k faře.

Wallace zavrtěl hlavou, ačkoliv mu to zjevně působilo bolest. „Necháme Rufuse tady. Bude mu líp v teple u krbu, než aby se plahočil tímhle mizerným počasím. Vrátím se pro něj, až bude po všem."

Poté všichni nastoupili do land roveru.

Gray nastartoval a bez zbytečného otálení vyjel z parkoviště. Za chvíli už měli vesnici za zády. Na hlavní silnici sešlápl plyn až k podlaze.

„Takže k hrobce svatého Malachiáše," řekl Gray a podíval se do zpětného zrcátka na Rachel. „Co nám o ní můžeš povědět?"

Zatím neměli příležitost si o ní promluvit podrobněji. Z několika letmých odpovědí Gray věděl, že Malachiáše uložili k poslednímu

odpočinku v severovýchodní Francii. Na nějaké detailnější vysvětlení nebyl zatím čas. Gray se potřeboval soustředit na to, aby se všichni dostali z ostrova.

Teď, když před sebou měli dlouhou jízdu, se konečně mohl dozvědět víc.

Rachel promluvila s pohledem upřeným ven. „Malachiáš zemřel někdy v polovině dvanáctého století. Naposledy vydechl v náručí svého nejlepšího přítele, svatého Bernarda z Clairvaux."

Kowalski se k ní otočil. „Svatý Bernard? Nevyšlechtil náhodou ty slintající horský psy?"

Rachel ho neposlouchala. „Malachiáše pohřbili v klášteře založeném právě Bernardem, v Clairvauxském opatství. Je to zhruba dvě stě padesát kilometrů od Paříže. Většina opatství byla v devatenáctém století zničena, ale pár budov a zdí dosud existuje, včetně hlavní křížové chodby. Je tu ovšem malý problém."

Z jejího tónu Gray poznal, že problém není až tak malý.

„Jaký?"

„Snažila jsem se ti to už říct…" Zrozpačitěla, jako kdyby se v duchu kárala za to, že nebyla předtím neodbytnější. Jenže stejně jako Gray měla i ona plnou hlavu jiných starostí.

„To je v pořádku," řekl. „O co jde?"

„Ty rozvaliny jsou střežené. Dost možná to jsou nejstřeženější budovy v celé Francii."

„Jak to?"

„Clairvauxské opatství leží přímo uprostřed věznice s maximální ostrahou."

Gray se otočil, aby se jí podíval přímo do tváře. Určitě si dělala legraci. Podle jejího ustaraného výrazu ale poznal, že mluví vážně.

„Skvělý. Takže se musíme vloupat nejen do hrobky, ale taky do vězení." Kowalski svěsil ramena a založil si ruce na prsou. „Na tomhle plánu se v podstatě nemůže nic zvrtnout."

26. kapitola

13. ŘÍJNA, 20.18
ŠPICBERKY, NORSKO

Krista přecházela podél ledově studeného skladiště, páchnoucího naftou a uhlím, na předměstí Longyearbyenu. Bylo až po střechu plné krabic a beden. Měla na sobě silný svetr, aby zakryla obvazy na paži. Myšlení jí mírně otupovala morfinová mlha. Další muži na tom byli hůř. Dvě těla na podlaze skladiště byla překrytá celtami.

Zbývalo jí už jen osm mužů.

Tiskla si telefon k uchu a čekala na instrukce. Vyťukala dané číslo. Konečně se na druhém konci linky ozval hlas.

„Už jsem byl informován," řekl muž.

„Ano, pane." Krista se pokoušela odhadnout z tónu hlasu jeho náladu, ale hovořil klidně a beze spěchu, s pečlivou výslovností.

„Vzhledem k tomu radikálně měníme cíle této mise. Když má teď Karlsena v rukou Sigma, rozhodli jsme se s okamžitou platností ukončit veškeré operace v Norsku."

„A co akce ve Spojeném království?"

„Zkusili jsme využít vnějších zdrojů, aby nám pomohly najít klíč. Po posledních událostech si už ale nemůžeme dovolit takový přepych. Musíme posbírat žetony a prozatím opustit stůl."

„Pane?"

„Získejte předmět, který ukradl otec Giovanni."

„A ostatní?"

„Všechny zabijte."

„Ale co s naší…?"

„Všichni jsou pro naše budoucí plány zbyteční. Dejte pozor, abychom ke stejnému rozhodnutí nedospěli i ve vašem případě, slečno Magnussenová."

Kristě se sevřelo hrdlo.

„Máte svoje rozkazy.“

4. ČÁST

ČERNÁ MADONA

27. kapitola

14. ŘÍJNA, 5.18
NAD NORSKÝM MOŘEM

Painter sledoval, jak za ním mizí souostroví Špicberky a spolu s ním i Severní ledový oceán. Trvalo půl dne, než evakuovali skupinu lidí uvězněnou v semenné bance. Za to, že se dostali z ostrova dřív, než se na ně vrhla média, vděčili Kat, která pro ně ve Washingtonu udělala, co mohla.

Dramatický bombový útok přilákal pozornost celého světa. Na nevelké souostroví už mířily mezinárodní zpravodajské štáby i vyšetřovatelé NATO. Odlehlost tohoto místa a zuřící bouře poskytly Painterovi právě tolik času na to, aby před nimi unikl.

Neletěl ale sám.

Na pohovce v kabině leželi Monk s Creedem a v jednom ze zbývajících křesel seděl senátor Gorman. Posledního pasažéra měl Painter přímo proti sobě.

Ivar Karlsen je doprovázel dobrovolně. Mohl jim odlet ztížit, ne-li znemožnit – odvézt ho proti jeho vůli by se jim jen tak nepodařilo. Ten muž měl ale zvláštní smysl pro čest. I teď seděl v křesle se zády rovnými jako pravítko a hleděl z okénka na mizející ostrov. Podle všeho byl na Špicberkách hlavním terčem bomby on. Jeho bývalý spojenec se obrátil proti němu.

Také věděl, komu vděčí za život, a nechtěl zůstat nikomu nic dlužen.

Painter měl v úmyslu jeho spolupráce plně využít.

Letadlo se otřáslo v turbulenci, která ještě zesílila napětí v kabině. Mířili do Londýna. Ani Painterovi, ani Kat se neozval Grayův tým, a Painter chtěl být v Anglii, dokud pokračuje pátrání v jezerní oblasti. Podle toho, co zjistí, pak doplní palivo a vydají se do Washingtonu.

Během pětihodinového letu ale potřeboval z Karlsena vymáčknout všechno, co se dá. Kat vyšetřovala ta pole s vysetou modifikovanou kukuřicí na Středozápadě a neměla pro něj radostné zprávy: už teď došlo k

několika případům nevysvětlitelného úmrtí v blízkosti patnácti zkušebních farem. Posmrtná pitva odhalila jako původce neznámou houbu. Pořád ještě zbývalo prověřit šedesát čtyři dalších testovacích polí.

Karlsen vycítil Painterovu pozornost a promluvil: „Chtěl jsem jenom zachránit svět.“

Senátor Gorman se pohnul a z očí mu vyšlehla zlost, ale Painter se na něj příkře podíval. Výslech povede on.

Karlsen dál hleděl z okénka a nevšiml si pantomimy obou mužů. „Lidé pořád řeční o populační bombě, ale nepřiznají si, že už vybuchla. Světová populace se řítí ke kritickému bodu, kdy překročí zásoby potravin. Bezprostředně nám hrozí celosvětový hladomor, válka a chaos. Nepokoje kvůli potravinám, ke kterým dochází na Haiti, v Indonésii a Africe, jsou jenom začátek.“

Karlsen se odvrátil od okénka a podíval se na Paintera. „To ale neznamená, že už je pozdě. Pokud pár podobně smýšlejících a rozhodných lidí zkoordinuje svoje úsilí, dá se s tím něco udělat.“

„A tyhle lidi jste našel v Římském klubu,“ řekl Painter.

Karlsenovi se slabě zajiskřilo v očích. „Správně. Klub se snaží spustit poplach, ale nikdo ho neposlouchá. Pozornost médií přitahují módnější krize. Globální oteplování, zásoby ropy a deštné pralesy. Seznam narůstá. Jenže základ všech potíží je stále stejný: příliš mnoho lidí vměstnaných do příliš malého prostoru. Nikdo se k problému ale nepostaví čelem. Jak tomu v Americe říkáte? Že je to politicky nekorektní, viďte? Jde o tabu, svázané s náboženstvím, politikou, rasami i ekonomikou. *Milujte se a množte se*, vyzývá bible. Nikdo si netroufá říct něco jiného. Zmínit se o něčem takovém se rovná politické sebevraždě. Když nabídnete řešení, hned vás obviní z propagace eugeniky. Někdo ale musí zaujmout jasné stanovisko a udělat obtížná rozhodnutí – a nejen verbálně. Je třeba jednat.“

„A to jste měl být vy,“ poznamenal Painter, aby ho vyprovokoval k další řeči.

„Nenasazujte takový tón. Vím, jak to skončilo. Začínali jsme ale jinak. Chtěl jsem jenom zabrzdit růst světové populace a postupně snížit množství lidí na planetě, abychom se k tomu kritickému bodu neřítili na plný plyn. V Římském klubu jsem nalezl globální zdroje, jaké jsem potřeboval. Zásoby inovací, nejmodernějších technologií a politické moci. Proto jsem začal usměrňovat jisté projekty s pomocí podobně smýšlejících lidí ke svým cílům.“

Karlsen krátce střelil pohledem po senátorovi.

Gorman přes Painterovo dřívější varování promluvil: „Využil jste mě k šíření těch nebezpečných semen.“

Karlsen sklopil oči k rukám složeným v klíně, ale když opět vzhlédl, nebylo v nich ani trochu studu. „To až později. Byla to chyba. Teď už to vím. Ale vyhledal jsem vás kvůli vaší podpoře biopaliv, tomu, aby se zemědělské plodiny měnily v palivo. Stačilo jenom podporovat takovou zdánlivě dobrou věc – obnovitelný zdroj energie, který zatočí s naší závislostí na ropě. Zároveň to ale sloužilo mému cíli.“

„A tím je co?“

„Přiškrtit světové zásoby potravin.“ Karlsen hleděl na Paintera bez sebemenší lítosti. „Ovládej potraviny a ovládneš lidi.“

Painter si vzpomněl, jak zaslechl Karlsenovu parafrázi výroku Henryho Kissingera. *Ovládejte ropu a budete mít pod palcem celé národy, ale ovládejte potraviny a budete mít pod palcem všechny lidi na světě.*

Takový byl tedy Karlsenův cíl. Snížit dostupnost potravin, a tím i růst lidské populace. Při dostatečně šikovném provedení to opravdu mohlo fungovat.

„Jak vám podpora biopaliv pomáhala v redukci množství světových potravin?“ Painter dokázal odpověď uhodnout, ale chtěl ji slyšet přímo od Karlsena.

„Nejúrodnější půda na světě je nadměrně zatěžovaná a zemědělci se musejí postupně obracet k horším půdám. Je pro ně výnosnější pěstovat plodiny na biopaliva. Čím dál víc zemědělské půdy se používá k produkci bionafty, což je mimochodem velice neefektivní proces. Množství kukuřice potřebné k výrobě jedné větší nádrže etanolu by uživilo hladovějícího člověka po dobu celého roku. Takže jsem biopaliva pochopitelně podporoval.“

„Ne kvůli energetické nezávislosti…“

Karlsen přikývl. „Ale jako jeden z projektů směřujících k omezení světové dodávky potravin.“

Senátor Gorman nebyl schopen slov. Pochopil, jakou roli sehrál.

Painterovi ale neušla Karlsenova zvláštní formulace. „Co tím myslíte – *jeden z projektů?*“

„Že nebyl jediný. Měl jsem další.“

Monk sledoval konverzaci s rostoucím znepokojením.

„Nechte mě hádat," ozval se. „Mělo to něco společného se včelami."

Vybavil si obří úly v podzemí výzkumného zařízení.

Karlsen se po něm ohlédl. „Ano. Viatus zkoumal příčinu zhroucení včelstev. Jde o globální krizi, o níž jistě víte. V Evropě a Spojených státech zmizela více než třetina včel. Opustila svoje kolonie a už se nevrátila. V některých oblastech poklesl počet včel o osmdesát procent."

„A včely opylují ovocné stromy," řekl Monk, kterému už začalo svítat.

„Nejen ovocné stromy," vmísil se do hovoru Creed. „Taky ořechy, avokáda, okurky, sóju i všechny druhy dýní. Celá třetina potravin pěstovaných ve Spojených státech potřebuje opylovače. Bez včel nepřijdete jenom o ovoce."

Monk dobře chápal Karlsenův záměr. Ovládněte včely a získáte kontrolu nad dalším velkým odvětvím produkce potravin.

„Chcete říct, že jste způsobil úhyn včel?"

„Ne, ale věděl jsem, co ho způsobilo. A Viatus se ho chystal využít."

„Počkejte moment." Monk si přisedl blíž. „Vy víte, co zabíjí včely?"

„To není žádná velká záhada, pane Kokkalisi. Média se zabývají senzačními teoriemi: roztoči, globálním oteplováním, znečištěním ovzduší, dokonce i mimozemšťany. Pravda je ale podstatně jednodušší, a navíc prokázaná. Jenže média se ji rozhodla ignorovat kvůli fantastičtějším hypotézám."

„Co tedy způsobuje jejich úhyn?"

„Insekticid jménem imidakloprid, IMD."

Monk si vzpomněl na kódy, jimiž byly jednotlivé úly označeny. Ve všech se vyskytovala stejná trojice písmen: IMD.

„Řada studií už jako viníka označila tuto chemikálii, spolu s analogem nazvaným fipronil. V roce 2005 Francie zakázala použití obou látek a během dalších let se jejich včely vrátily, zatímco úly ve zbytku světa nadále kolabují." Karlsen se rozhlédl po kabině. „Slyšel o tom ale někdo z vás?"

Nikdo.

„Není to dost zajímavá zpráva," vysvětlil Karlsen. „Imidakloprid ani fipronil nezní tak barvitě jako ufoni. Média dosud neinformovala ani o úspěchu ve Francii. Což mi vyhovuje. IMD se dá taky využít."

Monk se zamračil. „Méně včel znamená méně jídla."

„Dříve či později se média proberou, a tak Viatus pokračoval ve vlastním výzkumu. Snažili jsme se včlenit IMD přímo do našich semen.“

„Jako když Monsanto vpravil do svých geneticky modifikovaných semen herbicid Roundup,“ dodal Creed.

„Takže i kdyby došlo k zákazu IMD,“ dovtípil se Monk, „vy budete pořád schopen ovládat světovou populaci včel.“

Karlsen přikývl. „A tím i dostupnost potravin.“

Monk se opřel. Ten člověk byl netvor – ale chytrý.

5.40

Painter si potřeboval doplnit další bílá místa. Udal proto rozhovoru nový směr. „Viatus se ale nezabýval jen vpravováním insekticidů do semen.“

„Jak jsem říkal, měli jsme řadu projektů.“

„Tak mi povězte o těch mumiích z britského rašeliniště a o houbě, kterou jste v nich našli.“

Karlsenův pohled poněkud znejistěl. „Jako biotechnologická společnost testujeme každoročně tisíce nových chemikálií získaných ze všech koutů světa. Ale tahle starobylá houba…“ V jeho hlase zazněl obdiv. „Bylo to něco úžasného. Její chemická podstata i genetické uspořádání dokonale vyhovovaly mým cílům.“

Painter ho nechal mluvit, aby viděl, kolik toho prozradí bez pobízení sám.

„Z mumifikovaných těl jsme získali houbové výtrusy, které byly stále životaschopné.“

„Po tak dlouhé době?“ podivil se Monk.

Karlsen pokrčil rameny. „Mumie byly jen tisíc let staré. V Izraeli botanici vypěstovali datlovou palmu ze semínka starého dva tisíce let. A rašelina je výborné konzervační činidlo. Takže ano, probudili jsme spory k životu, abychom se o té houbě dozvěděli víc. Ohledání ostatků zároveň odhalilo, jak se houba vůbec dostala do těl obětí.“

„Jak?“

„S potravou. Naši patologové určili, že ti lidé vyhladověli k smrti, ačkoliv měli žaludky plné žita, ječmene i pšenice. Ve všech obilovinách byla ta houba. Jde o velice agresivní obilnou plíseň, něco jako námel. Houba dokáže infikovat jakoukoliv rostlinu, a to za jediným účelem.“

„Jakým?“

„Aby vyhladověla zvíře, které nakaženou rostlinu pozře.“ Karlsenovi neunikly šokované výrazy v tvářích jeho posluchačů. „Obilí napadené touto houbou přestalo být stravitelné. Houba navíc proroste vnitřnosti živočicha, a tím ještě sníží jeho schopnost vstřebávat potravu. Jedná se o dokonalý zabijácký stroj. Vyhladoví hostitele k smrti tím, čím se hostitel normálně živí.“

„Takže ať se cpete, jak chcete, přesto hladovíte.“ Painter zavrtěl hlavou. „Co z toho má ta houba?“

Odpověděl Monk. „Houby jsou jednou z hlavních příčin rozkladu mrtvých těl, ať už rostlinných nebo živočišných. Zahubením hostitele si houby vytvořily vlastní živnou půdu, vlastní růstové médium.“

Painter si představil houby rostoucí v útrobách mumií. Také si ale pamatoval Monkův popis podzemní laboratoře a plodnic, které vyrůstaly ze zbytků lidských těl. Takhle se houby šířily – výtrusy vymršťovanými do vzduchu, které infikují další pole a zahájí celý cyklus nanovo.

Jeho pozornost přitáhla další Karlsenova slova. „Cílem našeho výzkumu bylo jen získat chemickou látku, která způsobuje nestravitelnost obilovin. Pokud bychom ji dokázali vpravit do našich plodin, uměli bychom snížit jejich stravitelnost. Pak by bylo k získání stejné kalorické hodnoty potřeba zkonzumovat větší objem potravin.“

„Čili byste opět přiškrtil světovou dostupnost jídla,“ doplnil Painter.

„A to způsobem, který by nám zajistil skutečně naprostou kontrolu nad situací. Vhodným nastavením daného genu bychom mohli zvyšovat či snižovat stravitelnost obilí jako otáčením knoflíku. To je vše, co jsme chtěli. A nebyli jsme v tomto ohledu ani první.“

Painter zbystřil pozornost. „Jak to myslíte?“

„V roce 2001 oznámila biotechnologická společnost Epicyte, že vyvinula obilovinu s antikoncepčními účinky. Její požívání snižovalo plodnost. Byla navržena jako řešení problému s přelidněním. Tak razantní prohlášení ale vyústilo v negativní publicitu a jejich produkt zmizel z trhu. Jak jsem říkal, otevřený přístup vede jen k represi a odporu. Musí se postupovat potají, mimo dohled veřejnosti. To jsem se z tohoto případu naučil.“

A to byl taky okamžik, kdy se všechno začalo vyvíjet špatným směrem, pomyslel si Painter, ale pokračoval ve výslechu pečlivě bezvýrazným tónem. „Jenže váš nový produkt nebyl stabilní.“

Karlsen nepatrně potřásl hlavou. „Ta houba byla schopnější, než jsme

očekávali. Vyvíjela se spolu s hostitelskými rostlinami po celou věčnost. Mysleli jsme si, že přenášíme jen její schopnost ovlivnit stravitelnost, ale v následných generacích zmutovala a vrátila se k plné síle. Znovu se naučila zabíjet a tvořit plodnice. Nejhorší ze všeho ale bylo, že získala schopnost se šířit.“

„Kdy jste se to dozvěděli?“

„Během našeho projektu v Africe.“

„Přesto jste už zahájili produkci semen ve Spojených státech i jinde?“

Karlsenovi se po tváři rozlil bolestný výraz. „To bylo na základě doporučení a přemlouvání ze strany vedoucí celého projektu a naší hlavní genetičky. Tvrdila, že výsledky předběžných bezpečnostních studií jsou dostatečné a že je možné pokračovat další fází. Důvěřoval jsem jí. Sám jsem výsledky nekontroloval.“

„Co to bylo za ženu?“ zeptal se Painter.

Odpověď uhodl senátor Gorman. „Krista Magnussenová,“ řekl hořce.

5.52

Ivar Karlsen věděl, že se už nemůže vyhýbat senátorovu vzteku. Přesto mu trvalo několik vteřin, než se mu podíval do očí. Z kapsy vyndal minci a nechal si ji v dlani. Byla to ona čtyřmarka Frederika IV., vyražená roku 1725 zrádcem Henrikem Meyerem. Připomínka toho, jaký je trest za zradu.

Sevřel minci v prstech. Uvědomil si, jak hluboko klesl a jak daleko ze správné cesty ho Krista Magnussenová svedla. Konečně vzhlédl a otočil se k senátoru Gormanovi. Ten muž zaplatil vysokou cenu a Ivar mu nemohl odpírat pravdu.

„Senátor má pravdu. Najal jsem Kristu Magnussenovou, když jsem před šesti lety zakládal oddělení biogenetiky. Měla skvělá doporučení z Harvardu a Oxfordu. Byla mladá, neobyčejně bystrá a výkonná. Rok co rok dosahovala skvělých výsledků.“

„Jenže nebyla tím, za koho se vydávala,“ poznamenal Painter.

„Ne,“ připustil Ivar. „Zhruba před rokem jsme začali mít v našich zařízeních vážné problémy. Žhářství v Rumunsku. Zpronevěra jinde. Série krádeží. Pak mi Krista prozradila, že má kontakt na organizaci, která by dokázala nenápadně a účinně posílit naši bezpečnost po celém světě. Popsala ji jako určitý typ soukromé vojenské korporace.“

„Měla ta organizace nějaké jméno?“

„Nazývala ji Bratrstvo.“

Painter nijak nereagoval. V tváři se mu nezachvěl jediný sval. To Ivara přesvědčilo, že Američan o Bratrstvu ví, možná dokonce víc než on sám.

„Všechno to bylo zmanipulované,“ řekl Painter. „Nehody, žhářství, krádeže… Bratrstvo takhle postupuje. Potřebovali vás, a tak se vám vetřeli do přízně, aby si získali vaši důvěru. Párkrát vám pomohli vyřešit problémy a vy jste jim postupně přenechával stále víc pravomocí. Stal jste se na nich závislým.“

To přece nebylo možné. Ale ten postup, který Painter nastínil… Bylo to tak jasné a účinné jako smrtící smyčka.

„Nechte mě hádat,“ pokračoval Painter. „Když se objevily opravdu velké potíže – na té zkušební farmě v Africe – na koho jste se obrátil?“

„Na Kristu, samozřejmě,“ přiznal Ivar zdráhavě. „Pověděla mi o těch mutacích a o tom, že někteří z uprchlíků v tom táboře po požití tamní kukuřice onemocněli. Něco se muselo podniknout. Jenže už jsme měli po celém světě zasetá pole na produkci semen. Krista říkala, že situace pořád půjde zachránit, ale že musím dát jí a její organizaci volnou ruku. Prý se musím zatvrdit. *Co znamená pár životů, když zachraňujeme svět?* Tak to říkala. A dobrý bože, já byl natolik zoufalý, že jsem jí věřil.“

Začal přerývaně oddechovat. Srdce mu bušilo jako o závod. Představil si nahou Kristu, jak ho líbá i jak na něj upřeně hledí svýma žhavýma, jasnýma očima. Myslel si, že ví, co s ním hraje za hru.

Byl jsem takový blázen…

Painter pokračoval ve vyprávění příběhu, jako kdyby stál Ivarovi v uplynulých dnech za zády. „Bratrstvo zmasakrovalo uprchlický tábor a namluvilo vám, že šlo o nutné opatření, aby se zabránilo šíření nebezpečného organismu. Těla některých nakažených vesničanů použili k výzkumům a ospravedlnění následných kroků. *Ať jejich smrt aspoň není zbytečná. Čím víc se dozvíme, tím víc jiných životů zachráníme.* A vzhledem k pěstování semen po celém světě nebylo času nazbyt.“

Senátor Gorman seděl s vytřeštěným pohledem a rukama zaťatýma v pěst. „A co můj syn?“ zeptal se přiškrceně.

„Krista mi řekla, že přistihla Jasona, jak kopíruje tajná data,“ odpověděl Ivar. „Prý se je chystal prodat tomu, kdo mu za ně nabídne nejvíc peněz.“

Gorman se udeřil pěstí do stehna. „Jason by nikdy…“

„Ukázala mi jeho e-mail, ke kterému ukradená data připojil. Soukromě jsem si ověřil, že soubory poslal nějakému profesorovi v Princetonu.“

„Princeton by se nenamočil do průmyslové špionáže.“

Ivarovi působilo bolest, že musí senátorovi říkat nepříjemnou pravdu o jeho synovi. „Kristina organizace měla důkaz, že peníze lze vystopovat k teroristické buňce operující v Pákistánu. Kdyby ho někdo odhalil, svezli bychom se s ním. A navíc by to zničilo kariéru i vám. Krista se s ním pokusila promluvit a přesvědčit ho, ať přestane. Podle ní odmítl a pokusil se utéct. Jeden z jejích mužů zpanikařil a zastřelil ho.“

Gorman si zakryl tvář.

Ivar chtěl udělat totéž, ale neměl k tomu právo. Věděl, že mladíkova krev padá na jeho hlavu. Přikázal, aby ti krutí žoldáci Jasona zadrželi a vyslechli.

Pak Painter připravil Ivara o poslední iluze. „Jason byl nevinný. To všechno byly lži.“

Ivar ohromeně zíral přes stůl. Chtěl nějak popřít, co právě slyšel.

„Jasona zabili, protože nevědomky odeslal kompromitující údaje profesoru Malloyovi. Proto byli oba zavražděni. Kvůli zametení důkazů o genetické nestabilitě vašeho produktu. Bratrstvo nechtělo, aby se o tom někdo dozvěděl.“

Neoblomně hleděl Ivarovi do očí. „Když už ta informace unikla, potřebovali obětního beránka. Tím jste měl být vy. Až by vás na Špicberkách zabili, Bratrstvo by se mohlo snadno stáhnout i se všemi získanými poklady: novou biologickou zbraní i prostředky k jejímu ovládání. Celosvětová kontaminace vaší plodinou by se připsala na vrub bezohledným ambicím zesnulého výkonného ředitele a bez vašeho svědectví by nikdo neodhalil pravdu. Pro Bratrstvo jste byl jen pěšákem, kterého hodlali obětovat.“

Ivar seděl nehybně v křesle a po zádech mu stékal pramínek studeného potu. Už to nemohl popírat. Nic z toho. A hluboko uvnitř možná celou dobu znal pravdu, jen si ji nedokázal přiznat.

„Mám ale poslední otázku,“ pokračoval Painter. „Otázku, na kterou neznám odpověď.“

Přisunul Karlsenovi kus papíru s načrtnutým symbolem.

Kruhový kříž.

Painter na obrázek poklepal prstem. „Chápu, proč Bratrstvo zavraždilo Jasona a profesora Malloye, ale proč zabíjelo toho vatikánského archeologa? Co to má společného se záměry Bratrstva?“

6.12

Painter věděl, že se Karlsen každou chvíli zlomí. Výkonný ředitel měl skelný pohled a mluvil přerývaným, chraptivým šepotem. Zjevně se pokoušel vyrovnat s hloubkou zrady, které se na něm dopustili. Bratrstvo ale bylo mistrem manipulace a donucování, infiltrace a klamu, krutosti i násilí.

I Sigma jim jednou padla za oběť.

Painter mu ale nenabídl žádnou útěchu.

Karlsen pomalu odpověděl na jeho otázku: „Otec Giovanni oslovil naši společnost před dvěma lety se žádostí, abychom financovali jeho výzkum. Věřil, že mumifikovaná těla z rašeliny byly oběti staré války mezi křesťany a pohany. Že tu houbu použili jako zbraň k otrávení úrody a vyhlazení celých vesnic. Tato válka byla údajně zašifrována na stránkách starověkého textu, soupisu obyvatel a majetku nazývaného Kniha soudného dne. Své domněnky měl podložené působivou sbírkou dokumentů. Věřil, že existovalo nějaké protiopatření nebo lék, způsob, jak tu houbu odstranit ze země i z těl lidí.“

„A vy jste financovali jeho pátrání po tomhle léku?“

„Ano. Čemu to mohlo uškodit? Mysleli jsme, že třeba objeví nějakou další chemickou látku, kterou bychom mohli využít. Zhruba v době, kdy jsme se dozvěděli, že naše nová varianta obiloviny je nestabilní, jsme se doslechli také o tom, že otec Giovanni udělal zásadní pokrok. Našel

artefakt, u něhož si byl jistý, že povede k místu, kde je ukrytý ten ztracený klíč.“

Painter pochopil. „Pokud by existoval lék, vyřešil by všechny vaše potíže.“

„Poslal jsem Kristu, aby si s ním promluvila, zhodnotila pravdivost jeho tvrzení a získala ten artefakt.“ Ivar zavřel oči. „Bůh mi odpusť.“

„Jenže ten kněz utekl.“

Karlsen přikývl. „Nevím, co se stalo. Ať už jí po telefonu řekl cokoliv, přilákal tím na sebe pozornost její organizace. A po katastrofě v Africe jsme ten artefakt potřebovali. Jakákoliv možnost, že existuje lék…“

„Ale nezískali jste ho. Otec Giovanni byl zavražděn.“

„Přesné podrobnosti jsem se nikdy nedozvěděl. Po tom chaosu v Africe jsem musel hasit naléhavější požáry. Nechal jsem tuhle záležitost Bratrstvu, aby zjistili, jestli mělo tvrzení otce Giovanniho reálné základy.“

„Jak to dopadlo?“

Karlsen potřásl hlavou. „Poslední zprávou od Kristy bylo, že po klíči pořád pátrá nějaký jiný tým.“

To musí být Gray, pomyslel si Painter.

„Krista mě ujistila, že Bratrstvo má v té skupině svého člověka.“

Painter při těch slovech ztuhl.

Jestli Bratrstvo infiltrovalo Grayovu skupinu…

Pokoušel se najít způsob, jak jim pomoci a předat informace, které právě zjistil. Nevěděl však, ani jestli jsou ještě naživu. V každém případě pro ně nemohl nic udělat.

Musejí se o sebe postarat sami.

28. kapitola

14. ŘÍJNA, 12.18
TROYES, FRANCIE

Knihovna není zrovna obvyklé místo, kde by se plánovalo, jak proniknout do střeženého vězení. Někde ale začít museli.

Gray a Rachel seděli u stolu obklopeni stohy knih. Vysokými okny moderní knihovny v městě Troyes proudilo sluneční světlo.

Přes novodobou konstrukci ze skla a oceli se jednalo o starou knihovnu, vlastně o jednu z nejstarších v celé Francii, založenou v klášteře roku 1651. Jejím hlavním pokladem byla sbírka rukopisů z původního Clairvauxského opatství. Právě tam byla po francouzské revoluci celá knihovna opatství přesunuta do úschovy.

A z dobrého důvodu.

„Z opatství udělal vězení už Napoleon," poznamenal Gray, odsunul knihu a protáhl si ztuhlý krk.

Po příjezdu z Paříže strávili celé dopoledne v knihovně, kde hledali informace o opatství a jeho světcích. Moc toho nenaspali, jen chvíli na letišti a během krátkého letu z Anglie.

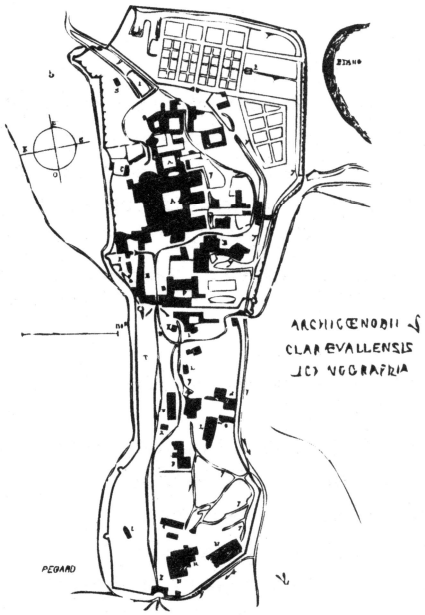
Gray kromě nedostatku času čelil dvěma dalším výzvám: jak se dostat k rozvalinám ležícím v centru clairvauxského vězení a co hledat, až tam budou. Na jeho povel se rozdělili na dvě skupiny a rozešli se plnit své úkoly.

Sám doprovázel Rachel a Wallace do Troyes. Město leželo pouhých šestnáct kilometrů od věznice a jeho knihovna obsahovala největší kolekci historických dokumentů o opatství. Aby neztráceli čas, přidělil Gray každému jinou úlohu: Rachel se soustředila na svatého Malachiáše – na jeho život, smrt a uložení jeho ostatků ve starém opatství. Wallace odešel se zaměstnancem knihovny do Grand Salonu s omezeným přístupem, aby se podíval na originální listiny týkající se svatého Bernarda, zakladatele klášterního řádu a Malachiášova blízkého přítele.

Gray se zaměřil na architektonické detaily původního opatství. Jeho štos knih se vyrovnal Rachelinu. Před sebou měl právě otevřený text z roku 1856, který obsahoval mapu původních pozemků opatství.

Pozemky ohraničovala vysoká vnější zeď se strážnými věžemi a samotný areál byl rozdělen do dvou oblastí. Východní část zahrnovala zahrady, sady, a dokonce i několik rybníků. V západní se nacházely stodoly, stáje, jatka, dílny a ubytování pro hosty. Mezi nimi, v bezpečí za druhou hradbou, stálo vlastní opatství včetně kostela, křížových chodeb, světských budov a kuchyní.

Gray právě studoval mapu z devatenáctého století.

Něco na tom obrázku ho stále přitahovalo, ale čím víc se na něj soustředil, tím méně si byl jistý. Během poslední půlhodiny s pomocí mapy našel těch několik částí opatství, které dosud stály. Šlo jen o pár stodol, nějaké zdi, jednu dobře zachovalou světskou budovu a rozvaliny původní křížové chodby.

Právě ona – *le Grande Cloître* – ho nejvíce zaujala.

Velká křížová chodba se nacházela těsně vedle původního starého opatství. A právě pod bývalým kostelem byl pohřben svatý Malachiáš.

Otázkou bylo, jestli tam dosud leží jeho tělo.

V tom spočívala další potíž. Podle Rachel se po francouzské revoluci hrobka svatého Malachiáše ztratila ze všech záznamů.

Mělo to nějaký význam?

„Proč vlastně Napoleon udělal z opatství věznici?“ zeptal se Gray, kterému to už hodnou chvíli vrtalo hlavou.

Jeho dotaz zaslechl Wallace, který se mezitím vrátil. „To není tak neobvyklé,“ odpověděl a přisedl si k nim. „Řada středověkých opatství byla předělána ve vězení. Se svými hradbami, strážními věžemi a klášterními budovami se k tomu přímo nabízely.“

„Jenže Napoleon si ze všech francouzských opatství vybral právě tohle. Nechránil tím třeba něco?“

Wallace si zamyšleně mnul spodní ret. „Napoleon byl klíčovou postavu osvícenství. Zajímal se o nové vědy, ale fascinovaly ho i ty staré. Na svou katastrofální výpravu do Egypta s sebou vzal plno učenců, aby tam hledali archeologické poklady. Kdyby se dozvěděl o nějakém starobylém tajemství v opatství, určitě by se ho snažil chránit. Zejména pokud by se domníval, že by mohlo ohrozit jeho říši.“

„Jako například ta kletba.“ Gray si vzpomněl na slovo zapsané v Knize soudného dne.

„Pustina.“

Polekalo něco Napoleona natolik, aby opatství neprodyšně uzavřel před okolním světem?

Gray doufal, že ano. Pokud byl klíč k soudnému dni pohřben do hrobky svatého Malachiáše, možná tam pořád ještě je.

Rachel nezbývalo tolik času, aby se mohli mýlit.

Před několika hodinami dostala horečku. Měla horké čelo a občas ji přepadal záchvat zimnice. I teď měla svetr zapnutý až ke krku.

Gray se podíval na hodinky. Za hodinu se měli setkat s Kowalským a Seichan, kteří se vydali k věznici, aby si ji prohlédli a pokusili se odhalit její slabiny. Seichan měla za úkol najít nějakou cestu do zařízení s maximální ostrahou. Odcházela s jednoznačně pochybovačným výrazem.

Rachel sebou pohnula. Měla bledou, voskovitou tvář a červené, opuchlé oči. „Nemůžu najít víc, než co už vím,“ přiznala poraženě. „Prostudovala jsem celý Malachiášův život, ale pořád nedokážu zjistit, proč irského arcibiskupa pohřbili ve Francii. Kvůli Bernardovi? Byli si opravdu blízcí… vlastně se tu píše, že jsou v Clairvaux pohřbeni oba.“

„Jsou tam ale pořád?“ zeptal se Gray.

„Podle všech pramenů, do kterých jsem se dívala, s těly nikdo nehýbal. Jenže historické záznamy po francouzské revoluci najednou zmizely.“

Gray se obrátil na Wallace. „Co ten svatý Bernard? Podařilo se vám o něm nebo o založení opatství najít něco užitečného?“

„Pár věcí mám. Bernard byl úzce spojen s templáři. Dokonce byl autorem jejich pravidel a zařídil, aby církev jejich řád uznala. Taky podnítil druhou křížovou výpravu.“

Gray se nad tím zamyslel. Templáři byli odjakživa považováni za strážce řady tajemství. Mohlo být tohle jedním z nich?

Wallace pokračoval: „Jeden příběh ale mezi ostatními vyčnívá: příběh o zázraku, ke kterému údajně došlo právě tady. Bernard byl prý na smrt nemocný, ale když se modlil před sochou Panny Marie, uronila mu mléko, které ho zachránilo.“

Rachel zaklapla knihu. „Další příklad zázračného uzdravení.“

„Ano, ale to ještě není to nejzajímavější,“ řekl Wallace a povytáhl obočí. „Podle tradovaného příběhu sochou, která uronila mléko, byla Černá Madona.“

Trvalo chvíli, než Grayovi došlo, co to znamená. „Vyléčila ho Černá Madona…“

„To zní povědomě, že ano?“ přikývl Wallace. „Nevím, možná jde jen o alegorii, ale po Malachiášově smrti se svatý Bernard stal významným zastáncem uctívání Černé Madony. Pomáhal založit její kult.“

„A k tomu zázraku došlo tady.“

„Ano. To rozhodně naznačuje, že tělo tmavé královny mohlo být přemístěno sem do Clairvaux spolu s klíčem.“

Gray doufal, že se profesor nemýlí. Existoval jediný způsob, jak se o tom přesvědčit: dostat se dovnitř, za brány vězení.

12.43
CLAIRVAUX, FRANCIE

Seichan procházela lesem, oblečená jako turistka, s dalekohledem kolem krku a s hůlkou v ruce, jako by byla na obyčejné pěší túře. Jen s tím rozdílem, že tahle turistka měla na zádech pouzdro s revolverem.

Věznice a bývalé opatství ležely v údolí mezi dvěma zalesněnými hřebeny. Podle Rachel bylo pro řád cisterciáků běžné, že si stavěl kláštery na

takových odlehlých místech. Mniši dávali přednost asketickému životu v lesích, na vrcholech hor, a dokonce i v močálech.

Místo jako stvořené pro vězení.

Seichan je obešla dokola. Zaznamenala pozice strážních věží, řady zdí, ocelové ploty i spirály ostnatých drátů, ostrých jako břitva.

Byla to opravdová pevnost.

Žádné překážky ale nejsou nepřekonatelné.

V hlavě už se jí formoval plán. Budou potřebovat uniformy, propustky a vůz francouzské policie. Kowalského nechala v internetové kavárně v sousední vesnici Bar-sur-Aube. Za použití zdrojů Bratrstva shromažďoval seznam jmen vězňů i hlídačů doplněný o jejich fotografie. Seichan věřila, že do zítřka bude mít vše vymyšleno. Během dopoledních návštěvních hodin se jeden nebo dva dostanou dovnitř. Ostatní budou muset přijet v policejním autě s falešnými průkazy.

Přesto zůstávalo mnoho neznámých. Jak dlouho se uvnitř budou muset zdržet? Jak se dostanou ven? A co zbraně?

Věděla, že postupují příliš rychle a zbrkle.

Něco ji přimělo schovat se za silný kmen bílého dubu.

Jen neurčitý pocit v zátylku.

Už dávno se naučila, že se taková varování nevyplácí ignorovat. Lidské tělo funguje jako obří anténa: zachycuje signály, které vědomí často unikají, ale hlubší oblasti mozku, v nichž sídlí instinkty, je neustále vyhodnocují a v případě potřeby spouštějí poplach.

To platilo dvojnásob u Seichan, jejíž přežití od dětství záviselo na bedlivém naslouchání těmto skrytějším formám vnímání.

Zatajila dech. Za sebou zaslechla zaševelení suchých listů. Před ní zašustily větve. Klesla do dřepu.

Někdo po ní jde.

Věděla, že je sledují i ve Francii. Ještě před odletem z Anglie se ozvala svému kontaktu. Magnussenová znala jejich cíl a z Paříže je opět nechala sledovat. Seichan netrvalo dlouho, než si toho všimla.

Přísahala by ale, že ji nikdo nestopoval z Bar-sur-Aube, kde nechala Kowalského. Auto zaparkovala na odpočívadle u silnice a vyrazila sama do lesa.

Kdo to může být?

Čekala. Znovu se ozvalo zašustění. V duchu odhadla polohu. Otočila se a jediným pohledem zaznamenala situaci. Mezi stromy se plížil muž s

puškou a v maskáčích. Zjevně měl za sebou vojenský výcvik. Ještě než dokončila otočku, vymrštila paži. Z prstů jí vyletěla ocelová dýka, která prosvištěla listovím a zabodla se lovci do levého oka.

S výkřikem padl na záda.

Vyrazila k němu a čtyřmi skoky překonala vzdálenost, jež je dělila. Udeřila do rukojeti dýky a zarazila ji muži hluboko do mozku.

Aniž by zpomalila, popadla vojákovu pušku a pokračovala nahoru do svahu.

Blízko hřebenu ležel velký balvan. Seichan měla ze své předchozí obhlídky uložené v paměti celé okolí. Doběhla k úkrytu, vklouzla za něj a lehla si na břicho. Zaujala střeleckou pozici, s okem přitisknutým k hledáčku pušky.

Od kamene těsně u její hlavy se odrazila kulka.

Neslyšela výstřel, ale průchod střely rozechvěl jehlice na borové větvi. Namířila ve směru, odkud přiletěla kulka, a v hledáčku spatřila tmavší stín, pohybující se na světlejším pozadí. Stiskla spoušť.

Zbraň nevydala hlasitější zvuk než lusknutí prstů.

K zemi se zhroutilo tělo. Tentokrát se neozval žádný výkřik. Čistá rána přímo do hlavy.

Znovu se dala do pohybu.

Bude tu ještě jeden.

Běžela podél hřebene a odhadovala nejpravděpodobnější pozici. Držela se na vyvýšeném místě a v duchu si promítala mapu terénu.

Kdyby připravovala přepadení v téhle části lesa ona, přímo před ní se nacházelo lákavé místo v podobě mrtvého dubu zasaženého bleskem, s vykotlaným, dutým kmenem. Kdyby ušla dalších třicet metrů, dostala by se přímo do palebné linie. Oba vrazi viděli, jak se chystá vstoupit do pasti, a zřejmě si přestali dávat pozor. Přiblížili se k ní příliš rychle a ukvapeně.

Magnussenová je jistě varovala, že Seichan představuje mimořádně nebezpečný cíl.

Jenže vykládejte to mužům.

Připlížila se zezadu ke stromu.

Přiložila hlaveň pušky na vzdálenost dvou centimetrů od kmene a vypálila. Ozval se překvapený výkřik plný bolesti a k zemi se zhroutilo mužské tělo. Seichan na něj skočila s dýkou v ruce.

Byl to statný muž páchnoucí sádlem a s tváří zarostlou černým plnovousem. Zaklel arabsky se silným marockým přízvukem. Přitiskla mu

dýku ke krku, aby ho vyslechla a zjistila, proč ji přepadli a kdo je poslal.

Dokázala by ho přimět k hovoru. Znala účinné metody.

Místo toho mu ale podřízla hrdlo těsně pod hrtanem a kopla ho do tváře. Uvědomila si, že není třeba toho muže vyslýchat. Znala odpovědi na své otázky.

Něco se změnilo. Magnussenová vydala rozkaz k jejich likvidaci a útočníci se nejprve pokusili vyřídit ji, když byla sama v lese.

Představila si Graye a ostatní a rozběhla se k parkovišti. Neměli nejmenší ponětí o tom, co se děje.

Za běhu vytáhla telefon. Vyťukala číslo, které se naučila zpaměti.

Jakmile se ozval hlas volaného, vyhrkla, aniž by skrývala zlost. „Jen pro vaši informaci, ta operace selhala!“

13.20

Rachel stála s Wallacem v hotelové zahradě v centru Bar-sur-Aube. Podívala se na hodinky. *Kowalski a Seichan už tu měli být.*

Vyhlédla na ulici. Měli se sejít na oběd a probrat další plán. Zamluvili si tu pokoje. Hotel – le Moulin du Landion – byl zrekonstruovaný vodní mlýn ze šestnáctého století. Zahradou stále probíhal původní vodní kanál a voda roztáčela staré dřevěné kolo.

Bylo to okouzlující místo, ale Rachel se necítila dobře. Bušilo jí srdce, pálilo ji hrdlo a zmáhala horečka. Vyčerpaně klesla na jedno ze zahradních křesel.

Gray se vrátil z hotelové haly. Zavrtěl hlavou. „Klíče si nikdo nevyzvedl.“ Všiml si, že Rachel sedí, a podíval se na ni s neskrývanými obavami. „Jak se cítíš?“

Potřásla hlavou.

Věděla, na co myslí. Seichan načrtla kontury plánu, podle něhož se zítra ráno pokusí proniknout do věznice. Gray očividně přemýšlel, jestli Rachel tak dlouho vydrží.

Najednou se objevila Seichan. Proklouzla zahradní brankou přímo z ulice. Rozhlédla se kolem sebe. Ačkoliv byla vždy nadmíru ostražitá, teď vypadala mimořádně nervózně. Těkala pohledem po všech koutech zahrady a sledovala okolí.

Gray si jejího neklidu všiml také. „Co se děje?“

Seichan se na něj zamračila. „Nic. Všechno je v pořádku.“ Když ale

postřehla, že chybí jeden člen jejich skupiny, znovu zpozorněla. „Kde je Kowalski?“

„Měl být přece s tebou.“

„Nechala jsem ho ve vesnici, aby něco zjistil, a já jsem zatím obcházela lesy.“

„Ty jsi nechala Kowalského, aby něco zjistil?“

Seichan nad tím pouze mávla rukou. „Jenom základní údaje. Dala jsem mu pokyny, které by dokázala vykonat i opice.“

„Stejně, bavíme se přece o Kowalském.“

„Měli bychom se po něm poohlédnout,“ řekla Seichan.

„Patrně našel nějaký bar, který má otevřeno už přes oběd. Nakonec sem dorazí. Promluvíme si o tom, co jsme dneska zjistili.“ Gray pokynul ke stolu, kde seděla Rachel.

Seichan raději zůstala stát, přecházela kolem a neustále hlídala okolí. Rachel neušlo, jak jí ve tváři zacukal sval, když zavrzalo vodní kolo.

Byla zjevně napjatá jako struna, ale nakonec si přece jen sedla.

Graye zajímalo, jaký má plán na zítřek. Zatímco Seichan vypočítávala, co všechno budou potřebovat, Rachel se zmocňovala stále větší beznaděj. Seichanin plán byl příliš složitý, než aby se na něj dalo spolehnout.

Bolest hlavy přerostla v bodavá muka za pravým okem, spojená s nevolností.

Seichan neuniklo, jak ji v jednu chvíli Gray vzal za ruku – potom ji cosi vyrušilo.

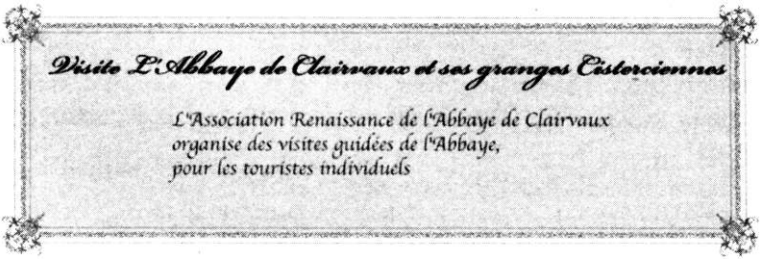
Byl to ale jenom Kowalski. Zvedl ruku na pozdrav, otevřel zahradní branku a doloudal se k ostatním. Bafal z doutníku a šířil kolem sebe sladkou vůni tabákového kouře.

„Jste tu pozdě,“ pokáral ho Gray.

Kowalski jen obrátil oči v sloup.

Wallace využil přerušené konverzace k tomu, aby vyslovil vlastní obavy ze zítřka. „Je to zatraceně nejistý plán. Bude vyžadovat dokonalé načasování a pořádnou dávku štěstí. I tak pochybuju, že se dostaneme k rozvalinám opatství.“

„Co kdybysme tam šli prostě jako turisti?“ zeptal se Kowalski a položil na stůl nějakou brožurku.

Všichni se zadívali na turistický prospekt s obrázkem starého sloupořadí a ozdobným textem.

Rachel přeložila francouzský nápis. „Renesanční sdružení Clairvauxského opatství pořádá prohlídky vězení.“

Všichni se otočili na Kowalského.

Pokrčil rameny. „Co je? Strčili mi to do ruky. Někdy pomáhá, když člověk vyčnívá z davu.“

V Kowalského případě šlo ještě o zdrženlivé konstatování. Splést si ho s místním obyvatelem bylo prakticky nemožné.

Rachel prolistovala zbytek brožurky. „Prohlídky se konají dvakrát denně. Stojí dvě eura. Druhá denní prohlídka začíná za hodinu.“

Wallace si od ní vzal prospekt a nahlédl do něj. „Krátká prohlídka nám neposkytne moc času na pořádné pátrání, ale můžeme se tam aspoň porozhlédnout.“

Gray souhlasil. „Omrkneme si bezpečnostní opatření zevnitř.“

„Na takové prohlídce nás určitě prošacují,“ varovala je Seichan. „Nebudeme si moct s sebou vzít žádné zbraně.“

„Taky si je nevezmeme,“ odpověděl Gray a nevzrušeně pokrčil rameny. „S tolika ozbrojenými dozorci kolem budeme ve větším bezpečí než kdy předtím.“

Seichan se tvářila, že ji to nepřesvědčilo.

14.32

Takže ta mrcha pořád žije.

Krista došla k neoznačenému vrtulníku, který přistál na poli asi čtyři kilometry od Troyes. Do dvou ukradených strojů Eurocopter Super Puma mezitím její muži nakládali potřebné věci. Měla celkem osmnáct mužů s

plnou výbavou. Technici už dokončili montáž nezbytné palebné síly do obou helikoptér.

Právě dostala zprávu, že se sledovaná skupina dala do pohybu. Koupili si vstupenky na prohlídku opatství a mířili k věznici. Krista doufala, že se příštím tahem zbaví Seichan, která představovala něco na způsob divoké karty. Má ale víc než dostatečnou palebnou sílu a dost lidí, aby se s ní vypořádala.

Podle pokynů měla zajistit artefakt a odstranit ostatní. Přesně to také měla v úmyslu, ale po nedávných katastrofách si dobře uvědomovala, jak křehkou pozici momentálně v Bratrstvu má. Vybavila si jasnou hrozbu schovanou za chladnými slovy v telefonu. Další selhání by mělo za následek její likvidaci. Ve skutečnosti na tom byla ještě hůř: nemohla si dovolit ani zaváhání.

Po sérii neúspěchů potřebovala jasné vítězství a nějakou trofej, kterou by předložila Formaci. A brzy ji hodlala získat. Pokud je v rozvalinách starého opatství klíč soudného dne, přinutí ostatní, aby ho našli, a pak je zabije.

Jen tak si upevní svoje postavení v Bratrstvu.

Nenechávala proto nic náhodě. Její protivníci nebudou mít uprostřed vězení s maximální ostrahou žádné zbraně ani prostředky k úniku. Jakmile Krista zahájí útok, vězení se neprodyšně uzavře.

Nebudou mít kam utéct ani kde se schovat.

Vydala pokyn a její jednotka nastoupila do čekajících strojů.

Je čas vpadnout na tenhle večírek.

29. kapitola

14. ŘÍJNA, 14.40
CLAIRVAUX, FRANCIE

Grayovi bylo jasné, že mají potíže.

Ukázalo se, že bezpečnostní opatření ve věznici jsou skutečně velice přísná, a to i v případě soukromé turistické prohlídky. Všichni návštěvníci museli ukázat pasy, prohledali jim batohy a nechali je projít dvěma detektory kovu následovanými ještě ručním detektorem. Všude stáli na stráži dozorci s puškami, obušky a pistolemi v pouzdrech za pasem. Další muži patrolovali po vnějším nádvoří s obrovskými hlídacími psy.

„Aspoň vynechali prohlídku tělesných dutin," zabručel Kowalski, když odcházeli od kontrolního stanoviště.

„Tu udělají, až půjdeme odsud," varoval ho Gray.

Kowalski po něm loupl očima, aby se ujistil, že žertuje.

„Tudy, prosím," pokynula jim průvodkyně z Renesanční společnosti a ukázala fialovým deštníkem. Byla to vysoká, seriózní žena po šedesátce. Na sobě měla nenápadné zelené kalhoty, lehký svetr a modravou bundu. Nijak se nesnažila zakrývat svůj věk, šedivé vlasy měla sčesané za uši a její tvář jen zřídka opouštěl přísný výraz.

Prošli chodbou k dvojitým dveřím, které vedly na vnitřní nádvoří. Slunce svítilo na udržované trávníky, stříhané keře a upravené štěrkové cestičky. Po přísných bezpečnostních opatřeních, jimiž právě prošli, měli dojem, že vstupují do jiného světa. Po hektarovém pozemku se křižovaly úseky rozpadlých kamenných stěn, zpola porostlých břečťanem, stejně jako hranaté pahorky označující základy původních budov.

Průvodkyně je vedla v doprovodu ozbrojeného hlídače přes otevřené prostranství. Mávla deštníkem k rozvalinám. „Toto jsou poslední zbytky původního *monasterium vetus*. Čtvercová kaple se později stala součástí většího kostela opatství s odstupujícími kaplemi a velkým sborovým kůrem."

Gray se rozhlédl.

V autobuse cestou sem je průvodkyně seznámila se stručným přehledem dějin kláštera a životem jeho zakladatele. Většinu z toho už věděli. Až na jeden výmluvný detail. Svatý Bernard postavil klášter na vlastní rodinné půdě. Díky tomu jistě dobře znal zdejší terén a věděl o všech ukrytých jeskyních i podzemních prostorách.

Vybral si toto místo z nějakého konkrétního důvodu?

Gray si všiml, že Rachel upírá pohled k zemi a zřejmě přemítá o tomtéž.

Seichan se držela stranou od ostatních a s pochmurným výrazem se nepřestávala rozhlížet po okolních vězeňských hradbách a strážních věžích. Rozvaliny byly ze všech čtyř stran obehnány zdmi.

Zachytila jeho zkoumavý pohled a chvíli mu jej oplácela, jako kdyby se chystala něco říct. Navenek sice vypadala klidně, ale drobné obličejové svaly, které většina lidí nedokáže vědomě ovládat, prošly celou sérií emocí, až se nakonec zastavily na výrazu nečitelné nejistoty.

Odvrátila se, teprve když jejich průvodkyně řekla: „Tak pojďte. Nyní se přesuneme ke krásně zachovalé světské budově, ve které uvidíte nádhernou ukázku klášterního života.“

Vydala se k protějšímu konci nádvoří s třípodlažní kamennou budovou v rohu. Do budovy vedly malé dveře a okna a před ní stály klenuté průchody.

„Přízemí hostilo klášterní *calefactorium* čili společnou denní místnost s velice důmyslným rozvržením a výzdobou,“ vysvětlovala. „Podlahou probíhá řada větracích trubek ze skrytých sklepů. V zimě ohřívaly mnichy po modlitbách a nočních bohoslužbách podzemní ohně. Tady si také před začátkem nového dne promazávali sandály.“

Pokračovala výkladem o každodenním životě mnichů ve středověku a Gray si mezitím prohlížel kamennou podlahu.

Takže mniši byli dobří stavitelé a uměli dělat podzemní tunely.

Vzpomněl si na Wallaceova slova o tom, že takové kláštery a opatství byly často prošpikovány tajnými chodbami.

Dochovala se některá z nich do dnešních dnů?

Průvodkyně pokračovala v okružní procházce, zavedla je i ke zbytku stodoly a nakonec se vrátili k rozvalinám starého kostela. Potom už je čekal zlatý hřeb prohlídky, Velká křížová chodba.

Vysokým klenutým obloukem vstoupili do kryté chodby lemované z vnitřní strany sloupy, mezi nimiž se jim nabízel výhled na prosluněnou

vnitřní zahradu. Strop chodby podpíraly gotické klenby.

Gray přejel prsty po stěně. Skutečnost, že stavba vydržela tisíc let odolávat nepřízni počasí a zubu času, výmluvně svědčila o dovednosti dávných stavitelů.

Co dalšího tu mohlo přečkat do současnosti?

Vešli do ústřední zahrady, jejíž úzké pěšiny lemovaly nízké keře a obdélníkové záhony. „Křížové chodby byly postaveny na jižní straně kostela, aby co nejlépe využívaly sluneční záře," oznámila průvodkyně.

Zvedla hlavu k nebi.

Gray ji napodobil a postavil se vedle ozdobného kompasu uprostřed zahrady. Otáčel se dokola a studoval pilíře, jež ho obklopovaly.

Proč se ze všech částí opatství zachovala tak dobře právě tahle?

Cítil v kostech, že pokud tu někde je vchod do hrobky svatého Malachiáše, musí být tady. Rachel zatím pár kroků od něj pořizovala fotografie okolí. V hotelu je pak podrobně prozkoumají a pokusí se přijít na nějaké řešení.

Gray si ale dobře uvědomoval, že snímky nemohou zachytit starobylou atmosféru, kterou toto místo vyzařovalo. Chvíli ji nerušeně vstřebával. Něco mu stále vrtalo hlavou. Odfiltroval všechny rozptylující podněty, nevšímal si ostatních, kteří se procházeli po rozvalinách, a přestal poslouchat výklad průvodkyně.

Místo toho se zaposlouchal do klidného, pomalého tepu tohoto místa.

Vydal se nazpět v čase, k monotónnímu zpěvu mnichů, k dennímu svolávání k modlitbám v podobě vyzvánění zvonů, k tichým prosbám vysílaným k nebesům.

Tady bylo posvátné místo…

Obklopené dávnými kamennými sloupy…

Vtom mu to došlo.

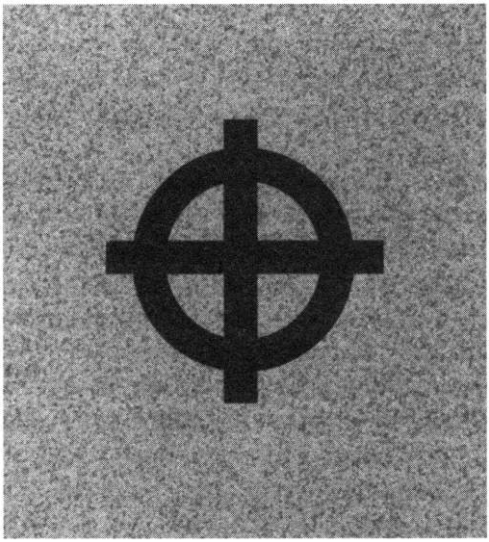
Ještě jednou se otočil a překvapeně pronesl: „Stojíme v posvátném kamenném kruhu."

Rachel spustila ruku s fotoaparátem. „Cože?"

Gray mávl paží ke křížové chodbě. „Ty pilíře se vlastně nijak neliší od kamenů v tom rašeliništi." Do hlasu mu proniklo vzrušení. „Stojíme uprostřed křesťanské verze kamenného kruhu."

Spěšně vykročil k vysokým sloupům a přecházel od jednoho k druhému. Pilíře byly vytesány z masivních bloků žlutošedého vápence a každý jistě vážil několik tun. Opravdu se nijak nelišily od stojících kamenů v Anglii.

U čtvrtého sloupu objevil to, co hledal. Symbol kruhového kříže byl hodně nezřetelný; spíše se jednalo o matný stín na povrchu vápence. Gray po něm přejel prstem a obkroužil jej.

„To je ten znak," řekl.

Průvodkyni jeho objev neušel. Připojila se k němu. „*Magnifique.* Našel jste jeden z křížů."

Obrátil se k ní.

„Během středověku bylo běžné zdobit kostel nebo jeho pozemky takovými symboly. Na rozdíl od krucifixu, který představuje Kristovo utrpení, tyto kříže s kruhy reprezentují apoštoly. Často jimi označovali posvátná místa. Vždycky jich bylo…"

„Dvanáct," doplnil Gray za ni. Představil si stojící kameny v rašeliništi. I tam bylo dvanáct křížů.

„Správně. Symbolizují požehnání dvanácti apoštolů."

A možná i něco podstatně staršího, dodal Gray v duchu.

Prošel pod obloukem do chodby, aby si prohlédl odvrácenou stranu sloupů. Kameny v Anglii měly na druhé straně vyznačené spirály.

Rychle prošel kolem pilířů. Ostatní se k němu přidali. Žádné znaky tu však nenašel. Než se dostal zpátky na počáteční místo, jeho vzrušení vyprchalo. Možná se mýlil. Možná v těch symbolech vidí příliš mnoho.

Průvodkyně postřehla jeho pátrání. „Takže jste slyšel o místní báji," poznamenala s mírným posměchem. „Myslím, že ta záhada je jedním z hlavních důvodů, proč křížová chodba dosud stojí."

Wallace si otřel čelo kapesníkem. „O jaké záhadě to hovoříte, má drahá?"

Žena se poprvé usmála, potěšená profesorovým oslovením. Wallace se navíc držel stále u ní a kladl jí mnoho otázek, což její náklonnost ještě prohloubilo.

„O místní legendě. Je to příběh, který se traduje z generace na generaci, ale přiznávám, že jde o určitou zvláštnost."

Wallace jí úsměv oplatil a pobídl ji, ať pokračuje.

Průvodkyně ukázala k nádvoří. „Jak jsem říkala, kostel se v typickém případě posvěcoval dvanácti kříži. Jenže tady jich je jenom jedenáct."

Gray udiveně vykročil do zahrady. V duchu si vynadal za to, že nebyl dostatečně důkladný. Vůbec ho nenapadlo, aby symboly počítal. Předpokládal prostě, že jich je dvanáct, stejně jako stojících kamenů.

„Vypráví se, že chybějící dvanáctý kříž Clairvauxského opatství střeží velký poklad. Lidé ho hledají celé věky, propátrávají zdejší pozemky, a dokonce i okolní budovy. To všechno jsou ale jenom hloupé *légendes*. *Absurdité*. Dvanáctý kříž byl s největší pravděpodobností vyryt přímo v opatství, aby ukotvil zdejší požehnání ke kostelu."

A tahle spojitost možná existuje dodnes, pomyslel si Gray.

Průvodkyně se podívala na hodinky. „Omlouvám se, ale musíme prohlídku ukončit. Pokud přijdete zítra, mohu vám toho ukázat víc."

Poslední nabídka byla zaměřena přednostně na Wallace Boylea.

„Ach, jistě se vrátíme," slíbil jí.

Gray se podíval na Seichan, aby zjistil, jestli si pořád myslí, že je jejich plán proveditelný. Postávala vedle něj. Ke konci prohlídky se její napětí viditelně zvýšilo.

Než se jí stačil na cokoliv zeptat, rozezněla se hlasitá, pronikavá siréna. Všichni se rozhlédli. Co se děje?

Přiblížil se k nim ozbrojený dozorce. Rachel se otočila k průvodkyni, ale ani se nemusela ptát, zda se jedná o běžnou záležitost. Výraz v její tváři jí dal jasnou odpověď.

„Musíme se někde schovat," zašeptala Seichan Grayovi do ucha. V hlase jí zněla naléhavost, ale vypadalo to, skoro jako kdyby se jí ulevilo – jako kdyby už dlouho čekala, až se něco stane.

„O co jde?“

Než mohla odpovědět, ozval se nový zvuk. Přes kvílení sirény rozeznávali těžké tepání, které jim rozechvívalo útroby. Gray se podíval k obloze zrovna v okamžiku, kdy se zpoza linie lesa vynořily dva vrtulníky. Oba vystoupaly do větší výšky a poté se skloněnými příděmi zamířily přímo dolů k věznici.

Podle sirén Gray věděl, že tyto helikoptéry do zdejšího vzdušného prostoru nepatří.

Na věznici někdo útočil.

15.22

Krista seděla vedle pilota. I přes sluchátka na uších a burácení rotorů slyšela kvílení sirén. Ve věznici zaznamenali jejich přílet a pokusili se s nimi spojit, ale když nedostali patřičnou odpověď, spustili poplach.

První stroj přeletěl nad pozemky věznice. Z jeho útrob se zřítily válcovité bomby, které po dopadu explodovaly v ohnivé smršti, a nastalým chaosem se prohnala tlaková vlna, dunící jako hromobití.

Krista získala podrobné informace o bezpečnostních opatřeních v clairvauxské věznici a chtěla způsobit co největší zmatek. Věděla, že v případě nouze zařízení izoluje rozvaliny opatství, aby ochránilo národní památku i životy turistů, kteří by byli zrovna uvnitř.

Tak jako teď.

Pilot prvního vrtulníku jí vysílačkou oznámil: „Zaznamenali jsme naše cíle. Posílám souřadnice.“

Podívala se na svého pilota. Ten přikývl a prudce zatočil doprava. Na palubě bylo deset mužů. U obou postranních dveří měli připravené provazy ke slanění. Sklouznou po nich dolů do rozvalin a zajmou cíle.

Krista půjde s prvním útočným týmem.

Měla v úmyslu vyřídit celou misi osobně.

Po shození zápalných bomb na vězení druhý stroj vyloží muže v následné vlně. Oba vrtulníky zůstanou kroužit nad nimi, připraveny reagovat na její signál k evakuaci.

Předklonila se a dívala se pod sebe. Souřadnice označovaly mohutný čtverec kamenných rozvalin kolem rozlehlé zahrady, dostatečně široké, aby v ní v případě potřeby dokázal přistát vrtulník.

Ve sluchátku se ozval pilotův hlas. „Čekáme na pokyn.“

Zvedla pěst a ukázala palcem dolů.

Nastal čas to celé skončit.

15.24

Gray se schoval s ostatními v křížové chodbě. V uších mu zvonilo od neustálého houkání sirén a divoce mu bušilo srdce. Všude kolem nich vybuchovaly gejzíry ohně a kouře.

Gray chápal taktický důvod ke shození zápalných bomb na vězení. Někdo je chtěl mít v pasti.

A dokázal uhodnout, o koho jde.

Seichanini nadřízení jim hodlali ještě přitáhnout uzdu. Informovala je snad Seichan o tom, jak je Gray blízko nalezení klíče? Takhle chtěli zakončit celou tuhle hru?

Seichan se ale tvářila stejně rozzlobeně jako on. Zjevně ji o změně plánu neinformovali.

„Co budeme dělat?“ zeptala se Rachel.

Nedokázal odpovědět. Věděl, že za tou jedinou otázkou se skrývá mnoho dalších. Jak se odsud dostanou? Co bude s tím slíbeným protijedem? Bez klíče soudného dne nebudou mít v ruce nic, co by jim umožnilo vyjednávat.

Potřebovali najít ten klíč.

Těsně před útokem se v Grayově mysli začala rýsovat jistá představa, zatím velice matná a s nezřetelnými obrysy. Hlasité sirény a bomby ji ale odfoukly pryč.

Něco o tom chybějícím dvanáctém kříži.

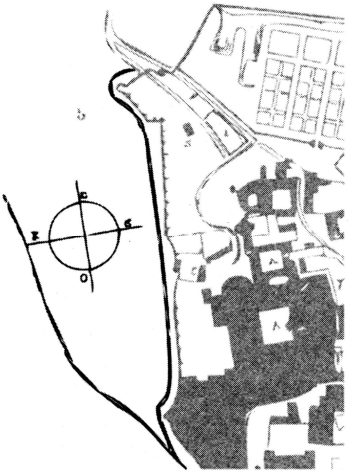
Z dýmu se vynořil vrtulník. Jeho stín padl na zahradu a znehybněl. Poryvy větru od vrtulí ohýbaly květiny k zemi a rozechvívaly keře.

Neměli kam utéct.

Náhle mu při pohledu do zahrady došla správná odpověď. Nemusel počítat ani slepovat jednotlivé kousky skládačky. Zformovala se mu v hlavě celá naráz.

Čas jako by se skoro zastavil.

Vzpomněl si, jak ho stále přitahovala stará mapa opatství v troyeské knihovně. Už věděl, co mu vrtalo hlavou. Přímo na té stránce byl nakreslený pohanský kříž. V knihovně ho přehlédl; v kontextu mapy si ho vůbec nevšiml. Teď se mu v duchu objevil v plné kráse.

Pohanský kříž představoval zemi rozdělenou do čtyř základních směrů: na východ, západ, sever a jih.

Jako růžice nebo kompas.

Gray hleděl do zahrady, na dekoraci uprostřed otevřeného prostranství. Na kamenném podstavci ve výšce pasu spočíval ozdobný mosazný kompas se čtyřmi jasně vyznačenými základními směry a řadou stupňů mezi nimi.

Dvanáctý kříž, byť maskovaný v tomto převtělení, byl po celou dobu všem na očích.

Poslední pochyby se rozplynuly, když si uvědomil ještě jednu věc. Kompas stojí uprostřed nádvoří, obklopený sloupy označenými posvátnými znameními. Takové místo bylo pro dávné obyvatele, kteří vztyčili staré kameny, nejposvátnější ze všech.

Věděl, co musí udělat.

Otočil se k dozorci a ukázal na vznášející se vrtulník, jehož postranní dveře se právě otvíraly. „Palte!“

Dozorce byl ale příliš vyděšený. Byl to mladík, patrně nováček, kterému zatím přidělovali za úkol jen dohled nad turisty. Takový útok byl nad jeho síly.

„Když se k ničemu nemáš…“ Kowalski vytrhl ohromenému dozorci pušku z ruky. „Ukážu ti, jak se to dělá.“

Vyskočil, namířil na vrtulník a začal střílet. Muži uskakovali od otevřených dveří. Jeden provaz se uvolnil a houpal se ve vzduchu, když se vrtulník pohnul vzhůru a ke straně. Pilota střelba zjevně překvapila.

Gray věděl, že má jen chvíli na to, aby potvrdil svou teorii.

„Kowalski, držte je v šachu! Všichni ostatní, se mnou!“

Rozběhl se ke kompasu. „Stoupněte si kolem!“ přikázal a uchopil velké mosazné N.

Wallace, Rachel a Seichan vzali do ruky písmena zbývajících hlavních směrů.

„Musíme to otočit! Jako v té hrobce na ostrově. Roztočit to jako spirálu!“

Zabořil se špičkami nohou do trávníku, opřel se ramenem a zabral. Ostatní ho napodobili. Nic se nestalo. Kompas se nehýbal. Mýlil se snad? Tlačí správným směrem?

Náhle kompas povolil a celý se otočil kolem mosazného čepu.

Kowalski nepřestával střílet.

Vrtulník se opětovanou palbou soustředil na střelce. Do sloupu, za nímž se Kowalski ukryl, udeřily kulky. Musel se znovu schovat.

Helikoptéra se vrátila nad nádvoří.

„Nepřestávejte!“ vykřikl Gray na ostatní.

Starý mechanismus skřípal a zadrhával, na rozdíl od vrtulí, které jim s ohlušujícím jekotem vířily nad hlavou.

Vrtulník zůstal stát ve vzduchu a z jeho boků se spustila lana.

15.27

„Nestřílejte!“ zaječela Krista na jednoho ze svých mužů, který mířil na čtveřici pod nimi. „Chci je živé.“

Aspoň prozatím.

Vojáci žíznili po krvi. Jednoho z nich zasáhla zbloudilá kulka do obličeje a teď ležel mrtvý na podlaze. Krista musela uznat, že ať už na ně pálil kdokoliv, uměl rozhodně zacházet se zbraní.

Ukázala směrem ke křížové chodbě, kde se ukrýval odstřelovač. Kývla na vojáka s granátometem.

„Vyřiďte ho.“

Ten parchant se neměl kam ukrýt.

Zejména před termobarickým granátem.

*

Kowalski se dal do běhu.

Palba utichla a on dobře věděl, že se na něj chystá něco mnohem horšího. Aspoň že ta stará průvodkyně a dozorce utekli z křížové chodby, hned jak začala přestřelka. Nechtěli mít s tímhle bojem nic společného.

Typičtí Francouzi…

Kowalského varovalo jen ostré zasvištění, které přehlušilo ostatní zvuky. V běhu se ohlédl, takže si nevšiml jámy před sebou. Najednou ztratil půdu pod nohama.

Po hlavě se zřítil z úzkého schodiště.

Kotníky mu olízla ohnivá exploze. Tlaková vlna ho zasáhla do hýždí a mrštila jím dolů.

Dopadl k ústí tmavé chodby, kde zůstal otřesený ležet.

V uších mu zvonilo, z nosu mu tekla krev a ze zad oblečení stoupal dým. Kowalski si naráz uvědomil dvě věci. Ty schody tu ještě před chvilkou nebyly. A, což bylo ještě horší, věděl, kam vedou.

15.28

I když Grayovi po granátovém výbuchu zvonilo v uších, slyšel, jak někdo volá jeho jméno, i následnou litanii kleteb.

„Běžte!“ vykřikl na ostatní.

Sám chytil Rachel a Seichan popadla Wallace. Vyběhli ze zahrady a uhýbali před rozhoupanými provazy spuštěnými z vrtulníku. Zasáhla je žhavá tlaková vlna. I vrtulník se zakymácel, což jim poskytlo potřebný čas, aby stihli doběhnout k chodbě, z které většinou zbyly jen zčernalé, doutnající trosky.

Před několika vteřinami Gray sledoval, jak Kowalski prchá před výbuchem. Obr mu náhle zmizel z očí, jako kdyby se propadl do studny – ne, nebyla to studna.

„Pohněte zadkem! Ať už jste tady!“

Kowalského dokázala takhle vyděsit jediná věc.

Všichni čtyři vběhli do chodby. Gray okamžitě spatřil úzké schodiště, které se otevřelo v zemi. Takže měl pravdu. Otočením kompasu se otevřel tajný tunel.

„Honem,“ pobídl ostatní.

Za nimi se z vrtulníku spouštěli muži v bojové výstroji. Jejich boty udeřily o zem.

„Dolů, dolů, dolů,“ naléhal.

Seběhli po schodech, Gray jako poslední. Koutkem oka zahlédl vojáka s namířenou puškou. Shýbl se. Nad hlavou mu zasvištěla sprška kulek a odrazila se od zdi. Odražené projektily štípaly jako vosí žihadla. Jedna ho zasáhla do hlavy.

Mohlo to být horší.

To jsou jenom gumové projektily, uvědomil si, zatímco sprintoval ze schodů. Někdo je chce zajmout živé.

Vpadl do podzemní chodby.

Kowalski na něj zavolal. „Je tady nějaká páka! Mám za ni zatáhnout?“

„Ano,“ vykřikli na něj všichni jednohlasně.

Gray slyšel kovové skřípění. Schody se za nimi začaly zvedat. Každý schod byl ve skutečnosti kamennou deskou, která teď vyjela svisle vzhůru a uzavřela zející otvor.

Zahalila je naprostá temnota.

Ozvalo se škrtnutí a objevil se malý plamínek zapalovače, který ozářil Seichaninu tvář.

„Co teď?“ zeptala se.

Gray věděl, že mají jedinou naději. Rachelin život – životy jich všech – mohlo zachránit jen jedno. „Musíme najít klíč.“

30. kapitola

14. ŘÍJNA, 15.33
CLAIRVAUX, FRANCIE

Krista přecházela zahradou sem a tam. Den se zešeřil, protože nebe zahalil dým, jen občas rozptýlený přelétajícím vrtulníkem.

Po celém areálu hořely stovky požárů. Sirény neutichaly a do jejich kvílení se mísily občasné výstřely a křik. Dozorci měli plné ruce práce s chytáním uprchlých vězňů, hašením požárů a zvládáním celkového chaosu. Na památky si ještě chvíli ani nevzpomenou. Pro jistotu ale rozestavila druhý oddíl mužů do obranné linie ke všem přístupovým místům k rozvalinám opatství. Vrtulníky s přimontovanými kulomety zajišťovaly leteckou podporu.

Její pozornost přilákal mimořádně silný výbuch západním směrem. Na nebi se objevil čerstvý sloup dýmu. Odhadovala, že explodovala palivová nádrž u malé přistávací plochy pro vrtulníky, jednoho z jejích prvních cílů.

Chtěla věznici co nejvíce a co nejdéle izolovat od zbytku světa. Ještě před útokem odřízla hlavní telefonní vedení. Na jediné silnici vedoucí k vězení nastražila miny. Než se sem někdo dostane, bude už dávno pryč.

Nebo v to alespoň doufala.

Přistoupil k ní její pobočník, statný snědý Alžířan Chatáb. Zavrtěl hlavou. „Pořád nic.“

Nechala skupinu mužů prohledávat okolní rozvaliny. Jeden z jejích vojáků po slanění vystřelil po někom z uprchlíků – podle popisu šlo o Graysona Pierce. Ale kam všichni utekli? Střelcovo hlášení nedávalo smysl. Ukázal jí, kde uprchlíci zmizeli, ale Krista na označeném místě nenašla žádné okno ani dveře. Chodbu obklopovaly pevné zdi. Mohli nějak proklouznout ven?

Pátrání bylo zatím bezvýsledné.

V rozvalinách našli jen vyděšeného dozorce a starou průvodkyni. Krista je vyslechla, ale nic nevěděli.

Stála s Chatábem pod kamennou klenbou a hleděla na mosazný kompas ve středu zahrady. Z helikoptéry viděla, že se kolem něj něco děje.

„Pošlete k tomu kompasu dva muže, ať se podívají, jestli na něm není něco neobvyklého," přikázala.

„A co naše cíle? Platí stejné rozkazy?"

„Mám nové pokyny." Původně doufala, že zajistí klíč soudného dne, ale pochopila, že takový úkol je momentálně nad její síly. „Zabijte je."

Když se odvracela, podpatek se jí smekl na písku. Podívala se na kameny pod svýma nohama a klekla si. Ve stínech to předtím přehlédla, ale linie vápencové drtě vyznačovala na zemi obdélník, zpola skrytý za sloupem. Přesně na místě, kde uprchlíci zmizeli.

Krista sebrala trochu prachu a promnula ho mezi prsty. Přimhouřila oči.

„Chatábe, ruším předchozí rozkazy. Chci co nejvíc mužů tady. A někoho se zkušenostmi s demolicemi."

Možná ten úkol nakonec není tak úplně nad její síly.

15.34

Gray s baterkou v ruce udával směr cihlovou chodbou, která prudce klesala. Pokud se dokázal takhle pod zemí orientovat, mířila rovnou k místu, kde kdysi stálo staré opatství. Už museli být víc než deset metrů hluboko.

Nikomu nebylo do řeči. Všem bylo jasné, že jejich osud závisí na nalezení toho klíče.

Gray sledoval kužel světla. Tunel se rozšiřoval. Gray raději zpomalil. Dobře si pamatoval past, kterou nechtěně spustil. Teď nebyla vhodná chvíle opakovat stejnou chybu.

Zatajil dech a proplížil se posledním úsekem chodby. Záře baterky se rozptýlila po podstatně širším prostoru. Gray přikročil k ústí tunelu a vyhlédl do komnaty, která se před ním rozkládala.

Jeho prvním dojmem bylo, že se ocitli v podzemní katedrále. Cihlové stěny lemované čtyřmi obřími pilíři podpíraly mohutný kruhový dóm. Místnost připomínala hrobky po obvodu křížové chodby, ale překonávala je velikostí. Z každého sloupu čněla klenutá žebra, jež se nahoře propojovala. Gray věděl, jak jejich vzor zdola vypadá: jako kruh rozdělený čtyřmi paprsky.

Vytvářejícími pohanský symbol.

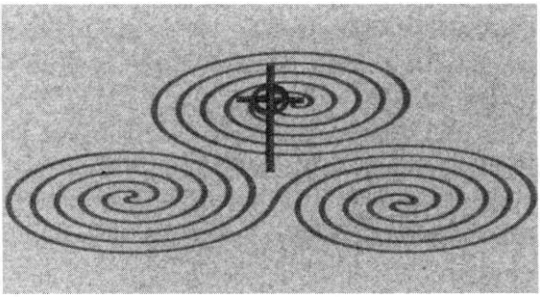
Kruhový kříž.

I kdyby pochyboval o jeho symbolickém významu, pro potvrzení stačilo jen sklopit oči k zemi. Do vápencové podlahy byl zasazen mosazný symbol o průměru třiceti metrů, vytvářející tři dokonalé, navzájem propojené spirály.

Jednalo se o starobylou trojspirálu, všudypřítomný znak vyrytý do mnoha stojících kamenů v Anglii, zakreslený do staroirských keltských textů a přejatý katolickou církví jako symbol svaté Trojice.

Nad hlavou kruh, pod nohama spirála.

Mezi nimi stál jediný předmět.

„Keltský kříž," vydechla Rachel ohromeně.

Všichni se shlukli kolem Graye – všichni kromě Kowalského.

Kříž vyrůstal z centra trojspirály. Byl také z bronzu, bez jakýchkoliv ozdob, a dosahoval výšky něco přes dva metry. Tvořily ho dvě překřížené bronzové tyče doplněné o kružnici.

Kowalski postával v tunelu, kterým sem přišli. „Já zůstanu tady," oznámil. „Pamatuju si, co se stalo posledně, když jste si zahrávali s křížem."

Wallace při pohledu na jednoduchý náboženský symbol poznamenal: „Cisterciáci se vždycky stavěli proti přehnanému zdobení. Věřili v prostotu a minimalismus. Všechno má být na svém místě a sloužit svému účelu. Nic víc."

Gray opatrně přistoupil k bronzové spirále. Nebyl si jistý, jestli lze tak obrovský znak v podlaze považovat za minimalistický. V případě kříže se ale profesor nemýlil. Tvarem ani velikostí nevypadal nijak významně. Vlastně připomínal spíš nějaký průmyslový nástroj než náboženský symbol.

Nikdo ale nemohl popřít jeho důležitost.

Rachel k němu vzhlédla a řekla: „Stojí mezi spirálou a pohanským

křížem.“

Gray si posvítil baterkou po obvodu místnosti. Když přejel kuželem světla po stropě, všiml si jedné věci, kterou předtím přehlédl. Dóm, rozčleněný na čtvrtiny, nebyl zcela bez ozdob. Záře baterky se odrážela od kousků křemene zasazených do stropu.

Okamžitě mu došlo, na co se dívá.

„Hvězdná obloha,“ řekla Rachel.

Gray přikývl. Rozeznal jednotlivá souhvězdí, vytvořená z kousků křemene. Jednotlivé krystaly se lišily velikostí, a vytvářely tak iluzi trojrozměrnosti.

Neměli ale čas obdivovat práci dávných umělců.

Seichan jim to následně připomněla: „A co ten klíč? Na Bardseyi se ukázalo, že kombinace k otevření hrobky se musí nastavit na kříži. Nemůže to tady být stejné?“

Ukázala na kružnici připevněnou ke kříži. Bronzové kolo dělily hluboké zářezy, podobné těm na kamenném kole na Bardseyi.

Jako značky na ciferníku.

Seichan mohla mít pravdu, ale byl tu jeden problém.

Neznali kombinaci.

A když ji Gray posledně zkoušel jen tak, málem všechny zabil.

Podle ustaraných výrazů na to nezapomněli ani ostatní.

„Musíme se o to pokusit,“ řekl Wallace.

„A jestli spustíš další past,“ dodala Seichan, „Kowalski může zatáhnout za páku jako posledně.“

Gray zavrtěl hlavou. „I kdyby to fungovalo, byli bychom tak jako tak namydlení. Přehození páky by sice možná zastavilo past, ale taky by mohlo znovu otevřít ty schody.“

Přejel pohledem po ostatních, jestli jim došel význam jeho slov. Rozdrtilo by je komando útočníků.

„Dostali bychom se z deště pod okap,“ uzavřel Wallace pochmurně.

Gray se otočil zpátky ke kříži. „Máme jediný pokus. Jestli uděláme chybu, bude po nás.“

Rachel přišla s jediným dobrým důvodem, proč to přece jen zkusit. „Jenže po nás bude, i když neuděláme nic.“

Se svou trochou do mlýna přispěchal i Kowalski. Zabručel si svou poznámku jen pro sebe, ale akustika místnosti jeho slova donesla k ostatním.

„Ještě někdo řekne, že je po nás, a mizím odsud.“

15.48

Krista stála vedle Chatába, zatímco demoliční expert pěchoval kousky plastické trhaviny C-4 do posledního otvoru. Pracoval hbitě a hnětl nálož prsty se zručností sochaře. Jakmile byl spokojený s výsledkem, přidal ještě jiskrový detonátor spojený s bezdrátovou vysílačkou.

Pokynul ostatním, aby ustoupili.

Všichni se přesunuli do zahrady.

Nikdo nehodlal během výbuchu zůstávat v chodbě. Expert je varoval, že výbuch může způsobit zhroucení stropu a pohřbít tajný vchod pod sutinami.

„Jste připravená?“ zeptal se Chatáb.

Netrpělivě mávla rukou.

Chatáb kývl na pyrotechnika, ten zvedl vysílačku a stiskl tlačítko.

15.49

Výbuch srazil Rachel na koleno: nebylo to kvůli tlakové vlně, ale leknutím. Už tak měla nervy napjaté k prasknutí a exploze ji zastihla nepřipravenou. Vrstva kamenů výbuch ztlumila, ale i tak zněl jako výstřel z děla.

„Snaží se sem dostat,“ poznamenala Seichan a ohlédla se k chodbě.

„Jdu na to!“ zvolal Kowalski a odběhl s puškou zpátky k ústí tunelu. Byl ale sám proti celé armádě.

Rachel se svezla k zemi. Horečka ji sužovala stále víc a víc. Chvěla se záchvaty zimnice. V hlavě jí bušila bolest, jako kdyby se jí mozek s každým tepem srdce rozpínal a opět smršťoval. Také už nedokázala přemáhat nevolnost.

Gray se na ni podíval. Mávla na něj, ať se dál zabývá křížem. Posledních deset minut si ho prohlížel, aniž by se ho dotkl. Obcházel ho pořád dokola. Občas se k němu naklonil blíž, jindy se zase odtáhl a zahleděl se do neurčita.

Postřehli na kříži několik zvláštností. Vodorovné rameno bylo duté a na zadní straně Wallace objevil dlouhou strunu připojenou ke středu kříže. Jednalo se o vyschlou šlachu spletenou do podoby silného provazu, z nějž visel trojúhelníkový kus bronzu.

Nikdo netušil, co si o tom má myslet – a nikdo se neodvážil čehokoliv se dotknout.

Kowalski se s dusáním vrátil. „Neprorazili skrz," hlásil s úlevou. „Vstup je pořád zavřený."

„Zkusí to znovu," varovala je Seichan.

Rachel hleděla na Graye. Docházel jim čas.

Gray se zastavil. Pomalu klesl na zem, jako kdyby se vzdával.

Rachel ho ale znala natolik dobře, aby věděla, že kapitulace v jeho případě nepřichází v úvahu.

Nebo v to alespoň doufala.

15.59

Krista si držela mobil u ucha. Nechtěla ten hovor přijmout, ale neměla na vybranou. Druhé ucho si zakrývala dlaní. Sirény neutichaly a přestřelka na pozemcích věznice se ozývala stále hlasitěji. Byla to válka se vším všudy. Věděla, že se boje mohou každou chvíli přelít do jejich izolované oázy klidu.

„Víme, kde jsou!" křičela do telefonu a snažila se potlačit zoufalství v hlase. „Za dalších deset minut budeme mít proraženou cestu dovnitř."

Ohlédla se ke křížové chodbě. Chatáb dohlížel nad prací pyrotechnika. Všiml si jejího pohledu a potvrdil její odhad zvednutím všech deseti prstů.

Zkusí to znovu. Prvním pokusem proděravěli v chodbě kráter a odhalili řadu vápencových desek. Krista věděla, že jsou už blízko, a v duchu proklínala opatrnost jejich demoličního experta.

I podle začernalých sloupů a stěn ale musela uznat, že postupoval správně. Kdyby omylem způsobili závaly, nikdy by se do tajného vchodu nedostali.

Muž na druhém konci linky konečně promluvil, klidně a beze spěchu. „Myslíte, že našli vstup do nějaké krypty, která může obsahovat klíč soudného dne?"

„Ano!"

V telefonu se rozhostilo dlouhé ticho, jako kdyby Kristě nezáleželo na každé vteřině. Opodál se ozvalo několik ostřejších výstřelů z pušek jejího oddílu. To mohlo znamenat jediné: boj se začíná přesouvat k nim.

„Tak dobře," řekl nakonec muž. „Zajistěte ten klíč."

Tentokrát se obešel bez výhrůžek. Nebyly nutné.

Linka ztichla.

Krista se zadívala na Chatába. Alžířan zvedl devět prstů.

16.00

Otec Giovanni něco určitě věděl.

To bylo jediné, na čem Gray mohl stavět.

Seděl s otevřenýma očima, ale nevnímal nic z toho, co se kolem něj děje. V duchu se vrátil do krypty pod opatstvím na ostrově Bardsey. Představil si uhlem načmárané poznámky na stěně, znovu a znovu pročítal jednotlivé řádky a studoval velkou kružnici nakreslenou kolem kříže. Kříž dělily další čáry.

Zároveň si představil zdejší kříž. Vybavil si svůj první dojem a vložil v něj veškerou důvěru. Pomyslel si, že kříž připomíná spíše nějaký nástroj než náboženský symbol. Něco jako bronzové hodiny, vytvořené za konkrétním účelem, nikoliv na ozdobu.

V hlavě mu zněl Wallaceův popis cisterciáckého řádu.

Všechno má být na svém místě a sloužit svému účelu.

Zaklonil hlavu a vzhlédl ke křemenné hvězdné obloze. Vydechl a cítil, jak se v něm pomalu vynořuje jakási představa, kterou dosud nedokázal zformulovat do slov.

Chvíli nato stál na nohou. Ani si nepamatoval, jak se zvedá. Přistoupil ke kříži a prohlížel si ho z boku. Bronzový kříž byl jen o něco málo vyšší než Gray. Přikrčil se a podíval se do dutého ramene.

„To není kříž," zahučel.

„Jak to myslíte?" zeptal se Wallace z protější strany.

Gray zavrtěl hlavou. Ještě tomu sám pořádně nerozuměl. Znovu se sklonil a zíral do dutiny.

„Vypadá to skoro jako dalekohled," ozvala se Seichan vedle něj.

Gray se napřímil.

To bylo ono.

Poslední střípek skládačky, který potřeboval.

Najednou jako by se v něm protrhla hráz a všechno začínalo dávat smysl. Hlavou se mu míhaly obrazy rychleji, než je stačil sledovat, ale přesto se někde mimo dosah chápání spojily do jednoho celku.

Zvedl oči ke stropu.

Jako dalekohled.

Otočil se a objal Seichan, která ztuhla a nedokázala se rozhodnout, co by měla udělat se svými pažemi.

„Už to vím," zašeptal jí do ucha.

Po jeho slovech sebou trhla. Patrně je pochopila nějak jinak.

Pustil ji, klekl si na podlahu a podíval se na základnu kříže. Kříž vyrůstal z bronzové polokoule. Gray přejel prstem po jejích okrajích a nahmatal mezi kamenem a bronzem tenkou mezeru.

Znovu vyskočil na nohy a doběhl si pro batoh, který nechal položený na zemi. Vysypal ho a našel černý fix. Klekl si, aby se přesvědčil na vlastní oči. Pospíchal a fix poletoval nad kamenem.

V myšlenkách se napůl vrátil na ostrov. Teď už věděl, co znamenaly ty výpočty. Kružnice s linkami. Otec Giovanni byl chytřejší než oni všichni dohromady. Došlo mu to. Kružnice představovala Zemi. Jeho poznámky…

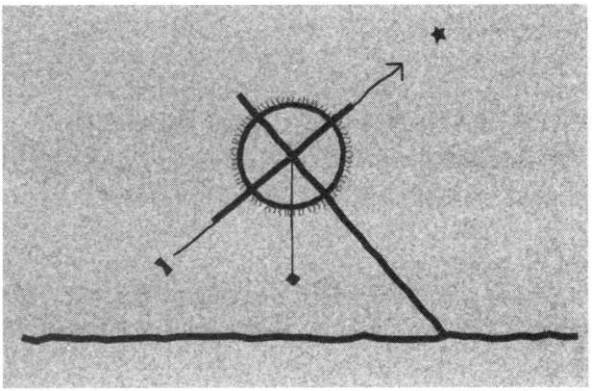
„Byly to výpočty zeměpisné šířky a délky."

Ostatní se shromáždili kolem něj.

„O čem to mluvíte?" zeptal se Wallace.

Gray ukázal na bronzový předmět uprostřed místnosti. „To není kříž," zopakoval. „Je to navigační přístroj související s hvězdami."

Dokončil svůj obrázek.

Náčrt znázorňoval, jak bylo možné kříž naklonit a namířit jeho rameno k určité hvězdě. Šlacha se závažím pak sloužila jako olovnice a otočný kruh se zářezy jako úhloměr.

„Je to primitivní sextant," vysvětlil.

„Ach, můj bože," vydechl Wallace ohromeně a pleskl se dlaní do čela.

„Archeologové se už odnepaměti dohadují, jak dávní lidé dokázali vztyčovat kamenné kruhy s takovou přesností. Jak dokonale je uměli vyrovnat!“ Namířil prst na Grayovu kresbu. „Ke všem čertům! Takové zařízení mohlo sloužit i jako teodolit!“

„Jako co?“ zeptala se Rachel.

Odpověděl Gray, který už si to také uvědomil. „Přístroj k měření vodorovných a svislých úhlů, používaný ve stavitelství.“

„Uctívání spirály a kříže není náhodné,“ řekl Wallace. „Ty symboly opravdu reprezentují nebe a zemi.“

Gray hleděl na náčrt kříže připevněného k zemi a namířeného ke hvězdám. „To není všechno. Symboly taky odkazují k tajné znalosti, *tajemství navigace a stavitelství.*“

Seichan je vrátila na zem naléhavou otázkou. „Ale co to má všechno společného s klíčem soudného dne?“

Gray znal odpověď. „V dávných dobách měli takové znalosti pouze kněží.“ Očima hledal potvrzení u Wallace.

Profesor přikývl.

„Takže abychom získali klíč, musíme prokázat, že jsme stejně tak chytří.“

„Jak?“ zeptala se Rachel.

Gray si vzpomněl na výpočty otce Giovanniho. „Musíme podle hvězdné oblohy nad námi vypočítat zeměpisné souřadnice. Budeme muset nastavit přibližnou šířku a délku.“ Obrátil se k ostatním. „To je kombinace ke klíči.“

„Dokážete to?“ otázal se Wallace.

„Můžu to zkusit.“

Znovu si klekl. Keltský kříž fungoval jinak než sextant, který souřadnice určuje s pomocí zrcadel a odrazů. Nebyl to ale natolik odlišný systém.

„Potřebuju pevný bod,“ zamumlal a vzhlédl k hvězdné obloze. Opravdu ji sem dali za konkrétním účelem.

„Polárka,“ řekla Seichan a ukázala ke kousku křemene, který reprezentoval hvězdu, po celé věky využívanou k navigaci.

To bude stačit.

Gray rychle pracoval. Znal souřadnice Clairvaux ze své jednotky GPS. Vzpomněl si, co cestou sem ukazovala:

48°09’00“ SEV. Š.
04°47’00“ VÝCH. D.

Zeměpisná šířka i délka se daly rozdělit na stupně, minuty a vteřiny. Jako pohyb ručičky po číselníku. Jako linky vyryté do otočného bronzového kola na kříži. Šlo jen o vzájemné poměry.

Za necelou minutu získal podle dávného nástroje a jejich současné polohy to, co považoval za správnou odpověď.

Zapamatoval si kombinaci a vstal.

Rachel ho sledovala pohledem plným naděje.

Gray se modlil, aby ji nezklamal. „Pro případ, že se mýlím, byste se všichni radši měli vrátit do chodby."

Přistoupil ke kříži. Jeho jistota náhle vyprchala. Bude mít jediný pokus. Jestli se spletl, udělal chybu ve výpočtu a nepodaří se mu nastavit dávný sextant správně, všichni zemřou.

Zastavil se a zahleděl se na přístroj.

„Ty to dokážeš," ozvalo se za ním.

Ohlédl se přes rameno. Za ním stála Seichan. Ostatní se připojili ke Kowalskému. „Jdi pryč," řekl příkře.

Neposlouchala ho. „Možná budou potřeba dva lidé. Jeden na to, aby držel kříž ve správné poloze, a druhý k vytočení kombinace na kole."

Měl sto chutí se s ní dohadovat, ale uznával, že Seichan má pravdu. Mimoto si musel připustit, že tu nechce zůstat sám.

„Tak se do toho pusťme," řekl.

Opět se přikrčil, aby nahlédl do dutého ramene. *Jako dalekohled,* pomyslel si a vzpomněl si, jak se mu po této poznámce rozbřesklo. Ta slova vyřkla Seichan.

Věděl, co je třeba udělat. Sáhl po kříži a stáhl rameno dolů. Celá konstrukce se naklonila ke straně. Jakmile s ní pohnul, místností se ozvalo klapnutí.

Teď už se nic nedalo vrátit zpátky.

Natočil rameno tak, aby mířilo k severu. S okem přiloženým k příčnému ramenu prohledával hvězdnou oblohu. Seichan mu pomáhala tím, že mířila baterkou na odštěpek křemene představující Polárku.

Po chvilce hledání hvězdu našel a zacílil dalekohled přímo na ni. Přitom zazněl hlasitý gong. Ten zvuk vycházel odněkud shora a ozvěnou se odrážel celou místností.

Stovky kamenných úlomků se uvolnily ze stropu a zřítily se k zemi. Jeden z nich zasáhl Graye do ramene. Úlekem málem kříž upustil. Seichan

zaklela a přitiskla si dlaň k čelu. Mezi prsty jí prosakovala krev.

Nespouštěla oči ze stropu.

Gray se podíval stejným směrem. Ze stovky otvorů ve stropě se vysunuly bronzové hroty, které na dlouhých tyčích klesaly k podlaze. Před ústí chodby klesala kamenná deska.

Nemají šanci se odsud dostat.

Jednalo se o opak pasti na Bardseyi. Místo aby na hroty spadli, probodnou je shora.

Výsledek bude v každém případě stejný.

Další chyba.

31. kapitola

14. ŘÍJNA, 16.04
CLAIRVAUX, FRANCIE

„Víte jistě, že tím prorazíte vstup do podzemní chodby?“ zeptala se Krista.

Demolice trvala déle, než čekala. Po dalších výpočtech chtěl pyrotechnik vyvrtat do kráteru víc otvorů, aby rozšířil nálože a dosáhl předvídatelnějšího výbuchu.

Muž při práci jen pokrčil rameny. Právě ručně vyvrtával poslední díru. Kostky trhaviny C-4 ležely opodál a čekaly, až budou vymodelovány a napěchovány do otvorů. Pyrotechnik odpověděl arabsky. Kristin pobočník jeho slova přeložil.

„Prý se vstup prorazí, jen pokud si to přeje Alláh.“

Krista křečovitě sevřela ruku na pouzdru pistole. *Ať si to Alláh kouká přát, jinak tenhle parchant dostane kulku mezi oči.*

„Jak dlouho ještě?“ zeptala se.

„Deset minut.“

Kristě se chtělo křičet, ale jen se otočila a odešla.

Nad hlavou jí přeletěl jeden z vrtulníků. Jeho vrtule rozvířila hustá mračna dýmu. Zahradu na chvíli zalilo jasnější sluneční světlo, ale brzy se vrátilo kalné šero. Vzduch byl cítit kouřem z hořící nafty a korditem.

Slyšela rachot kulometu z helikoptéry, která se vrhla k frontové linii. Její muži se snažili zabránit tomu, aby se zuřící válka přelila sem. Bylo slyšet hlasitě udílené rozkazy. Křik a jekot mužů. Boj byl neobvykle krutý. Sledovala, jak křížovou chodbou jeden ze členů jejího komanda táhne zraněného spolubojovníka. Muž na zemi se svíjel bolestí a přidržoval si dlaní střeva, která mu visela z dlouhé rány na břiše.

Ani oni, stejně jako zraněný voják, nevydrží donekonečna.

Otočila se k Chatábovi.

Alžířan zvedl devět prstů.

Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila. Tak dlouho ještě pozice udrží.

Jakmile se tajná chodba otevře, vniknou dovnitř a smetou všechno, co bude stát mezi ní a klíčem.

Podívala se na kufřík u svých nohou.

Nic ji nezastaví.

16.05

Seichan uklidnila Graye tím, že mu položila ruku na rameno. Ustoupil od kříže, ale stále ho jednou rukou držel. Věděla, na co myslí, když vzhlížel k sestupujícím hrotům. Tvář se mu stáhla v agonii.

„Mám přehodit tu páku?“ zaburácel Kowalski. Klečel na zemi a křičel do zužující se mezery pod kamennou deskou uzavírající ústí tunelu.

„Ne!“ odpověděl Gray.

Ostatní byli v skrytu chodby mimo dosah bezprostředního nebezpečí v podobě hrotů. V ohrožení byli jen oni dva. Seichan dobře znala důvody Grayova rozhodnutí. Kdyby Kowalski zatáhl za páku, zastavila by se past, ale zároveň by se mohl otevřít tajný vchod do křížové chodby. V několika vteřinách by se na ně vrhli vojáci Bratrstva. Když zachrání sami sebe, ostatní zemřou.

Nedalo se vyhrát.

Grayovo rozhodnutí poskytlo ostatním alespoň chabou naději a trochu času. Pokud se Kristiny jednotky budou muset stáhnout, než se jim podaří odpálit vchod, mohou přežít.

Bylo to krajně nepravděpodobné, ale ne nemožné.

Vzhlédla.

Akceptovala jeho volbu.

Otočila se ke Grayovi a odlákala jeho pohled od klesající smrti. Musí mu říct pravdu.

Kdy, když ne teď?

Gray se ale náhle odvrátil. „Co když jsem se nezmýlil?“

„Cože?“

„Podrž ten kříž. Já budu točit kolem,“ přikázal jí.

Udiveně poslechla.

„Třeba to není past. Třeba je to jen časovací zařízení. Jakmile se pokusíš vyluštit kombinaci, máš k dispozici jen určitý čas.“ Kývl k hrotům.

„Abychom nemohli hádat a postupovat metodou pokusu a omylu.“

„Přesně tak.“

Sáhl k zatíženému provázku ze šlach a ujistil se, že visí kolmo k zemi. Přejel prsty po kruhu na kříži. Pohyboval rty a odpočítával zářezy. Dospěl k bodu, který odpovídal jeho výpočtům.

„Tak jdeme na to," zašeptal.

Sevřel kolo a otočil jím, dokud se označený zářez nedostal do zákrytu s visící olovnicí. Zarazil se a s napětím, se sevřenými rty zatajil dech.

Zazněl druhý gong, stejný jako prve.

„To je určitě ono!" řekl.

Hroty bohužel začaly klesat ještě rychleji. Přímo se k podlaze řítily.

„Grayi!"

Uviděl, co se děje, a rychle počítal. Tentokrát nahlas. „Osm, sedm, šest, pět, *čtyři!*"

Podržel prst na příslušné značce a otočil kolo druhým směrem. Tentokrát bylo třeba opsat skoro celou kružnici.

Seichan uhnula před hrotem, který jí mířil do obličeje. Oba si museli kleknout. Seichan držela jednu paži nataženou vzhůru a přidržovala kříž. Gray měl natažené obě paže: jednu nechával na příslušném zářezu a druhou pohyboval kolem.

Zatímco ho sledovala, podél ruky jí projel mosazný hrot.

Gray vykřikl. Jiný hrot ho bodl do hřbetu ruky a přinutil ho spustit paži z kola.

Seichan se vkleče přesunula stranou, prostrčila paži mezi dvěma hroty a sevřela mezi prsty jinou část otočného zařízení.

„Řekni mi, kdy mám přestat točit!" vydechla.

Musela se naklonit, aby uvedla kolo do pohybu. Otáčelo se velice ztěžka. Přitiskla tvář ke hrotu, který jí projel kůží. Ústa jí zaplnila krev, která jí zároveň stékala po líci až na krk.

Snažila se pohnout kolem, ale stále bezúspěšně.

V panice se podívala na Graye. Její pohled se střetl s jeho. S probodnutou tváří nemohla mluvit. Cítila trýznivou bolest. Do toho jediného pohledu vložila veškerou bolest a trýzeň. Tentokrát nic neskrývala a otevřela mu svoji duši.

I své srdce.

Jeho oči se překvapeně vpily do jejích. Snad poprvé zahlédl její skutečné nitro a poznal, co je mezi nimi. Natáhl se k ní a nahmatal její nohu.

Stiskl jí koleno a zašeptal dvě vážně míněná slova, která jí nikdy nikdo

neřekl.

„Věřím ti.“

Jeho slova uspěla tam, kde se to nepodařilo bolesti. Oči se jí zalily slzami, které jí vzápětí přetekly na tváře. Opřela se proti hrotu a nabodla se na něj ještě víc. Sevřela kolo pevněji a zatáhla. Tentokrát se pomalu otočilo.

Čas se téměř zastavil.

Bolest jí projela celým tělem.

Cítila na jazyku špičku hrotu.

Přesto nepřestávala točit.

„Dost!“ zvolal konečně Gray.

Pustila kolo, sklouzla z hrotu a dopadla k podlaze. V dálce zazněl třetí gong.

Tři spirály, tři gongy.

Před očima se jí zatmělo, ale viděla, jak se hroty pomalu stahují zpátky ke stropu. S hlavou přitisknutou k zemi pod sebou slyšela otáčení obrovského mechanismu. Jako kdyby naslouchala chodu kapesních hodinek samotného Boha.

Kříž se napřímil.

Náhle se u ní objevil Gray. Zvedl ji k sobě do klína. Obtočila se kolem něj a objala ho. Pevně ji držel.

„Dokázala jsi to. Podívej.“

Zvedl ji o něco výš. Podívala se přes místnost.

Všechny tři spirály se začaly otvírat. Objevily se falešné dveře. Boky spirál se otočily vzhůru nohama a zmizely. Na světlo se vynořilo to, co bylo po celá staletí skryto.

Ke spodním stranám původní podlahy byly připevněny tři skleněné kolébky.

Kamenné desky se překlopily a zastavily se.

Seichan věděla, že v těch nadměrně velkých kolébkách nespočívají děti, ale těla.

Kolébky ve skutečnosti představovaly rakve.

„Jsou to hrobky,“ řekl Gray.

Na opačné straně místnosti se otevřelo ústí chodby a kamenná deska vyjela zpátky nahoru. Do místnosti vběhli ostatní.

Wallace vykulil oči. „Podařilo se vám to!“

„Grayi…?“ zavolala Rachel.

Po tvářích jí stékaly slzy. Určitě se bála, že zemřel. V obličeji se jí

zračila směsice úlevy a zděšení, když uviděla, že je sice naživu, ale celý od krve.

Seichan se pokusila postavit, ale byla příliš slabá.

Gray ji zvedl na nohy a jednou rukou ji podpíral. Z probodnuté tváře jí stále stékala krev, ale už ne takovým proudem. Wallace jí nabídl kapesník. Smotala ho a přiložila si ho k líci.

Gray se na ni tázavě podíval. Přikývla a vrávoravě vykročila z jeho objetí. Byla to ta nejtěžší věc, jakou kdy udělala, ale věděla, že tam nepatří.

Ke Grayovi přiběhla Rachel a pomohla mu s obvazováním zraněné ruky.

Wallace k nim přistoupil spolu s Kowalským. „To jsou skleněné rakve…“

„Co jiného,“ zabručel Kowalski.

Gray utáhl obvaz. Když ukázal k hrobkám, ze špiček prstů mu stále kapala krev. „Musíme najít ten klíč.“

16.08

Gray věděl, kam se musejí podívat nejdřív.

Odvedl ostatní k rakvi, která se lišila od zbývajících dvou. Sklo pokrývala vrstva jemného prachu, ale zdobný motiv zůstával dobře patrný. Záře svítilen ještě podtrhovala jeho krásu.

Boky a strop rakve tvořily panely barevného skla s odstíny, které svou sytostí dosahovaly jasu drahokamů, a se známými náměty. Střípky skel a plátky drahých kamenů se skládaly v řady malých sokolů, psů, okřídlených lvů, brouků, rukou, očí, per a hranatých stylizovaných znaků.

„To jsou egyptské hieroglyfy,“ poznamenal Wallace ohromeně.

„Z barevného skla,“ dodala Rachel s nemenším úžasem.

Wallace se naklonil blíž. „Ty symboly jsou ale velice staré. Raně egyptské. Odhaduji, že pocházejí ze Staré říše. Církev je zřejmě zkopírovala podle nějaké pohřební stély. Kdysi byly možná vytesány do sarkofágu na Bardseyi. Nějaký mnich je před setřením pečlivě zaznamenal a podle jeho zápisu je zrekonstruovali tady.“

„Dokážete je přečíst?“ zeptal se Gray v naději, že hieroglyfy skrývají nějaké vodítko ohledně hledaného klíče.

Wallace po nich přejel prstem. „Zde leží Meritaten, dcera krále Achnatona a královny Nefertiti, ta, která překročila moře a přinesla boha

slunce Ra do těchto studených končin.“

Ještě před tím, než dočetl do konce, se mu ruce rozechvěly vzrušením. „Ta tmavá královna.“ Otočil se k ostatním, s vytřeštěnýma očima. „Byla to egyptská princezna.“

„Je to možné?“ zeptala se Rachel.

Gray hleděl skrz barevné sklo. Vzpomněl si na vyprávění otce Rye o ostrově Bardsey a na jeho tvrzení, že tam byl ve skleněné rakvi pohřben čaroděj Merlin. Měli právě před očima kořeny tohoto mýtu? Šuškalo se snad mezi lidmi o této rakvi, přičemž postupně došlo ke zkomolení jména Meritaten na Merlin?

V duchu si prošel bájné dějiny Britských ostrovů. Pamatoval si knězův popis války Keltů proti obludným lidem s černou pletí, Fomorům. Keltům by se zatoulaný kmen Egypťanů jevil velice zvláštně a podivně. A podle stejných příběhů se s nimi Fomorové podělili o rozsáhlé znalosti zemědělství, což by rovněž odpovídalo Egypťanům, kteří dlouhé věky hospodařili podél Nilu.

Wallace se zadumaně narovnal. „Podle některých historiků mohli dávní stavitelé kamenů v Anglii opravdu pocházet z Egypta. Na neolitickém pohřebišti v irské Taře se našlo tělo ozdobené keramickými fajánsovými korálky, jejichž výrobu zdejší lidé neznali – ovšem korálky byly téměř totožné s těmi, které byly nalezeny v Tutanchamonově hrobce. A v Anglii nedaleko města Hullu objevili v rašeliništi mohutné zachované lodě se zřetelně egyptskou konstrukcí, pocházející z doby kolem roku čtrnáct set před naším letopočtem, dlouho před příchodem Vikingů a jiných mořeplaveckých národů k našim břehům. Sám jsem v Britském muzeu zkoumal dávný kámen, který vykopal jeden farmář ve Walesu a na kterém je zachycena postava v egyptském oděvu a s pyramidami v pozadí.“

Wallace zavrtěl hlavou, jako kdyby mu dělalo potíže něčemu takovému uvěřit. „Ale teprve tady je nezvratný důkaz.“

„A klíč?“ připomněla jim Seichan a chraptivě se rozkašlala. Pořád si u tváře držela zkrvavený kapesník.

V rakvi pod sklem ležela postava. Víko s panty uzavírala bronzová záklopka. Gray věděl, že musejí vyrušit ostatky egyptské princezny z klidu. Natáhl se a rozepnul záklopku. Otevřel víko a narovnal se.

Ovanul je nasládlý zápach.

„Můj bože!“ vyhrkla Rachel.

Tělo mrtvoly, ač vysušené a vrásčité, bylo stále podivně zachovalé.

Hlavu ležící postavy rámovaly dlouhé černé vlasy. I oční víčka zůstala na svém místě. Od paty po krk bylo tělo zahaleno jemným plátnem. Na hlavě měla princezna zlatou korunu, podle lazuritových ozdob očividně egyptského původu.

Z těla zůstávaly nezakryté pouze ruce, složené na prsou a svírající kamennou nádobu s dalšími hieroglyfy. Nádobu uzavíralo zlaté víko ve tvaru sokolí hlavy.

„Podívejte se na její pravou ruku," řekla Rachel.

Gray si všiml chybějícího ukazováčku.

Wallace upřel pozornost na kamennou nádobu se zlatým víkem. „Vypadá to jako kanopa, do které se ukládaly nabalzamované vnitřnosti králů a královen."

Gray věděl, že se musejí podívat dovnitř. Klíč soudného dne byl vždy spojován s tělem černé královny. Sáhl do rakve a vyprostil těžkou nádobu z královniných prstů.

„To bych nedělal," zahučel Kowalski a o krok ustoupil. „Ani náhodou. Ta věcička je určitě prokletá."

Nebo je to lék, pomyslel si Gray.

Egypťané se svými zemědělskými dovednostmi jistě objevili houbového parazita, který dokázal zlikvidovat celou vesnici. Pradávný druh biologické zbraně. Měli ale k dispozici i lék?

Vzal nádobu pod jednu paži, druhou rukou uchopil sokolí hlavu a sundal víko. Mimoděk zatajil dech. Netušil, co může čekat.

Kletbu nebo lék?

Wallace svítil baterkou, zatímco Gray nádobu naklonil.

Z nitra se vysypal sněhově bílý prášek, tak jemný, že proudil jako voda. Vzpomněl si na příběh svatého Bernarda a zázrak s mlékem, které údajně prýštilo ze sochy Panny Marie a zachránilo ho.

Dobře věděl, co si vysypal do dlaně. „Je to lék," řekl s jistotou. „Tohle je klíč."

Nasypal prášek zpátky do nádoby a pevně ji uzavřel.

„Na tohle byste se asi taky měli podívat," zachraptěla Seichan. Přesunula se k druhé rakvi a otevřela ji.

Ostatní k ní přistoupili.

Seichan namířila baterku do skleněné rakve. Leželo v ní další tělo oblečené do jednoduchého bílého šatu s kápí. Ruce mělo rovněž složené na prsou a v nich se nacházela malá kniha vázaná v kůži.

Seichan ale namířila kužel světla na tvář mrtvoly. Muž vypadal, jako kdyby zemřel včera. Pleť měl sice mírně propadlou, ale jinak byla v bezvadném stavu, a zavřené oči vyvolávaly dojem, že muž jen spí. Hnědé vlasy měl pečlivě učesané a ostříhané tak, aby mu dosahovaly přesně k obočí.

„Vůbec se nerozložil," řekla Seichan.

Rachel si přiložila ruku k hrdlu. „Říká se, že těla světců nepodléhají rozkladu. Tohle je určitě svatý Malachiáš…," střelila očima ke třetí rakvi, v níž se dal rozeznat matný obrys dalšího těla, „… nebo svatý Bernard."

Wallace si vysvětloval zázračnou zachovalost pohřbených těl jinak. Podíval se na nádobu v Grayových rukách a poté znovu na ostatky.

„Kanopy neobsahovaly vždycky jen nabalzamované orgány." Kývl ke džbánu. „Někdy uchovávaly balzamovací látky – oleje, masti a různé pudry."

Gray pochopil. „Pokud je klíč lékem, zejména proti houbovému onemocnění, pak ten prášek má silné fungicidní účinky… a možná i baktericidní." Hleděl do světcovy tváře. „Rozklad těl způsobují hlavně houby a bakterie, takže když nabalzamujeme tělo takovou látkou a neprodyšně uzavřeme rakve, těla se uchovají navěky."

Také si vzpomněl na neobvyklé zdraví a dlouhověkost připisované mnichům na ostrově Bardsey. Takový mocný lék by je chránil i před obvyklými patogeny, které se šířily středověkou Evropou. Není divu, že ostrov získal pověst mimořádně zdravého místa.

Wallace zvedl obočí. „Takže ten klíč…"

„Původně se určitě jednalo o balzamovací látku, ať už přinesenou do Egypta odjinud, nebo objevenou na jeho území. V každém případě Egypťané rychle odhalili i její lékařské použití. V tehdejší době se lidem její účinky musely zdát doslova zázračné."

Wallace přikývl. „A spolu se smrtícím patogenem šlo o dokonalou kombinaci. Biologická zbraň i obrana proti ní."

„A znalost o ní přešla z Egypťanů na Kelty a poté na ranou církev. Která ji nakonec zamkla a schovala."

„Nejednalo se ale o jedinou takto předávanou znalost." Wallace se otočil ke keltskému kříži. „Už hodně dlouhou dobu se historici dohadují, jak Egypťané dokázali stavět pyramidy s takovou přesností. Museli mít kvalitní zeměměřičský nástroj."

Gray se podíval na kříž novýma očima. Mohlo to být ono?

Rachel za nimi překvapeně vydechla. Zůstala u rakve a skláněla se se Seichan nad světcovým tělem. Právě otevřely knihu, kterou světec držel v rukách.

„To jméno," pronesla Seichan ponuře. „Mael Maedoc."

„Svatý Malachiáš," potvrdila Rachel a zalistovala knihou. „Je to jeho deník. Podívejte se na ta čísla a latinské úryvky."

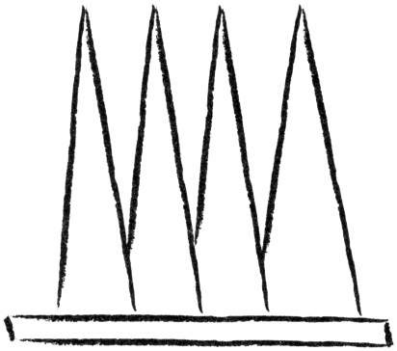
Ohlédla se na Graye. „Tohle je původní Malachiášovo proroctví ohledně papežů. Psané jeho vlastní rukou." Ztišila hlas. „Je jich tu ale mnohem víc! Spousty a spousty dalších stránek. Myslím, že deník obsahuje stovky proroctví, o kterých církev nikomu nic neřekla."

A možná udělala dobře, pomyslel si Gray. Církev jistě už tak dost vyděsilo proroctví o papežích a konci světa. Není divu, že ten deník ukryla.

Než se Rachel stačila do deníku podívat podrobněji, Seichan knihu zvedla a nalistovala první stránku s nakresleným egyptským symbolem. Podívala se na Graye, který znak ihned poznal. Už ho viděli.

Teď věděl, co tak rozrušilo Bratrstvo. Tato skupina se vždy zajímala o kořeny dávných vědomostí, zejména egyptských. Otec Giovanni zjevně musel mít podezření, že celá záležitost nějak souvisí s Egyptem, někomu se s touto informací svěřil, a tím vyvolal náhlý zájem Bratrstva.

Gray hleděl na symbol, s nímž se setkali už před léty, když zkřížili cestu Bratrstvu: zobrazení posvátného pokrmu.

Znak symbolizoval obětní chléb, neboli chléb bohů. Podával se faraonům, aby otevřel jejich mysl božskému působení. Přinesla si černá královna Meritaten z Egypta víc než jen zázračnou balzamovací látku? Nevzala s sebou i trochu obětního chleba? Snědl jej Malachiáš a prožil svá vidění pod jeho vlivem?

Gray nespouštěl oči ze symbolu na první stránce knihy.

Než ji ale kdokoliv mohl prozkoumat zevrubněji, shora k nim dolehla exploze, tentokrát hlasitější než první. Na okamžik je ohlušila. Z přístupového tunelu se do místnosti valil kouř a vápencový prach.

„Prorazili si cestu," řekla Seichan.

Gray se otočil ke Kowalskému. „Vezměte pušku a…"

Než se ale obr stačil pohnout, Wallace mu ji obratně vytrhl z rukou. Profesor ustoupil o několik kroků k chodbě a namířil na ně ukořistěnou zbraň.

„Na to zapomeňte," pronesl.

Z tunelu vyběhlo šest vojáků, následovaných vysokou ženou s pistolí v ruce.

Wallace se po ní ohlédl. „To je dost, že jste se sem dostala, děvenko."

32. kapitola

14. ŘÍJNA, 16.15
CLAIRVAUX, FRANCIE

Krista si vychutnávala jejich šokované výrazy. Zejména ve tváři té euroasijské ženy. Měla zkrvavený obličej, ale šlehal z ní vztek jako plameny z kovářské výhně. Její zlost Kristu těšila ještě víc. Po všech těch potížích, které musela překonat, než se sem dostala, to skoro stálo za to.

Skoro.

„Přece jste si nemyslela, že jste mým jediným trumfem?“ zeptala se Krista klidně Seichan. „K čemu je důvěra, když člověk nemá menší pojistku?“

Wallace s puškou v ruce se postavil vedle ní.

Trhla loktem jeho směrem. „Wallace a já jsme byli od začátku skvělý tým. Od chvíle, kdy objevil tu patologickou houbu. Profesor byl taky natolik laskavý, aby nás informoval o zradě otce Giovanniho. Ten kněz si měl líp rozmyslet, komu se svěří.“

Z hrdla se jí vydral krátký spontánní smích pramenící ze směsi radosti a čiré úlevy. Potlačila ho. Nesnášela okamžiky slabosti. Vzápětí se v ní vzedmula zlost a pomohla jí najít ztracený klid.

Ztišila hlas a podívala se na Wallace. „Co klíč? Je tady?“

Wallace se zazubil. „Ano, našli jsme ho. Je tamhle v té nádobě.“

Gray Pierce o krok ustoupil. „Na něčem jsme se dohodli.“

Krista neměla vůbec čas na takovou pošetilost a naivitu. „Chatábe, dojdi pro něj.“

Pro jistotu držela pistoli namířenou na tu Italku. Gray neměl jinou možnost než předat kamennou nádobu Alžířanovi.

Chatáb jim nicméně nechal něco výměnou. Podle Kristiných pokynů položil na zem ocelový kufřík a vrátil se k chodbě s nádobou.

Grayovi bylo jasné, co kufřík skrývá.

Krista to vysvětlila i ostatním: „Zápalná bomba využívající kinetické

ohnivé koule. Novinka z Číny. Hoří velice dlouho. Je dost horká, aby spálila cihly ze stěn. Nic po ní nezůstane.“

Gray vykročil. „Vezměte s sebou Rachel,“ poprosil. „Aspoň natolik splňte slovo.“

Zavrtěla hlavou, ale proti své vůli pocítila k tomu muži určitý respekt. Spolu s bodnutím smutku. Viděla v jeho očích bolest i stálý plamen, z něhož pramenila. Obětoval by se někdo takhle pro ni?

S vyčerpaným povzdechem mu dala jedinou útěchu, jakou mohla. „Obávám se, že by to nepomohlo. Nemluvila jsem tak úplně pravdu. Toxin, který Wallace nechal v té schránce pro Seichan, nemá žádný protijed. Je stoprocentně smrtelný. Nejspíš už na sobě pozoruje jeho účinky. Umřít tady bude rychlejší a méně bolestivé.“

Couvla před jeho ohromeným výrazem. Italka se odvrátila a zabořila tvář do Grayovy hrudi.

Krista se otočila k Chatábovi. „Jdeme. Zajistěte, aby váš člověk vyhodil do povětří vchod do chodby, než odsud odejdeme.“

Tady skončila.

Téměř.

Namířila pistoli na Wallace. Profesor vytřeštil oči. Stiskla spoušť a střelila ho do břicha. Nevykřikl, jen zalapal po dechu a padl na záda.

Tvář se mu stáhla bolestí. Zvedl se na jednu ruku. „Nevíte, co děláte.“

Pokrčila rameny a namířila mu na hlavu.

„Patřím k Formaci,“ vyhrkl.

V šoku ztuhla a pokoušela se vstřebat jeho tvrzení. *Mohla by to být pravda?* I samotný název *Formace* znalo jen pár lidí.

Nespouštěla ruku s pistolí. Nebyla si jistá, zda mluví pravdu, ale o jedné věci nepochybovala. K tomu, aby ji v této organizaci povýšili, se muselo nahoře uvolnit místo.

Vystřelila.

Wallaceova hlava se zvrátila dozadu a profesorovo tělo se bez života zhroutilo na podlahu.

Krista se otočila a vyrazila k ústí chodby. Neudělala nic, za co by měla pykat. Její rozkazy zněly jasně: všechny zabít.

Všechny, připomněla si.

„Jdeme!“

Rychle prošla tunelem, následovaná ostatními. Chatáb s kamennou nádobou pod paží se držel po jejím boku. Nad nimi se objevila sluneční

záře pronikající proraženým vstupem.

Chtěla odsud co nejrychleji zmizet. Začínala jim tu hořet půda pod nohama. Ozvěna palby byla slyšet až dolů.

Následovala vojáky do křížové chodby. Společně se vyškrábali ze tmy na sluneční světlo. Chvilku jí trvalo, než si uvědomila, jak hlasitá střelba kolem nich zní. Vlastně jí to došlo až v okamžiku, kdy Chatáb padl na koleno a poté na bok.

Alžířanovi chyběla polovina tváře. Kamenná nádoba se vykutálela z jeho sevření na sluncem zalitou zahradu.

Kolem ní klesali další muži, ale Krista se otočila na podpatku a skočila za sloup.

Válka je nakonec dostihla.

Její pohled přitáhla hlasitá exploze nad hlavou. Sledovala, jak se jeden z jejích vrtulníků mění v ohnivý mrak, od něhož odletují hořící trosky. Několikrát se otočil a dopadl na zem.

Divoce jí bušilo srdce.

Co se to děje?

Pak si všimla, kdo to střílí a kdo přepadl její oddíl. Na protější straně zahrady se kryli muži ve francouzských vojenských uniformách. Navíc ale poznala muže, který je vedl.

Nemožné.

Byl to ten zatracený indián.

Painter Crowe.

Tlouklo jí srdce – nikoliv strachem, ale vztekem, který jí bránil rozumně uvažovat. Sáhla do kapsy a stiskla vysílač. Země pod ní se zachvěla a donesl se k ní zvuk výbuchu. Z otvoru v zemi se vyvalil dým.

Svoje kolegy ten indián už nezachrání.

Pod rouškou nastalého zmatku se Krista schovala ve stínech. Nic si nenamlouvala. Byla v pasti uprostřed vězení, její tým byl poražen a všechno bylo ztraceno. Zbýval jediný cíl. Před odletem z Norska sama sobě dala slib, který hodlala splnit.

16.20

Přestřelka skončila stejně náhle, jako vypukla.

Nepřátelský oddíl, který se nečekaně vynořil z otvoru v zemi, zastihl Painterovu skupinu nepřipravenou. Nevšimli si vstupu do podzemní chodby

ve stínu zčernalé a poškozené části křížové chodby.

Už ale padl i poslední nepřítel.

Francouzští vojáci se rozptýlili po zahradě. Pušky drželi stále namířené a postupovali rychle a rozhodně.

Painter se držel zpátky a rozechvěle vydechl. Rozhlédl se po okolí. Kde je Gray a ostatní?

Po cestičce k němu kráčel Monk. Z jeho pušky dosud stoupal kouř. Tvářil se pořád stejně pochmurně – dělal si starosti o své přátele.

Napravo od něj se mihl stín a z úzkého dveřního otvoru se kotoulem vymrštila nějaká žena. Namířila pistoli na Painterovu hruď a ze vzdálenosti necelého půl metru čtyřikrát vypálila.

Výstřely zazněly jako prásknutí hromu.

Jedna kulka škrábla Paintera do ramene, a zároveň ho kdosi strhl stranou.

Přistál na koleně a otočil se.

Viděl, jak kulky odhazují Johna Creeda do zahrady. Mladík dopadl na záda.

Žena se se zaječením vrhla na Paintera. Pistoli mu namířila do obličeje. Painter vytrhl z boty dýku a zabořil ji ženě hluboko do břicha.

Jako dobře vycvičený voják nedbala na bolest a zaryla mu hlaveň zbraně pod bradu. Její oči říkaly vše. Ani dýka jí nezabrání, aby ho zabila.

„Tohle je asi vaše," zasyčel divoce Painter a stiskl tlačítko na rukojeti dýky WASP.

V břiše jí vybuchl stlačený vzduch, který rozdrtil na prach a hluboce zmrazil veškeré vnitřní orgány. Vlna šoku a trýznivé bolesti ji ochromila.

Oběma rukama ji odhodil stranou. Otevřela ústa v bezhlasém výkřiku agonie a vzápětí ochabla. Byla mrtvá.

Monk vyběhl kolem Paintera do zahrady. „Creede!"

Painter vyskočil na nohy a připojil se k němu.

Creed ležel na zádech a z úst mu probublávala krev. Tři kulky mu prostřelily plíce. Měl doširoka otevřené oči. Dobře věděl, co přichází.

Monk si klekl vedle něj, strhl si bundu a smotal ji, aby ji mohl přitisknout na rány. „Vydrž!"

Všichni tři věděli, že se nedá nic dělat. Po udusané zemi se rozlévala kaluž krve. Pistole byla určitě nabita projektily s dutými špičkami, které se v těle roztrhly.

Creed poslepu zašmátral po Monkově ruce a pevně ji stiskl. Monk na ni

položil druhou dlaň.

„Johne…“

Creed vydechl naposled a jeho ruka klesla k zemi. Monk se ji pokusil znovu zvednout, jako kdyby to nějak pomohlo, ale Creedův pohled zeskelnatěl.

„Ne,“ zasténal Monk.

Painter se sklonil, aby mu nabídl jediné, co mohl – útěchu. Najednou za sebou uslyšel nějaký hluk. Painter se prudce otočil a přikrčil se. Hluk přicházel z otvoru do podzemí.

Viděl, jak na světlo vylézá skupinka vrávorajících a kašlajících lidí.

Jedna postava se rozhlédla a vypotácela se do zahrady.

„Grayi…“

16.22

Měli jen pár vteřin.

Gray věděl, že ta žena odpálí zápalnou nálož, hned jak se dostane ven. Sotva v chodbě zmizel poslední voják, Gray přiskočil ke keltskému kříži a roztočil jeho kolem. Usoudil, že mniši jistě sestrojili nějaký mechanismus, který vrátí rakve do původního úkrytu.

Roztočením kola člověk roztočí i podlahu.

Nemýlil se.

Rakve se překlopily zpátky dolů a nahoru se vynořily spirálovité ozdoby.

Ještě než dolehly na původní místo, vykřikl Gray na Kowalského, ať hodí kufřík s bombou do spodní dutiny. Nebyl si jistý, jestli tato ochrana bude stačit, ale jinou možnost neměli. Potom se rozběhli ke stěnám a lehli si na břicha.

Při výbuchu kruhové podlahové desky nadskočily a chvíli tančily na plamenech, než se zaduněním dopadly zpátky na svá místa. Z plamenů sálalo horko jako z vysoké pece. Dusil je kouř, ale většinu odsála chodba fungující jako komín.

Nebezpečí ale nadále představoval zuřící požár.

Oheň pražil do kamenů pod nimi a bronzové spirály začaly v kouřovém přítmí zářit.

Gray zavolal na ostatní, aby ustoupili do chodby.

Shora k nim doléhaly zvuky přestřelky, které ale náhle utichly.

Gray netušil, co se nahoře odehrává. Slyšel ještě několik výstřelů a vzápětí něčí výkřik. Ten hlas ihned poznal a málem se zalkl úlevou.

Monk.

Žár v podzemní chodbě stoupal, a tak Gray vyvedl ostatní tunelem a po hromadě sutin zpátky na povrch. Všude ležela mrtvá těla. Obklíčili je francouzští vojáci. Gray se vypotácel do zahrady.

„Ti jsou s námi!“ vykřikl Painter a protlačil se do čela vojáků.

Gray se pokoušel pochopit, jak se sem jeho nadřízený dostal, ale vysvětlení musela počkat. Rozhlédl se a všiml si známé kamenné nádoby se zlatým víkem ležící u keře na zahradě.

Džbán s práškem.

S úlevou k němu doběhl, klekl si a zvedl ho.

Víko zůstalo na svém místě.

Painter došel k němu.

„Tohle je klíč soudného dne,“ řekl Gray.

„Hlídejte ho.“ Painter se obrátil k Seichan. Zdálo se, že Grayův nadřízený není vůbec překvapený její přítomností.

Seichan se na Paintera podívala a zavrtěla hlavou.

„Museli jsme to zkusit,“ řekl jí poněkud tajemně.

„Stejně to nevyšlo. Hned od začátku jsem vás varovala, že mi Bratrstvo už nikdy nebude plně důvěřovat.“ Obrátila se k nim zády a podívala se k jediné oběti, která tak úplně neunikla. „A já jsem neměla důvěřovat Bratrstvu.“

Rachel otupěle stála s tváří obrácenou k nebi. Všichni byli volní, ale ona zůstávala v pasti.

I teď Gray viděl, jak se jí třesou nohy.

Horko a napětí na ni byly příliš.

S tváří stále obrácenou ke slunci omdlela a zhroutila se k zemi.

22.32
TROYES, FRANCIE

O několik hodin později seděl Gray na lavičce v chodbě před Racheliným nemocničním pokojem. Uvnitř byl Monk s jedním francouzským internistou. Rachel dostala intravenózní kanylu a pumpovali do ní koktejl antibiotik. Byla sice mimo nebezpečí, ale stihli to na poslední chvíli. Do zdravotního zařízení v Troyes ji museli dopravit vrtulníkem.

Aspoň se už ale vzbudila.

Gray si sáhl na obvaz kolem hlavy. Vyčistili mu rány, zašili je a zavázali. Věděl však, že k uzdravení má ještě daleko.

O kus dál se otevřely dveře do chodby. Gray sledoval, jak ze svého pokoje vychází Seichan. Na sobě měla nemocniční župan a v ruce držela krabičku cigaret. Rozhlédla se a očividně přemýšlela, kde by si v nemocnici mohla zapálit. Obrátila se jeho směrem a náhle ztuhla.

Vypadalo to, že neví, co si se sebou má počít. Gray předpokládal, že si Seichan na tento stav bude muset zvyknout. Půjde po ní Bratrstvo. Podle platných rozkazů ji hodlaly zatknout i Spojené státy. Vyžadovalo veškerý Painterův um, aby její přítomnost udržel v tajnosti. Ještě pořád hasil tisíce požárů a držel všechny mimo dosah světa.

Nemohou se ale schovávat napořád.

Nikdo z nich.

Gray poklepal na lavičku vedle sebe.

Seichan několik vteřin zůstala stát, ale nakonec k němu přišla. Půlku obličeje jí halil obvaz. Nesedla si a zůstala nad ním stát se zkříženými pažemi. Pohled měla mírně zastřený morfinem. Podívala se k Racheliným dveřím.

„Neotrávila jsem ji," pronesla chraptivým šepotem. Tak brzy po chirurgickém zákroku by neměla mluvit. Grayovi ale bylo jasné, že musí.

„Já vím," řekl. „Má oboustranný zápal plic. Byla příliš dlouho na dešti, prožila nadměrný stres a k tomu se přidala virová infekce."

Seichan klesla na lavičku.

Painter už mu vysvětlil většinu příběhu. Před měsícem vyhledal Seichan s pomocí jejího implantátu. Neobjevila vysílač sama. Podle Paintera ji naopak toto odhalení ohromilo, rozzlobilo a ranilo. Nabídl jí ale šanci, přemluvil ji, aby pracovala s ním a pokusila se naposledy infiltrovat Bratrstvo. Painter se doslechl o připravovaném rozkazu k jejímu zatčení a převozu k výslechu. A byla to právě Seichan, v kterou vkládal největší naději, že zjistí, kdo řídí Bratrstvo.

Souhlasila a čekala, až se naskytne vhodná mise, která by jí umožnila vetřít se zpátky do přízně Bratrstva. Netušila, že ji tato mise přivede ke konfliktu s Grayem, ale když už jednou souhlasila, nemohla vycouvat.

„Musela jsem hrát svoji roli," řekla Seichan. „V Hawksheadu jsem vyměnila termosky. Předstírala jsem, že jsem Rachel otrávila, ale pravý biotoxin jsem ve skutečnosti zničila. Věděla jsem, že sledují každý náš

krok. Navíc jsem podezřívala Boylea.“

Gray odhadoval, že toto podezření nepocházelo ani tak z rozumového hodnocení profesorova působení jako spíš z její obvyklé paranoie, ale v tomto případě se nemýlila.

„Teprve po příjezdu do Francie, když jsme se rozdělili, jsem se dostala z Wallaceova dohledu a mohla jsem ukrást telefon. Když jsem vyřídila ty zabijáky v lese…“

„Zavolala jsi Painterovi. Věděla jsi, že celá mise zkrachovala, a oznámila jsi mu to.“

Přikývla. „Musela jsem vystoupit z utajení. Potřebovali jsme pomoc.“

To rozhodně potřebovali.

Během telefonického rozhovoru ji Painter požádal, aby pokračovala v přetvářce. Wallace stále představoval neznámou veličinu a na Středozápadě rostl počet mrtvých – svět potřeboval onen klíč. Museli ho získat, bez ohledu na použité prostředky.

Rozhostilo se dlouhé ticho, rozpačité a napjaté. Seichan si mezi prsty pohrávala s krabičkou cigaret a vypadala, že je připravená zmizet.

Gray konečně přešel k tématu, které nakousl už dřív.

Otočil se k ní. „Před časem jsi mi řekla, že jsi jedna z těch hodných a že ve skutečnosti pracuješ proti Bratrstvu jako dvojitá agentka. Byla to pravda?“

Dívala se do země a pak po něm vrhla kosý pohled. „Záleží teď na tom?“ řekla věcně.

Gray jí pohled oplácel. Pokoušel se proniknout do jejího nitra, ale byla jako zeď. V minulosti mu během misí, kde se jejich cesty střetly, nakonec vždycky pomohla. Používala kruté metody, jako při zavraždění toho benátského kurátora, ale jak ji Gray mohl soudit? Nebyl na jejím místě. Cítil z ní osamění, tvrdou životní školu v podobě boje o přežití a zneužívání přesahujícího jeho chápání.

Od nutnosti odpovědět ho zachránilo vrznutí dveří. Do chodby vyšel Monk, následovaný místním internistou. Monk přejel pohledem z Graye na Seichan. Zbytkové napětí, které se mezi nimi vznášelo, bylo cítit jako studená fronta.

Mávl na internistu, který odcházel po chodbě, a ukázal ke dveřím. „Je unavená, ale krátká návštěva jí neublíží. Opravdu ale jenom pár minut. Nevím, jestli jste to už slyšeli – její strýc se probral z kómatu. Dnes ráno. Myslím, že ji tahle dobrá zpráva hodně potěšila.“

Gray vstal.

Seichan také, ale otočila se ke svému pokoji.

Gray se dotkl její paže, aby ji zastavil. Viditelně sebou trhla. „Co kdybys šla taky dál?“

Dívala se pořád do chodby.

Gray ji sevřel pevněji. „Dlužíš jí to. Prošla si kvůli tobě peklem. Promluv si s ní.“

Seichan povzdychla. Podřídila se a evidentně vzala Grayovu nabídku jako trest. Nechala se odvést ke dveřím. Gray své pozvání sice nemyslel jako pokání, ale aspoň ji to přimělo k tomu, aby šla.

Stála venku o samotě už dostatečně dlouho.

Rachel seděla na posteli a usmála se, jakmile spatřila Graye, ale z očí jí vyšlehla zlost, když si všimla, kdo kráčí za ním. Její úsměv povadl.

„Jak se cítíš?“ zeptal se.

„Nikdo mě neotrávil.“

Seichan věděla, že je toto rýpnutí namířeno proti ní, ale přijala ho bez komentáře. Prošla kolem Graye a sedla si vedle postele.

Rachel se od ní odtáhla.

Seichan tiše seděla a položila špičky prstů na konstrukci lůžka. Nic neříkala. Jen seděla a nechávala se omývat vlnami Rachelina hněvu. Rachel pomalu klesla zpátky do postele.

Teprve pak Seichan zašeptala, ani lítostivě, ani chladně, jen docela prostě: „Omlouvám se.“

Gray se vzdálil. Měl dojem, že Seichan ta slova potřebovala říct právě tolik, jako je Rachel potřebovala slyšet. Zajíkavě a tiše spolu hovořily a Gray se vrátil ke dveřím. Věděl, že u této konverzace nemá co dělat.

Vyšel na chodbu. Monk stále seděl na lavičce. Gray si k němu přisedl a postřehl, že Monk svírá v dlaních mobilní telefon.

„Mluvil jsi s Kat?“

Monk pomalu přikývl.

„Pořád se na tebe zlobí za to, že ses nedržel v bezpečí?“

Monk znovu přikývl.

Chvíli bylo ticho.

Gray svého přítele dobře znal, a tak se nakonec zeptal: „Jak ti je?“

Monk si vzdychl. Následovala ještě delší chvíle ticha, než opět promluvil. Klidná slova zakrývala hlubokou bolest. „Byl to prima kluk. Měl jsem na něj dávat lepší pozor.“

„Nemohl jsi přece…“

Monk ho přerušil. Nezvýšil hlas, jen skočil Grayovi unaveně do řeči. „Víš, ještě asi nejsem připravený o tom mluvit.“

Gray Monkovo přání respektoval a oba seděli nějakou dobu potichu ve společnosti toho druhého. To jim stačilo.

Po chvilce se chodbou rozneslo známé hvízdání. Objevil se Kowalski. Grayův společník nějak prošel tím vším bez jediného škrábnutí, ale z bezpečnostních důvodů dosud zůstával v nemocnici.

Zatímco se k nim Kowalski loudal, Gray zpozoroval, že v jedné ruce něco drží. Jakmile si jich Kowalski všiml, rychle schoval ruku za záda. Gray si vzpomněl na zálibu, kterou Kowalski projevil v Hawksheadu.

Když je obr míjel, Gray na něj zavolal. „To je dárek pro Rachel?“

Kowalski se rozpačitě zastavil a zvedl medvídka tak, aby na něj všichni viděli. Byl bílý, hebký a na sobě měl uniformu zdravotní sestry. Kowalski se na něj chvíli upřeně díval, pak střelil pohledem k Racheliným dveřím a nakonec loupl očima po Grayovi a vrazil mu plyšovou hračku do ruky.

„Jak jinak,“ zabručel.

Gray medvídka převzal.

Kowalski schlíple odkráčel. Už si nepískal.

„O co tady šlo?“ zeptal se Monk.

Gray se opřel. „Víš, ještě asi nejsem připravený o tom mluvit.“

33. kapitola

23. ŘÍJNA, 10.14
WASHINGTON

Všichni se sešli v kanceláři senátora Gormana na Capitol Hillu.

Painter seděl vedle generála Metcalfa a z druhé strany měl doktorku Lisu Cummingsovou.

Špičkou boty se zlehka otřela o Painterovu nohavici. Nešlo o bezděčný kontakt. Byli příliš dlouho odloučeni. A po návratu z dovolené měla plné ruce práce na Středozápadě, kde dohlížela nad zvládáním zdravotní krize. Museli využít každý okamžik, kdy byli spolu.

Metcalf pokračoval informacemi o výrobě účinné látky. Painter už svou zprávu podal.

Místo toho tedy sledoval odraz své přítelkyně v okenní tabuli za senátorem. Lisa měla vlasy vyčesané do elegantního drdolu a na sobě konzervativní kostým, který odpovídal tónu schůzky. Painter si v duchu představoval, jak jí rozpouští vlasy a rozepíná knoflíčky blůzy.

„Postřikujeme všechna pole," říkal právě Metcalf, „v bezpečnostní zóně pětadvaceti kilometrů kolem všech postižených míst. Úřad pro ochranu životního prostředí pokračuje ve spolupráci s Národní gardou v monitorování situace a testování vzorků vegetace v další padesátikilometrové zóně."

Gorman přikývl. „Všechna pole byla na mezinárodní úrovni zlikvidována a postříkána. Můžeme jen doufat, že jsme nákazu zastavili včas."

Ozvala se Lisa: „A i kdyby ne, jsme připraveni. První zkoušky na lidech byly úspěšné. Objevilo se jen minimum nepříznivých účinků. Všechny subjekty reagovaly na léčbu dobře. Ta látka pomůže i jiným odvětvím medicíny. Máme sice plno silných antibiotik, ale náš arzenál fungicidních látek, zejména pro léčbu systémových infekcí, byl dosud značně limitovaný vysokou jedovatostí potenciálních přípravků. S takhle účinným a snadno

dostupným lékem…“

„Který je navíc zadarmo,“ dodal Painter.

Přikývla. „Udržíme katastrofu pod kontrolou.“

„Když už o tom mluvíme,“ řekl Gorman, „po návštěvě továrny Viatu, kde se ten lék vyrábí, jsem se zastavil u Ivara Karlsena.“

Painter zpozorněl. Karlsen byl v norském vězení, kde stále čekal na proces. Svou společnost řídil z cely. V rámci alespoň částečné nápravy minulých hříchů dobrovolně napřel veškeré zdroje biotechnologické infrastruktury své společnosti do výroby léku. Bylo až ohromující, jak rychle dokázali zahájit hromadnou produkci.

Lisa se pokusila Painterovi vysvětlit, že sloučenina pochází z jednoho rodu lišejníku, který roste pouze v subsaharské Africe, a že její chemická struktura reaguje s unikátním sterolem, jenž se nachází výhradně v membránách houbových buněk, z čehož plyne účinnost dané látky i její naprostá neškodnost pro rostliny a živočichy.

Další podrobnosti Painter nevnímal. Stačilo mu, že lék zabírá.

„Měli byste vidět jeho vězeňskou celu,“ poznamenal Gorman. „Vypadá spíš jako apartmá v Ritzu.“

„Jenže z tohohle apartmá se hned tak neodhlásí,“ řekl Painter. *Pokud vůbec někdy, vzhledem k jeho věku.*

Metcalf vstal. „Jestli jsme tu skončili, mám ještě nějaké povinnosti v ústředí DARPY.“

Gorman si stoupl a potřásl generálovi rukou. „Budete-li potřebovat s něčím pomoct, jsem vaším dlužníkem.“ Řekl ta slova Metcalfovi, ale Painter postřehl, že se senátor přitom podíval jeho směrem.

Po událostech v Norsku nezbývalo než mu odhalit existenci Sigmy. Senátor by stejně nepřestával pátrat po pravdě a jen by vše zkomplikoval. Navíc v něm získali mocného spojence na Capitol Hillu. Painter už stačil zaznamenat posun v postoji vůči Sigmě mezi různými zpravodajskými agenturami. Zatím se nemuseli bát, že se na ně novináři sesypou jako vlčí smečka. Sice ještě nebylo po všem, ale Painter aspoň získal větší manévrovací prostor, aby zabezpečil Sigmu.

A uvědomoval si, že ho budou potřebovat.

Bratrstvo se na ně vrhne plnou silou.

Rozloučili se se senátorem a za chvíli už Painter kráčel s Lisou vedle generála Metcalfa po chodbě. Ještě pořád čekal, až generál odsouhlasí jednu mimořádně citlivou záležitost.

„Pane…," začal Painter, aby ji Metcalfovi připomněl.

„To je váš problém," odpověděl generál okamžitě. „Nemůžu zrušit rozkaz k jejímu dopadení. Její zločiny sahají příliš daleko za hranice této země. Bude se muset držet při zemi, a tím myslím, že se bude muset plazit stokami." Metcalf se na něj podíval. „Ale pokud si myslíte, že bude přínosem…"

„Tím jsem si jistý."

„Budiž. Je to ale na vaši odpovědnost."

Painter vždy oceňoval nadšenou podporu nadřízených. Po několika dalších slovech generál odešel na jinou schůzku, a Painter s Lisou tak šli dopoledním sluncem sami.

Podíval se na hodinky. Pohřeb začne za hodinu. Měl právě tolik času, aby se osprchoval a převlékl. Navzdory slunečnému dni cítil, jak v něm roste sklíčenost. John Creed zemřel, aby mu zachránil život. Painter až příliš často posílal svoje lidi na nebezpečné mise, a proto si vypěstoval určitý odstup. Jinak by nedokázal fungovat a neudržel by si schopnost dělat obtížná rozhodnutí.

V tomhle případě však odstup nefungoval.

Ne u Creeda.

Lisa ho vzala za ruku a opřela se o něj.

„Zlepší se to," ujistila ho.

Věděl, že má pravdu, ale tím to bylo horší. Překonat smutek znamená zapomenout. Ne všechno, jen na něco.

A Painter si nikdy nechtěl přestat připomínat Johnovu oběť.

Ani sebemenší detail.

15.33

Monk a Kat se procházeli zvlněnými kopci arlingtonského hřbitova. Drželi se za ruce. Byl svěží podzimní den plný zářivých barev uvadajícího listí. Pohřeb skončil před hodinou, ale Monk ještě nechtěl odejít.

Kat neřekla ani slovo.

Chápala to.

Přijeli všichni. Dokonce i Rachel přiletěla z Říma. Zítra se měla vracet. Nelíbilo se jí pomyšlení, že by nechala svého strýce příliš dlouho o samotě. Vigora propustili z nemocnice teprve před dvěma dny, ale uzdravoval se dobře.

Monk s Kat během procházky obešli celý hřbitov a ocitli se zpátky tam, odkud vyrazili. Hrob Johna Creeda se nacházel na malém pahorku pod dřínem, z něhož již opadalo listí. Jeho holé větve se rýsovaly proti obloze. Na jaře však strom rozkvete bílými květy.

Bylo to hezké místo.

Monk chtěl počkat, až všichni odejdou, aby tu strávil několik nerušených chvil, ale všiml si, že tu ještě někdo klečí a oběma rukama svírá náhrobní kámen. Celý výjev byl zosobněním smutku.

Monk se zastavil.

Byl to mladík v modré armádní uniformě. Monk si na něj matně vzpomínal z pohřbu. Seděl prkenně jako všichni ostatní. I on se očividně chtěl s Johnem rozloučit v soukromí.

Kat sevřela Monkovi prsty. Otočil se k ní. Zavrtěla hlavou a odtáhla ho pryč. Monk se na ni tázavě podíval, protože vytušil, že jeho žena ví víc než on.

„To je Johnův partner."

Monk se ohlédl a věděl, že Kat nemluví o obchodním partnerství. Neměl o tom ani tušení. Náhle si vzpomněl na rozhovor s Creedem. Trochu posměšně se ho zeptal, proč ho postavili mimo službu po dvojím nasazení v Iráku. Creed odpověděl čtyřmi slovy.

Na nic se neptejte.

Monk se domníval, že mu jen naznačuje, aby si hleděl svého. On ale místo toho odpovídal na Monkovu otázku.

Na nic se neptat, nic neříkat.

Jestli chceš být voják, drž svoje soukromí pod pokličkou.

Kat pobídla Monka, aby odešli a nechali vojáka truchlit o samotě. „Je pořád v armádě," vysvětlila.

Monk ji následoval. Už chápal, proč ten mladík předtím nedával najevo žádné emoce. I jeho žal musel zůstat soukromou záležitostí. Doopravdy se mohl rozloučit jedině o samotě.

Kat se do něj zavěsila a Monk ji objal. Oba věděli, na co ten druhý myslí. Nikdy se nechtěli takhle loučit.

21.55

Gray stál pod sprchou. Měl zavřené oči a z potrubí slyšel zrádné klapání. Každou chvíli mu dojde horká voda.

Přesto se nepohnul a vychutnával si páru a horko do poslední kapky. Protahoval si záda a zatuhlé svaly. Měl za sebou náročné cvičení a teď za ně platil. Po tolika modřinách a šrámech se mohl trochu šetřit. Stehy z ruky mu vyndali teprve před dvěma dny.

Po posledním zaškrundání začala ze sprchy téct studená voda. Gray ji zastavil, natáhl se pro ručník a osušil se.

Krátká studená sprška ho v duchu vrátila zpátky do bouře na ostrově Bardsey. Dnes si telefonicky promluvil s otcem Ryem, aby se ujistil, že se z Rufuse stává kostelní pes. Také se chtěl zeptat, jestli Owenu Bryceovi došly peníze určené na opravu ukradené lodi.

Po sérii silných bouří se život na Bardseyi vracel k normálu.

Gray se rovněž otce Rye vyptal na tmavou královnu a Černou Madonu. Kněz byl rozhodně pravou pokladnicí vědomostí. Gray měl podezření, že měsíční účet za telefon dosáhne astronomické výše. Přesto se dozvěděl něco zajímavého: podle některých historiků Černá Madona může mít kořeny v uctívání Isis, egyptské bohyně-matky.

To tedy znamenalo další spojení s Egyptem.

Při výbuchu pod křížovou chodbou však byly zničeny všechny další důkazy: skleněné rakve, těla i Malachiášova ztracená kniha věšteb.

Všechno je pryč.

A možná to je dobře. Budoucnost by měla zůstat zahalená tajemstvím.

Malachiášovo proroctví ohledně papežů nicméně skončilo poněkud mlhavě. Podle Rachelina strýce Malachiáš všechny papeže ze seznamu očísloval, s výjimkou úplně posledního, *Petra Romana*, který uvidí konec světa. Tento poslední, apokalyptický papež neměl žádné číslo.

„To podle některých učenců naznačuje," vysvětlil mu Vigor z nemocničního lůžka, „že mezi současným a posledním papežem může být libovolné množství dalších. A že svět může existovat přece jen o něco déle."

Gray v to pevně doufal.

Konečně se utřel, omotal si ručník kolem pasu a vydal se do ložnice. Zjistil, že není sám.

„Já myslel, že odjíždíš," řekl.

Ležela na posteli a jednu dlouhou nohu měla obnaženou až k boku. Protáhla se jako lvice, která se právě probouzí, s jednou paží nad hlavou. Tím se zvýraznil obrys jejího ňadra. Opět paži spustila a zvedla přikrývku. Její tělo se ukrývalo v záhybech látky a stínech – ale pozvání bylo více než

jasné.

„Znovu?“ zeptal se.

Povytáhla obočí a po rtech jí přeletěl náznak úsměvu.

Gray si povzdychl, rozvázal ručník a odhodil ho stranou.

Muž nemá nikdy čas na odpočinek.

Epilog

23. ŘÍJNA, 23.55
WASHINGTON

Painter se pustil dolů po schodech vedoucích k nejhlubšímu podlaží velitelství Sigmy. Bylo jen pár minut před půlnocí, poněkud pochmurná doba k návštěvě márnice.

Zásilka ale dorazila teprve před hodinou a bylo třeba pracovat rychle. Všechny důkazy pohltí oheň kremační pece. Došel k márnici.

Hlavní patolog Sigmy, dr. Malcolm Reynolds, už na něj čekal a uvedl ho dovnitř. „Tělo je připravené."

Painter následoval patologa do vedlejší místnosti. Jako první zaznamenal zápach připomínající zkažené převařené maso. Pod plachtou na stole ležela osamělá postava a vedle ní stála rakev, jejíž diplomatickou pečeť před chvílí otevřel právě dr. Reynolds.

Painter musel vyvinout obrovské úsilí, aby nechal tělo potají převézt z Francie a s falešnými dokumenty ho dal dopravit sem.

„Není to pěkný pohled," varoval ho Malcolm. „Mrtvola byla v té peci několik hodin, než někoho napadlo, aby ji vynesl."

Painter nebyl choulostivý – aspoň ne příliš. Odkryl plachtu a odhalil tělo Wallace Boylea. Profesorova tvář byla napuchlá, z jedné strany zčernalá a z druhé rudá. Painter odhadoval, že zčernalá tvář ležela na cihlové podlaze podzemní místnosti. Vzpomněl si na Grayův popis zápalné nálože a toho, jak sežehla kameny.

„Pomozte mi ho překulit na břicho," požádal Painter.

Společně Wallace otočili.

„Budu potřebovat něco, čím bych ho oholil."

Malcolm odešel.

Zatímco Painter čekal, díval se na hubené tělo. Wallace tvrdil, že je členem Formace, a podle Seichan toto jméno mělo označovat skutečné vůdce Bratrstva. Nic víc nevěděla, jen další, ještě temnější informaci,

kterou slyšela pouze jednou.

Malcolm se vrátil s elektrickým holicím strojkem a Painter rychle odstranil vlasy z Wallaceova týla.

Když strojek oddálil od profesorovy hlavy, zjistil, že Seichanina informace nelhala.

Wallace měl na týle malé inkoustové tetování přibližně o velikosti nehtu na Painterově palci. Tetování zobrazovalo zednické nástroje: kružítko a úhelník.

Tento symbol patřil celosvětové organizaci svobodných zednářů, jen jeho střed se od normálního znaku lišil. Kružítko a úhelník obvykle rámovaly písmeno G odkazující k Bohu (God) nebo geometrii.

Někdy ale i k Bratrstvu (Guild).

Painter věděl, že Seichanina teroristická organizace nemá žádné skutečné jméno, nebo alespoň žádné takové, o němž by se mluvilo mimo okruh jejích vůdců. Byl snad symbol a jeho souvislost se zednáři inspirací k běžněji užívanému označení?

Prohlížel si tetování. Uprostřed se nacházel srpek měsíce a hvězda. Nic takového ještě neviděl. Ať už Bratrstvo vedl kdokoliv, nešlo o svobodné zednáře.

Když teď našel, co hledal, jeho nervozita vzrostla.

„Spalte to tělo," přikázal Malcolmovi. „Na popel."

Nechtěl, aby někdo zjistil, co se dozvěděl. Seichanini bývalí nadřízení zůstávali nadále obklopeni tajemstvím. Teď ale měl dva kousky skládačky.

Název *Formace…* a ten zvláštní symbol.

To mu zatím musí stačit.

Ještě ale nebylo po všem – ani pro jednu stranu.

„Co to znamená?“ zeptal se ho Malcolm, když odcházel.
Painter odpověděl: „Blíží se válka.“ Věděl, že se nemýlí.

POZNÁMKA AUTORA

Pravda, nebo fikce?

Vše v této knize je pravda – až na to, co pravda není. Proto zakončím toto dobrodružství tím, že jako obvykle uvedu na pravou míru, co jsou fakta a co fikce. U zrodu příběhu stála dvě témata. Objevil jsem je nezávisle na sobě, ale věděl jsem, že mezi nimi musí existovat nějaká spojitost a že bude třeba, aby Sigma zahájila pátrání.

Dějiny keltského kříže. Skutečně existuje zajímavá analýza jeho historie a možnosti, že ho ve starověku vyžívali jako navigační nástroj. Řadu podrobností, nákresů a analýz naleznete ve skvělé knize Crichtona Millera *The Golden Thread of Time (Zlatá příze času).*

Dějiny neolitické Anglie. Možnost, že Egypťané založili kolonie v Anglii, se zakládá na pravdivých údajích. K podrobnějšímu studiu doporučuji knihu Lorraine Evansové *Kingdom of the Ark (Království Archy).* Pokud jde o kmeny Fomorů žijících v Irsku, jak je popsali přicházející Keltové, někteří historici opravdu uvažují o tom, že jejich charakteristiky (tmavá pleť a rozsáhlé znalosti zemědělství) mohou odkazovat ke ztracenému kmenu Egypťanů.

Staré symboly. V románu je popsána řada znaků a to, jak se během staletí měnila jejich podoba i význam. Tyto teorie jsou založené na faktech, včetně posvěcovacích křížů ve středověkých kostelech.

Světci. Jak jsem zmínil v úvodu knihy, Malachiáš byl irský světec, který žil ve dvanáctém století a údajně měl zázračné léčitelské schopnosti. Je známý rovněž slavným proroctvím ohledně budoucích papežů. Opravdu byl pohřben v hrobce v Clairvauxském opatství, jehož rozvaliny skutečně stojí

na pozemcích věznice s maximální ostrahou (založené Napoleonem). Každý týden se pořádají prohlídky rozvalin za dvě eura na osobu. Příběhy týkající se života svatého Bernarda (zázrak s mlékem, jeho spojení s templáři a podpora kultu Černé Madony) jsou pravdivé. Pokud máte zájem o další informace o keltských světcích a keltské kultuře obecně, doporučuji knihy Thomase Cahilla *How the Irish Saved Civilization (Jak Irové zachránili civilizaci)* a Karen Ralls-MacLeodové a Iana Robertsona *The Quest for the Celtic Key (Pátrání po keltském klíči).*

K proroctvím. Uvádím Malachiášův popis několika posledních papežů:

1. Pavel VI. (1963-1978) je popsán slovy *Flos Florum,* „květ květů“. Jeho erb obsahoval tři lilie.
2. Jan Pavel I. (1978) je Malachiášem označen jako *De Medietate Lunae,* čili „z poloviny měsíce“. Jeho papežství trvalo jeden měsíc, od jednoho půlměsíce k druhému.
3. Jan Pavel II. (1978-2005) je nazván *De Labore Solis,* neboli „z námahy slunce“, což je běžná metafora pro sluneční zatmění. Tento papež se narodil právě v den, kdy k takovému zatmění došlo.
4. Benedikt XVI. (2005-) je popsán jako *De Gloria Olivae,* „krása olivy“. Řád benediktinů, podle nějž tento papež přijal jméno, má jako symbol olivovou ratolest.
5. Pak je tu poslední papež, který dohlédne nad koncem světa: *Petrus Romanus.* Jeho popis je nejdelší ze všech.

Latinsky:

In persecutione extrema S.R.E. sedebit Petrus Romanus, qui pascet oves in multis tribulationibus: quibus transactis civitis septicollis diruetur, et Iudex tremendus iudicabit populum. Finis.

Překlad:

V konečném pronásledování Svaté církve římskokatolické bude vládnout Petr Římský, který povede svůj lid v době velkého soužení; poté bude město sedmi pahorků zničeno a lid bude soudit obávaný Soudce. Konec.

Jak se nicméně Vigor zmínil Grayovi, poslední papež není na rozdíl od svých předchůdců označen číslem. Někteří si to vykládají tak, že mezi Benediktem XVI. a posledním papežem může být řada dalších. Myslím, že pravdu odhalí jen čas.

A hříšníci.

1. **Biopaliva:** Množství kukuřice potřebné k naplnění nádrže terénního vozu etanolem by skutečně uživilo hladovějící osobu po dobu celého roku. A má se za to, že přesun od pěstování potravin k pěstování paliva vyústil v nárůst cen potravin.
2. **Geneticky modifikované plodiny:** O tomto tématu byly sepsány tuny materiálů, shrnujících všechna pro i proti. Máte-li zájem o zneklidňující čtení, doporučuji dvě knihy. Nedbalou regulací tohoto odvětví se zabývá Jeffrey M. Smith v díle *Seeds of Deception (Sémě klamu)* a hrozivějšími aspekty (včetně antikoncepčních semen zmíněných v románu) F. William Engdahl v knize *Seeds of Destruction (Semena zkázy).*
3. **Včely:** Víme, co je hubí? Podle knihy Michaela Schackera *A Spring without Bees (Jaro bez včel),* opírající se o podložené údaje, odpověď známe, ale je z velké části ignorována. A ve Francii se včely opravdu znovu šíří.
4. **Zbraně:** V tomto románu používám dýky WASP, termobarické výbušné hlavice a kinetické ohnivé koule. Všechny uvedené zbraně jsou skutečné.

Přelidnění. Římský klub je existující organizací, která odvádí mnoho skvělé práce. A ve zprávě nazvané *Hranice růstu* její členové předkládají katastrofický scénář popisovaný Ivarem Karlsenem, podle něhož se svět řítí k bodu zlomu, kdy dojde k vyhlazení 90 % lidské populace.

Kniha soudného dne. Jak jsem zmínil v úvodu, jde o opravdovou historickou knihu. A některé záznamy skutečně uvádějí jen slovo „pustina“. Kniha vznikla v období, kdy zejména na hranicích docházelo k napětí a třenicím mezi křesťany a pohany.

Místa. Většina míst v knize je skutečných, včetně doprovodných popisů a příběhů.

1. **Pevnost Akershus** opravdu stojí na kraji přístavu v Oslu a nedaleko ní kotví výletní lodě. Pokud jde o její dějiny, i ty jsou pravdivé včetně mincmistra Henrika Christofera Meyera, který byl za své zločiny popraven a jemuž nechal král Frederik IV. vypálit na čelo cejch.
2. **Špicberské globální úložiště semen** je skutečným skladištěm, které si vysloužilo přezdívku „Krypta soudného dne“. Všechny detaily o tomto zařízení jsou přesné včetně hlavního obranného prvku: ledních medvědů.
3. **Ostrov Bardsey** je opravdu Avalon. Všechny báje a pověsti jsou skutečné včetně Merlinovy hrobky, krypty lorda Newborougha a dvaceti tisíc pohřbených světců. Bardseyská jabloň nadále roste a lze si koupit štěpy z tohoto prastarého stromu. Pokud jde o nebezpečné proudy kolem ostrova, ani ty nejsou produktem mé fantazie. Jestli se tedy hodláte vypravit na ostrov, vyhlédněte si den s co nejlepším počasím!
4. **Jezerní oblast v Anglii** je kouzelný kraj s kamennými kruhy a samozřejmě je také domovem pracovitých horských poníků. V tomto regionu se nachází mnoho rašelinišť, i když žádná nejsou tak zalesněná a žhavá jako v této knize. Ví se nicméně, že podzemní ohně v rašeliništích mohou doutnat celá staletí, a to i během mrazivých zim. A tyto ohně se dodnes využívají při výrobě nejjemnější skotské (což je ovšem zcela jiné téma). Mumie z rašelinišť jsou rovněž skutečné, stejně jako maloobchod ve vesnici Hawkshead, který prodává výhradně plyšové medvídky (Sixpenny Bears).

Zajeďte tedy Kowalskému koupit medvídka… Myslím, že si ho zaslouží.